C:\Users\Plazma\Desktop\detektvky a valečné\Sheldon, Sidney - Časovaná smrt.pdb

PDB Name: Sheldon Sidney-Časovaná smrt
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 8.5.2007
Modification Date: 8.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

SIDNEY SHELDON.
ČASOVANÁ SMRT

Všichni jsme oběťmi, Anselmo. Naše osudy jsou určovány kosmickým oběhem kostek, rozmary hvězd a vrtošivými vánky štěstí, které foukají od větrných mlýnů bohů.„
Konečný osud. H. L. Dietrich

PROLOG

Ilomantsi, Finsko
Setkání se uskutečnilo v moderně zařízené, pohodlné, proti povětrnostním vlivům zajištěné chatě v odlehlé zalesněné oblasti asi 200 mil od Helsink. Členové Západní větve Komitétu dorazili tajně v nepravidelných časových intervalech. Přijeli z osmi různých zemí. Jejich návštěvu zorganizoval starší senátor ve Valtioneuvosto, finské státní radě a o jejich vstupu do země nebyly v pasech provedeny žádné záznamy.
Po příjezdu je ozbrojená ochranná eskorta doprovodila do chaty a když dorazil poslední návštěvník, dveře chaty byly zamčeny a stráže bez ohledu na dunící lednové větry zaujaly postavení, aby při sebemenším náznaku objevení se nezvaných hostů mohly účinně zasáhnout.
Členové Komitétu, sedící kolem velkého obdélníkového stolu, byli muži ve vysokých vládních postaveních, zasedající ve státních radách vlád příslušných států. Za méně utajovaných okolností se setkali už dříve. Věřili si navzájem, protože jim nic jiného nezbývalo. Každý měl z bezpečnostních důvodů přidělené krycí jméno.
Shromáždění už trvalo skoro pět hodin, rozpravy byly prudké a vášnivé.
Předseda konečně usoudil, že přišel čas k hlasování. Vstal a obrátil sek muži po své pravici. „Sigurd?“
„Ano.“
„Odin?“
„Ano.“
„Balder?“
„Postupujeme příliš uspěchaně. Kdyby se na to přišlo, byly by naše životy —“
„Ano nebo ne, prosím?“
„Ne-“
„Freyr?“
„Ano.“
„Sigmund?“
„Nein. Nebezpečí —“
„Thor?“
„Ano.“
„Já hlasuji ano. Usnesení je schváleno. V tom smyslu budu informovat Dohlížitele. Na našem příštím setkání vám předložím jím doporučené nejkvalifikovanější osoby s tím, abyste jeho návrh přijali. Při zachování obvyklé ostražitosti budeme odtud odcházet ve dvacetiminutových intervalech. Děkuji vám, džentlmeni.“
Když o dvě hodiny čtyřicet pět minut později byla chata prázdná, vešla dovnitř četa odborníků s kanystry petroleje a chatu zapálila. Vítr lačně rozfoukával rudé plameny.
Když členové hasičského sboru Palokunta z Ilomantsi dorazili na místo, našli už jen kouřící oharky, označující v syčícím sněhu půdorys chaty.
Zástupce velitele přistoupil k popelu, sehnul se a přičichl. „Petrolej,“ řekl. „Žhářství.“
Velitel hasičů rozpačitě hleděl na zbytky shořelé chaty. „To je zvláštní,“ zabručel.
„Co?“
„Minulý týden jsem tady v těch končinách byl na lovu a žádná chata tu nebyla.“

Kapitola 1

WASHINGTON, D.C.

Stanton Rogers byl předurčen stát se prezidentem Spojených států.
Byl to osobním kouzlem obdařený politik, který rád vystupoval před uznalou veřejností a měl podporu mocných přátel. Do cesty jeho kariéře se však naneštěstí pro Rogerse postavily jeho neuhasitelné pohlavní touhy. Washingtonští znalci to vyjadřovali poněkud hrubě: „Staroušek
Stanton se sám odšoustal z prezidentství."
Stanton Rogers sám sebe nepovažoval za Casanovu. Naopak, až do oné osudové ložnicové eskapády* byl vzorným manželem. Byl hezký, bohatý a před sebou měl cestu k jednomu z nejdůležitějších postavení na světě. Přestože měl nesčetné příležitosti k manželské nevěře, nikdy ani jedinou myšlenku nevěnoval jiné ženě.
Byla tu však ještě jiná, snad ještě ironičtější skutečnost:.Elizabeth, manželka Stantona Rogerse, byla společenská, hezká, inteligentní a oba se shodovali téměř ve všech zájmech, zatímco Barbara, žena, do níž se
Rogers zamiloval a s níž se nakonec po tiskem pozorně a dopodrobna sledovaném rozvodu oženil, byla o pět roků starší než Stanton. Její tvář byla spíš milá než hezká a navenek dělala dojem, že s manželovými zájmy nemá vůbec nic společného. Stanton byl sportovní typ; Barbara všechny druhy tělesné námahy přímo nenáviděla. Stanton byl společenský; Barbara byla nejraději s manželem sama a hostila jen menší skupiny hostů. Pro ty, kteří znali Stantona Rogerse, však největším překvapením byly jejich naprosto rozdílné politické názory. Stanton byl svobodomyslný liberál, zatímco Barbara vyrostla v rodině zapřísáhlých konzervativců.
Nejbližší Stantonův přítel, Paul Ellison, mu jednou řekl: „Tys musel úplně přijít o rozum, kamaráde! Ty a Liz jako dokonalý manželský pár ve skutečnosti patříte do Guinnessovy knihy rekordů. Něco takového přece nemůžeš zahodit jen pro nějakou ukvapenou postelovou radovánku."
Stanton Rogers mu tehdy upjatě odvětil: „Do toho se nemíchej, Paule, a dej od toho raději ruce pryč. Jsem do Barbary zamilovaný. Až dosáhnu rozvodu, vezmeme se."
„Máš ty vůbec představu, co to udělá s tvou kariérou?"
„V této zemi rozvodem končí polovina manželství. Nevím, proč by to zrovna u mne mělo mít nějaký vliv," odpověděl Stanton Rogers.
Ukázal se však být špatným prorokem. Zprávy o trpce vybojovaném rozvodu byly tučným soustem, přímo manou pro tisk a senzacechtivé bulvární noviny každou maličkost nechutně zveličovaly za doprovodu obrázků hnízdečka lásky Stantona Rogerse a popisů tajných půlnočních dostaveníček. Noviny udržovaly záležitost v centru zájmu co možná nejdéle a když konečně hlavní rozruch opadl, mocní přátelé, kteří Stantona Rogerse dosud podporovali na cestě k funkci prezidenta, se tiše vytratili. Našli si jako svého šampióna nového bílého rytíře: Paula
Ellisona.
Výběr Ellisona se ukázal dobrým. Nedělal sice tak dobrý dojem jako
Stanton Rogers, ani neměl jeho charisma, byl však inteligentní, sympatický, měl správný původ i výchovu. Byl menší postavy, pravidelné rysy tváře zdobily upřímné modré oči. Žil ve šťastném manželství s dcerou ocelářského magnáta a on i Alice byli známi jako laskavý a milující se pár.
Stanton Rogers i Paul Ellison navštěvovali univerzitu v Yale a promovali na právnické škole v Harvardu. Vyrůstali spolu. Jejich rodiny jezdívaly spolu na letní byt do Southamptonu, chlapci spolu chodili plavat, organizovali zápasy baseballových mužstev a později i na rande
Chodili ve čtyřech. V Harvardu byli ve stejné třídě. Paul Ellison patřil mezi dobré žáky, ale hvězdou mezi všemi byl Stanton Rogers. Jako vydavatel novin Hanard Law Review se postaral o to, aby se jeho kamarád Paul stal zástupcem redaktora. Otec Stantona Rogerse byl ředitelem proslulé advokátní kanceláře na Wall Street. Stanton v ní každé léto získával praxi a proto zařídil, aby tam byl i Paul. Po ukončení právnické školy začala politická hvězda Stantona Rogerse stoupat jako meteor a jestli se on stal kometou, pak Paul Ellison byl jejím chvostem.
Rozvodem se všechno změnilo. Teď to byl Stanton Rogers, kdo se stal „ocáskem" Paula Ellisona. Cesta vedoucí, až na vrchol hory trvala skoro patnáct roků. Ellison prohrál první volby do Senátu, v následujících už zvítězil a v několika málo následujících letech se stal vysoce aktivním a výřečným zákonodárcem. Bojoval proti zbytečným výdajům vlády a proti washingtonské byrokracii. Byl populistou a věřil ve zmírnění mezinárodního napětí, v politiku détente. Byl požádán, aby přednesl nominační projev za úřadujícího prezidenta, ucházejícího se o znovuzvolení. Byl to vynikající, vášnivý projev, který všechny přítomné zvedl ze sedadel a mnohé přinutil k zapisování poznámek. O čtyři roky později byl Paul Ellison zvolen prezidentem Spojených států. Po uvedení do funkce jako svůj první čin ustanovil Stantona Rogerse do funkce prezidentova poradce pro zahraniční záležitosti.
Teorie maršála McLuhana, že televize změní svět v jednu globální vesnici, se stala skutečností. Inaugurace čtyřicátého prvého prezidenta
Spojených států byla satelitem přenášena do 190 zemí.
Ben Cohen, ostřílený politický reportér novin Washington Post, seděl se čtyřmi kolegy v novinářské putyce Black Rooster ve Washingtonu, D. C., kde spolu na velkém televizoru nad barovým pultem sledovali inauguraci.
„Ten hajzl mě stojí padesát dolců," stěžoval si jeden z reportérů.
„Varoval jsem tě, abys nebyl proti Ellisonovi," domlouval mu Ben
Cohen. „Víš, hošánku, on má v sobě určité kouzlo. Měls mi věřit."
Kamery přejížděly po obrovských davech lidí na Pennsylvania Avenue, choulících se ve svrchnících proti krutému lednovému větru a poslouchajících průběh ceremonie z tlampačů kolem pódia. Když Jason
Merlin, předseda Nejvyššího soudu Spojených států, ukončil akt přísahy, nový prezident si s ním potřásl rukou a přistoupil k mikrofonu.
„Jen se podívejte na ty idioty, kteří si tam nechávají umrznout prdele," komentoval Ben Cohen. „Víte, proč nejsou doma a nesledují průběh v televizi jako normální lidi?"

„Proč?“
„Mluv:
„Protože nějaký člověk se dostává do dějin, přátelé. A všichni tito li- , dé budou jednoho dne svým dětem a vnoučatům vyprávět, že v den přísahy Paula Ellisona byli při tom. A budou se chvástat: ‚Byl jsem tak blízko něho, že jsem si na něho mohl sáhnout.“
„Cohne, ty jsi ale hrozný cynik.“
„Jsem na to hrdý. Každý politik na světě je produktem stejné lidské masy. Všichni do ní patří, protože z ní nemohou uniknout. Hošánci, smiřte se s tím, že náš nový prezident je liberál a idealista. To je právě tak akorát, aby na inteligentního člověka padla noční můra. Podle mé definice liberál je člověk, který má prdel pevně zachumlanou v oblacích vaty.“
Všeobecně se vědělo, že Ben Cohen zdaleka není tak cynický, jak by se z jeho slovních projevů mohlo zdát. Kariéru Paula Ellisona sledoval od začátku. Přestože zpočátku k němu neměl důvěru, s postupem Ellisona na politickém žebříčku začal měnit svůj názor. Zjistil totiž, že tento politik nikomu nepodlézá a přitakáváním si nezajišťuje podporu. Začal v něm vidět dub ve vrbovém lese.
Obloha se roztrhla a na zem se začaly hrnout přívaly ledového deště.
Ben Cohen doufal, že toto hnusné počasí není předzvěstí následujících čtyř let. Obrátil pozornost zpět k televizoru.
„Úřad prezidenta Spojených je pochodní zapálenou americkým lidem a předávanou z ruky do ruky každé čtyři roky. Pochodeň, která mi byla svěřena do opatrování, je nejmocnější zbraní na světě. Je dost silná, aby na popel spálila vybudovanou civilizaci nebo aby se stala majákem, který bude osvětlovat budoucnost nám i zbytku světa. Volba je v našich rukou. Dnes zde hovořím nejen k našim spojencům, ale i k zemím v táboře Sovětského svazu. Teď, kdy se chystáme vkročit do jednadvacátého století, jim vzkazuji, že nastala doba, kdy se musíme vyhnout jakýmkoliv konfrontacím a musíme se učit spolužití, aby slova ‚jeden svět se stala skutečností. Jakýkoli jiný směr vývoje může vést k úplné katastrofě, z níž by se už žádný národ nikdy nezotavil. Jsem si dobře vědom obrovských propastí ležících mezi námi a zeměmi za železnou oponou, a proto nejdůležitějším úkolem nastupující administrativy bude vybudovat přes tyto propasti neotřesitelné mosty.“
Jeho slova plynula s hlubokou a upřímnou opravdovostí. On myslí svá slova zřejmě vážně, uvažoval Ben Cohen. Doufám, že toho chlapa nikdo úkladněnezavraždí.
***
Ve městě Junction City v Kansasu byl hrozný den. Bylo sychravo, foukal protivný vítr a sněžilo tak hustě, že viditelnost na dálnici Highway 6 byla skoro nulová. Mary Ashleyová opatrně naváděla staršího kombíka do středu dálnice, protože tam sněhové pluhy odklidily sníh.
Kvůli bouři přijde pozdě do třídy, ve které má vyučování. Jela pomalu a opatrně, aby se auto nedostalo do smyku.
Z rádia se ozýval prezidentův hlas: „— je mnoho lidí ve vládě i v soukromém životě, kteří tvrdí, že Amerika buduje kolem sebe víc vodních příkopů než mostů. Mou odpovědí je, že si už nemůžeme dovolit sami sebe a své děti odsuzovat k budoucnosti ohrožované celosvětovými katastrofami a nukleární válkou.“
Mary Ashleyová si pomyslela: Jsem ráda, že jsem mu dala hlas.
Z Paula Ellisona bude velký prezident.
Pevněji sevřela volant, když se sněžení změnilo v oslepující bělostnou vichřici.
Na bezmračné azurové obloze v St. Croix svítilo tropické slunce, ale
Hany Lantz neměl v úmyslu jít ven. V pokoji měl zábavy až příliš. Ležel nahý v posteli mezi dvěma půvabnými sestrami. Dobře věděl, že ve skutečnosti sestrami nejsou. Annette byla vysoká přírodní bruneta, Sally vysoká přírodní blondýnka. Hany Lantzovi bylo úplně jedno, jestli jsou pokrevně spřízněné. Pro něho bylo důležité jedině to, že obě byly zkušené v tom, co dělaly a dělaly to dobře, protože Lantz hlasitě sténal rozkoší.
Na vzdáleném konci motelového pokoje na pomrkávající televizní obrazovce byl obraz prezidenta.
„— věřím totiž, že neexistuje problém, který by nemohl být vyřešen opravdovou dobrou vůlí na obou stranách. Betonová zeď kolem východního Berlína a železná opona obklopující satelitní země Sovětského svazu se budou muset zbourat.“
Sally, která už před delší dobou ve své činnosti ustala, se najednou zeptala: „Miláčku, chceš, abych tu zatracenou bednu zhasla?“
„Jen to nechej. Chci slyšet, co tam říkají.“
Annete zvedla hlavu. „Ty j si hlasoval pro něho?“
Hany v odpověď zahulákal. „Tak co je s vámi? Dejte se zase do práce—“
„Jak víte, před třemi lety, po smrti rumunského prezidenta Nicolae
Čaušeska, Rumunsko přerušilo se Spojenými státy diplomatické styky. Rád bych vás informoval, že jsme se obrátili na rumunskou vládu a jejího prezidenta Alexandrose loneska, který vyslovil souhlas s obnovením diplomatických styků našich zemí.“
Dav na Pennsylvania Avenue projevil hlasitě svůj souhlas.
Harry Lantz se posadil tak náhle, že se zuby Annette zaryly do jeho penisu. „Ježíši Kriste!“ vykřikl Lantz. „Právě jsem byl obřezán! Co se mi to, proboha, snažíš udělat?“
„Proč sebou tak mrskáš, miláčku?“
Lantz ji však už neposlouchal. Oči měl na obrazovce jako přilepené.
„Jedním z našich prvních činů,“ říkal prezident: „bude poslat do Rumunska velvyslance. A toje teprve začátek —“
V Bukurešti byl večer. Zimní počasí se neočekávaně zmírnilo a ulice na dřívějších tržištích byly přecpané občany, stojícími ve frontách na nákup. Teplé počasí pro toto roční období bylo naprosto netypické.

V Peles, v kanceláři starobylého paláce na Calea Victorici, seděl rumunský prezident Alexandros lonescu a spolu s půl tuctem svých pobočníků poslouchal vysílání z krátkovlnného přij ímače.
„— nemám v úmyslu spokojit se jen s tím," říkal americký prezident.
„Albánie přerušila diplomatické styky se Spojenými státy v roce 1946.
Chci tyto svazky znovu obnovit. Navíc chci utužit naše diplomatické vztahy s Bulharskem, Československem a východním Německem."
Z rádia se ozývaly zvuky radostných projevů souhlasu, provolávání slávy a potlesk.
„Vyslání našeho velvyslance do Rumunska bude začátkem celosvětového sbližování lidí. Nikdy nesmíme zapomenout, že veškeré lidství má společný původ, společné problémy a společný konečný osud. Mějme na paměti, že problémy, které nás spojují, jsou větší, než problémy, které nás rozdělují a že to, co nás rozděluje, vychází z nás samých."
Rumunský revoluční vůdce Marin Groza sledoval projev prezidenta na druhém televizním kanále v silně hlídané vilce v Neuilly na předměstí Paříže,
„— slibuji, že udělám vše, co bude v mých silách a vždy budu hledat v jiných jen to nejlepší—"
Potlesk burácel plných pět minut.
Marin Groza zamyšleně řekl. „Lve, myslím, že přišel náš čas. On svá slova myslí vážně."
Velitel bezpečnosti Lev Pastemak odpověděl: „Nepomůže jeho postoj loneskovi?"
Marin Groza zavrtěl hlavou. „lonescu je krutý diktátor, takže nakonec mu nepomůže nic. Akci však musím načasovat velice přesně a opatrně. Když se mi při nepodařené akci nepodařilo svrhnout Ceaušeska, nemohu si tentokráte dovolit další neúspěch."
Pete Connors nebyl opilý - aspoň ne tak, jak měl v úmyslu. Dopil pátou skotskou, když sekretářka Nancy, s níž žil, řekla: „Nemyslíš, Pete, že už máš dost?" Usmál se a poplácal ji.
„Mluví náš prezident. Mohla bys projevit trochu úcty." Obrátil se, aby lépe viděl na obrazovku. „Ty komunistický hajzle," začal vykřikovat. „Toto je moje vlast a CIA nedovolí, aby ses o ni s někým dělil. Ty troubo, my ti to zatrhneme, na to můžeš vsadit svou vlastní prdel."
Poznámky překladatele: eskapáda - nerozvážný čin, kousek charisma - zvláštní dar Ducha svatého

Kapitola 2

Paul Ellison řekl: „Budu od tebe potřebovat velikou pomoc, kamaráde."
„Máš ji mít," klidně odvětil Stanton Rogers.
Seděli v Oválné kanceláři Bílého domu, prezident u psacího stolu s americkou vlajkou za sebou. Bylo to jejich první setkání v této kanceláři a prezident Ellison měl nepříjemně trapný pocit.
Kdyby Síanton neudělal tu jednu jedinou chybu, uvažoval Paul Ellison, seděl by za tímto stolem on.
Stanton Rogers, jako by četl jeho myšlenky, řekl: „Paule, musím se ti k něčemu přiznat. Onoho dne, kdys byl nominován na funkci prezidenta, jsem přímo překypoval šílenou žárlivostí a závistí. Byl to přece můj sen, prožíval jsi ho ale ty. Víš, co se stalo potom? Došel jsem nakonec k poznání, že když už na této židli nemohu sedět já, pak na světě neznám nikoho jiného než tebe, koho bych na ní chtěl vidět sedět. Ta židle ti opravdu sluší."
Paul Ellison se usmál na svého přítele a řekl: „Abych ti řekl pravdu,
Stane, tato místnost mi nahání příšerný strach. Cítím tu duchy Washingtona, Lincolna i Jeffersona."
„Přece jsme měli také prezidenty, kteří —"
„Já vím, musíme se však snažit žít podle velkých, těch, kteří se zapsali do historie."
Zmáčkl tlačítko na psacím stole. Za několik vteřin vešel stolník v bílém saku.
„Prosím, pane prezidente."
Paul Ellison se obrátil k Rogersovi. „Kávu?"
„Přijde mi vhod."
„Chceš k ní něco?"
„Ne, díky. Barbara chce, abych si hlídal linii."
Prezident pokynul stolníkovi Henrymu, který mlčky odešel.
Barbara. Překvapila všechny. Washingtonské společenské klepy věštily, že toto manželství nepřečká ani rok. Teď už trvalo patnáct let a ukázalo se jako úspěšné. Stanton Rogers si ve Washingtonu vybudoval úspěšnou advokátní praxi a Barbara si vysloužila pověst taktní, laskavé a půvabné hostitelky.
Paul Ellison vstal a začal přecházet po místnosti. „Můj projev, jak to vypadá, vzbudil znatelné pobouření. Předpokládám, žes četl noviny."
Stanton Rogers pokrčil neutrálně rameny. „Přece je znáš. V jedné chvíli si s nadšením vytvoří hrdinu, jen aby ho mohli zase srazit k zemi."
„Máš pravdu. Ve skutečnosti je mi úplně jedno, co říkají noviny. Záleží mi na tom, co říkají lidé."
„Upřímně řečeno, Paule, do myslí mnoha lidí vnášíš bázeň boží.
Ozbrojené síly jsou proti tvému plánu a někteří velcí a mocní i třasořitky by se rádi dočkali jeho zkrachování."
„Můj plán bude úspěšný." Zvrátil se na židli dozadu. „Víš, co je největším problémem dneška? Neexistují žádní státníci, jen politici, kteří řídí státy. Byly časy, a ne příliš vzdálené, kdy byla tato zeměkoule zalidněna obry. Někteří byli dobří a někteří byli zlí - ale, jako že je Bůh nade mnou, byli to obři. Roosevelt a Churchill, Hitler a Mussolini, Charles de Gaulle a Josif Stalin. Proč všichni žili jen v jistém konkrétním čase?
Proč žádní státníci neexistují dnes?"
„Na obrazovce o velikosti jedenadvacet palců je zatraceně těžké být světovým obrem.

Dveře se otevřely a objevil se stolník s konvicí kávy a dvěma prezidentskou pečetí označenými šálky na stříbrném podnose. Obratně nalil kávu. „Mohu pro vás ještě něco udělat, pane prezidente?“
„Ne, děkuji, Henry.“
Prezident počkal, až stolník odešel. „Chci si s tebou pohovořit o nutnosti poohlédnout se po nějakém vynikajícím velvyslanci do
Rumunska.“
„Nemusím ti jistě říkat, jak je to důležité. Chci, abys v té věci něco urychleně udělal.“
Stanton Rogers upil kávy a vstal. „Okamžitě to projednám se státním sekretářem.“
V malém předměstí Neuilly byly dvě hodiny v noci. Vilka Marina
Grozy byla ponořena do ebenově černé tmy, měsíc byl zachumlán v tlusté vrstvě bouřkových mraků. Ulice byly v této hodině ztichlé, klid byl přerušován jen kroky příležitostných opozdilců. Mezi stromy se směrem k cihlové zdi obklopující vilku nehlučně pohybovala černě oblečená postava. Přes rameno měla přehozenou přikrývku a lano, v rukou držela 9mm samopal Uzi s tlumičem a kuš. Když došla ke zdi, zastavila se a zaposlouchala se. Pět minut čekala bez pohnutí. Uspokojena pak rozvinula nylonové lano a na konci připevněnou záchytnou kotvu vyhodila a zasekla za odvrácenou hranu zdi. Postava začala okamžitě šplhat nahoru. Když se dostala k vrcholu zdi, přehodila přes ni přikrývku, aby se ochránila před jedem napuštěnými ocelovými hroty, pevně tkvícími v horní ploše zdi. Postava znehybněla a zaposlouchala se. Kotvu pak přehodila na druhou stranu zdi, zahákla, lano přendala na vnitřní stranu zdi a sklouzla po něm na zem. Pak zkontrolovala na opasku balisong, smrtící filipínský skládací nůž, jehož čepel lze vymrštit nebo složit jednou rukou.
První překážkou budou útočící psi. Vetřelec se přikrčil a čekal, až ho zvětří tři k zabíjení vycvičení dobrmani. Ti však byli jen první překážkou. Terén pozemku a vilka byly prošpikovány elektronickými zařízeními a trvale monitoruj ícími kamerami. Veškerá pošta i balíky byly přebírány ve strážním domku u brány a hned otevírány. Všechny dveře vilky byly zabezpečeny proti pumovému útoku. Vilka měla vlastní zásobu vody a Marin Groza měl ochutnavače. Vilka byla nedobytná. Teoreticky. Vetřelec v černém přišel této noci dokázat, že tomu tak není.
Zvuk na něho se řítících psů uslyšel dřív, než je uviděl. Přiletěli ze tmy a zaútočili mu na krk. Byli dva. Zacílil kuší a nejprve zasáhl psa po levici a pak druhého po pravici. Po zásahu musel uhýbat před jejich zmítajícími se těly. Otočil se a ostražitě čekal na třetího psa. Když přiběhl, vystřelil a nastal opět klid. Protože nezvaný host věděl, kde jsou zakopány akustické pasti, vyhnul se jim. Tiše procházel místy nepokrytými kamerami a za méně než dvě minuty po přelezení zdi byl u zadních dveří vilky.
Když už sahal na kliku, octl se ve světle půl tuctu světlometů. Ozval se hlas: „Ani hnout! Pustit zbraň a zvednout ruce!“
Postava v černém opatrně pustila zbraň a vzhlédla. Na střeše bylo půl tuctu mužů mířících na něho různými zbraněmi.
Muž v černém zabručel. „Jak to, že vám to trvalo tak dlouho? Tak daleko jsem přece neměl dojít.“
„Taky bys nedošel,“ informoval ho velitel stráže. „Sledujeme tě od okamžiku, kdy jsi došel ke zdi.“
To však Lva Pasternaka neuchlácholilo. „Tak jste mě měli zastavit dřív. Mohl jsem třeba být na sebevražedné akci s nákladem granátů nebo třeba s minometem. Zítra ráno přesně v osm se všichni sejdeme. Psi jsou jen omráčeni. Dohlédněte na ně někdo, než se proberou.“
Lev Pasternak se rád pyšnil tvrzením, že je nejlepším bezpečnostním strážným na světě. V šestidenní izraelské válce byl pilotem a po válce se stal v Mossadu, v jedné z pěti izraelských tajných služeb, špičkovým agentem.
Nikdy nezapomněl na ráno před dvěma roky, kdy ho jeho plukovník zavolal do své kanceláře.
„Lve, někdo by si tě rád půjčil na několik týdnů.“
„Doufám, že to je blondýnka.“
„Ne, Marin Groza.“
V Mossadu měli úplnou kartotéku rumunských disidentů. Groza byl vůdcem lidového rumunského hnutí usilujícího o svržení Alexandrose Ioneska. Když se chystal k uskutečnění tohoto cíle, byl zrazen jedním ze svých mužů. Více než dva tucty mužů podzemního hnutí bylo tehdy popraveno a Groza si na poslední chvíli život zachránil útěkem do zahraničí. Útočiště mu poskytla Francie. Ionescu označil veřejně Marina
Grozu za zrádce své vlasti a vypsal cenu na jeho hlavu. Tucet pokusů zavraždit Grozu se setkalo s neúspěchem, při posledním útoku byl zraněn.
„Co může po mně chtít?“ ptal se Pasternak. „Je přece pod ochranou hostitelské vlády.“
„Ta není dostačující. Potřebuje někoho, kdo vypracuje jednoduchý, bezvadně fungující systém jeho osobní ochrany. Přišel k nám, doporučil jsem tebe.“
„To bych musel odjet do Francie?“
„Zabere ti to jen několik málo týdnů.“
„Vždyť nemám —“
„Lve, bavíme se o vynikajícím chlápkovi. Podle našich informací má mezi lidmi ve své domovině dostatek podpory, aby mohl Ioneska svrhnout. Akci uvede do pohybu, až přijde pravá chvíle. Do té doby ho musíme udržet naživu.“
Lev Pasternak přemýšlel o jeho slovech. „Řekls několik týdnů?“
„Určitě ne víc.“
V odhadu doby se plukovník zmýlil, ale měl pravdu, pokud šlo o Marina Grozu. Byl to hubený, křehce vypadající, asketu připomínající muž, s výrazem smutku v očích. Měl orlí nos, odhodlanou bradu a široké čelo s pramenem bílých vlasů nahoře, hluboké černé oči a když mluvil, šířil kolem sebe vášnivé rozhořčení.
„Kašlu na to, jestli žiji nebo ne,“ řekl Lvovi při prvním setkání.
„Všichni musíme umřít. Mne jenom zajímá doba, kdy to bude. Jeden nebo dva roky ještě musím zůstat naživu. Je to

doba, kterou potřebuji k vy- i hnání loneska z mé vlasti.“ Nevědomky přejel rukou přes zsinalou jizvu na tváři. „Žádný člověk nemá právo zotročovat nějakou zemi. Musíme osvobodit Rumunsko a lidu umožnit, aby o svém osudu rozhodl sám.“
Lev Pasternak se pustil do budování bezpečnostního systému ve vilce v Neuilly. Použil k tomu několik vlastních mužů, najaté neznámé lidi pečlivě prověřoval. Každá část bezpečnostního zařízení odpovídala nejvyšším současným parametrům.
Pasternak vídával rumunského povstalce každý den a čím víc času s ním trávil, tím více ho začal obdivovat. Když pak Marin Groza požádal Pasternaka, aby zůstal u něho jako bezpečnostní šéf, Pasternak nezaváhal ani vteřinu.
„Budu to dělat do doby,“ řekl, „než budete připraven vyrazit do boje.
Pak se vrátím do Izraele.“
Dohodli se.
Pasternak v nepravidelných intervalech inscenoval překvapivé přepady vilky, aby si ověřil její bezpečnost. Došel k závěru: Někteří strážní začínají být nedbalí. Buduje muset vyměnit.
Prošel všechny chodby, pečlivě zkontroloval elektronická čidla poplašného systému i infračervené paprsky nad prahem každých dveří.
Když došel k ložnici Marina Grozy, uslyšel svištění důtek a po každém šlehnutí hrozné výkřiky bolesti.
Lev Pasternak prošel kolem Grozova pokoje, aniž by se zastavil.

Kapitola 3

Hlavní stan ústřední zpravodajské služby je v Langley ve Virginii, sedm mil jihozápadně od Washingtonu, D. C. Na vratech na příjezdové cestě přerušovaně blýská světelná boje. Ve strážním domku je služba dvacet čtyři hodiny denně. Prověření návštěvníci zde dostávají barevný odznak, který je opravňuje vstoupit za účelem jednání jen do určitého oddělení. Před šedou sedmipodlažní budovou hlavního stanu, nepochopitelně nazývanou ‚Továrna na hračky, je veliká socha Nathana Halea.
Skleněná chodba v přízemí budovy vede na vnitřní, sadově upravené nádvoří, osazené mnoha magnóliemi. Nad recepčním pultem jsou v mramoru vytesaná slova:
Aj, ty pravdu poznáš a pravda osvobodí tebe.
Veřejnost nemá do budovy přístup. Chce-li se sem někdo vloudit na
Černo - nepozorovaně -, může použít tunel, vynořující se ve vstupní hale proti mahagonovým dveřím výtahu. Je ovšem nepřetržitě hlídán četou strážných v šedých flanelových šatech.
V konferenční místnosti v sedmém podlaží, hlídané členy bezpeč! nostní stráže, pod vycházkovými obleky ozbrojenými revolvery ráže 38 s velmi krátkou hlavní, byla v plném proudu pondělní porada vrchního velení. Kolem velkého dubového stolu seděli ředitel CIA Ned Tillingast, šéf armádního štábu generál Oliver Brooks, státní sekretář Floyd Baker, šéf kontrašpionáže Pete Connors a S taň toň Rogers.
Šedesátiletý Ned Tillingast, ředitel CIA, byl střízlivý, málomluvný muž, jehož mysl byla obtěžkaná mnohými zločinnými tajemstvími.
V CIA existuje světlá a tmavá sekce. Tmavá sekce zajišťuje utajované operace. V čele této sekce se 4500 zaměstnanci stál v posledních sedmi letech Tillingast.
Generál Oliver Brooks, absolvent vojenské akademie ve West Pointu, byl tělem i duší vojákem, který soukromý i profesionální život řídil podle vojenských pravidel a předpisů. Byl společenský, ale společnost, pro kterou se angažoval, byla armáda Spojených států.
Státní sekretář Floyd Baker byl anachronismem patřícím do dřívější éry. Byl to vysoký, stříbrovlasý, distinguovaně vypadající a staromódní dvorností oplývající typický Jižan. Dalo se říci, že nosil dokonce i jakési duševní psí dečky. Vlastnil řadu vlivných novin a údajně byl nesmírně bohatý. V celém Washingtonu neměl nikdo lepší politický čich a Baker měl svá neviditelná tykadla trvale nasměrována na měnící se nálady a názory v halách Kongresu.
Pete Connors byl zlostný, umíněný, jako buldok houževnatý a neústupný, nebojácný muž, silný pijan. V CIA sloužil poslední rok. Pomalu se duševně vyrovnával s nedobrovolným odchodem do důchodu. Connors byl šéfem kontrašpionáže, něj utajovanějšího a nejpodrobněji .rozškatulkovaného oodboru CIA. Ke svému postavení se propracoval přes různé sekce tajné služby a zažil staré, slavné časy, kdy agenti CIA byli zlatými chlapci.
Pete Connors sám byl zlatým chlapcem. Zúčastnil se bravurního kousku, kdy byl na Páví trůn v Íránu znovu nastolen šáh a byl zapleten do operace
Mongoose, snažící se v roce 1961 svrhnout Castrovu vládu.
„Po neúspěchu v Zátoce sviní se všechno změnilo,“ truchlil Pete. Délka jeho truchlivé nálady obvykle závisela na stupni opilosti. „Z prvních stránek všech světových deníků na nás útočili pisálkové, kteří nás nazývali smečkou prolhaných, pokryteckých klaunů, kteří nebyli schopni vykročit vlastní cestou. Jakýsi hajzl, nepřítel CIA, zveřejnil jména našich agentů a šéf naší základny v Athens, Dick Welch byl zavražděn.“
Pete Connors prožil tři nešťastná manželství díky náročnosti práce a nutnosti jejího utajování. Pro něho samotného nebyla nikdy žádná oběť pro vlast dost velká.
Ted, uprostřed porady, měl tvář zrudlou vztekem. .Jestli dovolíme, aby prezident zahájil a měl úspěch s tím svým zatraceným programem národ-národu, rozdá naši vlast skoro zadarmo. To mu musíme překazit.
Nemůžeme dovolit—“
Přerušil ho Floyd Baker. „Prezident není ještě v úřadě ani celý týden.
Všichni, kdo jsme tady, máme přece povinnost uskutečňovat jeho politickou linii a—“

„Nejsem tu proto, abych svou vlast předal těm proklatým komoušům, pane. Před inauguračním projevem se prezident o svém plánu nikdy ani slovem nezmínil. Zaskočil nás. Nemáme možnost mu jeho úmysly vyvrátit.“
„Snad to právě tak chtěl,“ ozval se Baker.
Pete Connors se na něj upřeně podíval. „Proboha, vy s tím snad souhlasíte?
„Je přece mým prezidentem,“ řekl pevně Floyd Baker. „Stejně jako vaším.“
Ned Tillingast se obrátil ke Stantonu Rogersovi. „Na tom, co řekl
Connors, něco je. Prezident skutečně plánuje vyzvat Rumunsko, Albánii,
Bulharsko a jiné komunistické země, aby k nám vyslaly své špióny ve funkcích kulturních atašé a šoférů, tajemníků, sekretářek či služebných.
Miliardy dolarů utrácíme, abychom si pohlídali zadní dvířka a prezident jim chce dokořán otevřít hlavní vchod.“
Generál Brooks souhlasně přikývl. „Také jsem nebyl pozván ke konzultaci. Podle mého názoru by prezidentův plán zatraceně rychle a dokonale tuto zemi zavedl do katastrofálního stavu.“
„Džentlmeni,“ vložil se do hovoru Stanton Rogers, „někteří sice s prezidentem nesouhlasíme, nezapomínejme ale, že národ si zvolil právě Paula Ellisona, aby tuto zemi řídil.“ Přejel pohledem po všech sedí-; cích kolem. „My všichni jsme přece součástí prezidentova týmu a z toho vyplývá, že ho v nejvyšším úřadě musíme respektovat a ve všem podporovat podle svých nejlepších sil.“ Jeho slova dopadala do zdráhavého mlčení. „Tak dobře. Prezident požaduje nejčerstvější informace o stávající situaci v Rumunsku. Všechno, co o ní víte.“
„Včetně utajovaných materiálů?“ zeptal se Pete Connors.
„Všechno, bez obalu. Jaké má Alexandros lonescu v Rumunsku postavení?“
„Ionescu sedí v sedle velmi pevně,“ odpověděl Ned Tillingast. „Když se zbavil Ceaušeskovy rodiny, dal všechny Ceaušeskovy spojence popravit, uvěznit nebo poslat do emigrace. Od uchopení moci vysává zemi.
Lid ho šíleně nenávidí.“
Jsou nějaké vyhlídky na revoluci?“
„Ach, to je zajímavá připomínka. Pamatujete se na Marina Grozu, který před pár lety málem svrhl loneskovu vládu?“
„Ano. Groza se ze země dostal, ale málem při tom přišel o kůži na zadku.“
„S naší pomocí. Podle našich informací se zvedá silné lidové hnutí usilující o jeho návrat. Groza by byl pro Rumunsko dobrý a jestli se tam dostane, bylo by to dobré i pro nás. Vývoj situace bedlivě sledujeme.“
Stanton Rogers se otočil ke státnímu sekretáři. „Máme seznam kandidátů na místo velvyslance v Rumunsku?“
Floyd Baker otevřel kožený příruční kufřík, vytáhl několik papírů a jeden podal Rogersovi. „Tady jsou ti nejnadějnější. Všichni mají kvalifikaci profesionálního diplomata a byli úspěšně prokádrováni. Nebyly shledány žádné problémy ani z hlediska státní bezpečnosti, finanční situace, ani soukromého života.“
Když Stanton Rogers přebíral seznam, státní sekretář dodal: „Ministerstvo zahraničí dává přirozeně přednost profesionálnímu diplomatovi před politikem. Někomu, kdo byl pro tuto práci vzdělán a vyškolen.
Zvláště v případě Rumunska to je citlivá záležitost. Tamější situace bude vyžadovat zvlášť obezřetné jednání.“
„S tím souhlasím.“ Stanton Rogers vstal. „Seznámím s těmito jmény prezidenta a dám vám vědět. Prezident by úřad rád obsadil co nejrychleji.“
Když všichni vstali k odchodu, Ned Tillingast řekl: „Pete, zůstaňte ještě tady. Chci s vámi mluvit.“
Když Tillingast a Connors osaměli, Tillingast řekl: „Pete, vystoupil jste až příliš energicky.“
„Mám přece pravdu,“ řekl neústupně Pete Connors. „Prezident se snaží tuto zemi rozprodat. Co se čeká od nás, že uděláme?“
„Že budeme držet pusu zavřenou.“
„Nede, jsme vycvičeni vyhledat nepřítele a zabít ho. Co když se nepřítel ukrývá za našimi zády - a sedí v Oválném salónku?“
„Buďte opatrný. Velice opatrný.“
Tillingast měl dlouhodobější zkušenosti než Pete Connors. Byl členem OSS* (Úřad strategických služeb) pod vedením Divokého Billa Donovana, než se změnil v CIA. Také se mu nelíbilo, co rozvratníci v Kongresu dělají s organizací, kterou tak miloval. V CIA vznikl hluboký rozkol mezi zastánci tvrdé linie a těmi, kdo věřili, že ruský medvěd může být zkrocen v neškodné, ochočené zvíře. Musíme se prát za každičký dolar, přemítal Tillingast. Komitét GossudarstvennojBezopasnosti v Moskvě-KGB - cvičí průběžně tisíc agentů.
Ned Tillingast přivedl k sobě Pěla Connorse z vysoké školy a Connors se osvědčil jako jeden z nejlepších. V posledních několika letech se však Connors změnil v kovboje až příliš nezávislého a s příliš rychlým prstem na spoušti. Stal se nebezpečným.
„Pete - slyšel jste něco o podzemní organizaci, která samu sebe pojmenovala , Vlastenci za svobodu?“ zeptal se Tillingast.
Connors se zamračil. „Nevzpomínám si, že bych něco slyšel. Kdo to je?“
„Zatím je to spíš asi jen šeptanda. Vše, co vím, je řídké jako kouř.
Zkuste o tom zjistit něco bližšího.“
„Podívám se na to.“
O hodinu později Pele Connors telefonoval z veřejné budky na

Hains Point.
„Mám zprávu pro Odina.“
„Tady je Odin,“ řekl generál Oliver Brooks.

Cestou zpět do kanceláře Stanton Rogers v limuzíně otevřel obálku obsahující jména kandidátů na velvyslanecké místo a studoval je. Byl to seznam vynikajících lidí. Státní sekretář odvedl domácí úkol velice dobře. Všichni kandidáti sloužili ve východo- a západoevropských zemích a několik z nich mělo navíc zkušenosti z Dálného východu nebo z Afriky. Prezident bude určitě potěšen, uvažoval Stanton.
„To jsou dinosauři," vybuchl Paul Ellison a hodil seznam na psací stůl. „Všichni do jednoho."
„Paule," protestoval Stanton, „ti všichni jsou zkušenými profesionálními diplomaty."
„Úzkoprsí a extrémně konzervativní podle tradiční linie ministerstva zahraničí. Pamatuješ se, jak jsme Rumunsko ztratili před třemi lety? Náš zkušený profesionální diplomat v Bukurešti se choval tak zmateně a tak všechno zvoral, že jsme šli k ledu. Všichni ti zasloužilí, oprýmkovaní hoši mi jdou na nervy. Venku jsou jenom proto, aby si v teplíčku chránili své zadky. Když jsem ale mluvil o programu národ-národu, myslel jsem vážně každé slovo. V zemi, která je proti nám zaujatá, musíme dělat dobrý dojem."
„Když tam ale pošleš nějakého amatéra - bez sebemenších zkušeností - podstupuješ obrovské riziko."
„Možná potřebujeme někoho s jiným druhem zkušeností, než jsme dosud byli zvyklí. Rumunsko se stane zkušebním kamenem, Stane. Bude to zásadní zkouška celého mého programu, chceš-li to tak nazvat." Zaváhal. ..Nedělám si legraci ani sám ze sebe. Moje důvěřivost je upřímná.
Vím, že je mnoho vlivných lidí, kteří před tímto úkolem zavírají oči a nechtějí o něm ani slyšet. Jestli se můj plán nezdaří, dám si useknout nohy v kolenou a budu muset zapomenout na Bulharsko, Albánii, Československo a na ostatní země za železnou oponou. Nepřipouštím si ale, že k tomu dojde."
„Mohu překontrolovat některé z nově přijatých uchazečů —"
Prezident Ellison zavrtěl hlavou. „S těmi bychom měli stejné problémy. Chci někoho s úplně neotřelými, mladistvými názory. Někoho, kdo se dovede tak rozehřát, že je schopen roztavit led mezi národy. Tedy opak zafixované představy ošklivého Američana."
Stanton Rogers rozpačitě pozoroval prezidenta. „Paule - nabývám dojmu, že máš někoho konkrétního na mysli. Je to tak?"
Paul Ellison vyndal ze skříňky doutník a zapálil ho. „Opravdu si myslím," pomalu řekl, „že jsem snad na někoho přišel."
„Co je to za člověka?"
„Je to žena. Nečetls náhodou článek v posledním čísle časopisu Foreign Affairs nazvaný ‚Détente v dnešní době?"
„Četl."
„Co si o něm myslíš?"
„Považoval jsem ho za zajímavý. Autorka věří, že jsme v postavení, kdy bychom se mohli pokusit přimět komunistické země ke vstupu do našeho tábora tím, že jim nabídneme hospodářskou pomoc —" Odmlčel se. „Má slova teď zazněla spíš jako výňatek z inauguračního projevu."
„Jenže ten článek byl napsán už víc než před šesti měsíci. Ona uveřejnila vynikající články v časopisech Commentary a Public Affairs. Loni jsem četl její knihu o východoevropské politice a musím přiznat, že mi to pomohlo utříbit si a vyjasnit některé vlastní pohledy a názory."
„Výborně. Takže ona odpovídá tvé představě. To přece však není dostatečný důvod, abys s ní uvažoval na místo tak důležité.
„Stane, ona vše promyslela daleko za moje představy. Načrtla dokonce nádherný, až vzrušující plán. Chce vzít čtyři hlavní světové hospodářské pakty a sjednotit je,"
„Jak můžeme —"
„Vyžádá si to čas, ale mohlo by se to podařit. Podívej, víš, že v roce
1949 blok východních zemí utvořil pakt pro vzájemnou hospodářskou pomoc nazvaný COMECON* (RVHP) a v roce 1958 ostatní evropské země utvořily společný trh pod zkratkou EEC* (EHS)."
„Správně."
„My máme Organizaci pro hospodářskou spolupráci a vývoj
(OECD*), která zahrnuje Spojené státy, několik zemí západního bloku a Jugoslávii. A nezapomeň, že země třetího světa zorganizovaly neangažované hnutí, které nás opomíjí." Prezidentův hlas se chvěl vzrušením.
„Pomysli na ty možnosti. Kdyby se nám podařilo všechny tyto plány sloučit a utvořit jediné obrovské tržiště - můj Bože, to by bylo nádherné!
Znamenalo by to skutečný světový obchod. A to by mohlo přinést mír."
Stanton Rogers opatrně řekl: „Je to zajímavý nápad, ale strašlivě vzdálený."
„Znáš přece úsloví starých Číňanů:‚Cesta na vzdálenost tisíců mil začíná jediným prvním krokem —"
„Paule, nezapomínej, že ona je amatér."
„Několik našich nejlepších velvyslanců a velvyslankyň byli amatéry.
Anne Armstrongova, dřívější velvyslankyně ve Velké Británii, byla pedagogickou pracovnicí bez jakékoliv politické zkušenosti, Perle Města byl dosazen do Dánska, Clare Boothe Luceová byla velvyslankyní v Itálii. Herec John Gavin byl velvyslancem v Mexiku. Třetina našich nynějších velvyslanců jsou tím, co ty nazýváš, amatér."
„Vždyť o té ženě vůbec nic nevíš."
„Zatím jen to, že je zatraceně chytrá a že jsme spolu naladěni na stejnou vlnovou délku. Zjisti o ní vše, co bude v tvých silách." Zvedl výtisk časopisu Foreign Affairs a podíval se do obsahu. Jmenuje se Mary Ashleyová."
Prezident Ellison a Slanton Rogers spolu o dva dny později snídali.
„Sehnal jsem informace, o něž jsi mne požádal." Stanton Rogers vytáhl z kapsy papír. „Mary Elizabeth Ashleyová, Old Milford Road číslo dvacet sedm, Junction City, Kansas. Věk necelých třicet pět, vdaná za doktora Edwarda Ashleye - dvě děti, Beth dvanáct, Tim deset. Předsedkyně místní Ligy žen-voliček v Junction City. Docentka, vědní obor

východoevropská politika, univerzita v Kansas City. Dědeček narozený v Rumunsku.“ Podíval se na prezidenta. „Čím déle o tom přemýšlím, tím větší smysl mi to dává. Ona zřejmě ví o Rumunsku víc, než většina velvyslanců o zemi, v níž slouží.“
„Jsem rád, že to tak cítíš, Stane. Rád bych, kdybys zařídil její dokonalé bezpečnostní prověření.“
„Dohlédnu na to.“
Poznámky překladatele:
OSS- Office of Strategie Services
CIA- Central Intelligence Agency
COMECON - COuncil for Mutual ECONomic assistance(RVHP)
EEC-European Economic Community
(Evropské hospodářské společenství)
OECD- Organization for Economic Cooperation and Development

Kapitola 4

„Nesouhlasím, profesorko Ashleyová.“
Nejbystřejší a nejmladší student politického semináře Mary Ashleyové se vyzývavě rozhlédl: „Alexandros lonescu je horší než byl
Ceaušesku.“
„Můžete nám své tvrzení nějak doložit?“ vyzvala ho Mary
Ashleyová.
V semináři, který se konal v Dykstra Halí kansaské státní univerzity, bylo dvanáct studentů-absolventů, sedících v půlkruhu před Mary. Seznam čekatelů do hodin Mary byl delší, než seznam do hodin kteréhokoliv jiného profesora na univerzitě. Byla vynikající učitelkou s lehkým smyslem pro humor a laskavou srdečností, což činilo potěšení z pobytu v její blízkosti. Její oválná tvář se podle nálady měnila od zajímavé až po krásnou. Měla vysedlé lícní kosti modelky a hnědé oči tvaru mandlí.
Vlasy tmavé, husté. Měla postavu, kterou jí studentky záviděly a která v hlavách studentů vyvolávala fantastické představy. Sama si však nebyla vědoma, jak svou krásou na studenty obou pohlaví působí.
Barry zvědavě uvažoval, jestli je s manželem šťastná. Poněkud neochotně se vrátil k původnímu tématu.
„Když lonescu ovládl Rumunsko, zatočil se všemi pro-Grozovými elementy a obnovil tvrdou pro-sovětskou linii. Tak krutě se nezachoval ani Ceaušescu.“
Ozval se jiný student: „Proč prezident Ellison tak dychtivě usiluje o to navázat s ním diplomatické styky?“
„Protože ho chceme nalákat do sféry kapitalistického vlivu.“
„Vzpomeňte si,“ řekla Mary. „I Nicolae Ceaušescu byl jednou nohou ve dvou táborech. V kterém roce se to stalo?“
Opět Barry: „V roce 1960, kdy se Rumunsko vložilo do rokování
Ruska s Čínou, aby dalo veřejně najevo svou nezávislost v mezinárodních záležitostech.“
„A co stávající rumunské vztahy k ostatním zemím varšavského paktu a k Rusku zvlášť?“ zeptala se Mary.
„Řekl bych, že se upevnily.“
Jiný hlas: „Nesouhlasím. Rumunsko přece kritizovalo ruskou invazi do Afghánistánu a kritice podrobilo i ruská jednání s Evropským hospodářským společenstvím. Kromě toho, profesorko Ashleyová—“
Ozval se zvonek, hodina skončila.
Mary řekla: „V pondělí si pohovoříme o základních faktorech, které ovlivňují sovětský postoj k východní Evropě a rovněž prodiskutujeme možné důsledky plánu prezidenta Ellisona a jeho snahy proniknout do východního bloku. Prožijte hezký víkend.“
Mary se dívala na studenty, jak vstávají a odcházejí ke dveřím.
„Mějte se také moc hezky.“
Mary Ashleyová milovala výměny názorů na seminářích. Ve vášni-; vých diskusích mladých studentů jako by dějiny a zeměpis znovu oží-? valy a dostávaly lidský rozměr. Cizí jména lidí a míst se stávaly skutečnými a dějinné události ožívaly, jako by jejich aktéři byli z masa a krve.
Působila už pátý rok na fakultě Kansas State University a vyučování jí stále přinášelo nesmírné potěšení a vzrušení. V pěti třídách učila politickou vědu, kromě toho vedla postgraduální semináře, v nichž se pojednávalo o Sovětském svazu a jeho satelitních zemích. Někdy měla pocit, že je v jistém smyslu podvodnice. To když uvažovala: Nikdy jsem nebyla ani v jediné zemi, o nichž učím, dokonce jsem ani nikdy neopustila Spojenéstáty.
Mary Ashleyová se, stejně jako její rodiče, narodila v Junction City.
Jediným členem rodiny, který byl v Evropě, byl její dědeček, který pocházel z malé rumunské vesnice Voronet.
Když Mary dostala hodnost magistra, plánovala cestu za moře, ale onoho léta se setkala s Edwardem Ashleyem a cesta do Evropy se změnila ve třídenní svatební cestu do Waterville, ležící 55 mil od Junction
City, kde Edward pečoval o pacienta, jehož srdce bylo v kritickém stavu.
„Příští rok ale určitě vyjedeme,“ řekla Mary brzy po svatbě Edwardovi. „Umírám touhou vidět Řím, Paříž a Rumunsko.“
„Já také. Je to závazek. Tak příští léto.“
V příštím létě se však narodila Beth a Edward byl upoután k práci v nemocnici Geary Community Hospital. O dva roky později se narodil
Tim. Mary si udělala doktorát a vrátila se k vyučování na Kansas State
University. Další roky se nějak rozplynuly, aniž by k uskutečnění slíbené cesty došlo. Kromě krátkých návštěv

Chicaga, Atlanty a Denveru
Mary nikdy neopustila stát Kansas.
Jednoho dne, slibovala si. Jednoho dne
Mary sebrala své poznámky k výuce a vyhlédla z okna. Mráz ozdobil okna zimními květy, venku začínalo sněžit. Oblékla si kožený kabát s vložkou, na krk si uvázala červený vlněný šátek a šla ke dveřím ústícím na Valtier Street, kde měla zaparkované auto.
Areál akademické půdy univerzity byl rozsáhlý, zabíral 315 akrů, na nichž bylo 87 budov, včetně laboratoří, poslucháren s amfiteatrálně uspořádanými sedadly i kaple, to vše obklopené stromy a udržovaným trávníkem. Univerzitní budovy z hnědého vápence zdálky připomínaly staré hrady s hláskami a věžičkami připravenými odrazit nepřátelské hordy. Když Mary procházela kolem Denison Hali, vyšel proti ní neznámý muž s nikonem v ruce. Namířil aparát na budovu a zmáčkl spoušť. Mary se octla v popředí obrázku. Měla jsem ustoupit z cesty, uvažovala, zkazila jsem mu záběr.
O hodinu později byl negativ tohoto záběru už na cestě do Washingtonu, D. C.
Každé město má svůj zvláštní životní rytmus, který pramení z krajiny a z lidí. Junction City v distriktu Geary County je farmářské společenství s 20 381 obyvateli, 130 mil západně od Kansas City, chlubící se tím, že je zeměpisným středem pevninského území Spojených států.
Vycházejí tu jedny noviny - Daily Union -, je tu jedna rozhlasová a jedna televizní stanice. V centru města jsou roztroušeny jednotkové obchody a podél Šesté ulice mířící do Washingtonu benzínová čerpací stanice.
Dále obchodní dům Penneys, První národní banka, Domino Pizza, klenotnictví Flower Jewelleťs a obchodní dům Woolworllts. Kromě toho řada podniků rychlého občerstvení, autobusové nádraží, obchod s pánskými oděvy a obchod lihovinami - tedy všechny druhy podniků, jaké se ve stovkách vyskytují v malých městech po celých Spojených státech. Obyvatelé Junction City své město milovali pro jeho venkovský klid a pohodu. Alespoň o všedních dnech. O víkendech se Junction City měnilo v odpočinkové a rekreační středisko vojáků z nedaleké pevnosti Fort Riley.
Mary Ashleyová cestou domů nakoupila v Dillorts Markét potraviny na večeři a pak ujížděla k severu do překrásné vilkové čtvrti Old Milford Road s výhledem najezero. Duby ajilmy lemovaly silnici po levé straně, na opačné straně byly nádherné rodinné domky, architektonicky různě řešené z kamene, cihel nebo dřeva.
Dvoupodlažní kamenný domek Ashleyových byl zasazen mezi mírně se svažující stráně okolních kopců. Dr. Edward Ashley se svou nevěstou domek koupili před třinácti roky. Sestával z velkého obývacího pokoje, jídelny, knihovny, kuchyně v přízemí a z hlavního apartmá, včetně dvou dalších ložnic v poschodí.
„Pro dva lidi je to hrozně velké," protestovala tehdy Mary Ashleyová.
Edward ji uchopil do náruče a přivinul. „A kdo říká, že tady budou bydlet jenom dva lidi?"
Když Mary dojela z univerzity domů, Tim a Beth už na ni čekali, aby ji přivítali.
„Hádej, co je nového?" řekl Tim. ‚budeme uveřejněni v novinách."
„Pomozte mi nejdříve odložit nákup," řekla Mary. „V jakých novinách?"
„To nám ten muž neřekl, ale vyfotil nás a řekl, že o něm ještě uslyšíme."
Mary se zarazila, otočila se a zadívala se na syna. „Řekl ten muž,
Proč to dělá?"
„Ne, neřekl," odpověděl Tim, „ale měl bezvadného nikona."
V neděli Mary slavila - tím slovem to sama nenazývala - třicáté páté narozeniny. Edward pro ni jako překvapení zorganizoval malou sešlost ve sportovním klubu. Čekali tam na ně jejich sousedé Florence a Douglas Schifferovi a čtyři další páry. Edward zářil jako malé dítě při pohledu na úžas ve tváři Mary, když vešla do klubu a uviděla slavnostně prostřený stůl a transparent s přáním štěstí k narozeninám. Neměla srdce mu říci, že o tom už dva týdny ví. Zbožňovala Edwarda. A proč ne?
Proč by ho neměla zbožňovat? Byl hezký, inteligentní, pozorný. Jeho dědeček i otec byli lékaři a Edwardovi nikdy nenapadlo, že by měl být něčím jiným. Byl nejlepším chirurgem v Junction City, dobrým otcem a báječným manželem. Když Mary sfoukla svíčky na narozeninovém dortu, podívala se přes stůl na Edwarda a pomyslela si: Jak šťastná může žena být?
V pondělí ráno se Mary probudila s kocovinou. Těch přípitků šampaňským bylo předešlé noci přece jen trochu mnoho a následky byly o to horší, že nebyla zvyklá pít alkohol. Dalo jí to velké přemáhání vstát z postele. To šampaňské mě úplně oddělalo. Už nikdy více, slibovala si v duchu.
Opatrně sešla po schodech a dala se do přípravy snídaně pro děti.
Hrozné bušení v hlavě se s velkým úsilím snažila nebrat na vědomí.
„Šampaňské je pomstou Francie na nás," vzdychala Mary.
Beth vešla do kuchyně s plnou náručí knih. „S kým si to tady povídáš, maminko?"
„Sama se sebou."
„To je zvláštní."
„No jo, máš pravdu, je to divné."
Mary položila na stůl krabici s vločkami. „Koupila jsem ti nové vločky. Doufám, že ti budou chutnat."
Beth si sedla ke kuchyňskému stolu a začetla se do textu na nálepce na krabici s vločkami. „Tak tyhle nejím. Ty se mne snažíš zabít."
„Nepokoušej se mi zase namlouvat nějaké hlouposti," napomenula ji matka. „Bud tak laskavá a sněz to k snídani."
Do kuchyně přiběhl desetiletý Tim. Vklouzl na židli u stolu a řekl:
„Dám si slaninu a vajíčka."

„A kde jsi ztratil dobré ráno?“ zeptala se Mary.
„Dobré ráno. Dám si slaninu s vejci.“
„Jak račte.“
„Ale mami, prosím tě. Přijdu pozdě do školy.“
„Jsem ráda, že se zmiňuješ o škole. Volala mi paní Reynoldsová. Zaostáváš v matematice. Co ty na to?“
„Dá se to tak říci.“
„To mám brát jako vtip, Time?“
„Osobně to nepovažuji za nic legračního,“ ohrnula nos Beth.
Tim se zašklebil na sestru. „Chceš-li vidět něco legračního, podívej se do zrcadla.“
„Nechte toho,“ řekla Mary. „Chovejte se slušně.“
Bolení hlavy nabývalo na intenzitě.
„Mohu si jít po škole zabruslit na kluziště, maminko?“ zeptal se
Tim.
„Už teď bruslíš na tenkém ledě ve škole. Přijdeš ze školy rovnou domů a budeš se učit. Jak si myslíš, že před lidmi vypadá vysokoškolská profesorka, jejímuž synovi nejde matika?“
„Já myslím, že okay. Vždyť ty přece matiku neučíš.“
„Řekl ti Tim, že dostal z pravopisu čtyřku?“ řekla Beth.
Tim hleděl nasupeně na sestru. „Slyšelas vůbec někdy o Marku
Twainovi?“
„Co s tím má společného Mark Twain?“ zeptala se Mary.
„Mark Twain řekl, že si neváží člověka, který umí jedno slovo napsat jenom jedním způsobem.“
Nemůžeme vyhrát, pomyslela si Mary. Jsou pohotovější než my.
Když dětem balila svačinu, myslela hlavně na Beth, která se dala na nějakou bláznivou dietu.
„Beth, prosím tě, sněz dnes celou svačinu.“
„Pokud v tom nejsou nějaké umělé přísady nebo konzervační prostředky. Nehodlám hrabivému potravinářskému průmyslu dovolit, aby mi ničil zdraví.“
Kde se poděla dobrá strava staiých časů? divila se v duchu Mary.
Tim vytáhl volný list ze zápisníku Beth. „Poslechni si to!“ zaječel.
„Milá Beth, mohli bychom spolu sedět ve vyučování. Včera jsem na tebe myslel celý den a —“
„Vrať mi to!“ zapištěla Beth. „Je to moje.“ Vrhla se na Tima, ten ale uskočil z jejího dosahu.
Přečetl si podpis pod krátkým dopisem. „Hele! Podepsán Virgil.
Myslel jsem, že jsi zamilovaná do Arnolda.“
Beth mu vytrhla dopis. „Co ty můžeš vědět o lásce?“ řekla tázavě dvanáctiletá Beth. „Jsi ještě dítě.“
Bušení v hlavě se stávalo nesnesitelné.
„Děti-dejte pokoj.“
Zvenku se ozvala houkačka školního autobusu. Tim a Beth se rozběhli ke dveřím.
„Počkejte! Nedojedli jste snídani;“ protestovala Mary.
Vyšla za nimi do předsíně.
„Už není čas, mami. Musíme už jít.“
„Ahoj, mami.“
„Venku mrzne. Oblečte si kabáty a šály.“
„To nemůžu. Šálu jsem ztratil,“ reagoval Tim.
A byli pryč. Mary se cítila hrozně vyčerpaná. Mateřství je život v neustálém hurikánu.
Zvedla hlavu, když uslyšela Edwarda sejít po schodech. Cítila ruměnec na tváři. Po všech těch letech, uvažovala Mary, je stále tím nejhezčím mužem, kterého jsem kdy potkala. Mírnost a laskavost byly vlastnosti, které u Mary vzbudily zájem při prvním setkání. Hřejivá inteligence se zračila v dobrácky šedivých očích, které se však ve chvílích vzrušení či nadšení změnily ve dvojici šlehajících plamenů.
„Dobré ráno, drahá.“ Políbil ji a spolu vešli do kuchyně.
„Miláčku, udělal bys pro mne laskavost?“
„Zajisté, krásko moje. Cokoliv si budeš přát.“
„Chci prodat děti.“
„Obě?“
„Obě.“
„Kdy?“
„Dnes.“
„Kdo by je koupil?“
„Chovají se jako cizí. Dosáhli věku, kdy v jejich očích neudělám nic správně. Beth se pomátla potravinami pro zdravou výživu a tvůj syn se mění v špatného žáka světové úrovně.“
Edward zamyšleně seděl. „Možná to nejsou naše děti.“
„Doufám, že nejsou. Udělám ti ovesnou kaši.“
Podíval se na hodinky. „Promiň, drahoušku. Už nemám čas. Do půl hodiny musím být na operačním sále. Hank Cates nešikovně strčil prsty do nějakého stroje. Asi o několik z nich přijde.“
„Není už na farmaření moc starý?“
„Opovaž se něco takového říci před ním.“

Mary věděla, že Hank Cates už za tři roky nezaplatil manželovy účty. Jako většina zdejších farmářů Hank Cates trpěl nízkými cenami a rozdílným přístupem Zemědělské úvěrové správy k farmářům. Mnozí přišli o farmy, na nichž pracovali celý život. Edward nikdy na žádného pacienta nenaléhal, pokud šlo o placení účtů a mnozí mu platili zemědělskými plodinami. Ashleyovi měli sklep plný kukuřice, brambor a pšenice. Jeden farmář dokonce nabídl Edwardovi na vyrovnání účtu krávu. Když se to dověděla Mary, řekla: „Proboha, řekni mu raději, že veškeré ošetřování bylo na účet ordinace."
Mary se zadívala na manžela a opět si pomyslela: Mám to ale štěstí.
„Okay," řekla. „Snad si ty děti přece jen ponechám. Jejich otec se mi hrozně líbí."
„Abych řekl pravdu, já zase miluji jejich maminku." Uchopil ji do náruče a přitiskl. „Všechno nejlepší k narozeninám."
„Miluješ mne pořád, i když už teď patřím mezi starší ženy?"
„Mně se starší ženy líbí."
„Díky." Mary si najednou na něco vzpomněla. „Dnes musím přijít domů o něco dřív a připravit večeři. Jsme na řadě s pohoštěním Schifferových."
Udržování styků se sousedy se stalo pravidelným pondělním večerním obřadem. To, že Douglas Schiffer byl lékařem a pracoval s Edwardem v nemocnici, je sbližovalo ještě víc.
Mary a Edward vyšli z domu společně a se skloněnými hlavami vykročili do nepolevujícího větru. Edward se připoutal ve Fordu Granada a sledoval Mary, jak si sedá za volant kombíku.
„Na dálnici bude asi poledovice," zavolal Edward. „Jeď opatrně."
„Ty také, miláčku."
Na dálku mu poslala polibek a obě auta vyjela. Edward mířil do nemocnice a Mary jela do šestnáct mil vzdáleného Manhattanu, kde je! univerzita.
Z aut zaparkovaných půl bloku od domku Ashleyových pozorovali odjezd obou vozů dva muži. Počkali, až zmizely z dohledu.
„Pojdme."
Dojeli ke dveřím domku sousedícího s domkem Ashleyových. Řidič
Rex Driven zůstal v autě, jeho společník došel ke dveřím a zazvonil.
Dveře otevřela půvabná, asi pětatřicetiletá bruneta.
„Prosím. Co si račte přát?"
„Paní Florence Schifferová?"
„Ano—?"
Muž vytáhl z kapsy průkaz. „Jmenuji se Donald Zamlock. Pracuji v bezpečnostní složce ministerstva zahraničí."
„Dobrý Bože! Chcete mi namluvit, že Doug vyloupil banku?"
Agent se zdvořile usmál. „Ne, madam. O ničem takovém nic nevíme. Rád bych vám ale položil několik otázek týkajících se vaší sousedky paní Ashleyové."
S náhlým zájmem si ho ostře prohlédla. „Na Mary? Co s ní má být?"
„Smím vstoupit?"
„Ano, ovšem." Florence Schifferová ho uvedla do obývacího pokoje. „Posaďte se. Dáte si kávu?
„Ne, díky. Zdržím se jen krátce."
„Proč se vyptáváte na Mary?"
S konejšivým úsměvem řekl. „Jde jen o rutinní ověřování. Z ničeho špatného není podezřívána."
„To bych prosila," rozhořčila se Florence Schifferová. „Mary
Ashleyová je jednou z nejmilejších lidí, jaké je možné poznat." Pak dodala: setkal jste se s ní vůbec?"
„Ne, madam. Moje návštěva je důvěrná a byl bych rád, kdybyste ji za takovou považovala. Jak dlouho znáte paní Ashleyovou?"
„Asi třináct roků. Od doby, kdy se sem přistěhovali."
„Řekla byste, že paní Ashleyovou znáte opravdu dobře?"
„Samozřejmě, že bych řekla. Mary je mou nejbližší přítelkyní. Co —"
„Vycházejí manželé Ashleyovi spolu dobře?"
„Hned po Douglasovi a po mně jsou tím nejšťastnějším párem, jaký jsem kdy poznala."
„Pokud vím, paní Ashleyová má dvě děti. Děvče dvanáct a chlapec deset, ano?"
„To je pravda. Beth a Tima."
„Řekla byste, že je dobrou matkou?"
„Ona je vynikající matkou. Co to —?"
„Paní Schifferová, je podle vašeho názoru paní Ashleyová citově vyrovnaná osoba?"
„Ovšem, že je."
„Nemá, pokud víte, žádné citové problémy?"
„Určitě nemá."
„Pije?"
„Ne. Nemá alkohol ráda."
„A co drogy?";
„Tak to jste, pane, v nesprávném městě. V Junction City nemá s drogami žádné problémy."
„Paní Ashleyová je provdaná za lékaře, ano?"
„Ano."
„Takže kdyby si chtěla opatřit drogy —"

„To jste na velkém omylu. Ona žádné drogy neužívá, nešňupe, ani si nepíchá.“
Upřeně se na ni podíval. „Příslušnou terminologii ovládáte opravdu dobře.“
„Jako každý, kdo sleduje pořad Miami Vice.“ Florence Schifferová začala mít zlost. „Máte ještě nějaké další otázky?“
„Dědeček Mary Ashleyové se narodil v Rumunsku. Slyšela jste ji někdy povídat o Rumunsku?“
„Ach, ano, příležitostně opakuje to, co jí dědeček řekl o staré vlasti.
Její dědeček se sice v Rumunsku narodil, ale sem se přistěhoval, když mu ještě nebylo dvacet.“
„Slyšela jste někdy paní Ashleyovou vyslovit se kriticky k nynější rumunské vládě?“
„Ne, na něco takového si nevzpomínám.
„A poslední otázka. Slyšela jste, že by paní Ashleyová nebo dr.
Ashley říkali něco kritického proti vládě Spojených států?“
„To absolutně ne.“
„Pak jsou, podle vašeho názoru, loajálními Američany?“
„Samozřejmě, že jsou. Řekl byste mi laskavě —?“
Muž vstal. „Děkuji vám, paní Schifferová, že jste mi věnovala svůj čas. Rád bych vám ještě připomenul, že náš rozhovor je nanejvýš důvěrný. Byl bych rád, kdybyste se o něm s nikým nebavila - ani se svým manželem.“
Za okamžik odešel. Florence Schifferová stála a nechápavě za ním hleděla. „Ani se mi nechce věřit, že se tento rozhovor vůbec odehrál,“ řekla nahlas.
Oba agenti jeli po Washington Street směrem k severu. Projeli kolem vývěsní tabule s nápisem:‚Bavte se dobře v zemi častých výkřiků překvapení.
„Rozkošné,“ zavrčel Rex Olds.
Pomalu projížděli kolem Obchodní komory a budovy Dobročinného bratrstva losů, podniku Irma - hřebelcování domácích miláčků a baru nazvaného .Nulová šance. Pak náhle obchodní budovy končily.
„Ježíšmaria,“ zasténal Donald Zamlock, „hlavní třída je dlouhá jen dva domovní bloky. To není město, ale spíš něco jako zastávka u depa při automobilových závodech.“
„Pro tebe to je zastávka u depa, pro mne to je zastávka u depa,“ řekl
Rex Olds, „ale pro zdejší lidi to je město.“
Zamlock vrtěl nechápavě hlavou. „Možná, že to je pro někoho hezké místo k životu, ale ani ve snu bych tu nechtěl pravidelně chodit do hospody jako štamgast.“
Sedan zastavil před Státní bankou a Rex Olds vešel dovnitř.
Za dvacet minut se vrátil. Jsou v pořádku,“ řekl, když nastoupil do auta. „Ashleyovi mají v bance jen sedm tisíc dolarů, hypotéku na rodinném domku, účty platí včas. Prezident banky si myslí, že doktor je až příliš soucitný, než aby byl dobrým obchodníkem. Požívá nejvyšší důvěry.“
Zamlock se podíval na psací desku s klipsem po svém boku. „Prově-; říme ještě několik lidí a rychle se vrátíme do civilizace.“
Douglas Schifler byl normálně příjemný a dobrácký muž, ale v tomto okamžiku se tvářil hrozivě vážně. Schifferovi a Ashleyovi byli uprostřed každotýdenní hry bridge a Schifferovi prohrávali o 10 000 bodů.
Florence Schifferová ten večer už počtvrté nepřiznala barvu.
Douglas Schiffer praštil kartami. „Florence!“ vybuchl, „na které straně vlastně hraješ? Víš, kolik nám už chybí?
„Promiň,“ řekla roztržitě. „Já - nemohu se soustředit.“
„No, to je nadělení,“ zavrčel její manžel.
„Trápí tě něco?“ zeptal se Edward Ashley.
„To ti nemohu říci.“
Všichni se na ni překvapeně podívali. „Co má zase toto znamenat?“ zeptal se podrážděně její manžel.
Florence Schifferová se zhluboka nadechla. „Mary - týká se to tebe.“
„Co se mne týká?“
„Ty máš nějaké problémy, že?“
Mary na ni nechápavě civěla. „Problémy? Ne. Já - jak jsi na to přišla?“
„Nemám dovoleno ti to říci. Slíbila jsem to.“
„Komu jsi něco slíbila?“ zeptal se Edward.
„Federálnímu agentovi z Washingtonu. Byl u nás dnes ráno a vyptával se na Mary všechno možné. Mluvil, jako kdyby šlo o mezinárodní špionáž.“
„Na co se vyptával?“ zeptal se Edward.
„No, jako obvykle. Jestli je loajální Američankou, jestli je dobrou manželkou a matkou. Jestli bere drogy.“
„Proč by někdo, k čertu, kladl takové otázky?“
„Okamžik,“ řekla rozrušená Mary. „Myslím, že už to vím. Je to asi kvůli mé definitivě.“
„Cože?“ zvolala Florence.
„Mám totiž na univerzitě dostat definitivu. Univerzita je podrobována nějakému tajnému vládnímu šetření o činnosti a duchu univerzity.
Domnívám se proto, že každého prověřují opravdu dokonale.“
„Díky Bohu za to.“ Florence Schifferová si s úlevou oddechla. „Už jsem si myslela, že tě chtějí zavřít do vězení.“
„Doufám, že mne zavřou,“ smála se Mary, „ve státě Kansas.“
„No, tak když už se to vyjasnilo, snad bychom mohli pokračovat ve hře, ne?“ řekl Douglas Schiffer a obrátil se k manželce. „Jestli ještě jednou nepřiznáš barvu, tak tě přehnu přes koleno.“
„To jsou jenom řečičky.“

Kapitola 5

Abbeywood, Anglie
„Scházíme se podle zavedených zvyklostí,oznámil předsedající.
„O tomto setkání se nebude pořizovat žádný zápis, ani o něm nebudete nikdy a nikde diskutovat a v průběhu jednání se budeme oslovovat přidělenými krycími jmény.“
V knihovně hradu Claymore, pocházejícího z patnáctého století, sedělo osm mužů. Dva ozbrojení muži v civilu, zachumlaní ve svrchnících, hlídali venku, třetí muž držel stráž u dveří knihovny. Osm mužů uvnitř přijelo na hrad odděleně před krátkou dobou.
Předseda pokračoval. „Dohlížitel obdržel několik znepokojujících informací. Marin Groza připravuje atentát na Alexandrose loneska.
Skupina vyšších armádních důstojníků v Rumunsku se rozhodla Grozu podpořit, takže tentokráte by jeho pokus mohl být úspěšný.“
„Jaký dopad by to mělo na náš plán?“ ozval se Odin.
„Mohlo by ho to zničit. Otevřelo by to mnoho spojovacích mostů na
Západ.“
„Pak musíme atentátu zabránit,“ řekl Freyr.
„Jak?“ zeptal se Balder.
„Zavraždíme Grozu,“ odpověděl předseda.
„To není proveditelné. loneskovi muži se už o to pokusili mnohokrát, pokud víme, a nikomu se to nepodařilo. Jeho vilka je, zdá se, nedobytná. Nemluvě o tom, že nikdo z nás zde přítomných si v žádném případě nemůže dovolit zaplést se do pokusu vraždy.“
„Nebyli bychom zapleteni přímo,“ řekl předseda.
„Jak tedy?“
„Dohlížitel objevil tajný dokument s informací o mezinárodním teroristovi, který je volný a lze ho najmout.“
Myslíte Abdula Albase, který organizoval přepadení Achille Laura?
„Ne, džentlmeni, jde o jiného profesionálního zabijáka. Lepšího. Říká si Anděl.“
„Nikdy jsem o něm neslyšel,“ řekl Sigmund.
„No právě. Jeho doporučení jsou nanejvýš imponující. Podle informací, které má Dohlížitel k disposici, byl Anděl zapleten do zavraždění
Sikh Khalistana v Indii. Pomáhal teroristům Macheíeros v Portoriku a odbojové skupině Rudých Kmenů v Kambodži. Zorganizoval zavraždění půl tuctu armádních důstojníků v Izraeli a Izraelci nabídli za něho, mrtvého či živého, odměnu půl miliónu dolarů.“
„To zní slibně,“ řekl Thor. „Můžeme ho získat?“
„Ano, ale je drahý. Bude-li souhlasit a na naši smlouvu přistoupí, bude nás to stát dva milióny dolarů.“
Freyr zahvízdl a pokrčil rameny. „To lze přijmout. Obnos vezmeme z všeobecného fondu, který jsme založili.“
„Jak se k Andělovi dostaneme?“ zeptal se Sigmund.
„Veškerý styk s ním jde přes jeho metresu jménem Neusa Muňcz.“
„Kde ji najdeme?“
„Bydlí v Argentině. Anděl ji nastěhoval do bytu v Buenos Aires.“
„Jaký příští krok bychom měli podniknout?“ zeptal se Thor. „Kdo s ní vejde ve styk naším jménem?“
„Dohlížitel navrhl muže jménem Hany Lantz,“ odpověděl předseda.
„To jméno zní nějak povědomě.“
„Ano,“ řekl stroze předseda. „Psalo se o něm v novinách. Hany
Lantz je nekonformní individualista. Byl vyhozen z CIA za to, že si ve
Vietnamu otevřel obchod s drogami. Jako pracovník CIA sjezdil Jižní
Ameriku, takže to tam zná. Mohl by být dobrým zprostředkovatelem,“ odmlčel se. „Navrhuji, abychom hlasovali. Kdo souhlasíte, abychom si najali Anděla, prosím, zvedněte ruku.“
Zvedlo se osm manikúrou dobře šlechtěných rukou.
„Tím to je vyřízeno.“ Předseda vstal. „Porada končí. Při odjezdu dbejte, prosím, obvyklých bezpečnostních opatření.“
Bylo pondělí a konstábl Leslie Hanson pořádal intimní piknik ve hradním skleníku, kde neměl právo být. Nebyl tam sám, což musel později obtížně vysvětlovat svému nadřízenému. Ve skleníku bylo teplo ajeho společnice Annie, baculatá, zdravím kypící venkovská děva, přemluvila dobrosrdečného konstábla, aby přinesl piknikový koš.
„Ty dodáš jídlo,“ řekla s hihňáním, „a já dodám zákusek.“
Ten, zákusekměřil pět stop šest palců a měl hezká, tak pěkně tvarovaná ňadra a boky, že každý muž dostal chuť se do nich zakousnout.
Když si konstábl Hanson výborně pochutnával na,zákusku, vyrušil ho zvuk limuzíny odjíždějící hradní bránou.
„Ten zatracený hrad má být přece každé pondělí zavřený,“ bručel.
„Neodtahuj se,“ škemrala Annie.
„To určitě ne, mazlíku. To mi ani nenapadne,“
O dvacet minut později konstábl uslyšel odjíždět druhé auto. Tentokráte ho zvědavost přinutila vstát a zvědavě vykouknout oknem skleníku. Uviděl úřední limuzínu se zataženými okny, cestující nebylo vidět.
„Leslie, tak už pojd.“

„Hned. Nechápu, kdo může být na hradě. Kromě návštěvních dnů tu je přece zavřeno.“
„Lásko, co bude se mnou, když se do toho zase nepustíš?“
Když o dvacet minut později konstábl Hanson slyšel odjíždět třetí auto, jeho pohlavní touha vyprchala a vrchu nabyl instinkt policisty.
Pak, s odstupem dvaceti minut, viděl odjíždět pět dalších aut, samé limuzíny. Jedno auto zůstalo stát, aby nechalo přeběhnout srnu přes cestu a konstábl Hanson si stačil poznamenat jeho evidenční číslo.
„Mám dojem, žes pro dnešek skončil,“ stěžovala si Annie.
„To by mohlo být důležité,“ řekl konstábl. Když se slyšel říkat ta slova, nebyl si ještě úplně jistý, jestli zjištěnou skutečnost do úředního hlášení opravdu uvede.
„Co jste dělal na hradě Claymore?“ ptal se seržant Twill.
„Byl jsem na prohlídce, pane.“
„Hrad byl zavřený.“! «
„Ano, pane. Skleník byl otevřený.“
„Takže vy jste se rozhodl prohlédnout si skleník?“ „Ano, pane.“ - «
„Samozřejmě sám.“
„Nu, abych řekl pravdu —“
„Ušetřte mne svých ubohých podrobností. Co se vám na těch autech zdálo být podezřelého?“
„Jejich chování, pane.“
„Ale Hansone, auta se přece nechovají. Snad jejich řidiči, ne?“
„Ovšem, pane. Řidiči se chovali nepřiměřeně obezřetně. Auta odjížděla v přesných dvacetiminutových intervalech.“
„Jistě si uvědomujete, že může existovat tisíc nevinných vysvětlení.
Ve skutečnosti tím jediným, komu takové nevinné vysvětlení schází, jste vy sám, Hansone.“
„Ano, pane. Přesto jsem si však myslel, že bych to měl hlásit.“
„Správně, Je toto evidenční značka, kterou jste si zapsal?“
„Ano, pane.“
„Velmi dobře. Můžete odejít.“ A tu mu napadlo dodat ještě nějakou duchaplnost. „Pamatujte si dobře - je nebezpečné házet bláto na lidi, když jste zašitý ve skleníku.“ Svému bonmotu se pochechtával pak ještě celé dopoledne.
Když přišla zpráva o majiteli auta předaného evidenčního čísla, seržant Twill usoudil, že se Hanson zmýlil. Se sdělením zašel k inspektorovi Pakulovi a vysvětlil mu, jak a kde bylo číslo zjištěno.
„Neobtěžoval bych vás s tím, inspektore, ale to evidenční číslo —“
„Ano, Chápu. Postarám se o to.“
„Děkuji, pane.“
V hlavním stanu britské výzvědné služby SIS měl inspektor Pakula krátkou poradu s jedním z jejich ředitelů, s obézním, růžolícím Sirem
Alexem Hyde-Whitem.
„Udělal jste velmi správně, že jste mne na to upozornil,“ řekl s úsměvem Sir Alex. „Obávám se však, že za tím nebude nic nečestného, pouze snaha podniknout hezký výlet bez pozornosti tisku.“
„Omlouvám se, sire, že jsem vás s tím obtěžoval.“ Inspektor Pakula vstal.
„Nic se nestalo, inspektore. Je to jen důkaz ostražitosti vašeho oddělení. Jak jste říkal, že se jmenuje ten mladý konstábl?“
„Hanson, sire. Leslie Hanson.“
Když se dveře za inspektorem Pakulou zavřely, Sir Alex Hyde-White zvedl telefon na psacím stole. „Mám vzkaz pro Baldera. Vysvětlení podám na příštím setkání. Mezitím je nutné, abyste zařídil přeložení tří lidí. Policejního seržanta Twilla, inspektora Pakuly a konstábla Leslie
Hansona. Dejte je na několik dní dál od sebe. Chci, abyste je odeslal do různých míst, co nejdál od Londýna, pokud možno. Budu o tom informovat Dohlížitele a zjistím, bude-li chtít podniknout nějaké další kroky.
Zvonění telefonu v newyorském hotelu probudilo Hany Lantze uprostřed noci.
Kdo, k čertu, ví, že jsem tady? divil se. Zamračeně se podíval na hodiny na nočním stolku a otráveně hrábl po sluchátku. Jsou čtyři hodiny ráno? Kdo—?“
Když se na druhém konci hlasu ozval mírný hlas, Lantz se s bušícím srdcem zpříma posadil v posteli. „Ano, sire — Ne, sire, ale mohu se uvolnit.“ Pak dlouho poslouchal. Konečně řekl: „Ano, sire, rozumím.
Prvním letadlem odletím do Buenos Aires. Děkuji, sire.“
Odložil sluchátko, natáhl se na noční stolek a zapálil si cigaretu. Ruce se mu chvěly. Muž, s kterým právě hovořil, byl jedním z nejmocnějších lidí na světě a to, oč Harryho požádal — Co se to zase, k čertu, děje? ptal se Hany Lantz sám sebe. Musí to být něco sakramentsky významného. Ten muž mu nabídl 50 000 dolarů za doručení nějaké zprávy. Bude zábavné vrátit se do Argentiny. Harry Lantz miloval jihoamerické ženy. Znám tam nejméně tucet vášnivých čubek, které raději šoustají, než jedí.
Ten den začal opravdu nadmíru nádherně.
V 9 hodin dopoledne Lantz zvedl telefon a vytočil číslo letecké společnosti Aerolineas Argentinas. „V kolik hodin odlétá první letadlo do Buenos Aires?“
Linka 747 přiletěla na letiště Ezeiza v Buenos Aires v pět hodin odpoledne následujícího dne. Let trval dlouho, ale Harry Lantzovi to nevadilo. Padesát tisíc dolarů za doručení zprávy. Když se kola dotkla přistávací dráhy, pocítil mohutné vzrušení. V Argentině už nebyl pět roků. Bude zajímavé obnovit staré známosti.
Když Harry Lantz vystoupil z letadla, na okamžik ho překvapil závan horkého vzduchu. Ovšem. Tady je přece léto.

Během jízdy taxíkem do centra města Lantze potěšilo, že nápisy a kresby na stěnách budov a na chodnících se od jeho poslední návštěvy vůbec nezměnily. Plebiscito laspelotas (Do prdele s plebiscitem). Miliíares, Asesinos (Armáda, Vrazi). Tenemos hambre (Máme hlad). Mariuhana na libře (Marijánku zdarma). Droga, sexo y mucho rock (Drogy, sex a rocknroli). Juicio y castigo a los culpables (Soud a trest provinilým).
Ano, je nádherné se sem vrátit.
Polední siesta skončila a ulice byly přecpané lidmi líně jdoucími na různé pochůzky nebo z nich. Když taxík dojel k hotelu El Conquistador v srdci moderního sektoru města, Lantz zaplatil řidiči bankovkou v hodnotě milión pesos.
„Drobné si nechte," řekl. Jejich měna mu byla k smíchu.
Zapsal se v recepci v moderním, obrovském vestibulu, vzal si výtisk novin Buenos Aires Herold a La Prensa a nechal se zástupcem ředitele zavést do přiděleného apartmá. Šedesát dolarů denně za ložnici, koupelnu, obývací pokoj a kuchyň, vše klimatizované, s televizorem. Ve
Washingtonu by takové apartmá stálo majland, přemítal Harry Lantz.
Zítra s tou štětkou Neusou vyřídím své poslání a pak tu několik dní zůstanu a pobavím se.
Trvalo však déle než dva týdny, než se mu podařilo nalézt první stopu po Neuse Muňez.
Začal hledat v telefonních seznamech města. Jako první prohlédl seznamy městských částí: Area Constitución, Plaza Saň Martin, Barrio
Norte, Catalinas Norte. V žádném nebylo jméno Neusa Muňez uvedeno. Nebylo ani v seznamech okrajových částí města Bahia Blanca a Mar dél Plaza.
Kde, k čertu, je? udiveně dumal Lantz a vydal se do ulic vyhledat staré známé a obnovit s nimi styky.
Když vešel do baru La Biela, barman vykřikl: „Seňor Lantz! Pór dios - slyšel jsem, že jste zemřel
Lantz se zašklebil. „Zemřel jsem sice, ale tak moc jsem tě postrádal,
Antonio, že jsem se vrátil."
„Co děláte v Buenos Aires?"
Lantz posmutněle řekl: „Ale, přijel jsem hledat starou přítelkyni.
Měli jsme se brát, jenže její rodina se odstěhovala a já po ní ztratil veškerou stopu. Jmenuje se Neusa Muňez."
Barman se poškrábal na hlavě. „Nikdy jsem o ní neslyšel. Io siento."
„Poptal by ses na ni, Antonio?"
„Porquéno?"
Dalším krokem Lantze byla návštěva přítele na policejním ředitelství.
„Lantz! Hany Lantz! Dios! Quépasa?"
„Ahoj, Jorge. Jsem rád, že tě vidím, amigo."
„Slyšel jsem o tobě naposled, když tě prý vykopli z CIA."
Harry se zasmál. „Ale vůbec mne nevykopli. Oni mne prosili, abych zůstal. Odešel jsem od toho kšeftu sám."
„Si? V čem pracuješ teď?
„Otevřel jsem si detektivní kancelář. To mne vlastně přivádí do Buenos Aires. Jeden můj klient před několika týdny zemřel. Dceři zanechal balík peněz a tak se ji snažím najít. Nevím o ní nic jiného, než že bydlí někde tady v Buenos Aires."
„Jak se jmenuje?"
„Neusa Muňez."
„Počkej okamžik."
Ten okamžik se protáhl na půl hodiny.
„Lituji, amigo. Nemohu ti nijak pomoci. Ani v počítači ani v žádné kartotéce se její jméno u nás nevyskytuje."
„No fajn. Kdyby ses o ní náhodou něco dověděl, bydlím v hotelu El
Conquistador."
„Bueno."
Další na řadě byly bary, staré známé brlohy Pepe Gonzales Almeida a Café Tabac.
„Buenos lardes, amigo. Soyde losEstados Unidos. Estoy bmcando una mujer. El nombre es Neusa Muňez. Es una emergencia,"
„ Lo siento, seňor. No la conozco."
Všude dostával stejnou odpověd. Nikdo nikdy o té zasrané couře neslyšel.
Hany Lantz chodil po barvitém pobřeží La Boča, kde bylo vidět staré, v řece zakotvené rezavějící lodě. Široko daleko tu o Neuse Muňez nikdo neslyšel. Harry Lantz měl poprvé pocit, že se snaží nalézt něco neexistujícího.
Teprve v malém baru Pilař, ve španělské čtvrti Flores, se karta najednou obrátila. Byl pátek večer, bar byl plný dělníků. Až po deseti minutách se však Lantzovi podařilo upoutat barmanovu pozornost. Nestačil ani dopovědět přichystanou řeč, když ho barman přerušil: „Neusa Muňez? Si. Znám ji. Jestli si bude chtít s vámi promluvit, přijde sem maňana kolem půlnoci."
Následujícího večera Harry Lantz přišel do baru už v jedenáct hodin a pozoroval, jak se bar zaplňuje. S blížící se půlnocí se cítil stále nervóznější. Co když nepřijde? Co kdyby to byla nějaká nepravá Neusa
Muňez?
Lantz viděl vejít do baru skupinu mladých hihňajících se žen. Přisedly si k několika mužům u stolu. Musí se objevit, utěšoval se Lantz.
Jestli se neukáže, můžu se s padesáti tisíci rozloučit.
Přemítal, jak asi vypadá. Jistě to bude klasa. Byl zmocněn nabídnout jejímu milenci Andělovi rovné dva milióny dolarů za zavraždění někoho, takže Anděl má zřejmě prdel zahrabanou v pěkných miliónech. Určitě si může dovolit mladou,

krásnou milenku. Do prdele, ten by si jich mohl dovolit celý tucet. Ta Neusa je jistě herečkou nebo modelkou. Kdo ví, možná si s ní budu moci pošpásovat, než odjedu z města. Nebylo by to nic jiného než kombinace obchodu a potěšení, uvažoval rozkurážený
Hany Lantz.
Když se otevřely dveře, Lantz netrpělivě zvedl hlavu. Vešla žena bez doprovodu. Starší, nehezká, tlustá, odulá, rozložitá, svěšené prsy se jí při chůzi nechutně houpaly. V tvářích dolíčky od neštovic, vlasy nabarvené na blond, tmavá pleť však svědčila o krvi mestic, zděděné po nějaké indiánské předkyni znásilněné Španělem. Na sobě měla špatně padnoucí sukni a svetr, který by se hodil mnohem mladší ženě. Upadající štětka, usoudil Lantz. Ale kdo by měl chuť si s ní zašoustat?
Žena se tupě rozhlédla po baru. Neurčitě pokynula několika lidem a začala se prodírat davem přímo k baru.
„Koupíš mi drink?“ Mluvila silným španělským přízvukem a zblízka byla ještě méně pohledná.
Vypadá jako tlustá nepodojená kráva, přemítal Lantz. A je opilá.
„Vypadni, sestřičko.“
„Esteban říkal, že mne hledáš, nebo ne?“
Nevěřícně na ni civěl. „Kdo?“
„Esteban. Barman.“
Harry Lantz si to nějak nemohl srovnat v hlavě. „Určitě se zmýlil. Já hledám Neusu Muñez.“
„Si. Yo soy Neusa Muñez.“
Ale asi ne ta pravá, pomyslel si Harry Lantz. Do prdele! „Jsi Andělova přítelkyně?“
Opile se usmála „Si.“
Harry Lantz se rychle vzpamatoval. „Dobře, dobře.“ Přinutil se. k úsměvu. „Mužem si sednout někam do kouta a pohovořit si?“
Lhostejně přikývla. „Tak jo.“
Když se protlačili zakouřeným barem a posadili se, Harry Lantz začal: „Rád bych si promluvil o —“
„Koupíš mi rum, si?“
Lantz přikývl. „Ovšem.“
Když se objevil číšník v ušpiněné zástěře, Lantz řekl: „Jeden rum a skotskou se sodou.“
„Ten rum dvojitý, hm.“
Když číšník odešel, Lantz se otočil k ženě sedící vedle něho. „Chci se setkat s Andělem.“
Čuměla na něho kalnýma, uslzenýma očima.„Proč?“
Lantz ztišil hlas. „Mám pro něho malý dárek.“
„Si. Jaký dárek?“
„Dva milióny dolarů.“ Dostali drinky. Hany Lantz zvedl skleničku a řekl: „Na zdraví.“
„Jo,“ řekla a jedním hltem převrátila rum do sebe. „Za co chceš dát
Andělovi dva milióny dolarů?“
„To musím prodiskutovat osobně přímo s ním.“
„To není možné. Anděl s nikým nejedná.“
„Ale paní, ani za dva milióny dolarů?“
„Můžu dostat ještě jeden rum? Dvojitý?“
Můj ty Bože, vždyť ona už teď vypadá na omdlení. „Jistě.“ Lantz přivolal číšníka a objednal další rum. „Znáš Anděla dlouho?“ zeptal se ležérně.
Pokrčila rameny. „Jo.“
„Musí to být zajímavý muž.“
Své nepřítomné, tupě hledící oči měla upřené na skvrnu na stole před sebou.
Ježíšmaria! pomyslel si Hany Lantz. Ono to je jako kdybych se pokoušel rozumně bavit s nějakou zasranou štětkou.
Dostala rum a jediným hltem ho hodila do sebe.
Má tělo krávy a způsoby prasete. „Jak brzy budu moci mluvit s Andělem?“
Neusa Muñez se namáhavě zvedla. „Řekla jsem ti, že se s nikým nebaví. Adios.“
Hany Lantz propadl panice. „Hej! Počkej přece! Neodcházej!“
Zastavila se a upřela na něho kalné oči. „Co vlastně chceš?“ ?
„Sedni si,“ řekl Lantz opatrně, „a já ti řeknu, co potřebuji.“
Těžce dosedla. „Potřebuju rum.“
Hany Lantz byl už úplně vyveden z míry. Co ten Anděl musí být, proboha, za člověka, Nejen že jeho milenka je nejohavnější ženská v celé Jižní Americe, aleje i ochlasta.
Lantz nerad jednal s opilci. Nedá se jim věřit. Jenže hrozně se mu nelíbila představa, že by mohl přijít o provizi 50 000 dolarů. Díval se, jak
Muñez polyká další rum. S údivem přemýšlel, kolik už jich vypila, než přišla za ním.
Lantz se přinutil k úsměvu a řekl: „Neuso, když nemohu s Andělem mluvit, jak s ním můžu uzavřít obchod?“,
„To je jednoduché. Řekneš mi, co potřebuješ. Já to pak řeknu Andělovi. Jestli řekne si, já řeknu tobě .ví. Jestli řekne no, já řeknu tobě no.“
Hany Lantz jí jako důvěrnici nedůvěřoval, neměl však na vybranou.
„Slyšelas o Marinu Grozovi?“
Ne“
Samozřejmě, že neslyšela. Hlavně proto, že to nebyla značka rumu.

Ta praštěná čubka to určitě všechno poplete a ohrozí můj kšeft.
„Potřebuju rum, hm.“
Poplácal ji po tlusté ruce. „Zajisté.“ Objednal další dvojitý rum.
„Anděl bude určitě vědět, kdo je Groza. Řekni mu prostě Marin Groza a on už bude vědět.“
„Tak jo. A co potom?“
Ona je dokonce ještě pitomější, než vypadá. Co si, k čertu, myslí, že by Anděl měl udělat za dva milióny dolarů ? Políbit snad onoho vyhlédnutého chlapa? Hany Lantz řekl opatrně: „Lidé, kteří mne posílají, ho chtějí oddělat“.
Zamrkala. „Co to je oddělat?“
Kristepane! „Zabít.“
„Aha.“ Netečně přikývla, „vyřídím to Andělovi.“ Hlas jí začal uvadat. Jak jsi říkal, že se jmenuje?“
Měl chuť s ní zatřást. „Groza. Marin Groza.“
„Jo. To moje baby je mimo město. Dnes večer ho zavolám a zítra se tu s tebou sejdu. Můžu mít ještě jeden rum?“
Pro Lantze se Neusa Muňez pomalu měnila v děsivě zlý sen.
Následujícího večera seděl u téhož stolu v baru Hany Lantz od půlnoci až do čtyř do rána, kdy se bar zavíral. Muňez se neukázala.
„Víte, kde bydlí?“ zeptal se barmana.
Barman se na něho podíval nevinným pohledem. „Quien sabe.“
Ta děvka určitě všechno zvorala. Jak se mohl Anděl, muž, podle předpokladu velice mazaný, zaplést s takovým rumem prosáklým strašidlem? Hany Lantz si zakládal na tom, že je profík. Byl dost chytrý, aby si dřív, než se do nějakého takového podniku zaplete, zjistil bližší podrobnosti. Opatrným získáváním informací došel až k té nejzajímavější, a sice, že Izraelci vypsali za Andělovu hlavu odměnu milión dolarů. Za milión dolců by si mohl zajistit pití i mladé lehké holky na celý život. Jak se ale zdá, musí na to i na oněch 50 000 dolarů zapomenout.
Jediné spojení na Anděla je přetrhnuté. Měl by zavolat Muže a říci mu, že se mu akce nepodařila.
.Ještě mu nebudu volat, rozhodl se Hany Lantz. Možná se sem přece jenom vrátí. Až v jiných barech dojde rum.
Možná, že jsem si měl raději nakopat do prdele, než souhlasit s takovým zdrhaným úkolem.

Kapitola 6

Následující noci v jedenáct hodin Hany Lantz seděl u stejného stolu v baru Pilař a neustále kousal burské oříšky a nehty. Ve dvě hodiny po půlnoci uviděl Neusu Muňez vrávoravě vejít do dveří. Harryho srdce se vzneslo nad oblaky. Sledoval, jak se prodírá mezi stoly.
„Ahoj,“ zamumlala a zhroutila se na židli.
„Co se s tebou stalo?“ vyptával se Hany. Nijak jinak nedal svou zlost najevo.
Zamrkala. „Hmm?“
„Mělas přece přijít včera večer.“
„Jóó?“
„Neuso, měli jsme domluvenou schůzku.“
„Aha. Šla jsem s přítelkyní do kina. Dávají nový film, víš? Je to o chlapovi, který se zamiluje do praštěné jeptišky a —“
Lantz byl nervově tak na dně, že se mu chtělo plakat. Co, proboha, může Anděl vidět na takové slabomyslné, opilé běhně? To už snad musí mít zlatou. přemítal Lantz. „Neuso - nezapomnělas promluvit s Andělem?“
Jako duchem nepřítomná se na Lantze podívala se zřejmou snahou pochopit otázku. „Anděla? Si. Můžu dostat rum, hmm?“
Objednal dvojitý rum pro ni a dvojitou skotskou pro sebe. Zoufale ji potřeboval. „Neuso, co řekl Anděl?
„Anděl? Aha, říká jóó. Je to okay.“
Hany Lantz si v duchu oddechl. „No to je báječné!“ V tom okamžiku Lantz setřásl ze sebe roli poslíčka a začal myslet na něco lepšího, výnosnějšího. Ta opilá děvka ho dovede k Andělovi. Milión dolarů odměny se blíží.
Viděl, že při polykání dalšího rumu si polila už tak dost pošpiněnou blůzu. „Co řekl Anděl ještě?“
Svraštělé čelo svědčilo o její snaze soustředit se. „Anděl říká, že chce vědět, kdo jsou tvojí lidi.“
Lantz se na ni podmanivě usmál.,.Neuso, řekni mu, že to je důvěrné.
Tu informaci mu nemůžu dát.“
Netečně přikývla. „Anděl říká, abych ti v tom případě vyřídila, abys šel do prdele. Můžu ještě dostat rum, než odejdu?“
Mozek Harry Lantze začal pracovat na nejvyšší obrátky. Byl si jistý, že když ji teď nechá odejít, už ji nikdy neuvidí.
„Víš, co udělám, Neuso?
Zatelefonuji lidem, pro které pracuji a když mi dají svolení, řeknu ti to jméno. Okay?“
Pokrčila rameny. „Mi je to fuk.“
„No, tobě snad ano,“ trpělivě seji pokoušel zdržet, „ale Andělovi to určitě fuk není. Řekni mu, že zítra budu mít pro něho odpověd. Můžu tě někde zastihnout?“
„Hádám, že jo.“
Dělal pokroky. „Tak kde?“
„Tady.“
Dostala další rum a hodila ho do sebe jako zvíře.
Lantz měl chuť ji zabít.
Aby znemožnil náhodné odposlouchání hovoru, Lantz vytočil číslo na účet volaného ve veřejné telefonní budce na Calvo Street. Teprve po hodině dostal spojení.

„Ne," řekl Dohlížitel. „Řekl jsem vám, že žádné jméno nesmí být zveřejněno."
„Ano, pane. Je tu však problém. Andělova metresa Neusa Muñez říká, že ten kšeft je ochoten udělat, nepodnikne však nic, dokud se nedoví s kým jedná. Řekl jsem jí, přirozeně, že to musím projednat s vámi."
„Co to je za ženskou?"
„Je tlustá, šeredná a praštěná, pane."
„Bylo by příliš nebezpečné říct jí moje jméno."
Harry Lantz cítil, že se mu kšeft rozplývá. „Ano, pane," řekl vážně.
„Chápu. Je však třeba říci, pane, že Andělova pověst je založena na jeho schopnosti mlčet. Kdyby začal mluvit, nepřežil by ve své činnosti ani pět minut."
Nastalo dlouhé ticho. „Na tom něco je." Pak znovu, ještě delší ticho.
„Tak dobře. Smíte říci Andělovi mé jméno. Nikdy ho nesmí prozradit a nikdy se na mne nesmí obrátit přímo. Bude pracovat jenom přes vás."
Harry Lantzovi bylo do tance. „Ano, pane. Řeknu mu to. Děkuji, pane." Zavěsil s úsměvem od ucha k uchu. Těch padesát tisíc dolarů si přece jen vyzvedne.
A potom bude na řadě odměna ve výši jeden milión dolarů.
Když se pozdě večer Harry Lantz sešel s Neusou Muněz, okamžitě pro ni objednal dvojitý rum a celý šťastný řekl: „Všechno je v nejlepším pořádku. Dostal jsem souhlas."
Podívala se na něho bez zájmu. „Jóóó?"
Řekl jí jméno svého zaměstnavatele. Byla to osoba známá po celém světě a čekal, že to na ni udělá dojem.
Neusa pokrčila rameny. „Nikdy jsem o něm neslyšela."
„Neuso, lidé, pro které pracuji, chtějí, aby to bylo provedeno co nejdřív. Marin Groza se ukrývá ve vilce v Neuvilly a —"
„Kde?"
Všemohoucí Bože! Jak těžké je domluvit se s opilým debilem. Přinutil se k trpělivosti a řekl: „Je to malé město v okolí Paříže. Anděl to bude vědět."
„Potřebuju další rum."
O hodinu později Neusa ještě pila. Tentokráte ji však v tom Harry
Lantz podporoval. Ne, že by tu podporu nějak moc potřebovala, uvažoval Lantz. Když však bude pořádně opilá, dovede mě ke svému milému.
Pak už to bude pro mne snadné.
Pozoroval Neusu Muñez, hledící skelnýma očima do skleničky s rumem.
Nemělo by být nijak těžké Anděla chytit. Možná, že je silný a houževnatý, ale asi nebude zas tak moc pohotový. „Kdy se Anděl vrátí do města?"
Zaostřila vodnaté oči na Lantze. „Příští týden."
Hany Lantz ji začal hladit po ruce. „Co kdybychom si zašli k tobě domů?" řekl něžně.
„Okay."
Lantz byl konečně tam kde chtěl.
Neusa Muñez bydlela v ošumělém dvoupokojovém bytě v okrsku
Belgrano v Buenos Aires. Byt byl zaneřáděný a zanedbaný jako jeho nájemkyně. Sotva Neusa prošla dveřmi, vrhla se k malému baru v koutě. Její chůze byla nejistá.
„Máš chuť na drink?"
„Ani ne," řekl Lantz. „Jen si dej sama." Díval se na ni, jak si nalévá rum a jedním hltem ho leje do sebe. Je to ta nejošklivější a nejodpornější čubka, jakou jsem kdy potkal, uvažoval, ale ten miliónek dolarů bude nádhera sama.
Rozhlédl se po bytě. Na nízkém stole vedle pohovky bylo několik knih. Zvedal jednu po druhé v naději, že se mu snad podaří nahlédnout do Andělova nitra. Tituly ho překvapily: Gabriela od Jorge Amada;
Palba z hor od Omara Caberase; Sto let samoty od Garda Marqueze;
Noc koček od Antonia Cisnerose. Anděl je tedy intelektuál. Knihy nezapadaly ani do bytu ani k ženě, která tu bydlela.
Lantz k ní přistoupil a objal ji přes obrovské, svěšené prsy. „Jsi zatraceně roztomilá, víš to?" Začal ji hladit po prsech. Měly velikost vodního melounu. Lantzovi se protivily ženy s velkými prsy. „Máš opravdu báječné tělo."
„Hmm?" V očích měla skelný lesk.
Lantz spustil ruce níž a přes tenké bavlněné šaty ji hladil po tlustých stehnech. „Dělá ti to dobře?
„Co?
Nikam to nevedlo. Musí něco vymyslet, jak dostat tuto amazonku do postele. Věděl ale, že musí postupovat opatrně. Kdyby sejí nějak dotkl, mohla by odejít a postěžovat si Andělovi. To by byl konec nadějí na dobrý kšeft. Mohl by to zkusit se sladkými řečmi, byla však příliš opilá, než aby vnímala co říká.
Zatímco Lantz se zoufale snažil vymyslet nějaký chytrý tah, Neusa zabručela: „Chceš si zašoustat?"
S úlevou se zazubil. „To je báječný nápad, baby."
„Tak pojď do ložnice."
S Lantzem v patách šla klopýtavě do malé ložnice. Byl tam vestavěný šatník s pootevřenými dveřmi, velká neustlaná postel, dvě židle a toaletní stolek s popraskaným zrcadlem. Šatník zaujal Lantzovu pozornost. Zahlédl v něm řadu pánských obleků.
Neusa stála vedle postele a zápasila s knoflíčky blůzy. V každém jiném podobném případě by Hany Lantz stál vedle ní, svlékal ji, laskal po těle a do ucha šeptal vzrušující nemravnosti. Jenže už při pohledu na
Muñez se mu zvedal žaludek. Stál a díval se, když pustila sukni na podlahu. Pod ní neměla nic. Nahá byla ještě

ošklivější než oblečená. Prsy jí splihle visely a vyboulené břicho se při každém pohybu chvělo jako rosol. Tlustá stehna vypadala jako nafouknutá. Je tou nejodpornější ženskou, jakou jsem kdy viděl, uvažoval Lantz. Uvažuj rozumně, usměrňoval Lantz sám sebe. Ono to za několik minut skončí. Těch milión dolců vydrží navždy.
S odporem se pomalu svlékal. Neusa seděla opřená v posteli jako nějaké monstrum a čekala. Zalehl vedle ní.
„Jak to máš ráda?“ zeptal se.
„Hmm. Čokoládu. Mam ráda čokoládu.“
Byla opilejší, než si myslel. Je to dobré. O to to bude snadnější. Začal ji hladil po ochablém, změklém, jako rybí maso bílém těle. „-seš velmi hezká žena, moje milá. Víš to?“
„400?“
„Moc se mi líbíš, Neuso.“ Spustil ruku níž k chlupaté mohyle mezi stehny a začal ji v malých kruzích šimrat. „Určitě žiješ vzrušujícím životem.“
„Hmm?“
„Myslím tím to, že jsi Andělovou milou. To musí být opravdu zajímavé. Řekni mi, baby, jaký je Anděl?“
Odpovědí bylo ticho a Lantzovi napadlo, že Neusa usnula. Když však zasunul prsty do měkké, vlhké rozsedliny mezi stehny, cítil, že se pohnula.
„Nespi, drahoušku. Teď ještě ne. Jaký druh člověka je Anděl? Je hezký?“
„Bohatý. Anděl je bohatý.“
Lantzova ruka neustala ve své činnosti. „Je na tebe hodný?“
„Jóó. Anděl je na mě hodný.“
„Já budu na tebe také hodný, baby.“ Jeho hlas zněl ochable. Horší bylo, že byl celý ochablý. Potřeboval ztopoření kvůli miliónu dolarů.
Začal myslet na sestry Dolly a na to, co s ním dělaly. Při představě, jak na jeho nahém těle pracují jazyky, prsty a bradavkami, jeho penis začal tvrdnout. Rychle se překulil na Neusu a vnikl do ní. Bože, to je jako ho zapíchnout do zasraného pudinku, pomyslel si Hany Lantz. „Dělá ti to dobře?“
„Jóó, okay, myslím.“
Měl chuť ji uškrtit. Na světě je desítky krásných žen, které by se při milování s ním chvěly rozkoší a ta tlustá běhna řekne, Jóó, okay, myslím.
Začal hýbat boky nahoru a dolů. „Řekni mi něco o Andělovi. Kdo jsou jeho přátelé?“
Mluvila ospale. „Anděl nemá přátele. Já jsem jeho přítelkyně.“
„Ovšem, kotě. Bydlí Anděl tady s tebou, nebo má vlastní byt?
Neusa zavřela oči. „Hej, jsem ospalá. Kdy ti to dojde?“
Nikdy, pomyslel si, s touto krávou nikdy. „Už mi to došlo,“ zalhal
Lantz.
„Tak spěme.“
Skutálel se z ní a vztekem bez sebe si lehl vedle. Proč, proboha, nemá Anděl nějakou normální milenku? Mladou, hezkou a horkokrevnou.
To by neměl žádné potíže se získáním potřebné informace. Ale tato debilní běhna —! A přece—je tu ještě jiná cesta.
Lantz dlouho ležel bez hnutí, až si byl jistý, že Neusa usnula. Opatrně vstal a po špičkách šel do pokoje s vestavěným šatníkem. Rozsvítil světlo a zavřel dveře, aby nevzbudil tu chrápající obludu.
Na věšácích viselo asi deset obleků, sportovní úbor a na dně byly šestery pánské boty. Obleky byly zhotovené na zakázku v krejčovském závodě Herrera na Avenue La Plata. Boty byly značkové od firmy Villa.
Mám z pekla štěstí, zalykal se Lantz radostí. Dodavatelebudou mít Andělovu adresu v záznamu. Hned ráno zajdu do obchodu a položím jim několik otázek. Hluboko v mozku se ozvalo varovné zazvonění. Tak ne.
Žádné otázky. Musí na to jít mnohem chytřeji, protože, konec konců, jedná s úkladným vrahem světové třídy. Bude lepší nechat se k Andělovi dovést Neusou. Pak už mi zbude jenom přátelům v Mossadu podat hlášení a vyzvednout si odměnu. Nedu Tillingastovi a celé té posrané smečce v CIA ukážu, že starý Hany Lantz nevyšel ze cviku. Všichni ti chytří hoši si mohou ušoupat prdele ve snaze odhalit Anděla. Já jsem jediný dostatečně mazaný, kdo to dokáže.
Zdálo se mu, že slyší zvuk z postele. Opatrně vykoukl dveřmi, ale
Neusa spala.
Lantz zhasl světlo a šel k posteli. Oči Muñez byly zavřené. Lantz přešel po špičkách k psacímu stolu a v naději, že najde fotografii Anděla, začal prohledávat zásuvky. To by byla pomoc. Neměl ale štěstí. Odplížil se zpátky do postele. Neusa hlasitě chrápala.
Hany Lantz konečně usnul. Zdály se mu sny o bílé jachtě plné nahých dívek s malými, pevnými prsy.
Když se Hany Lantz ráno probudil, Neusa byla pryč. Na okamžik propadl panice. Odešla už na schůzku s Andělem? Z kuchyně k němu dolehly nějaké zvuky. Vyletěl z postele a oblékl se.
„Buenos dias,“ řekl Lantz.
„Chceš kafé?“ zabručela Neusa. „Na přípravu snídaně nemám čas.
Mám schůzku.“
S Andělem. Hany Lantz se snažil skrýt své vzrušení. „To vůbec nevadí. Nemám hlad. Jen jdi na schůzku, setkáme se dnes večer u večeře.“
Objal ji a laskal ji po svěšených ňadrech. „Kde bys chtěla povečeřet?
Pro mé děvče jen to nejlepší.“ Měl bych být hercem, uvažoval Lantz.
„Mijetofuk.“
„Znáš podnik Chiquin na Cangallo Avenue?“

„Ne.“
„Bude se ti tam líbit. Co kdybych tě vyzvedl tady v osm hodin? Mám na dnešek hodně vyřizování.“ K vyřízení neměl, samozřejmě, vůbec nic.
„Okay.“
Musel silou vůle potlačit odpor, aby se sehnul a políbil Neusu na rozloučenou. Rty měla ochablé, vlhké, nechutné.
„Tak v osm hodin.“
Lantz vyšel z bytu a přivolal taxi. Doufal, že ho Neusa z okna pozoruje.
„Na nejbližším rohu zahněte vpravo,“ požádal řidiče.
Když zajeli za roh, Hany Lantz řekl: „Vystoupím tady.“
Řidič se na něho překvapeně podíval. „Chtěl jste zajet jen o jeden blok dál, seňor?“
„Ano. Mám nemocnou nohu. Válečné zranění.“
Hany Lantz zaplatil a rychle se vrátil k obchodu s tabákem naproti činžáku, v němž bydlela Neusa. Zapálil si cigaretu a čekal.
O dvacet minut později Neusa vyšla z činžáku. Hany se v bezpečné vzdálenosti vydal za ní a pozoroval její kolébavou chůzi. Nebylo možné ji ztratit. Napadlo mu, že to je jako kdyby sledoval parník Lusitanii.
Neusa Muñez nijak nespěchala. Přešla po Avenida Belgrano kolem
Španělské knihovny, pak se vlekla po Avenida Cordoba. Lantz viděl, že na Saň Martin vešla do obchodu s koženými výrobky Berenes. Stál na opačné straně ulice a pozoroval, jak se baví s prodavačem. Lantz uvažoval, jestli by ten obchod nemohl být pojítkem k Andělovi. Pro jistotu si ho zapamatoval.
O několik minut později Neusa vyšla s malým balíčkem. Pak se zastavila na zmrzlinu v heladeria na Corrientes. Zdálo se, že nemá nic před sebou a bloumá bezcílně městem.
Jak je to, k čertu, s tou její schůzkou? podivoval se Lantz. Kde je Anděl? Nevěřil tvrzení Neusy, že Anděl je mimo město. Instinkt mu napovídal, že Anděl je někde nablízku.
Najednou si Hany Lantz uvědomil, že Neusu Muñez nikde nevidí.
Asi zahnula za roh. Zrychlil kroky. Když zahnul za roh, nikde ji neviděl.
Po obou stranách byly malé krámky. Šel opatrně ulicí a očima prohledával všechna možná místa v obavě, že by ho mohla Neusa zahlédnout dřív než on ji.
Konečně ji objevil vefiambreria - lahůdkářství. Kupovala potraviny. Kupuje je pro sebe, nebo čeká někoho na oběd? Někoho jménem
Anděl.
Lantz na dálku viděl Neusu vejít do veinulería a nakoupit ovoce a zeleninu. Vydal se zpět k jejímu Činžáku. Nemohl říci, že by v jejím chování viděl něco podezřelého.
Následující čtyři hodiny Hany Lantz pozoroval činžák Neusy z opačné strany ulice tak nenápadně, jak to jen bylo možné. Nakonec usoudil, že se Anděl neukáže. Snad se mi podaří od ní získat další informace dnes večer, uvažoval, aniž bych s ní musel šoustat. Z pouhé představy milování se s Neusou se mu dělalo špatně.
V Oválné kanceláři v Bílém domě byl večer. Paul Ellison prožil namáhavý den. Celý svět se zdál být složen z komisí, rad a z naléhavých kabelogramů, tajných porad a konferencí. Za celý den neměl pro sebe ani jedinou chvilku. Tedy téměř pro sebe. Naproti němu seděl Stanton
Rogers. Prezident se onoho dne poprvé cítil uvolněně.
„Zdržuji tě od rodiny, Stane.“
„To nevadí, Paule.“
„Chtěl jsem se tě zeptat na šetření o Mary Ashleyové. Jak to pokračuje?“
„Už to je skoro hotové. Zítra nebo pozítří dokončíme poslední bod. Zatím to vypadá dobře. Ten nápad mne vzrušuje. Myslím, že se osvědčí.“
„Pomůžeme tomu, aby se osvědčila. Dáš si ještě něco k pití?“
„Ne, díky. Jestli mne už nepotřebuješ, zajedu s Barbarou na vernisáž do Kennedy Centra.“
„Jen jedte,“ řekl Paul Ellison. ‚Alice a já máme povinnost zabavit několik příbuzných.“
„Vyřiď, prosím, pozdrav Alici,“ řekl Stanton Rogers a vstal.
„A ty ode mne pozdravuj Barbaru.“ Díval se za odcházejícím
Stantonem Rogersem, pak se v myšlenkách zaobíral Mary Ashleyovou.
Když onoho večera Hany Lantz dorazil k bytu Neusy, aby ji vzal na večeři, nikdo na zaklepání neodpověděl. Přepadlo ho zděšení. Odešla snad za ním?
Sáhl na kliku, dveře byly odemčené. Čeká tu snad na něho Anděl?
Chce se s ním setkat? Snad se rozhodl promluvit si o smlouvě mezi čtyřma očima. Harry nasadil rozhodný výraz a vešel. Pokoj byl prázdný. „Haló.“ Odpovědí byla jen ozvěna. Když vešel do ložnice, Neusa ležela opilá na posteli.
„Ty slabomyslná —“ Zarazil se. Nesmí zapomínat, že tato idiotská, ožralá couraje pro něho cestou ke zlatému dolu. Sáhl jí na ramena a pokusil seji zvednout.
Otevřela oči. „Co se děje?“
„Mám o tebe starost,“ řekl Lantz opravdově rozechvělým hlasem.
„Nerad tě vidím nešťastnou. Piješ zřejmě proto, že tě někdo dělá nešťastnou. Jsem tvým přítelem a můžeš se mi svěřit. Je za tím Anděl, že?“
„Anděl,“ mumlala.
„Musí to být hezký mužský,“ řekl konejšivě Harry Lantz. „Měli jste mezi sebou nějaké malé nedorozumění, že?“
Pokoušel seji natáhnout na posteli. Je to jako na mělčinu vytahovat velrybu, napadlo mu.

Posadil se vedle ní. „Povídej mi o Andělovi," řekl Lantz. „Co ti udělal?"
Neusa na něho civěla a snažila se zaostřit své kalné oči. „Zašoustejme si."
Ach, Ježíši Kriste! To zase bude dlouhá noc. „Jistě. Výborný nápad," řekl Lantz a s nechutí se začal svlékat.
Když se Harry Lantz ráno probudil, okamžitě se mu začaly v mysli vybavovat scény uplynulé noci. Bylo mu z toho na zvracení.
Neusa ho uprostřed noci probudila a řekla: „Víš, co chci, abys mi udělal?" mumlala. Pak mu to řekla.
Nevěřícně poslouchal, ale udělal, oč ho požádala. Nemohl si dovolit si ji znepřátelit. Neusa byla zvrhlým, primitivním živočichem a Lantz zvědavě přemýšlel, jestli jí takové věci dělal někdy Anděl. Z pomyšlení, čím prošel, se Lantzovi zvedal žaludek.
Z koupelny k němu doléhal falešný zpěv Neusy. Nebyl si jistý, že se jí bude moci podívat do tváře. Mám toho akorát dost, uvažoval Lantz.
Jestli mi dnes ráno neřekne, kde najdu Anděla, zajdu k jeho krejčímu a obuvníkovi.
Odhodil pokrývky a šel za Neusou. Stála před zrcadlem. S vlasy natočenými v tlustých loknách vypadala, bylo-li to vůbec možné, ještě hůř než dřív.
„Popovídáme si,"řekl pevně Lanlz.
„Jistě." Neusa ukázala na vanu plnou vody. „Připravila jsem ti lázeň.
Až se vykoupeš, uvařím snídani."
Lantz hořel netrpělivostí, věděl však, že na ni nesmí příliš naléhat.
„Máš rád omelety?"
Neměl na ně vůbec chuť. „Ale jo. Zní to báječně,"
„Dělám dobré omelety. Anděl mě to naučil."
Lantz viděl, jak si z vlasů vytahuje obrovské, neforemné natáčky. Pak vlezl do vany.
Neusa uchopila velký elektrický vysoušeč, zastrčila ho do zdi a začala si vysoušet vlasy.
Lantz ležel v teplé koupeli a přemýšlel. Možná bych si měl obstarat pistoli a dostat Anděla sám. Nechám-li to udělat Izraelce, mohlo by se nechutně projednávat, kdo vlastně má na odměnu nárok. Žádné pochybnosti o tom nevzniknou, když jim prostě řeknu, kde si mají tělo vyzvednout.
Neusa něco říkala, ale Harry Lantz ji v hučení vysoušeče vlasů nerozuměl ani slovo.
„Cos říkala?" zavolal.
Neusa se přiblížila k vaně. „Mám pro tebe dárek od Anděla."
Sotva to dořekla, strčila elektrický vysoušeč vlasů do vody, stala a pozorovala, jak se Lantzovo tělo svíjí ve smrtelném tanci.

Kapitola 7

Prezident Paul Ellison odložil poslední tajnou zprávu o Mary Ashleyové a řekl: „Bez poskvrny, Stane."
„Vím to. Myslím, že je tou nejlepší kandidátkou. Ovšem vláda příliš nadšená nebude."
„Pošleme jí nějaké těšínské jablíčko. Doufejme, že nás v tom Senát podpoří."
Kancelář Mary Ashleyové v Kedzie Hali byla malá, útulná místnost obložená knihovničkami, přecpanými encyklopediemi, slovníky a příručkami o středoevropských zemích. Nábytku zde bylo poskrovnu, pouze odřený psací stůl, houpací židle, malý stůl s navršenými hromadami písemných prací studentů, židle a stolní lampa. Za psacím stolem na stěně byla mapa Balkánu. Na jiné stěně byla fotografie dědečka Mary. Byla pořízena na přelomu století, postava na fotografii v obleku té doby stála strnule v nepřirozeném postoji. Mary tento obrázek považovala zajeden ze svých nejcennějších pokladů. Byl to totiž její dědeček, kdo ji postupně přivedl k hlubokému zájmu o Rumunsko. Vyprávěl jí romantické příběhy o královně Marii, o baronkách a princeznách, i o princi-manželovi anglické královny Albertovi a ruském carovi Alexandrovi II. a o desítkách jiných zajímavých osobách.
V našich žilách koluje královská krev některého z našich předků.
Kdyby nedošlo k revoluci, byla bys princeznou.
Snívalo se jí o tom.
Mary byla uprostřed klasifikování písemných prací, když se otevřely dveře a vešel děkan Hunter.
„Dobré ráno, paní Ashleyová. Smím vás na okamžik vyrušit?" Bylo to poprvé, kdy ji děkan osobně navštívil v její kanceláři.
Mary pocítila náhlou vlnu vzrušení. K jeho osobní návštěvě může být pouze jeden jediný důvod: Přišel mi říci, že získávám na univerzitě definitivu.
„Samozřejmě," řekla. „Posaďte se, prosím."
Posadil se na židli. „Jaké výsledky máte ve třídách?"
„Velmi dobré, děkuji." Nemohla se dočkat, až to zvěstuje Edwardovi. Bude na ni hrdý. Jen zřídka se stávalo, že někdo v jejím věku získá na univerzitě definitivu.
Měla dojem, že děkan Hunter se cítí nějak nesvůj. „Máte nějaké starosti, paní Ashleyová?"
Otázka ji zaskočila dokonale nepřipravenou. „Starosti? Já? Ne.
Proč?
„Navštívilo mne několik mužů z Washingtonu a vyptávali se mně na vás."
Jeho slova zněla Mary Ashleyové jako ozvěna slov Florence Schifferové: Nějaký federální agent z Washingtonu — Vyptával se na všechno možné o Mary. Mluvil jako kdyby šlo o mezinárodní špionáž. — Je loajální Američankou? Je dobrou manželkou a matkou —?

Takže to zřejmě s její definitivou vůbec nesouviselo. Najednou těžce hledala slova. „Co - co chtěl vědět, pane děkane Huntere?“
„Vyptával se na vaši pověst jako profesorky i na váš soukromý život.“
„To si nedovedu nijak vysvětlit. Opravdu nevím, co za tím může být,
Nemám vůbec žádné starosti. Pokud vím,“ nepřesvědčivě dodala.
Děkan se na ni díval se zřejmou nedůvěrou.
„Neřekli vám, proč se na mne vyptávají?“
„Ne, naopak, byl jsem požádán, abych rozhovor považoval za přísně důvěrný. Protože však mám ke svým pracovníkům důvěru, považoval jsem za správné vás o tom informovat. Jestli ale něco přece jen je, o čem bych měl vědět, pak bych to raději slyšel od vás. Jakýkoliv skandál, do něhož by byl zapletený člen našeho profesorského sboru, by měl na univerzitu velice špatný dopad.“
V bezmocném zoufalství zavrtěla hlavou. „Mě - mě ale opravdu nic nenapadá.“
Podíval se na ni, jako kdyby chtěl ještě něco říci, pak ale jen kývl hlavou.
Dívala se za ním, když odcházel z její pracovny a v duchu nevěřícně kroutila hlavou: Co jsem to jen, proboha, mohla udělat?
Během večeře Mary mlčela. Chtěla počkat, až Edward dojí, než mu řekne poslední novinu. Pokusí se ten problém vyřešit společně. Děti se chovaly zase nemožně. Beth se večeře ani nedotkla.
„Nikdo už nejí maso. Je to barbarský zvyk z doby jeskynních lidí.
Civilizovaní lidé nepojídají živé tvory.“
„Není přece živý,“ oponoval Tim. „Je mrtvý, takže ho můžeš sníst.“
„Děti!“ Mary měla nervy do krajnosti napjaté. „Už ani slovo. Beth, běž si udělat salát.“
„Mohla by se jít napást na louku,“ navrhl Tim.
„Time! Dojez večeři.“ V hlavě jí začalo bušit. „Edwarde —“
Zazvonil telefon. „To je pro mne,“ řekla Beth. Sklouzla ze židle a běžela k telefonu. Zvedla sluchátko a něžně se zeptala: „Virgil?“ Po chvilce mlčení se její výraz změnil. „Ach, jistě,“ řekla znechuceně, praštila sluchátkem a vrátila se ke stolu.
„Kdo to byl?“ zeptal se Edward.
„Jakýsi praštěný vtipálek. Prý Bílý dům volá maminku.“
„Bílý dům ptal se Edward.
Telefon se ozval znovu.
„Vezmu to sama,“ řekla Mary. Vstala a šla k telefonu. „Haló.“ Když slyšela reakci, zachmuřila se. „Právě večeříme. Nepovažuji to za nic vtipného. Můžete si — Cože? — Kdo? Prezident?“ V tom okamžiku všichni v pokoji zmlkli.
„Počkejte na — já — ach, dobrý večer, pane prezidente.“ Tvářila se zmateně. Rodina se na ni dívala s široce otevřenýma očima. „Ano, pane. Věřím. Poznávám váš hlas. Já - promiňte, že jsme před chvíli zavěsili. Beth si myslela, že to je Virgil a — ano, pane.
Děkuji vám.“ Stála a poslouchala. Jestli bych byla ochotná pracovat jako co?“ Tváře Mary se najednou rozhořely.
Edward vyskočil a šel k telefonu. Děti za ním.
„To bude nedorozumění, pane prezidente. Jmenuji se Mary Ashleyová. Jsem profesorkou na Kansas State University a — vy jste to četl?
Děkuji vám, pane — Je to od vás velice laskavé — Věřím, že to je —“
Pak dlouho poslouchala. „Ano, pane, souhlasím. To však neznamená, že _ Ano, pane. Ano, pane. Chápu. Přiznávám, že se cítím velice polichocena. Ovšemže to je jedinečná příležitost, já však — Samozřejmě, rozmyslím si to. Pohovoříme o tom s manželem, dám vám vědět.“
Uchopila pero a poznamenala si číslo. „Ano, pane. Mám ho. Děkuji, pane prezidente. Na slyšenou.“
Sluchátko odkládala pomalu, jako omámená.
„Co to, proboha, má znamenat?“ dotazoval se Edward.
„Byl to opravdu prezident?,“ ptal se Tim.
Mary klesla na židli. „Ano, byl. Opravdu.“
Edward uchopil Mary za ruku. „Mary — co říkal? Co chtěl?“
Mary seděla jako ochromená a uvažovala: Tak toto byl důvod všeho toho vyptávání.
Podívala se na manžela a na děti a pomalu řekla: „Prezident četl mé knihy i článek v časopise Foreign Affairx. Považuje je za vynikající. Řekl,-Že přesně to je způsob myšlení, kterýpotřebuje pro uskutečnění svého programu národ-národu. Chce mne navrhnout za kandidátku na funkci velvyslankyně v Rumunsku.“*
Edward se tvářil zcela nechápavě.
„Tebe? Proč zrovna tebe?“
Přesně tak Mary kladla otázku sama sobě, napadlo jí ale, že Edward mohl projevit trochu více taktu. Mohl třeba říci: To je báječné. Z tebe bude opravdu báječná velvyslankyně. Jeho reakce však byla ryze realistická. Ale vlastně, má pravdu, proč právě já?
„Vždyť nemáš v politice vůbec žádnou zkušenost.“
„Toho si jsem moc dobře vědoma,“ odpověděla kousavě Mary.
„Uznávám, že je to celé absurdní.“
„Budeš velvyslankyní?“ ptal se Tim. „Přestěhujeme se do Říma?“
„Do Rumunska.“
„Kde je Rumunsko?“
Edward se obrátil k dětem. „Vy dva nejdříve dojezte večeři. Maminka a já si musíme spolu popovídat.“

„My nedostaneme hlas?“ zeptal se Tim.
„Budeme hlasovat i za vás.“
Edward uchopil Mary za ruku a zavedl ji do knihovny. Otočil se k ní a řekl: ‚Promiň, že jsem se vyjádřil jako nafoukaný hlupák. Byla to jen—“
„Ale ne, měls úplně pravdu, Edwarde. Proč, proboha, by si měli vybrat právě mne?“
Když Mary oslovila manžela Edwarde, poznal, že se v jejích očích nezachoval dobře.
„Miláčku, možná by z tebe byl vynikající velvyslanec či velvyslankyně, nebo jaké je dnešní správné pojmenování pro ženu. Musíš uznat, že to přišlo zatraceně náhle.“
Mary roztála. „To ano, jako když udeří blesk.“ V té chvíli vypadala jako malá dívenka. „Pořád se mi tomu nechce věřit.“
Zasmála se. „Jen počkej, až to řeknu Florence. Tu to určitě složí.“
Edward ji upřeně pozoroval. „Tebe ta představa ale opravdu vzrušuje, že?
Překvapeně se podívala na manžela. „Ovšemže vzrušuje. Tebe by to nevzrušovalo?“
Edward musel teď volit slova obezřetně. Je to opravdu velká pocta, miláčku. Jsem si jistý, že ji nikomu snadno či lehkovážně nenabízejí.
K tomu, že vybrali tebe, musejí mít velmi vážný důvod.“ Zaváhal. „Musíme však důkladně zvážit, jaký dopad by to mělo na život každého znás.“
Věděla, na co myslí, ale v duchu si řekla: Edward má pravdu. Samozřejmě, že má pravdu.
„Nemohu jen tak zanechat praxe a opustit pacienty. Musím zůstat tady. Nevím, jak dlouho bys byla pryč, ale jestli to pro tebe opravdu znamená tak mnoho, nu, možná, že bychom vymysleli něco rozumného. Ty bys odjela s dětmi a já bych pak přijel za vámi —“
„Ty ses zbláznil,“ řekla Mary. „Myslíš, že bych mohla žít tak daleko od tebe?“
„Nu — ono to je přece jen velká čest a —“
„Stejně velká čest je pro mne být tvou manželkou. Nic pro mne neznamená tolik jako ty a děti. Nikdy bych tě neopustila. Toto město si nemůže za tebe nalézt jiného lékaře, ale vláda k nalezení jiného velvyslance nepotřebuje udělat nic jiného, než si prohlédnout žluté stránky.“
Sevřel ji paži. „Jsi o tom přesvědčená?“
„Naprosto. Stejně to ale bylo vzrušující, když mne o to požádal. To je dost pro—“
Dveře se rozletěly a dovnitř vletěli Beth a Tim. Beth zvolala: „Právě jsem volala Virgilovi a řekla mu, že budeš velvyslankyní.“
„Tak mu zavolej znovu a řekni mu, že nebudu.“
Proč ne?“ zeptala se Beth.
Maminka se rozhodla, že zůstane tady.“
„Ale proč?“ bědovala Beth. „Ještě nikdy jsem nebyla v Rumunsku.
Nikdy nikde jsem ještě nebyla.“
„Já také ne,“ řekl Tim a obrátil se k Beth. „Vždyť jsem ti říkal, že se odtud nikdy nikam nedostaneš.“
„Tím je tato záležitost skončena,“ řekla Mary.
Následujícího dne ráno Mary vytočila telefonní číslo, které jí řekl prezident. Když se ozval telefonista, Mary řekla: „Tady Mary Ashleyová. Prezidentův tajemník - nějaký pan Green - očekává mé zavolání.“
„Okamžik, prosím.“
Na druhém konci se ozval mužský hlas. „Haló, paní Ashleyová?“
„Ano,“ řekla Mary. „Vyřídil byste, prosím, ode mne vzkaz panu prezidentovi?“
„Zajisté.“
„Řekněte mu, prosím, že jsem jeho nabídkou velice polichocená, ale profese mého manžela mne nutí zůstat tady, takže je, bohužel, nemožné, abych jeho nabídku přijala. Doufám, že mne pochopí.“
„Vaši zprávu osobně předám,“ řekl neosobní hlas. „Děkuji, paní
Ashleyová.“ Telefon oněměl.
Mary pomalu odložila sluchátko. Tím to tedy skončilo. Na kratičký okamžik jí byl nabídnut svůdný sen. To bylo vše. Jenom sen. Musím se vrátit do svého skutečného světa a raději se dát do přípravy na čtvrtou vyučovací hodinu ve třídě historie.
Manama Bahrajn
Vlastníkem nenápadného bílého kamenného domku, ukrytého mezi desítkami stejných domků nedaleko velkého tržiště pod širým nebem byl velkoobchodník, sympatizující s ideami organizace známé jako
Vlastenci za svobodu.
„Budeme to potřebovat jen na jeden den,“ říkal mu nějaký hlas v telefonu.
Bylo mu vyhověno. Teď se předseda obrátil k mužům shromážděným v obývacím pokoji.
„Vznikl problém,“ řekl. „Nedávno rozšířené hnutí se dostalo do potíží.“
„O jaké potíže jde?“ zeptal se Balder.,
„Námi vybraný prostředník Hany Lantz je mrtev.“
„Mrtev? Jak to, mrtev?“
„Byl zavražděn. Jeho tělo bylo nalezeno ve vodách přístavu Buenos
Aires.“
„Má policie tušení, kdo to udělal? Chci tím říci - mají nějakou stopu, podle které by mrtvolu mohli dát do souvislosti s námi?“
„Nejsme dokonale bezpeční.“

„Co bude s naším plánem dál?“ zeptal se Thor. „Můžeme v něm pokračovat?“
„V tomto okamžiku nemůžeme. Zatím nemám představu, jak se dostat k Andělovi. Musíme brát v úvahu, že Harry Lantz měl svolení Dohlížitele prozradit Andělovi jeho jméno. Jestli Anděla naše nabídka zaujme, pak snad lze doufat, že si k nám cestu najde. Teď nemůžeme dělat nic než čekat.“
Titulek na šířku stránky v Daily Union v Junction City zněl: Mary
Ashleyová z Junction City odmítá funkci velvyslankyně.
Vedle fotografie Mary byly o ní napsány dva sloupce. Místní rozhlasové stanice v odpoledním i večerním vysílání zařadily pořady o nové proslulé osobnosti města. Skutečnost, že Mary Ashleyová prezidentovu nabídku odmítla, vyvolala větší zájem novinářů a veřejnosti, než kdyby ji přijala. V očích pyšných občanů města bylo teď Junction City v Kansasu mnohem důležitější než hlavní město Rumunska Bukurešť.
Cestou na nákup do města Mary Ashleyová neustále z rádia slyšela své jméno.
„—Prezident Ellison už dříve oznámil, že otevřením velvyslanectví v Rumunsku zahájí svůj program národ-národu, který je základním kamenem jeho zahraniční politiky. Jak se odmítnutí Mary Ashleyové toto místo přijmout odrazí na —“
Přeladila na jinou stanici.
„—je provdaná za dr. Ashleye a považuje se za možné, že —“
Mary vypnula rádio. Dopoledne ji volalo nejméně tři desítky přátel, sousedů, studentů i neznámých zvědavců. Novináři ji volali dokonce až z Londýna a Tokia. Všechno jen nepřiměřeně nafukují, uvažovala Mary.
Není mou chybou, že prezident se rozhodl založit úspěch své zahraniční politiky na Rumunsku. Jsem zvědavá, jak dlouho ten blázinec bude ještě trvat. Myslím, že za den či dva bude po všem,
Zajela s kombíkem k benzínové stanici v Derby a zařadila se do fronty před samoobslužnou pumpou.
Sotva vystoupila z auta, přispěchal k ní vedoucí pan Blount. „— brý den, paní Ashleyová. Paní velvyslankyně si přece nebude sama čepovat benzín. Dovolte, abych vám s tím pomohl.“
Mary se usmála. „Díky. Jsem zvyklá udělat si to sama.“
„Ale ne. Dovolte mi udělat to za vás.“
Když byla nádrž plná, Mary vyjela na Washington Street a zaparkovala před opravnou obuvi Shoe-Box.
„Dobrý den, paní Ashleyová,“ pozdravil ji prodavač. „Jak se dnes vede paní velvyslankyni?“
Už to začíná být trapné, napadlo Mary. Nahlas pak řekla: „Nejsem velvyslankyní, ale cítím se dobře, děkuji za optání.“
Podala mu boty.
„Timovy boty potřebují nové podrážky.“
Když je prodavač prohlédl, řekl: „Neopravovali jsme je minulý týden?“
Mary s povzdechem přisvědčila. „Ovšem, i týden před tím.“
Další zastávkou Mary byl obchodní dům Longs Department Store.
Vedoucí oddělení oděvů paní Hackerová jí řekla: „Právě jsem z rádia zaslechla vaše jméno. Junction City se vaší zásluhou stává známé. Hádám, že vy, Eisenhower a Alf Landon jste jedinými proslulými osobnostmi Kansasu, paní velvyslankyně.“
„Nejsem velvyslankyní,“ řekla trpělivě Mary. „Odmítla jsem to.“
„No právě.“
Nemělo smysl něco říkat. „Potřebuji džíny pro Beth,“ řekla Mary.
„Nejlépe kdyby byly ze železa.“
„Kolik má Beth roků? Deset?“
„Dvanáct.“
„Pane Bože, jak rychle ty děti rostou. Dospěje ve slečnu dřív, než si toho všimnete.“
„Beth se už jako mladá slečna narodila, paní Hackerová.“
„Aco Tim?“
„Ten je v mnohém stejný jako Beth.“
Nákupy trvaly Mary dvakrát déle než obvykle. Každý chtěl něco říci k té velké novině. Vešla do obchodu Dillons nakoupit nějaké potraviny a prohlížela si zboží v regálech, když k ní přistoupila paní Dillonová.
„Dobrý den, paní Ashleyová.“
„Dobrý den, paní Dillonová. Máte nějakou stravu ke snídani, v níž nic není?“
„Cože?“
Mary si prohlédla lístek v ruce. „Žádná umělá sladidla, žádná jedlá soda, ani tuky, uhlohydráty, kofein, karamelové barvivo, kyselina listová či jakékoliv příchutě.“
Paní Dillonová se zájmem hleděla na papír. „To má být nějaký druh lékařského pokusu?“
„V jistém smyslu ano. Je to pro Beth. Chce jíst jen přírodní stravu.“
„Tak proč ji nevy ženete na louku a nenecháte seji napást?
Mary se rozesmála. „Přesně to jí navrhl už můj syn.“ Mary uchopila krabici a četla štítek. „Je to moje chyba. Nikdy jsem neměla Beth učit číst.“
Mary jela opatrně domů vzhůru po serpentinách k jezeru Milford
Lake. Bylo několik stupňů nad nulou, studený vítr však teplotu srážel pod nulu, protože na nekonečných pláních se mu nic nestavělo v cestu.
Trávníky byly poprášené sněhem. Mary to připomnělo minulou zimu, kdy sněhová bouře bičovala krajinu a ledové námrazy potrhaly silnoproudá vedení. Skoro týden byli bez elektřiny. Tehdy se s Edwardem milovali každou noc.
Možná budeme mít tuto zimu zase takové štěstí, zašklebila se nad svou představou.

Když Mary dojela domů, Edward se z nemocnice ještě nevrátil. Tim byl ve studovně a sledoval v televizi vědeckofantastický program. Mary odložila nakoupené potraviny a šla za synem.
„Neměl bys raději dělat domácí úkol?“
„Nemohu.“
„A pročpak ne?“
„Protože tomu nerozumím.“
„Myslíš, že tomu porozumíš lip, když budeš sledovat Cestu ke hvězdám? Ukaž mi ten úkol.“
Tim jí podal matematiku. „Jsou to slabomyslné úkoly,“ poznamenal
Tim.
„Něco takového jako slabomyslné úkoly vůbec neexistuje. Jsou pouze slabomyslní studenti. Podívejme se na to.“
Mary četla úlohu nahlas. „Vlak odjíždějící z Minneapolis veze sto čtyřicet devět cestujících. V Atlantě nastoupí další cestující, takže ve vlaku je celkem dvě stě dvacet tři cestujících. Kolik lidí nastoupilo v Atlantě?“ Mary zvedla hlavu.
„To je přece snadné, Time. Jednoduše odečteš jedno sto čtyřicet devět od dvou set dvaceti tří.“
„No, to právě ne,“ řekl Tim nevrle. „Musí se to řešit rovnicí. Jedno sto čtyřicet devět plus n se rovná dvěma stům dvaceti třem. N se rovná dvěma stům dvaceti třem minus jedno sto čtyřicet devět. N se rovná sedmdesáti čtyřem.“,
„Tak to je opravdu slabomyslné,“ řekla Mary.
Když šla Mary kolem pokoje Beth, slyšela veliký rámus. Vešla dovnitř. Beth se zkříženýma nohama seděla na podlaze před zapnutou televizí, z gramofonu poslouchala rockovou hudbu a psala domácí úkol.
„Jak se můžeš při takovém kraválu na něco soustředit?“ snažila se
Mary překřičet hluk.
Přešla k televiznímu přijímači a vypnula ho. Pak vypnula i gramofon.
Beth překvapeně zvedla hlavu. „Proč jsi to vypnula? Vždyť to byl
George Michael.“
Pokoj Beth byl polepený plakáty hudebníků. Byli tam Kiss a Van
Halen, Motley Crue a Aido Nova i David Lee Roth. Na posteli se povalovaly časopisy: Sedmnáct, Idol mládeže a půl tuctu dalších. Po podlaze byly poházeny jednotlivé kusy garderoby Beth.
Mary se zoufale rozhlížela po neuklizeném a zaneřáděném pokoji.
„Beth -jak tady v tom můžeš žít?“
Beth se nechápavě podívala na matku. „Žít tady jako v čem?“
Mary zaťala zuby. „V ničem.“
Podívala se na obálku na psacím stole Beth. „Ty píšeš Ricku Springfieldovi?“
„Jsem do něho zamilovaná.“
„Myslela jsem, že jsi zamilovaná do George Michaela.“
„Po Georgi Michaelovi hořím touhou. Do Ricka Springfielda jsem zamilovaná. Maminko, tys v mládí nikdy po nikom nehořela touhou?“
„V dobách mého mládí jsme měli mnoho starostí postoupit s krytými vozy v krajině o kus dál.“
Beth povzdechla. „Víš, že Rick Springfield měl mizerné dětství?“
„Abych řekla pravdu, Beth, zatím jsem to nevzala na vědomí.“
„To muselo být hrozné. Jeho otec byl ve vojsku, a tak se neustále stěhovali. Je též vegetariánem, jako já.“
Tak to on je v pozadí za tou bláznivou dietou Beth!
„Maminko, smím jít v sobotu večer s Virgilem do kina?“
„S Virgilem? Co se stalo s Arnoldem?“
Nastala chvilka ticha. „Arnold se chce jen tak bezcílně potulovat. Je praštěný.“
Mary se přinutila, aby mluvila klidně. „Co chceš říci tím ‚bezcílně se potulovat?“
„No víš, začínají mi růst prsa a kluci si myslí, že si mohou ke mně dovolovat. Mami, mělas ze svého těla také někdy trapný pocit?“
Mary se postavila za Beth a objala ji. „To víš, miláčku, že měla.
Když jsem byla zhruba ve tvém věku, cítila jsem se velmi trapně.“
„Nemohu se vyrovnat s měsíčky, s rostoucími prsy ani s rostoucím ochlupením. Proč tomu tak je?“
„To se stává každé dívce a i ty si na to zvykneš.“
„Ne, nezvyknu.“ Odtáhla se a nelítostně řekla: „Nevadí mi být zamilovaná, ale nikdy se neoddám sexu. Nikdo mne nedostane. Ani Arnold, ani Virgil, ani Kevin Bacon.“
„Nuže, jestli je tvé rozhodnutí definitivní —“ řekla vážně Mary.
„Samozřejmě. Maminko, co řekl prezident Ellison, když jsi mu řekla, že nebudeš jeho velvyslankyní?“
„Vzal to velmi rozumně,“ ujistila ji Mary. „Myslím ale, že bych měla začít chystat večeři.“
Vaření bylo tajným bete noire Mary Ashleyové. Vaření přímo nenáviděla a následkem toho se nikdy dobře vařit nenaučila. Protože byla zvyklá dělat všechno co nejlépe, neschopnost dobře vařit její odpor k vaření jen zvětšovala. Byl to začarovaný kruh, který alespoň zčásti řešila tím, že tři dny v týdnu k nim chodila Lucinda navařit a uklidit. Ten den měla Lucinda volno.
Když se Edward vrátil z nemocnice, Mary byla v kuchyni a připalovala zelené lusky. Vypnula vařič a dala Edwardovi pusu. „Ahoj, milý.
Jakýs měl den? Praštěný?“
„To máš ze slovníku dcery,“ řekl Edward. „Fakt je, že dnešek byl opravdu praštěný. Odpoledne jsem ošetřoval třináctiletou dívenku, která má opar na genitáliích.“

„Ach, miláčku!“ Vyhodila lusky a otevřela plechovku rajčat.
„Když tak na to myslím, mám starost o Beth.“
„To nemusíš mít,“ ujistila ho Mary. „Rozhodla se, že zemře jako panna.“
U večeře se Tim zeptal: „Tati, mohl bych k narozeninám dostat prkno na surfing?“
„Time - nechci sice kazit tvé sny, nezapomínej ale, že bydlíš v Kansasity.“
„To přece vím. Jenže Johnny mne pozval, abych s ním příští léto odjel na Havaj. V Maui mají plážový domek.“
„Nu,“ logicky vyvodil Edward, „jestli Johnny má na pláži domek, tak to pravděpodobně bude mít i prkno.“
Tim se obrátil k matce: „Mohu jet?“
„Uvidíme. Time, prosím tě, nejez tak hltavě. Beth, proč nic nejíš?“
„Není tu nic, co člověk nutně k životu potřebuje.“ Podívala se na rodiče. „Musím vám něco oznámit. Změním si jméno.“
Edward se se zájmem zeptal. „Máš k tomu nějaký zvláštní důvod?“
„Rozhodla jsem se vstoupit do uměleckého světa divadla a filmu.“
Mary a Edward si vyměnili dlouhý, útrpný pohled.
„Okay,“ řekl Edward. „Dobře zvaž, co v něm můžeš nabídnout.“

KAPITOLA 8

Únos Mehdi Ben Barky, odpůrce marockého krále Hassana II., z jeho pařížského exilu a jeho zavraždění za přispění francouzské tajné zpravodajské služby vyvolal skandál v mezinárodních výzvědných vojenských organizacích. Stalo se to po tom, kdy prezident Charles de
Gaulle zpravodajskou službu vyjmul z podřízení ministerskému předsedovi a převedl ji pod ministerstvo obrany. Tím zodpovědnost za francouzskou vládou zaručené bezpečné útočiště Marina Grozy přešla na stávajícího ministra obrany RolandaPassyho. Před vilkou v Neuilly byli v nepřetržité, čtyřiadvacetihodinové službě rozmístěny stráže. Za vnitřní bezpečnost vilky byl zodpovědný Lev Pasternak. Passy osobně prověřil vnější i vnitřní zabezpečení a nabyl přesvědčení, že domek je nedobytný.
V diplomatickém světě se v posledních týdnech rozšířila zpráva, že se v Rumunsku připravuje státní převrat; Marin Groza údajně plánuje návrat do Rumunska a Alexandros lonescu byl prý sesazen vysokými armádními důstojníky.
LevyPasternak zaklepal na dveře a vešel do knihami přeplněné knihovny, kterou Marin Groza používal jako kancelář. Seděl v pilné práci za psacím stolem. Když vešel Pasternak, zvedl hlavu.
„Kdekdo chce vědět, kdy začne revoluce,“ řekl Pasternak. „Je to už víceméně veřejným tajemstvím, je nemožné to utajit.“
„Řekni jinvjen ať jsou trpěliví. Lve, půjdeš do Bukurešti se mnou?“
Lev PasternaK však po ničem jiném netoužil tak jako po Izraeli. Vezmu tu práci jen dočasně, řekl tehdy Grozovi. Do doby, než budete moci vy razit do boje. Dočasně se změnilo v týdny, měsíce a nakonec v celé tři roky. Teď přišel okamžik zásadního rozhodnutí.
Ve světě plném duševních trpaslíků, uvažoval Pasternak, se mi dostalo výsady sloužit obrovi. Marin Groza byl totiž tím nejméně sobeckým člověkem, jakého Lev Pasternak za celý život poznal.
Když Pasternak začal pracovat pro Grozu, bylo mu divné, že nikdy nemluví o své rodině. Hrozný příběh jeho rodiny se dověděl od důstojníka, který jeho setkání s Grozou zorganizoval.
„Groza byl zrazen. Členové Securitate ho zatkli a pět dní mučili. Slíbili mu volnost za prozrazení jmen svých spolupracovníků v podzemním hnutí. Nepromluvil. Zatkli jeho manželku a čtrnáctiletou dceru a přivedli je do místnosti, kde probíhal výslech. Pak mu dali možnost si vybrat: bud promluví, nebo se bude muset dívat na pozvolné umírání svých nejbližších. Byl tak přinucen učinit nejkrutější rozhodnutí, jaké kdy byl nějaký člověk nucen udělat. Životy jeho milované ženy a dítěte stály proti životům stovek lidí, kteří mu důvěřovali.“ Muž se odmlčel, pak mnohem pomaleji pokračoval. „Podle mého názoru, Grozovo kruté rozhodnutí spočívalo na jeho přesvědčení, že jeho nejdražší budou stejně zabiti, ať se zachová jakkoliv. Odmítl jména prozradit. Strážní ho pak přivázali k židli a přinutili ho dívat se, jak jeho žena a dcera jsou četou strážných znásilňovány tak dlouho, až klesly mrtvé. S Grozou však jeho trýznitelé ještě neskončili. Když krvavé divadlo skončilo a u nohou mu ležela zkrvavená těla jeho nejbližších, vyklestili ho.“
„Ach, můj Bože!“
Důstojník se zahleděl do očí Lva Pasternaka a řekl: „Musíte však pochopit to nejdůležitější: Marin Groza se nechce do Rumunska vrátit proto, aby se pomstil. Chce jen a jen osvobodit svůj národ. Chce se ujistit, že něco takového jako jemu se už nikdy v jeho zemi nemůže stát.“
Lev Pasternak byl od svého příchodu neustále v nejužším styku s Grozou a čím víc času s tímto revolucionářem strávil, tím víc se mu obdivoval, až si ho zamiloval. Teď se bude muset rozhodnout, jestli se má svého snu o návratu do Izraele vzdát a jít s Grozou do Rumunska, nebo ne.
Když šel večer Pasternak kolem dveří Marina Grozy, slyšel známé výkřiky bolestného sténání. Ach, ano, je pátek, pomyslel si. V ten den přicházejí prostitutky. Jsou náhodně vybírané v Anglii, Severní Americe, Brazilii, Japonsku, Thajsku a v půl tuctu jiných zemí. Nikdy nemají tušení, jaký je jejich cíl, ani co se bude po nich požadovat. Z letiště Charlese de Gaulla jsou odváženy přímo do vilky a po několika hodinách zpátky na letiště a první linkou zpátky domů.
Každý pátek v noci zní chodbou výkřiky bolesti Marina Grozy. Osazenstvo vilky se domnívá, že se tam odbývá nějaký zvrácený sex. Jedině Lev Pasternak věděl, co se doopravdy za dveřmi ložnice děje. Návštěvy prostitutek neměly nic společného se sexem. Byly nástrojem pokání Marina Grozy. Jednou týdně se Groza svlékl do nahá, nechal se prostitutkou přivázat k židli a nelítostně bičovat až do vytrysknutí krve. Ve chvíli, kdy se mu v krutých bolestech bičování zjevila scéna znásilňování ženy a dcery, začal vykřikovat slova, která tehdy odmítl říci: „Odpusťte! Budu

mluvit. Ach,
Bože, dovol, abych mohl promluvit—“
Telefon se ozval deset dní po nálezu těla Hany Lanlze. Dohlížitel byl v konferenční místnosti právě uprostřed porady s osazenstvem, když interkom zabzučel.
„Vím, že nechcete být vyrušován, pane, ale je tu pro vás zámořský hovor. Prý je velmi naléhavý. Nějaká Miss Neusa Muñez volá z Buenos
Aires. Řekl jsem jí—“
„To je v pořádku.“ S úsilím potlačil své vzrušení. „Vezmu si ten hovor v soukromé kanceláři.“ Omluvil se, odešel do kanceláře a zamkl za sebou dveře. Zvedl sluchátko. „Haló. Je tam Miss Muñez?“
„Jo,“ ozval se chraplavý, nekultivní hlas s jihoamerickým přízvukem. „Mám pro vás zprávu od Anděla, Ten všetečný posel, kterého jste mu poslali, se mu vůbec nelíbil.“
Musel opatrně volit slova. „Omlouvám se. Byli bychom ale přesto rádi, kdyby Anděl pracoval na naší dohodě dál. Bude to možné?“
„Jo. Říká, že to udělá.“
Pocit úlevy nedal na sobě znát. „Výborně. Máme mu zajistit nějakou podporu?“
Žena se rozesmála. „Anděl žádnou podporu nepotřebuje. Na Anděla si nikdo nepřijde.“ Z jejích slov jakoby zavál smrtelný chlad. „Až bude práce hotová, říká, že peníze máte dát do — moment — mám to tu někde napsané—tady to je—do State Bank v Curychu. To je nějaké místo ve Švýcarsku.“ Její slova zněla jako od opravdového hlupáka.
„Budu potřebovat číslo účtu.“
„Ach, jo. To číslo je — Ježíši. Zapomněla jsem ho. Počkejte na drátě. Někam jsem ho založila.“ Slyšel šustění papíru a pak konečně hlas.
„Už to mám. J-tři čtyři devět nula sedm sedm.“
Zopakoval číslo. „Jak brzy může tu věc vyřídit?“
„Až to bude hotovo, bude to hotovo, seňor. Anděl říká, že se to dovíte velice brzy. Budou toho plné noviny.“
„Velmi dobře. Pro případ, že by Anděl se mnou potřeboval mluvit, nadiktuji vám své soukromé telefonní číslo.“
Diktoval velice pomalu.
Tbilisi, Rusko, :
Setkání se tentokráte odbývalo na dače na břehu řeky Kura, daleko od lidských obydlí.
Předsedající říkal: „Došly dvě důležité zprávy. Nejdříve tu dobrou.
Dohlížitel dostal od Anděla příslib pokračovat na dohodě. Konečně se akce pohne dopředu.“
„To je velmi dobrá zpráva!“ zvolal Freyr. „A jaká je ta špatná?“
„Bohužel, souvisí s prezidentovým kandidátem na velvyslaneckou funkci v Rumunsku, ale budeme schopni situaci zvládnout —“
Pro Mary Ashleyovou bylo velmi obtížné soustředit se na práci ve třídě. Něco se změnilo. V očích svých studentů se stala proslulou osobností. Byl to opojný pocit. Skoro hmatatelně cítila, jak třída přímo visí na každém jejím slovu.
„Jak víte, rok 1956 se pro mnoho východoevropských zemí stal jakýmsi předělem. S návratem Gomulky k moci se v Polsku vynořil národní komunismus. V Československu se dostal do čela komunistické strany Antonín Zápotocký. V Rumunsku v tom roce nebyly žádné velké politické změny —“
Rumunsko — Bukurešť — Z fotografií Mary věděla, že to je jedno z nejhezčích měst v Evropě. Z toho, co jí dědeček vyprávěl o Rumunsku, nezapomněla nic. Pamatovala si, jak ji jako malou dívenku vyděsilo vyprávění o hrozném princi Vladovi z Transylvánie. Byl upírem, Mary, bydlel v obrovském hradě vysoko v horách nad Brašovem, nevinným obětem vysával krev.
Mary si najednou uvědomila hluboké ticho ve třídě. Žáci se na ni upřeně dívali. Jak dlouho tu asi stojím a sním za denního světla? uvažovala. Rychle dokončila přednášku. „V Rumunsku Gheorghiu-Dej sjednocoval síly v dělnické třídě —“
Zdálo sejí, že hodina nikdy neskončí, ale její konec se přece jen pomalu blížil.
„Jako domácí úkol napíšete pojednání o ekonomickém plánování a řízení v SSSR, popíšete základní organizaci vládních orgánů a řídící dohled Komunistické strany Sovětského svazu. Zpracujte analýzu vnitřní a vnější politiky s důrazem na její postavení a vliv v Polsku, Československu a Rumunsku.“—
Rumunsko — Vítejte v Rumunsku, paní velvyslankyně. Limuzína čeká, aby vás odvezla na velvyslanectví. Na její velvyslanectví. Byla vyzvána, aby žila v tom nejvíce vzrušujícím hlavním městě světa podávala zprávy prezidentovi a byla v centru uskutečňování jeho programu ná— rod-národu. Mohla jsem se stát součástí dějin.
Z fantastických představ ji vytrhlo zazvonění. Hodina skončila. Je čas odjet domů a převléknout se. Edward se brzy vrátí z nemocnice.
Dnes ji chce vyvést na večeři do společenského klubu.
Jak by se něco takového hodilo na skoro-velvyslankyni.
„Code Blue!* Code Blue!“ ozval se po všech chodbách nemocnice z tlampačů ostrý hlas. V okamžiku, kdy se pohotovostní personál začal scházet u vchodu k sanitkám, už bylo slyšet blížící se kvílení sirény. Nemocnice Geary Community Hospital byla střízlivě vypadající třípodlažní budova s hnědou fasádou, umístěná na kopečku v jihozápadním sektoru Junction City poblíž příjezdové ulice St Marys Road. V nemocnici bylo dvaadevadesát lůžek, dva moderně vybavené operační sály, řada ordinací pro individuální vyšetření a kanceláře pro administrativu.
Tento pátek byl jako obvykle velmi rušný, oddělení v nejvyšším podlaží byla plná zraněných příslušníků armády. Všichni sloužili v nedaleké pevnosti Fort Riley u první pěší divize známé pod přezdívkou Velká Rudá Divize a své vycházkové dny trávili v městě.

Doktor Edward Ashley sešíval kůži na temeni vojáka roztrženou při prohraném souboji s tyčí. Edward Ashley pracoval jako lékař v Geary
Community Hospital už třináct let, před osamostatněním byl lékařem ve vojenském letectvu v hodnosti kapitána. Během uplynulých třinácti let se ho snažilo zlákat několik proslulých velkoměstských nemocnic, lákavým nabídkám však odolal a zůstal v Junction City.
Dokončil ošetření pacienta a rozhlédl se. Nejméně tucet vojáků čekalo na podobné ošetření. Vtom zaslechl sirénu blížící se sanitky. „Už zase pějí naši píseň."
Dr. Douglas Schiffer, ošetřující střelnou ránu, přikývl. „Vždyť to tady u nás vypadá jako v nějaké pojízdné operační vojenské nemocnici.
Člověk by si myslel, že se někde válčí."
„Znají jedině takovýto druh válčení, Dougu," řekl Edward Ashley.
„Vždyť kvůli němu chodí o každém víkendu do města a chovají se jako psi puštění ze řetězu. Zřejmě jsou znechucení životem." Dokončil poslední steh. „Tak, jsme hotovi, vojáčku. Jsi zase jako nový," řekl a obrátil se k Douglasi Schifferovi. „Měli bychom teď raději zajít na pohotovost."
Nový pacient měl na sobě uniformu vojína, nevypadal na víc než na osmnáct roků. Byl v těžkém šoku. Silně se potil, namáhavě dýchal. Dr.
Ashley nahmatal tep. Byl slabý a nitkovitý. Vpředu na saku uniformy měl voják krvavou skvrnu. Edward Ashley se obrátil k jednomu ze zdravotníků, kteří pacienta přivezli.
„Co se mu stalo?"
„Bodnutí nožem do hrudníku, doktore."
„Musíme zjistit, jestli jsou zasaženy plíce." Obrátil se ke zdravotní sestře. „Potřebuji rentgenový snímek plic. Máte na to tři minuty."
Dr. Douglas Schiffer si prohlížel krční žílu. Byla vydutá. Pohlédl na
Edwarda. Je rozšířená. Ten nůž asi zasáhl perikard." To znamenalo, že vak chránící srdce byl plný krve, tlačil na srdce a znemožňoval řádnou a pravidelnou funkci srdce.
Zdravotní sestra měřící pacientův tlak řekla: „Tlak rychle klesá."
Na křivce elektrokardiogramu bylo vidět, že se tep srdce začíná zpomalovat. Pacient pomalu umíral.
Sestra přiběhla s rentgenovým snímkem. Když si ho Edward prohlédl, řekl: „Perikardiální tamponáda."
V srdci byla díra. Plicní lalok se zhroutil.
„Zaveďte trubici a roztáhněte plíce." Mluvil tiše, ale se zcela zřetelnou naléhavostí. „Zavolejte anesteziologa. Otevřeme ho. Intubujte ho."
Sestra podala dr. Schifferovi endotracheální rourku. Edward Ashley pokynul: „Teď."
Douglas Schiffer začal rourku opatrně zasunovat do průdušnice bezvědomého vojáka. Na konci rourky byl vak a Schiffer ho začal v pravidelném rytmu stlačovat, aby se okysličily plíce. Křivka na monitoru se stále zplošťovala až se z ní stala dokonalá přímka. Do pokoje zavál dech smrti.
„Skonal."
Na odvezení pacienta na operační sál už nebyl čas a dr. Ashley se musel rozhodnout okamžitě.
„Uděláme punkci hrudníku. Skalpel."
V okamžiku, kdy Edward sevřel nůž, natáhl ruku a přejel přes pacientův hrudník. V ráně se neobjevila skoro žádná krev, srdce sevřené perikardem nepracovalo.
„Retraktor*!"
Když mu byl nástroj vložen do ruky, zasunul ho do pacientova hrudníku, aby odtáhl žebra od sebe.
„Nůžky. Ustupte dál!"
Přistoupil blíž, aby nahmatal perikardiální vak. Když ho nůžkami prostřih!, stlačená krev vystříkla až na sestru i dr. Ashleye. Dr. Ashley sáhl do vaku a začal masírovat srdce. Monitor začal pípat a tep se stal hmatný. Na hrotu levé srdeční komory byla malá lacerace.
„Odvezte ho na operační sál."
O tři minuty později byl pacient na operačním stole.
„Transfúzi - tisíc kubíků."
Na zjišťování krevní skupiny nebyl čas, byla proto použita krev univerzálního dárce. „O negativní."
Když krevní transfúze začala, dr. Ashley řekl: „Hrudní drén třicet-dva."
Sestra mu ho podala.
„Ede, já už to dokončím," řekl dr. Schiffer. „Nechceš sejít dát trochu do pořádku?"
Operační úbor dr. Ashleye byl potřísněn krví. Podíval se na monitor.
Srdce bilo silně a pravidelně.
„Díky."
Dr. Ashley se osprchoval, převlékl a v kanceláři napsal lékařskou zprávu. Jeho kancelář byla útulná, plná knihovniček s několikasvazkovými lékařskými díly a atletickými trofejemi. Psací stůl, pohodlné křeslo a malý stůl se dvěma židlemi s rovnými opěradly bez opěrek na ruce doplňovaly vybavení. Na stěnách visely úhledně zarámované diplomy.
Z právě prožitého napětí se Edward cítil unavený a jako polámaný.
Ale jako vždy po velkém chirurgickém zákroku pocítil sexuální žádostivost. Styk se smrtí tváří v tvář zvyšuje hodnoty životní vitality, kdysi vysvětloval Edwardovi nějaký psychiatr. Milování je jen podržením přírodní kontinuity. Ať je tomu jakkoliv, uvažoval Edward, byl bych rád, kdyby Mary teď byla u mne.
Ze stojánku na dýmky na stole si jednu vybral, zapálil a pak klesl do pohodlného křesla a natáhl nohy. Myslel na Mary

s pocitem viny. Cítil se zodpovědný za to, že Mary odmítla prezidentovu nabídku, i když jeho důvody byly přesvědčivé. Ono v tom přece jen bylo ještě něco jiného, připouštěl si Edward. Žárlivost. Reagoval jsem jako nějaký rozmazlený spratek. Jak by to dopadlo, kdybych podobnou nabídku od prezidenta dostal já? Asi bych po ní skočil. Ježíši! Nebyl jsem schopen myslet na nic jiného než na to, že chci, aby Mary zůstala doma a pečovala o mne a o děti. Jen si přiznej svou skutečnou mužskou povýšenost!
Znechucen sám sebou seděl a kouřil dýmku. Teď už je pozdě to zvrátit, zvažoval. Já jito ale vynahradím. Toto léto ji překvapím cestou do
Paříže a Londýna. Možná ji zavezu do Rumunska. Prožijeme dokonalé líbánky.
Společenský dům v Junction City byla třípodlažní kamenná budova umístěná uprostřed šťavnatou zelení porostlých kopečků. Klubu patřilo osmnáctijamkové golfové hřiště, dva tenisové kurty, plavecký bazén, v budově pak byly bar a jídelna s ohromným krbem v přízemí, herna ve vyšším poschodí a šatna se skříňkami o poschodí níž.
Členy klubu byli jak Edwardův tak Maryin otec. Edward a Mary do klubu chodili už jako děti. Město bylo vzájemně propleteným společenstvím a společensky klub byl jeho symbolem.
Když Edward a Mary dorazili, bylo už pozdě. V jídelně bylo jen několik ojedinělých hostů. Všichni zvedli hlavy a upřeně se dívali, jak si
Mary sedá, a něco si mezi sebou šeptali. Mary si už pomalu zvykala, že ať se objeví kdekoliv, vždy vzbuzuje pozornost.
Edward se upřeně podíval na svou ženu. „Je ti něčeho líto?“
Ovšem, že je. Jenže ono to jsou většinou jenom vzdušné zámky a neuskutečnitelné sny, jaké mívá každý. Kdybych se narodila princeznou; kdybych byla milionářkou; kdybych dostala Nobelovu cenu za lék proti rakovině; kdyby — kdyby — kdyby —
Mary se usmála. „Ničeho, miláčku. Byla to jenom nesmírně šťastná náhoda, že mne o něco takového požádal. V žádném případě bych nemohla opustit tebe a děti.“ Uchopila ho za ruku. „Ničeho nelituji. Jsem ráda, že jsem nabídku odmítla.“
Naklonil se přes stůl a zašeptal: „Mám v úmyslu ti učinit nabídku, kterou nebudeš moci odmítnout.“
„Tak už pojdme,“ usmála se Mary.
Na začátku, brzy po svatbě, se milovali divoce a nenasytně. Měli trvalou fyzickou potřebu jeden druhého, necítili se nikdy ukojeni dřív, než byli úplně vyčerpaní. Naléhavost se časem zklidnila, ale emotivní vztah v nich setrvával jako trvalý a něžný.
Když se vrátili domů, bez spěchu se svlékli a šli do postele. Edward přitiskl Mary k sobě, začal ji něžně hladit po těle, hrál si s jejími prsy, prsty škádlil její bradavky a pomalu klesal rukou níž k sametově měkkému klínu.
Mary sténala rozkoší. „To je báječné.“
Sedla si na Edwarda a jazykem se začala dotýkat jeho těla, až ucítila, že jeho úd ztopořel. Když byli oba připraveni, milovali se až do vyčerpání. Edward sevřel Mary pevně v pažích. „Hrozně moc tě miluji,
Mary.“
„Miluji tě dvakrát víc. Dobrou noc, miláčku.“
Ve tři hodiny ráno se jako výstřel v tichu noci rozezněl zvonek telefonu. Edward ospale nahmatal sluchátko a přiložil ho k uchu: „Haló —“
Naléhavý ženský hlas řekl: „Doktor Ashley?“
„Ano —“
„Pete Grimes dostal srdeční záchvat. Má hrozné bolesti. Myslím, že umírá. Nevím, co mám dělat.“
Edward se v posteli posadil a snažil se střást ospalost. „Nedělejte nic. Nechte ho v klidu. Za půl hodiny jsem u vás.“
Odložil sluchátko, vyklouzl z postele a začal se oblékat.
„Edwarde—“
Podíval se na Mary. Měla oči napůl otevřené.
„Co se děje? Stalo se něco?“
„Všechno je v nejlepším pořádku. Jen spi hezky dál.“
„Vzbuď mne, až se vrátíš,“ mumlala Mary. „Mám už zase chuť se pomilovat.“
Edward se spokojeně zašklebil. „Pospíším si.“
O pět minut později už byl na cestě na Grimesovu farmu.
Po Old Milford Road sjel z kopce na J Hill Road. Bylo chladné, sychravé ráno se severozápadním větrem srážejícím teplotu hluboko pod nulu. Edward zapnul vytápění. Cestou zvažoval, jestli neměl před odjezdem pro jistotu zavolat sanitní vůz. Jenže poslední dva ‚srdeční záchvatyPete Grimese se ukázaly být krvácejícími vředy. Ne. Raději to nejdřív prověří.
Zahnul na dvouproudovou silnici Route 18 procházející městem
Junction City. Město bylo v hlubokém spánku, domky se choulily v nevlídném, mrazivém větru.
Když dojel na konec 6 Street, odbočil na Route 17 a vyrazil směrem na Grandview Plaza. Kolikrát už jel po těchto silnicích v horkých letních dnech, kdy vzduch sladce voněl obilím a senem prérie, míjel miniaturní lesíky amerických topolů a cedrů a planých oliv a v srpnu naskládané stohy sena podél cest? Pole bývala plná vůně hořících cedrových stromů, které musely být pravidelně káceny, aby se nerozrůstaly do orné půdy. A v kolika zimách jel po této silnici zmrzlou krajinou s dráty elektrického vedení ozdobenými křehkými ledovými krajkami a v dálce jakoby ozdobenou kouřem vzdálených komínů? Být obestřen ranní temnotou a sledovat pole a stromy tiše ubíhající dozadu vyvolávalo radostný pocit odloučenosti od světa.
Edward jel co nejrychleji s přihlédnutím ke zrádnému povrchu cesty.
Myslel na Mary ležící v teplé posteli, čekající na něho. Vzbuď mě, až se vrátíš. Mám už zase chuť se pomilovat.“
Cítil se šťastný. Ve všem jí vyjdu vstříc, sliboval si v duchu. Připravím jí ty nejúžasnější líbánky, jaké kdy nějaká žena

prožila.
Vpředu na křižovatce silnic 57 a 77 byla značka stop. Edward zahnul na Route 77 a když začal vjíždět do křižovatky, objevilo se před ním jakoby odnikud nákladní auto. Slyšel burácení jeho motoru a jeho auto se octlo ve dvou proudech silně zářících předních světel. Nákladní vůz se řítil na Edwardovo auto, který stačil jen na okamžik zahlédnout obrovský pětitunový vojenský náklaďák hrozivě se k němu blížící. Posledním zvukem, který jeho mozek zaznamenal, byl vlastní výkřik hrůzy.
Byla neděle a kostelní zvony v Neuvilly hřměly v tichém poledním vzduchu. Četníci hlídající vilku Marina Grozy neměli důvod věnovat pozornost zaprášenému renaultu jedoucímu kolem. Anděl jel pomalu, ale jen tak, aby nevzbudil zbytečnou pozornost, pozorně si všeho všímal a zaznamenával do paměti. Dva strážní před domkem, vysoká zeď, pravděpodobně elektricky zabezpečená, uvnitř samozřejmě obvyklé elektronické nesmysly neviditelných paprsků, senzorů a poplachových zařízení. Ke zteči na vilku by byla nutná celá armáda. Já však nepotřebuji žádnou armádu, uvažoval Anděl. Vystačím se svou genialitou. Marin Groza už je teď mrtvým mužem. Kež by se moje matka dožila, jakým boháčem teď jsem. Jak by byla šťastná.
Chudé rodiny v Argentině byly opravdu velmi chudé a Andělova matka byla jednou z nešťastných descamiáos. Nikdo nevěděl a ani to nikoho nezajímalo, kdo byl Andělovým otcem. Po všechny ty roky bylo
Andělovi souzeno dívat se jak hladem a na různé nemoci umírají přátelé a příbuzní. Smrt se stala jakýmsi způsobem života a ovlivnila Andělův filozofický názor: Když už ke smrti tak jako tak vždycky dojde, tak proč by člověk z toho nemohl mít prospěch? Na počátku byli takoví, kteří pochybovali o Andělově smrtícím nadání. Ti, kteří se Andělovi pokusili položit do cesty nějakou překážku, vždycky záhadně zmizeli. Andělův věhlas úkladného vraha vzrůstal.
Všechny úkoly byly vždy splněny, uvažoval Anděl. Jsem Anděl. Anděl smrti.
Poznámky překladatele:
Code Blue! - lékařská náhlá příhoda, při níž zdravotníci jsou vyslání na pomoc osobě postižené srdeční zástavou lacerace- potrhání, roztržení tkání. retraktor - odtahovač svalů. intubovat- zavést rourku do průdušnice (tj. dýchací trubice) k udržení volných dýchacích cest, např. při bezvědomí, při narkóze.

Kapitola 9

Sněhem pokrytá kansaská silnice vřela ruchem, reflektory aut zbarvovaly mrazivý vzduch do krvavě červena. Na místě byly hasičské auto, sanitka, odtahové auto, čtyři silniční vozy policejní hlídkové služby, šerifovo auto a uprostřed, v centru záře světlometů, pěti tunový armádní nákladní vůz M871 s přívěsem a pod ním zmačkané auto Edwarda Ashleye, V mrazivém vzduchu blížícího se svítání policisté a hasiči chodili dokola, mávali pažemi a dupali nohama ve snaze udržet tělesné teplo.
Uprostřed silnice pod nepromokavou plachtou leželo tělo. Právě přijíždělo další auto šerifova úřadu. Když sklouznutím zastavilo, vyběhla z něho Mary Ashleyová. Chvěla se tak silně, že sotva stála. Když uviděla nepromokavou plachtu, vykročila k ní.
Šerif Munster ji chytil za paži. „Kdybych byl vámi, paní Ashleyová, nedíval bych se na něho.“
„Nechte mě,“ vykřikla, vytrhla se z jeho sevření a šla směrem k plachtě.
„Paní Ashleyová, prosím vás, nechtějte vidět, jak vypadá.“
Chytil ji v posledním okamžiku, protože omdlela.
Probrala se na zadním sedadle šerifova auta. Šerif Munster seděl na předním sedadle a díval se na ni. Topení bylo zapnuté, v autě bylo dusno.
„Co se se mnou stalo?“ zeptala se nechápavě Mary.
„Omdlelajste.“
Najednou její všechno vybavilo. Nechtějte vidět, jak vypadá.
Mary vyhlédla oknem na všechny ty pohotovostní vozy a zářící světla a pomyslela si: Je to scéna jako zpekla.
Navzdory vedru v policejním autě cvakala zuby.
„Jak se to —“ Těžko hledala slova. Jak se to s- stalo?“
„Váš manžel nerespektoval značku stop. Po silnici 77 jel armádní náklaďák, snažil se mu vyhnout, ale váš manžel najel přímo do něho.“
Zavřela oči a představovala si průběh nehody. Živě viděla nákladní auto mačkající Edwarda k zemi a cítila jeho zděšení v posledních okamžicích života.
Nezmohla se na víc, než na slova: „Edward byl opatrný řidič. Nikdy by neprojel značku stop bez zastavení.“
„Paní Ashleyová, máme očité svědky,“ řekl zúčastněně šerif. „Průběh bouračky viděli kněz, dvě jeptišky a nějaký plukovník Jenkins z pevnosti Fort Riley. Všichni tvrdí jedno a totéž. Váš manžel přejel bez zastavení značku stop.“
Veškeré další dění Mary vnímala jako zpomalený film. Nakládání
Edwardova těla do sanitky. Policisté vyslýchající kněze a dvě jeptišky.
Mary při tom napadlo: Určitě se nachladí, když tam tak budou dlouho stát.
„Tělo odvezou do márnice,“ řekl šerif Munster.
Tělo.“Děkuji vám,“ řekla zdvořile Mary.
Šerif se na ní udiveně zahleděl. „Neměl bych vás raději odvést domů?“ řekl. „Kdo je vaším rodinným lékařem?“
„Edward Ashley,“ řekla Mary. „Edward Ashley je mým rodinným lékařem.“
Mnohem později si vzpomněla, že ji šerif Munster zavedl do domku.
V obývacím pokoji na ni čekali Florence a Douglas Schifferovi. Děti ještě spaly.
Florence ji vřele objala. „Ach, miláčku, je mi to hrozně, opravdu hrozně líto.“

„S tím se už nedá nic dělat. Edward měl nehodu," řekla chladně Mary a zahihňala se.
Douglas se na ni pozorně zadíval. „Dovol, abych tě doprovodil nahoru."
„Děkuji, cítím se dobře. Měl bys chuť na trošku čaje?"
„Jen pojď," řekl Douglas: „uložím tě do postele."
„Nejsem ospalá. Opravdu nemáš na nic chuť?"
Když ji Douglas vedl po schodech do ložnice, Mary znovu opakovala: „Byla to nehoda. Edward zavinil nehodu."
Douglas Schiffer její podíval do očí. Zorničky měla rozšířené, výraz prázdný. Měl pocit, jako kdyby se na něho z jejího pohledu dívala smrt.
Sešel po schodech pro lékařskou brašnu. Když se vrátil, Mary stála přesně tak, jak ji opustil. „Dám ti něco na spaní."
Vnutil jí sedativum, pomohl jí do postele a posadil se vedle ní. Po uplynutí hodiny Mary byla stále vzhůru. Dal jí další tabletku. Pak třetí. Teprve pak konečně usnula.
V Junction City je při nehodách, u nichž došlo ke zranění, předepsán přísný postup při vyšetřování nehody. Sanitku posílá Okresní záchranná služba a na místo je vyslán pracovník šerifova úřadu. Jestli je na nehodě osobně účasten příslušník armády, na vyšetřování s šerifovým úřadem spolupracuje CIT - armádní kriminální vyšetřovací divize.
Shel Planchard, v civilu oblečený důstojník z hlavního stanu velitelství CIT v pevnosti Fort Riley, šerif a jeho zástupce probírali zprávu o nehodě v šerifově kanceláři na ulici 9th Street.
„Něco mi nejde na rozum," řekl šerif Munster.
„Co se vám nezdá, šerife?" zeptal se Planchard.
Jen se nad tím zamyslete. U nehody bylo pět svědků, je to tak?
Kněz, dvě jeptišky, plukovník Jenkins a řidič nákladního auta seržant
Wallis. Všichni do jednoho tvrdí, že auto doktora Ashleye bez zastavení před značkou stop zahnulo na hlavní silnici a srazilo se z armádním nákladákem."
„Správně," řekl muž z CIT. „A co se vám na tom nezdá?"
Šerif se poškrábal na hlavě. „Pane, viděl jste někdy zprávu o nehodě, v níž by třeba jenom dva očití svědci nehodu popsali stejnými slovy?"
Bouchl pěstí na papíry. „Právě to, že všichni tito svědci říkají přesně jedno a totéž mi dělá zatraceně velké starosti."
Muž z CIT pokrčil neúčastně rameny. „Právě to je přece jednoznačným důkazem, že průběh bouračky byl nad slunce jasný."
„Ještě něco mi vrtá hlavou," řekl šerif.
„Jóó?"
„Co kněz, dvě jeptišky a plukovník dělali na silnici Highway 77 ve čtyři hodiny ráno?"
„Na tom není vůbec nic záhadného. Kněz a sestry byli na cestě do
Leonardville a plukovník se vracel do Fort Riley."
„Prověřením na dopravním inspektorátě jsem se dověděl, že doktor
Ashley dostal poslední pokutu před šesti roky za nesprávné parkování," řekl šerif. „Nemá žádný záznam o sebemenší nehodě."
Muž z CIT se na něho pozorně podíval. „Šerife, co tím vlastně chcete naznačit?"
Munster pokrčil rameny. Já tady vůbec nic nenaznačuji. Prostě mám z toho všeho takový nějaký divný pocit."
„Bavíme se tady přece o dopravní nehodě, kterou vidělo pět svědků.
Jestli si myslíte, že v pozadí bouračky je nějaký komplot, pak máte ve své teorii obrovskou díru. Kdyby —"
„Já vím," povzdechl si šerif. „Kdyby to nebyla bouračka, vojenský nákladák by přece nemusel dělat nic jiného než osobní auto odstrčit ajet dál. Pak by ovšem nebyl vůbec žádný důvod mít všechny ty svědky a poslouchat jejich nesmyslné žvanění."
„Přesně tak." Muž z CIT vstal a protáhl se. „No, budu se muset vrátit na základnu. Pokud jde o mne, řidič nákladáku seržant Wallis je nevinný." Podíval se na šerifa. „Shodujeme se v tom?"
Šerif Munster řekl váhavě: „No, jo. Musela to být nehoda."
Mary probudil pláč dětí. Ležela bez hnutí s očima pevně zavřenýma a v duchu si říkala: Toto je součást mého zlého snu. Spím a až se probudím, Edward bude naživu.
Pláč ale pokračoval dál. Když už to nemohla vydržet, otevřela oči a zůstala ležet s pohledem strnule upřeným na strop. Pak se neochotně přinutila vylézt z postele. Cítila se jako omámená. Šla do Timova pokoje. Florence a Beth byly u něho. Všichni tři plakali. Kéž bych byla schopná plakat, uvažovala Mary. Ach, jak bych si přála, abych se mohla vyplakat.
Beth zvedla hlavu a podívala se na Mary. „Je — je taťka opravdu mrtvý?"
Mary jen přikývla, neschopná vypravit ze sebe jediné slovo. Sedla si na okraj postele.
„Musela jsem jim to říci," omlouvala se Florence. „Chtěli totiž odejít hrát si s nějakými kamarády."
„To je v pořádku.Mary hladila Tima po vlasech. „Neplač, miláčku. Všechno bude zase v pořádku."
Nic přece nemůže být v pořádku.
Nikdy.
Velení Kriminální divize CIT armády Spojených států v pevnosti
Fort Riley mělo sídlo v budově číslo 169. Byla to stará budova z vápencových kamenů obklopena stromy a se schody na verandu v čele budovy Důstojník CID Shel Planchard mluvil s plukovníkem Jenkinsem v kanceláři v prvním poschodí.
„Mám, bohužel, špatnou zprávu, pane. Seržant Wallis, řidič nákladáku, který zabil civilního lékaře —"
„Ano?"

„Dnes ráno zemřel na těžký srdeční záchvat.
„To je nepříjemné.“
Muž z CIT bezvýrazně řekl. „Ano, pane. Jeho tělo bylo zpopelněno hned dopoledne. Bylo to velmi neočekávané.“
„Politováníhodné.“ Plukovník vstal. „Jsem přeložen do zámoří.“
Dovolil si nepatrný úsměv. „Je to poměrně významné povýšení.“
„Gratuluji vám, pane. Zasloužil jste si ho.“
Mary Ashleyová později došla k názoru, že jedinou věcí,.která jí zachránila zdravý rozum, byl stav šoku, v němž se nacházela. Měla dojem, že vše, co se kolem ní děje, se týká někoho jiného. Jako kdyby zpomaleně plavala pod vodou a zdálky, jako přes vrstvu vaty, k ní doléhaly hlasy.
Pohřební obřad se odbýval na Jefferson Street v pohřebním ústavě
Mass-Hinith Alexander Funeral Home. Byla to budova s bílým, krytým sloupořadím a s velkými bílými hodinami nad vchodem. Pohřební síň byla přeplněna Edwardovými přáteli a kolegy a desítkami věnců a kytic. Na jednom z největších věnců byla vizitka s prostým nápisem:
„Mou nejhlubší soustrast. Paul Ellison.“
Mary, Beth a Tim seděli v malé místnosti pro rodinné příslušníky zesnulého. Děti měly oči od pláče krvavé. Mlčely.
Rakev s Edwardovým tělem byla zavřena. Mary se těžko vyrovnávala s tím, proč tomu tak je.
Kněz řečnil: „Pane, ty jsi naším útočištěm. Po všechny generace, dříve než se hory zvedly k obloze, neboť ty jsi stvořil zemi a svět, od věčnosti po věčnost. Ty jsi Bůh. Nebudeme se proto bát, přestože země se mění a horstva se do srdce moří rozpráší —“
Mary a Edward byli v malé plachetnici na jezeře Milford Lake.
„Ráda plachtíš?“ zeptal sejí na první večerní schůzce.
„Ještě jsem to nikdy nedělala.“
„Tak v sobotu,“ řekl. „Máme schůzku.“
O týden později měli svatbu.
„Dámo, jestlipak víš, proč jsem se s tebou oženil?“ škádlil ji Edward. „Obstála jsi dobře ve zkoušce. Mnoho ses smála a nespadla jsi přes palubu.“
Když obřad skončil, Mary a děti nastoupili do dlouhé, černé limuzíny, která pak jela v čele průvodu na hřbitov.
Hřbitov Highland Cemetery na Ash Street je rozsáhlý park se štěrkovou cestou kolem dokola. Je to nejstarší hřbitov v Junction City a mnohé kamenné náhrobní kameny byly už dávno časem a větry ohlazené nebo rozpadlé. S ohledem na krutou zimu byl obřad u hrobu krátký.
„Já jsem vzkříšení a život věčný; kdo ve mne věří, byť by mrtvý byl, přece stále žije; kdo žil a ve mne věřil, nikdy nezemřel. Jsem ten, kdo žil a byl mrtev; a hle, jsem živý navždy.“
Konečně obřad skončil. Mary a děti stáli ve skučícím větru a čekali, až bude rakev spuštěna do zmrzlé, lhostejné země.
Sbohem, miláčku.
Všeobecně se myslí, že smrtí všechno končí, ale pro Mary Ashleyovou smrtí manžela začalo nesnesitelné peklo. Když kdysi hovořila s Edwardem o smrti, myslela si, že se s ní vyrovnala. Avšak ted, kdy se jí skutečná smrt dotkla v místě nejcitlivějším, stala se děsivou. Už to nebyla jen možnost, která se jednoho dne může stát. Nenalézala způsob, jak se se skutečností vyrovnat. V Mary se všechno vzpouzelo vzít na vědomí to, co se Edwardovi stalo. S jeho smrtí zemřelo současně všechno krásné. Neúprosná skutečnost dorážela na Mary čerstvými vlnami duševních otřesů. Chtěla být sama. Strachem se choulila do sebe s pocitem malého, vystrašeného dítěte, kterého dospělí opustili. Přistihla se, že obviňuje Boha. Proč si nevzal mne jako první? ptala se v duchu. Zlobila se na Edwarda, že ji opustil, zlobila se na děti, zlobila se na sebe.
Jsem třicet pět roků stará žena se dvěma dětmi a ani nevím, kdo teď jsem. Když jsem byla ženou Edwarda Ashleye, měla jsem totožnost, patřila jsem k někomu, kdo patřil ke mně.
Čas utíkal jako šílený a jako by si tropil výsměch z její prázdnoty.
Její život se podobal splašenému vlaku, nad nímž ztratila kontrolu.
Florence a Douglas, ale i jiní přátelé zůstali v den pohřbu s Mary, aby jí pomohli přenést se přes ty nejhorší první kruté chvíle. Mary si však přála, aby šli všichni pryč a nechali ji samotnou. Když pak jednou odpoledne přišla Florence, našla Mary před televizorem. Dívala se na fotbalový zápas.
„Ani nevěděla, že jsem k ní přišla,“ řekla Florence večer manželovi.
„Tak zoufale se na ten zápas soustředila.“ Otřásla se. „Šel na mne z ní strach.“
„Proč?“
„Vždyť Mary fotbal přímo nenávidí. Edward však nevynechal ani jediný zápas.“
Nutnost dotýkat se Edwardových věcí z Mary vysávala poslední gramy vůle. Poslední vůle, pojistky, bankovní účty, daňová přiznání, splatné účty, písemnosti s Lékařským sdružením, půjčky, aktiva, pasíva. Chtělo sejí křičet na všechny ty právníky, bankéře a účetní revizory, jen aby ji nechali na pokoj i.
Nejsem schopná se s tím vyrovnat, plakala. Edward zemřel, a teď najednou chtějí všichni mluvit jenom o penězích.
Frank Dunphy, Edwardův účetní, řekl: „Účty a pohřební poplatky, bohužel, vyčerpají mnoho z peněz vyplacených za životní pojistku, paní Ashleyová. Váš manžel byl velice benevolentní, pokud šlo o vymáhání honorářů od pacientů. Má mezi lidmi mnoho peněz. Jestli chcete, zajistím inkasní agenturu, aby dlužníky navštívili a—“
„Ne,“ řekla Mary rozhodně. „Edward by si to nepřál.“
Dunphy byl v rozpacích. „Nuže, je třeba říci, že váš majetek sestává ze třiceti tisíc dolarů v hotovosti a rodinného domku, zatíženého hypotékou. Kdybyste domek prodala —“
„Edward by nechtěl, abych ho prodala.“

Mary seděla toporně a strnule, ponořená do svého neštěstí. Dunphy si při pohledu na ni pomyslel: Prosím Boha, aby moje žena projevila takový zájem o mne.
To nejhorší však teprve mělo přijít. Přišel čas uspořádat Edwardovy osobní věci. Florence jí nabídla pomoc, ale Mary řekla: „Ne. Edward by si přál, abych to udělala sama.“
Tak mnoho důvěrných věcí musela brát do rukou. Tucet dýmek, novou plechovku tabáku, dvoje brýle na čtení, poznámky na lékařské přednášky, které už nikdy nepřednese. Otevřela Edwardův šatník a prsty se dotýkala obleků, které si už nikdy neobleče, modré kravaty, kterou měl při posledním společném večeru, rukavic a šály, které ho chránily proti zimním větrům. Ve studeném hrobě je nebude potřebovat. Opatrně, jako neživý automat, složila a uklidila holicí strojek a kartáčky na zuby.
Našla milostné dopisy, které si psali. Připomněly jí hubené období, kdy Edward zahajoval vlastní lékařskou praxi, večeři s krocanem na
Den Díkůvzdání, letní pikniky a zimní jízdy na saních, její první těhotenství, pak společné předčítání a hraní klasické hudby Beth, která ještě byla v jejím lůně, dopis překypující láskou, který jí Edward napsal po narození Tima a pozlacené jablko, které jí Edward věnoval při zahájení kariéry vysokoškolské profesorky a stovku jiných překrásných věcí a okamžiků. Vyvolané vzpomínky jí vnesly slzy do očí. Jeho smrt se zdála být nesmyslně krutým trikem nějakého kouzelníka. V jednom okamžiku tu Edward byl, plný života, hovořící, smějící se, milující a v následujícím okamžiku zmizel ve studené zemi.
Jsem dospělá osoba. Musím se se skutečností vyrovnat. Nejsem dospěla. Nejsem schopná se s ní vyrovnat. Nechci žít.
Dlouho do noci ležela s očima otevřenýma a uvažovala, jak jednoduché by bylo přidat se k Edwardovi, skončit s tou nesnesitelnou agónií a octnout se v míru. Jsme vychováni očekávat šťastná zakončení, uvažovala Mary. Ale šťastná zakončení neexistují. Čeká nás pouze smrt. Hledáme lásku a Štěstí, ty jsou nám však náhle vyrvány nesmyslně a bezdůvodně. Jsme jako na kosmické lodi potácející se mezi hvězdami. Celý svět je koncentračním táborem Dachau a my všichni jsme Židé.
Konečně usnula lehkým spánkem. Její strašné výkřiky uprostřed noci probudily děti, které přiběhly, vlezly k ní do postele a sevřely ji v náručí.
„Ty nezemřeš, že ne?“ šeptal Tim.
Mary si pomyslela: Já se nemohu zabít. Děti mne potřebují. Edward by mi to nikdy neodpustil.
Musí žít dál. Pro ně. Musí je zahrnovat láskou i za Edwarda, který to už nebude moci udělat. Bez Edwarda jsme všichni tak ubozí. Tak hrozně se navzájem potřebujeme. Je ironické, že Edwardova smrt se snáší hůř proto, že jsme spolu žili tak nádherný život. Je tolik důvodů, proč mi tolik schází a tolik vzpomínek na krásné chvíle, které se už nikdy nebudou opakovat. Ach, Bože, kde jsi? Posloucháš mne vůbec? Pomoz mi. Prosím, pomoz mi.
Ring Lardner řekl: „Tři ze tří zemřou, tak mlč a jednej.“ Musím jednat. Jsem hrozně sobecká. Chovám se hrozně, jako kdybych byla na světě jediná, kdo trpí. Bůh se mne nesnaží trestat. Život je kosmický sáček pro štěstí. V tomto okamžiku někde na světě někdo ztrácí dítě, sjíždí na lyžích z kopce, prožívá orgasmus, nechává si stříhat vlasy, svíjí se v bolestech, zpívá na jevišti, topí se, žení se, vdává se, hladoví někde ve stoce. Nejsme nakonec všichni současně toutéž osobou? Eón trvá sto miliónů roků a před jedním eónem byl každý atom našich těl součástí hvězdy. Ach, Bože, věnuj mi pozornost. Všichni jsme součástí ftého vesmíru a jestli nás necháš zemřít, zemře část tvého vesmíru s námi.
Edward byl všude.
Byl v písních, které Mary poslouchala z rádia, v kopcích, kterými spolu projížděli. Byl v posteli vedle ní, když se při východu slunce probudila.
Dnes ráno musím vstát časně, drahoušku. Čeká mne hysterectomie a operace kyčle.
Zřetelně slyšela jeho hlas. Začala na něho mluvit: Edwarde, mám starost o děti. Nechtějí chodit do školy. Beth to zdůvodňuje obavou, že až se ze školy vrátí, nenajdou mne doma.
Na hřbitov chodila Mary denně, stála u hrobu v ledovém vzduchu a truchlila nad něčím, co navždy ztratila. Útěchu jí to však nepřinášelo.
Nejsi tady, uvažovala Mary. Řekni mi kde jsi. Prosím.
Myslela na příběh napsaný Marguerite Yourcenarlovou „Jak byl zachráněn Want-Fo“. Byl to příběh čínského malíře, kterého císař odsoudil k smrti za to, že svými obrazy lhal, protože tvořil obrazy světa, jehož krása byla v rozporu se skutečností. Malíř obelstil císaře tím, že namaloval člun a pak na něm odplul. Chci také utéci, pomyslela si Mary. Nemohu tu bez tebe vydržet, miláčku.
Florence a Douglas se ji snažili utěšit. „Odpočívá v pokoji,“ říkali Mary. A stovky jiných otřelých frází. Byla to shovívavá slova útěchy, jenže pro ni žádná útěcha neexistovala. Ani teď, ani nikdy v budoucnosti.
Budívala se uprostřed noci a spěchala do pokojů dětí ujistit se, že jsou v bezpečí. Moje děti zemřou, uvažovala. Všichni zemřeme. Lidé si klidně chodí po ulicích. Jsou to hlupáci, smějí se, jsou šťastní - a všichni zemřou. Jejich hodiny jsou sečteny a oni je promrhávají pitomou hrou v karty, chozením na hloupé filmy a nesmyslné fotbalové zápasy.
Probuďte se! chtělo její křičet. Země je jatkami Boha a my jsme jeho dobytkem. Nebo snad nevědí, co se stane s nimi a s každým, koho milují?
Odpovědi k ní přicházely pomalu, obtížně přes těžké, černé závoje zármutku. Ovšemže to vědí. Ty jejich hry jsou jen formou jakéhosi vzdoru vůči osudu, jejich smích je na oko hranou statečností - předstíranou odvahou zrozenou z vědomí, že život je konečný, že každého čeká stejný osud; její strach a zlost pomalu roztávaly a měnily se v obdiv nad statečností spoluobčanů na celém světě. Stydím se sama před sebou. Musím nalézt vlastní cestu labyrintem času. Vždyť přece každý jsme osamocený, proto se musíme všichni k sobě choulit, abychom se navzájem utěšovali a zahřívali.
Bible říká, že smrt není definitivním koncem; jen přechodným stadiem. Takže Edward ani ji, ani děti nikdy zcela

neopustí. Stále tady někde je a bude.
Vedla s ním rozhovory. „Včera jsem hovořila s Timovým učitelem.
Známky si už zlepšuje. Beth leží nachlazená v posteli. Pamatuješ si, že v tomto ročním období se obvykle nachladí?
Dnes budeme všichni večeřet u Florence a Douglase. Jsou báječní, miláčku.“
A uprostřed tmavé noci. „Děkan se u nás zastavil. Chtěl vědět, jestli uvažuji o návratu k vyučování na univerzitě. Řekla jsem, že teď ještě ne.
Nechci děti ani sebekratší chvilku nechávat samotné. Tak moc mne potřebují. Myslíš, že bych se měla někdy na univerzitu vrátit?“
O několik dní později. „Edwarde, Douglas byl povýšen. Byl jmenován ředitelem nemocnice.“
Slyší ji Edward? Nevěděla. Je vůbec Bůh a je něco potom? Neboje to všechno jenom výmysl? T. S. Eliot řekl: „Člověk bez nějakého Boha není vůbec zajímavý.“
Prezident Paul Ellison, Stanton Rogers a Floyd Baker měli schůzku v Oválné kanceláři. „Pane prezidente, dostáváme se pod veliký tlak,“ řekl státní sekretář. „Myslím, že už nemůžeme dál odkládat jmenování velvyslance v Rumunsku. Byl bych rád, kdybyste si prohlédl předložený seznam a vybral —“
„Díky, Floyde. Vážím si vaší starostlivosti. Já si ale stále myslím, že ideálním kandidátem je Mary Ashleyová. Její rodinná tragédie by se mohla pro nás ukázat jako výhoda. Zkuste s ní jednat ještě jednou.“
„Pane prezidente, co kdybych tam zaletěl a pokusil se ji přesvědčit osobně?“ řekl Stanton Rogers.
Telefon zazvonil uprostřed příprav večeře. Mary zvedla sluchátko.
Telefonista ohlásil: „Tady je Bílý dům. Prezident volá paní Mary
Ashleyovou.“
Teď ne, pomyslela si. Nechce se mi mluvit ani s ním ani s nikým jiným.
Vzpomněla si, jak byla rozrušena při prvním hovoru s prezidentem.
Teď už ale všechno pro ni ztratilo smysl. „Tady je Ashleyová, ale —“
„Počkejte, prosím.“
Za několik okamžiků se ozval známý hlas. „Paní Ashleyová, tady je
Paul Ellison. Rád bych vám vyjádřil naši hlubokou lítost nad úmrtím vašeho manžela. Byl to vynikající člověk.“
„Děkuji vám, pane prezidente. Bylo od vás laskavé, že jste poslal květiny.“
„Nerad ruším vaše soukromí, paní Ashleyová, vím, že od tragédie uplynula krátká doba. Chci vás požádat, abyste ve změněné rodinné situaci ještě jednou zvážila mou nabídku na velvyslanecké místo.“
„Děkuji za důvěru, ale asi bych nebyla schopná —“
„Vyslechněte mne, prosím. Posílám za vámi někoho, abyste si o tom pohovořili. Jmenuje se Stanton Rogers. Byl bych vám velice zavázán, kdybyste byla ochotná se s ním setkat.“
Nevěděla, co má říci. Nenalézala slova, kterými by mu vysvětlila, jak se její svět zhroutil a jak je její vztah k životu hluboce otřesen. Teď jí záleželo jedině na Beth a Timovi. Rozhodla se však, že muže vyslaného prezidentem zdvořile přijme, nabídku však co nejrozhodněji odmítne.
„Přijmu ho, pane prezidente, ale svůj názor nezměním.“
Na Boulevard Bineau byl lidový výčep, hojně navštěvovaný strážci
Marina Grozy mezi službou ve vilce v Neuilly. Příležitostně se tam zastavil i Lev Pasternak. Anděl si vybral stůl, odkud mohl nejlépe slyšet rozhovory hostů. Strážní ve volných chvílích rádi popili a pak hodně mluvili. Anděl poslouchal, aby našel zranitelné místo vilky. Vždy existuje zranitelné místo. Člověk však musí být dost chytrý, aby ho našel.
Teprve třetího dne Anděl zaslechl rozhovor, který mu poskytl klíč k vyřešení problému.
Jeden strážný říkal: „Nevím, co Groza dělá s kurvami, které k němu do vilky přicházejí, ale jsem přesvědčen, že ho bičují. Měli byste slyšet výkřiky bolesti, které se ozývají z jeho pokoje. Minulý týden jsem se byl mrknout na biče, které má schované v pokoji —“
A příští večer. „— Ty šlapky, které náš vůdce přijímá ve vilce, jsou opravdové krásky. Svážejí je z celého světa. Lev jejich příjezdy osobně organizuje. Je to mazaný chlap. Žádnou dívku nepozve dvakrát, takže přes děvčata se k Marinu Grozovi nikdo nemá šanci dostat.“
To bylo vše, co Anděl potřeboval vědět.
Časně ráno následujícího dne si Anděl vyměnil vypůjčené auto a jel do Paříže. Obchod se sexuálními pomůckami byl na Montmartru na náměstí Pigalle. Tato část města byla zabydlena děvkami a pasáky. Anděl vešel a pozorně procházel chodbičkami mezi regály s vystaveným zbožím. Viděl pouta a řetězy, helmy pobité cvočky, kožené kalhoty s rozparky vpředu, masážní přístroj na penis, nafukovací gumové loutky i pornografické videokazety. Pánské sprchy, řitní krémy a šest stop dlouhé pletené kožené biče zakončené bičovacími řemínky.
Jeden bič Anděl koupil, zaplatil a odešel.
Následujícího rána se Anděl vrátil do obchodu s bičem v ruce. Vedoucí obchodu vzhlédl a zabručel: „Nic nebereme zpátky.“
„Já nechci nic vracet,“ vysvětlil Adam. „Na veřejnosti se s tím cítím trochu trapně. Rád bych vás požádal o laskavost. Doručili byste ten bič, prosím, na udanou adresu, samozřejmě za mimořádnou odměnu?“
Pozdě odpoledne Anděl seděl v letadle do Buenos Aires.
Pečlivě zabalený bič byl do vilky v Neuilly doručen následujícího dne. Převzal ho strážný ve vrátnici. Přečetl firemní nálepku obchodu na balíčku, bič vybalil a s velkou pečlivostí ho zkontroloval. Člověk by si myslel, že ten děda už jich má dost.
Bič uznal za nezávadný a předal ho kolegovi, který odešel do ložnice Maiina Grozy a uložil ho k ostatním bičům.
Poznámka překladatele: hysterektomie - chirurgické odnětí dělohy

Kapitola 10

Fort Riley, nejstarší vojenská pevnost ve Spojených státech, byla postavena v roce 1853, kdy se Kansas uváděl ještě jako Indiánské teritorium. Úkolem pevnosti bylo poskytovat ochranu osadnickým kolonám plachtou krytých povozů tažených koňmi. V současné době byla používána hlavně jako základna vrtulníků a přilehlá letištní plocha pro menší vojenská letadla.
Stantona Rogerse po dosednutí DC-7 přivítal velitel základny se svými pracovníky. Nedaleko stojící limuzína už čekala, aby Stantona dovezla k domku Ashleyových. Stanton svou návštěvu po prezidentově hovoru telefonicky ohlásil.
„Slibuji vám, že svou návštěvu zkrátím na nejvyšší možnou míru, paní Ashleyová. Jestli nemáte nic proti tomu, přiletím v pondělí odpoledne."
Jak je zdvořilý. Je to tak vysoce postavený člověk. Proč ho prezident za mnou posílá? „To je výborné." Z okamžitého popudu se zeptala.
„Zvu vás na večeři. Doufám, že neodmítnete."
Zaváhal. „Děkuji vám, přijímám." To zas bude jednou nudný večer, napadlo Stantonovi.
Tato novinka přivedla Florence Schifferovou do stavu až dojemného vzrušení. „Prezidentův poradce pro zahraniční záležitosti přijede na večeři sem? Pak to znamená, že nabízený úřad přijímáš!"
„Ale Florence, to přece nic takového neznamená. Jen jsem prezidentovi slíbila, že s ním pohovořím. Toť vše."
Florence objala Mary a přitiskla ji k sobě. Jen dělej, co tě činí šťastnou. Mám z toho radost."
„Jávím."
Stanton Rogers je imponující muž, usoudila Mary. Viděla hov televizi na Setkáni s tiskem a v časopise Time viděla jeho fotografie. V jeho přítomnosti si pomyslela: Zblízka vypadá ještě důležitější. Byl zdvořilý, ale udržoval si jistou rezervovanost.
„Dovolte, abych vám vyřídil prezidentovu upřímnou soustrast k vaší hrozné tragédii, paní Ashleyová."
„Děkuji vám."
Představila ho Beth a Timovi, pak odešla do kuchyně přesvědčit se, jak je Lucinda daleko s večeří.
„Jsem hotova. Kdy si budete přát podávat?" řekla Lucinda. „Stejně mu to nebude chutnat."
Mary řekla Lucindě předem, že k večeři přijde Stanton Rogers a požádala ji, aby připravila dušené maso. Lucinda jí na to řekla: „Lidé jako je pan Rogers nejedí dušené hovězí maso."
„Ale! A copak jedí?"
„Chateaubriand* a crepes suzettcs*."
„My však budeme mít dušené hovězí."
„Dobře," řekla nepřesvědčivě Lucinda: „není to však vhodné jídlo."
K dušenému hovězímu připravila bramborovou kaši, čerstvou zeleninu a salát. Jako zákusek upekla dýňový koláč.
Stanton Rogers si zřejmě pochutnal, protože všechno snědl. Během večeře se spolu bavili o problémech farmářů.
„Farmáři na středo-západě se v důsledku nadprodukce na jedné straně a nízkých cen na druhé dostali do bezvýchodné situace," řekla vážně Mary.
Povídali si o barvité minulosti Junction City, nakonec však Stanton
Rogers přivedl řeč na Rumunsko.
„Co si myslíte o vládě prezidenta loneska?" zeptal se.
„V pravém slova smyslu v Rumunsku žádná vláda není," odpověděla Mary. „Ionescu sám je vláda. Udržuje si totální moc."
„Myslíte si, že tam dojde k revoluci?"
„Za stávajících okolností o tom velice pochybuji. Jediným mužem, schopným ho sesadit, je Marin Groza. Ten však žije v emigraci ve
Francii."
Stanton Rogers neustával v kladení dalších a dalších otázek. Mary se ukázala být skutečným profesionálem dokonale informovaným o zemích za železnou oponou. Její vědomosti a všeobecná informovanost udělaly na Stantona Rogerse viditelně hluboký dojem. Mary měla chvílemi nepříjemný pocit, jako by si ji Stanton prohlížel pod mikroskopem. Pravdě byla blíž, než by jí mohlo napadnout.
Paul měl pravdu, říkal si v duchu Stanton Rogers. Ona je dokonalým profesionálem, pokud jde o Rumunsko. Kromě toho však z ní vyzařuje ještě něco jiného. Potřebujeme protějšek k propagandou vnucované představě odporného Američana. Ona je hezká. Ona a její děti dohromady představují celoamerický vzorek, který by mohl být přesvědčivým důkazem o opaku propagandistických tvrzení. Tato vyhlídka začala
Stantona vzrušovat stále víc a víc. Ona si vůbec neuvědomuje, jak může být užitečná.
Když se večer chýlil ke konci, Stanton Rogers řekl: „Paní Ashleyová, chci vám něco upřímně říci. Byl jsem proti tomu, aby do funkce pro
Rumunsko tak citlivé jmenoval prezident právě vás. Řekl jsem mu to.
Musím však říci, že jsem svůj názor změnil. Teď si myslím, že byste byla vynikající velvyslankyní."
Mary zavrtěla hlavou. „Lituji, pane Rogersi. Já přece nejsem politik. Jsem pouhý amatér."
„Jak mne prezident Ellison upozornil, někteří z našich nejlepších velvyslanců byli amatéry. To jest, neměli žádnou zkušenost v diplomatické službě. Walter Annenberg, náš dřívější velvyslanec ve Spojeném království Velké Británie, byl nakladatelem."
„Nejsem —"

„Arthur Burns, náš dřívější velvyslanec ve Federální republice Německo, byl docentem a John Kenneth Galbraith, náš velvyslanec v Indii, byl také profesorem. Mike Mansfield začínal jako reportér, než se stal senátorem a později byl jmenován velvyslancem v Japonsku. Mohl bych vám vyjmenovat tucet dalších příkladů. Všichni tito lidé byli tím, co byste nazvala amatéry. Co však měli, paní Ashleyová, byla inteligence, láska k vlastní zemi a kladný vztah k zemi, kam byli vysláni.“
„Podle vašich slov to zní velmi jednoduše.“
„Jak jistě dobře víte, byla jste velmi podrobně prověřována. Byla jste schválena pro zacházení s tajnými informacemi, nemáte žádné problémy s berním úřadem, ani vaše soukromé zájmy se nedostávají do rozporu se zájmy státu. Podle děkana Huntera jste vynikající učitelkou a samozřejmě odbornicí na Rumunsko. Máte ty nejlepší předpoklady k vynikajícímu startu v nové funkci. A neméně důležité je, že máte v sobě něco, co prezident chce ukázat v zemích za železnou oponou, kde jsou lidé krmeni nepřátelskou propagandou o naší zemi.“
Mary poslouchala s přemýšlivým výrazem. „Pane Rogersi, chci, abyste vy i pan prezident věděli, že si nesmírně vážím všeho, co jste řekl. Tu funkci však nemohu přijmout. Musím myslet na Beth a na Tima.
Nemohu je jen tak vytrhnout z domácího prostředí jako —“
„V Bukurešti je vynikající škola pro děti diplomatů,“ informoval ji
Rogers. „Pro Tima i pro Beth by pobyt v cizí zemi znamenal nenahraditelné zkušenosti. Vaše děti by se naučily něco, co by se nenaučily na žádné zdejší škole.“
Rozhovor neprobíhal podle představ Mary.
„Nevím, budu o tom přemýšlet.“
Zůstanu přes noc v městě,“ řekl Stanton Rogers. „Budu v motelu
All Seasons. Věřte, paní Ashleyová, vím, jak je vaše rozhodování těžké.
Připravený program však není důležitý jen pro prezidenta, ale pro celou naši zem. Přemýšlejte o tom, prosím.“
Když Stanton Rogers odešel, Mary vyšla po schodech za dětmi. Už na ni čekaly, vzrušené, s očima dokořán.
„Vezmeš tu práci?“ zeptala se Ruth.
„Musíme si o tom popovídat. Kdybych se rozhodla ji přijmout, znamenalo by to, že byste museli odejít ze školy a opustit své kamarády. Žili byste v cizí zemi, kde bychom se s nikým nedomluvili, protože neznáme jejich jazyk a chodili byste do cizí školy.“
„My jsme s Timem už o všem mluvili,“ řekla Beth. „Víš co si myslíme?“
„Ne. Co?“
„Každá země bude považovat za štěstí, jestli ty v ní budeš velvyslankyní, maminko.“
Té noci hovořila s Edwardem: Měls ho slyšet, miláčku. Mluvil, jako kdyby mne prezident opravdu potřeboval. Je asi milión lidí, kteří by tu práci dělali lépe než já, velice mi lichotil. Vzpomínáš si na náš rozhovor, kdy jsme říkali, jak by to bylo vzrušující? Nuže, zase se mi příležitost naskýtá a já nevím, co mám dělat. Abych řekla pravdu, děsí mne to. Tady je náš domov. Jak se vyrovnám s tím, že ho opustím? Že opustím místa, kde tě cítím na každém kroku. Rozplakala se. Tady je všechno, co mi po tobě zbylo. Pomoz mi se rozhodnout. Pomoz mi, prosím —
Seděla v županu u okna a dívala se na stromy, chvějící se v neutuchajícím skučení větru.
Za svítání se rozhodla.
V devět hodin ráno Mary zavolala motel All Seasons a vyžádala si
Stantona Rogerse.
Jakmile se ozval, řekla: „Pane Rogersi, řekněte, prosím, panu prezidentovi, že bude pro mne ctí přijmout jeho jmenování do velvyslanecké funkce.“
Poznámky překladatele:
* Chateaubriand - velká, silná telecí ledvina pečená na roštu a podávaná s omáčkou.
* crepes suzettes - tenký, dezertní lívanec ohřátý ve Šťávě z másla a pomerančového likéru.
Podává se flambovaný.

Kapitola 11

Toaleta je hezčí, než ty ostatní, pomyslel si strážný. Nevypadala jako prostitutka. Mohla by být filmovou herečkou nebo manekýnkou.
Měla něco málo před dvacet pět, dlouhé světlé vlasy a čistou, jemnou pleť. Na sobě pak šaty ze značkové prvotřídní prodejny.
Lev Pasternak pro ni přišel osobně, aby ji doprovodil do domku. Bisera, jak se tato Jugoslávka jmenovala, byla ve Francii poprvé. Pohled na ozbrojené stráže ji znervózňoval. To jsem zvědava, do čeho jsem se to dostala? O účelu své cesty se Bisera předem nedověděla nic než to, že za jednu pracovní hodinu dostane zaplaceno 2 000 dolarů. Kromě této informace dostala od svého pasáka zpáteční letenku.
Lev Pasternak zaklepal a uvedl dívku do pokoje. Marin Groza stál u čela postele. Na sobě měl župan. Pod ním je zřejmě nahý, usoudila
Bisera.
„To je Bisera,“ řekl Lev Pasternak. Jméno Marina Grozy nevyslovil.
„Dobrý večer, milé děvče. Pojď dál.“
Pasternak odešel a dveře za sebou pečlivě zamkl. Marin Groza zůstal s dívkou sám.
Bisera se svůdným úsměvem na rtech vykročila ke Grozovi. „Vypadáte spokojeně. Svléknu se a jistě budeme spokojeni oba.“ Začala se svlékat.

„Ne. Zůstaň oblečená, prosím.“
Překvapeně se na Grozu podívala. „Vy se nechcete se mnou —?“
Groza přistoupil k šatníku a vybral bič. „Chci, abys použila toto.“
Tak to tedy je. Otrokářský fetišista. To je zvláštní. On na to vůbec nevypadá. Člověk zřejmě nikdy neví, ukončila svou úvahu Bisera. „Jistě, drahý. Udělám cokoliv, abych vás přivedla do extáze.“
Marin Groza svlékl župan a obrátil se k ní zády. Biseru vyděsil pohled na jeho tělo, zjizvené krutými pruhovými podlitinami. V jeho tváři bylo něco, co ji uvádělo do rozpaků. Zjistila pak, že je to výraz úzkostlivé bolesti a její rozpaky vzrostly. Ten muž prožil nějaké kruté utrpení. Ale proč se nechává bičovat? Pozorovala ho, jak jde ke stoličce bez opěradla a sedá si.
„Vší silou,“ poznamenal. „Bičuj, co nejkrutěji můžeš.“
„Prosím.“ Bisera zvedla dlouhý bič.
Sadomasochismus* nebyl pro ni ničím novým, tady to ale přece jen bylo nějaké jiné. Nemohla to pochopit. Nic mi po tom není, usoudila Bisera. Vezmu peníze a uteču.
Zvedla bič a švihla jím po obnažených zádech.
„Silněji,“ naléhal. „Silněji.“
Bolestí ucukl, když bič dopadl na pokožku. Jednou — dvakrát — a znovu — a znovu, stále silněji a krutěji dopadal bič na Grozova záda.
Konečně se dostavilo očekávané vidění. Scéna znásilňování manželky a dcery mu sežehovala mozek. Byl to krutý akt celé čety. Jeden voják za druhým se staženými kalhotami přecházeli od ženy k dítěti a čekali, až zase přijdou na řadu. Marin Groza se vší silou přitáhl ke stoličce. Po dalších ranách bičem začal slyšet bolestné výkřiky manželky a dcery, prosící o slitování; dusily je penisy mužů v ústech a současně byly znásilňovány, tak dlouho, až začaly krvácet a jejich výkřiky nakonec odumřely docela.
Marin Groza zaúpěl. „Ještě silněji!“ S každým dalším šlehnutím cítil ostrou čepel nože vnikající do jeho genitálií, když ho kastrovali. Najednou začal obtížně dýchat. „Vezmi — vezmi — „ Jeho hlas odumřel.
Plíce ochrnuly.
Dívka zastavila napřaženou ruku s bičem na půl cesty. „Pane! Jste v pořádku? Já-?“
Viděla Grozu s otevřenýma, do věčnosti upřenýma očima padat na podlahu.
Bisera vykřikla: „Pomoc! Pomoc!“
Lev Pasternak s pistolí v ruce vběhl do pokoje. Uviděl tělo na podlaze. „Co se stalo?
Bisera hystericky vykřikovala. „Je mrtvý! Je mrtvý! Nic jsem neudělala. Jen jsem ho bičovala, jak mne o to žádal. Přísahám!“
Lékař bydlící ve vilce byl v pokoji během několika vteřin. Podíval se na tělo Marina Grozy a sehnul se, aby ho vyšetřil. Grozova pokožka byla zmodralá, svalstvo ztuhlé.
Zvedl bič a očichal ho.
„Co je?“
„Hergot! Kurare. Výtažek z jihoamerické rostliny. Inkové ho používali na kopích při bojích s nepřáteli. Během tří minut ochromuje celý nervový systém.“
Oba muži bezmocně stáli nad svým mrtvým vůdcem.
Zpráva o vraždě Marina Grozy se pomocí satelitů bleskově roznesla po celém světě. Ne právě příjemné okolnosti vraždy se Lvu Pasternakovi podařilo před tiskem utajit. Ve Washingtonu, D. C. měl prezident schůzku se Stantonem Rogersem.
„Stane, co myslíš, že je za tím?“
„Buď Rusové nebo lonescu. Ono to nakonec přijde najedno, ne? Nikdo z nich nechce připustit porušení status quo.“
„To znamená, že budeme jednat s loneskem. Velmi dobře. Urychleme maximálně jmenování Mary Ashleyové.“
„Je na cestě sem, Paule.“
„To je dobře.“
Při poslechu zpráv se Anděl rozesmál. Došlo k tomu dřív, než se dalo čekat.
V deset hodin zazvonila soukromá telefonní linka. Dohlížitel zvedl sluchátko. „Haló.“
Ozval se hrdelní hlas Neusy Muňez. „Anděl četl ranní noviny. Říká, abyste peníze deponoval na jeho bankovní konto.“
„Vyřiďte mu, že to okamžitě zařídím. Slečno Muňez, řekněte Andělovi, že jsem opravdu velmi potěšen. Ještě mu vzkažte, že ho možná budu zase velmi brzy potřebovat. Můžete mi dát nějaké telefonní číslo, abych se mohl na vás dovolat?“
Teprve po dlouhém mlčení se ozvalo: „Tak dobře,“ a nadiktovala číslo.
„Výborně. Kdyby Anděl—“
Spojení zmlklo.
Ať jde do háje ta praštěná čubka.
Ještě téhož dne odpoledne byly peníze deponovány na příslušný bankovní účet v Curychu. O hodinu později byly však převedeny do
Saudi Arabian Bank v Ženevě. V dnešní době člověk nemůže být nikdy dost opatrný, uvažoval Anděl. Ti zatracení bankéři člověka ošidí při sebemenší příležitosti.
Poznámka překladatele: sadomasochismus - masochismus - pohlavní zvrácenost projevující se tím. že pohlavní rozkoš je vyvolávána utrpením (trýzněním) zakoušeným, nikoliv působeným

Kapitola 12

Nestačilo zabalit jen věci potřebné pro domácnost. Bylo nutné zabalit i dosavadní život. Rozloučit se s třinácti roky snů, vzpomínek a lásky. Bylo to konečné rozloučení s Edwardem. Tady byl jejich domov. Brzy se změní v obyčejný rodinný domek obsazený neznámými lidmi, kteří nebudou mít ani potuchy o radostech a strastech, o slzách smutku i radosti, které se mezi těmito zdmi odehrávaly nebo zněly.
Douglase i Florence Schifferovy potěšilo rozhodnutí Mary přijmout nabízenou funkci.
„Budeš v té funkci fantastická," Florence ujišťovala Mary. „Budete nám tady všichni velice chybět."
„Slib mi, že nás přijedete navštívit do Rumunska."
„To ti slibuji."
Mary byla ohromena množstvím podrobností, na které musela pamatovat, ať už to byly úkoly věcné či společenské. Napsala si raději seznam:
Zavolej společnosti pro úschovu, aby vyzvedli osobní svršky, které necháváme tady.
Zruš mlékaře.
Zruš noviny.
Dej listonoši novou adresu.
Podepiš dlouhodobou smlouvu o pronájmu rodinného domku.
Dej do pořádku pojištění.
Převed akcie veřejných podniků.
Zaplať všechny účty.
Nepodléhej panice.
Dovolenou na neurčitou dobu z univerzity po stránce administrativní zařídil děkan Hunter.
„Zajistím někoho, kdo převezme vaše studenty. To nebude problém.
Ale studenti v seminářích vás budou určitě velice postrádat." Usmál se.
„Paní Ashleyová, jsem přesvědčen, že budeme mít mnoho důvodů být na vás hrdí. Hodně štěstí!"
„Děkuji vám."
Mary odhlásila děti ze školy. Bylo nutné zajistit potřebné cestovní doklady a koupit letenky. Dříve se Mary o takové věci nemusela starat, o všechno se vždy postaral Edward. Ten tu však nebyl, jen v její mysli a v srdci, kde zůstane navždy.
Mary měla starost o Beth a o Tima. Zpočátku byli nadšení představou pobytu v cizí zemi, leč však najednou tváří v tvář této skutečnosti na ně začala padat nejistota a obavy. Oba její přišli svěřit. Každý sám.
„Maminko," řekla Beth, „já prostě nemohu odejít jen tak z ničeho nic od svých kamarádek a kamarádů. Vždyť už možná Virgila nikdy neuvidím. Mohla bych tu zůstat aspoň do konce pololetí."
„Dostal jsem se do malé ligy," škemral Tim. „Jestli teď odejdu, najdou si na mé místo do mužstva někoho jiného. Tak po příští sezóně by to možná šlo. Maminko, prosím!"
Jsou vyvedeni z míry. Stejně jako jejich matka. Stanton Rogers hovořil velice přesvědčivě, ale v samotě noci jí napadaly jiné myšlenky:
Vždyť vůbec nevím, co to je být velvyslankyní. Jsem kansaskou ženou z domácnosti, která má navenek vystupovat jako státnická osobnost.
Vždyť každý hned pozná, že jsem podvodnice. Asi jsem nebyla normální, když jsem dala svůj souhlas.
Nějakým zázrakem však nakonec všechno bylo vyřízené. Domek byl na dlouhou dobu propachtován rodině, která se právě přistěhovala do Junction City.
Přišel čas k odjezdu.
„Odvezeme tě s Dougem na letiště," naléhala Florence.
Letiště, kde nastoupí do malého šestimístného letadla letícího do
Kansas City v Missouri, bylo v Manhattanu v Kansasu. Pak přestoupí na větší letadlo do Washingtonu, D. C.
„Ještě okamžik," řekla Mary. Po schodech vyšla do ložnice, kterou s Edwardem sdílela tolik překrásných roků. Stála a dlouze se po pokoji rozhlížela.
Už odjíždím, nejdražší. Chci se s tebou rozloučit. Myslím, že dělám to, co bys chtěl, abych udělala. Aspoň v to doufám. Jedinou věcí, která mi dělá opravdovou starost je pocit, že se už sem asi nikdy nevrátím.
Mám pocit, jako bych tě právě teď opouštěla navždy. Ty však budeš se mnou, ať odejdu kamkoliv. Teď tě potřebuji mnohem víc, než kdykoliv předtím. Zůstaň při mně. Pomoz mi. Tolik tě miluji. Někdy si myslím, že už to bez tebe dál nevydržím. Slyšíš mne, milovaný? Jsi tam někde —?
Douglas Schiffer dohlédl na to, aby byla do malého letadla naložena všechna zavazadla. Jakmile Mary uviděla letadlo parkující na rozjezdové dráze, hrůzou málem znehybněla. „Ach, můj Bože!"
„Co je?" zeptala se Florence.
„Já—měla jsem tolik práce, že jsem na to úplně zapomněla."
„Na co?"
„Na létání! Florence, vždyť já jsem v životě v letadle neseděla. Do tak malého přece nemohu nastoupit."
„Ale Mary — pravděpodobnost, že se něco stane, je jedna k miliónu."
„Pravděpodobnosti nemám ráda," řekla rozhodně Mary. „Pojedeme vlakem."
„To nemůžeš. Dnes odpoledne tě čekají ve Washingtonu."
„Čekají mne živou. K ničemu jim nebudu mrtvá."
Schifferovým trvalo patnáct minut, než Mary přesvědčili, aby nastoupila do letadla. O půl hodiny později byli konečně připoutáni na palubě letadla společnosti Air Mid-West na lince číslo 826. Když se motory rozburácely a letadlo se rozjelo po vzletové dráze, Mary zavřela oči a prsty pevně sevřela opěradla. Za pár vteřin byli ve vzduchu.

„Maminko —“
„Pšt! Nemluv!“
Mary seděla bez pohnutí, ani jednou se neodvážila podívat se z okna. Své myšlenky soustředila jedině na to, aby se letadlo udrželo ve vzduchu. Děti však byly ve svém živlu a neustále si ukazovaly zajímavé věci hluboko dole. Výborně se bavily.
Ach, ty děti, pomyslela si s roztrpčením Mary. Co ty mohou vědět.
Na letišti v Kansas City přestoupili na Dc-10 a odstartovali do
Washingtonu, D. C. Beth a Tim seděli spolu, Mary na druhé straně uličky vedle starší paní.
„Abych se přiznala, jsem trochu nervózní,“ řekla sousedka. „Ještě nikdy jsem neletěla.“
Mary ji pohladila po ruce a usmála se. „Není proč být nervózní.
Pravděpodobnost, že se něco stane, je jedna k miliónu.“

KNIHA DRUHÁ

Kapitola 13

Po vystoupení z letadla na washingtonském letišti Dulles Airport vyšel Mary a dětem vstříc mladý pracovník ministerstva zahraničí.
„Vítejte ve Washingtonu, paní Ashleyová. Jsem John Burns. Pan
Rogers mne požádal, abych vás přivítal a dohlédl na vaše nastěhování do hotelu. Ubytovali jsme vás v Riverdale Towers. Doufám, že se tam budete všichni cítit dobře.“
„Děkuji vám.“
Mary mu představila Beth a Tima.
„Jestli mi dáte lístky na zavazadla, paní Ashleyová, dohlédnu na jejich řádné odbavení.“
O dvacet minut později všichni jeli v limuzíně s řidičem do centra
Washingtonu.
Tim s posvátnou úctou vyhlížel z okna. „Podívej!“ vykřikl. „Lincolnův památník!“
Beth vyhlížející z opačného okna se ozvala také. „Washingtonův památník!“
Mary se rozpačitě podívala na Johna Burnse. „Ach, ty děti, nechovají se právě moc kultivovaně,“ omlouvala je. „Víte, nikdy nebyly pryč z —“ Vyhlédla z okna a oči její rozzářily. „Ach, Pane na nebi!“ vykřikla stejně jako děti. „Podívejte se! To je přece Bílý dům.“
Jeli po Pennsylvania Avenue lemované několika nejznámějšími pamětihodnostmi. Mary vzrušeně uvažovala: Toto je město, které vládne světu. Tady je soustředěna moc. A já se stanu její malou součástí.
Když se limuzína blížila k hotelu, Mary se zeptala: „Kdy se setkám s panem Rogersem?“
„Ozve se vám zítra dopoledne.“
Pete Connors, náčelník kontrašpionážní sekce CIA KUDESK, už pracoval dlouho přesčas, den pro něj však ještě zdaleka neskončil. Každé ráno ve tři hodiny mu předávali pracovníci texty nočních kabelogramů, aby mohl připravit denní hlášení pro prezidenta. Pod krycím jménem „Okurky“ muselo být zpracováno do šesté hodiny ranní, aby ji prezident našel na psacím stole v okamžiku zahájení denní práce. Konečnou verzi hlášení nesl ozbrojený posel, který do Bílého domu vstupoval vždy západním vchodem. Tentokráte věnoval Pete Connors větší zájem telegramům ze zemí za železnou oponou, protože naprostá většina se vztahovala k uvedení Mary Ashleyové do úřadu velvyslankyně Spojených států v Rumunsku.
Sovětský svaz vyjadřoval jisté obavy, že plán prezidenta Ellisona je jen taktickým manévrem, jak proniknout do satelitních států, aby v nich pak Spojené státy mohly provádět špionážní činnost a propagandisticky působit na obyvatele.
Komouši nemají zdaleka tak velké obavy jako já, pomyslel si neradostně Pete Connors. Jestli se prezidentova idea uskuteční, pak celá naše země bude dokořán otevřena právě jejich zasraným vyzvědačům.
Pete Connors se o příletu Mary Ashleyové do Washingtonu dověděl v okamžiku přistání letadla. Ji i její děti znal jen z fotografií. Dokonale zapadnou, spokojeně si pomyslel Connors.
Riverdale Towers, vzdálený jen jeden domovní blok od Watergate
Complex, je malý rodinný hotel s pohodlnými, hezky zařízenými apartmá.
Hotelový sluha přinesl zavazadla. V okamžiku, kdy je Mary začala rozbalovat, zazvonil telefon. Zvedla sluchátko.
„Haló.“
.Paní Ashleyová?ozval se mužský hlas.
„Ano.“
„Jmenuji se Ben Cohen. Jsem reportérem listu Washington Post.
Chci vás požádat o několikaminutový rozhovor.“
Mary váhala. „Právě jsme se nastěhovali. Jsem —“
„Nezdržím vás víc než pět minut. Chci vás hlavně pozdravit.“
„Nu, já - předpokládám —“
„Jdu nahoru.“
Ben Cohen byl malý, podsaditý, svalnatý muž se zle zřízeným obličejem profesionálního boxera. Vypadá spíš jako sportovní reportér, napadlo Mary.
Posadil se na pohodlnou židli proti Mary. „Jste ve Washingtonu poprvé, paní Ashleyová?“ zeptal se Ben Cohen.

„Ano.“ Všimla si, že nemá ani zápisník, ani magnetofon.
„Běžně kladenou hloupou otázku vám nepoložím.“
Zamračila se. „Jakou hloupou otázku?“
„Jak se vám líbí Washington? Kdykoliv z letadla vystoupí nějaká proslulá osobnost, dostane v prvé řadě otázku Jak se vám líbí toto místo?“
Mary se zasmála. „Já nejsem žádná proslulá osobnost, Washington se mi ale bude určitě líbit.“
„Byla jste profesorkou na Kansas State University?“
„Ano. Učila jsem v kursu nazvaném východní Evropa: současná politika.“
Pokud vím, prezident se o vás dověděl teprve po přečtení vaší knihy o východní Evropě a článků v časopisech.“
„Ano.“
„Všechno ostatní je minulost, jak se říká.“
„Myslím, že to je poněkud neobvyklý způsob jak —“
„Není tak zcela neobvyklý. Jeane Kirkpatricková se do centra pozornosti prezidenta Reagana dostala stejným způsobem. Jmenoval ji pak velvyslankyní ve Spojených národech.“ Usmál se na ni. „Takže, jak vidíte, precedent tu je. To slovo se ve Washingtonu stalo teď velmi oblíbeným sloganem. Precedent. Vaši prarodiče byli Rumuni?“
„Dědeček. To je pravda.“
Ben Cohen se zdržel ještě patnáct minut, aby se dověděl pokud možno nejvíc o celém jejím životě.
„Kdy se interview objeví v novinách?“ zeptala se Mary. Chtěla to vědět, aby mohla Florence, Douglasovi a ostatním přátelům doma poslat výtisky novin.
Ben Cohen se zvedl a neurčitě řekl. „Zatím si to nechám pro sebe.“
Na celé situaci kolem Mary se mu něco nezdálo. Stále však nemohl přijít na to, co to je. „Promluvíme si ještě někdy později.“
Po Cohenově odchodu přišli do obývacího pokoje Beth a Tim. „Byl k tobě ohleduplný, maminko?“
„Ano.“ S nejistým zaváháním však dodala. „Aspoň si to myslím.“
Následujícího dopoledne se ozval Stanton Rogers.
„Dobré ráno, paní Ashleyová. Tady Stanton Rogers.“
Jeho hlas zněl, Mary jako hlas starého přítele. Asi to bude tím, že je v městě jediný, koho mám, uvažovala Mary. „Dobré ráno, pane Rogersi.
Děkuji vám za vyslání pana Burnse, který nás čekal na letišti a zajistil ubytování v hotelu.“
„Doufám, že se vám tam líbí.“
„Je to nádherné.“
„Bylo by vhodné, kdybychom se někde sešli a prodiskutovali některé procedurální kroky, které máte před sebou.“
„Ráda si nechám poradit.“
„Co kdybychom se sešli dnes u oběda v Grandu? Není to daleko od vašeho hotelu. Co říkáte - v jednu hodinu?“
„Výborně.“
„Setkáme se v suterénní jídelně.“
Dobrodružství začalo.
Mary zařídila pro děti obsluhu u pokojové služby a v jednu hodinu vystoupila z taxi u hotelu Grand. Budil v ní respekt. Grand Hotel je skutečným centrem světové moci. Bydlí tady hlavy států a diplomaté z celého světa. Není divu. Je to atraktivní budova s impozantní vstupní halou, jejíž podlaha je vyložena italským mramorem, a s půvabnými sloupy pod kruhovým stropem. Dále tuje sadově vysázené nádvoří s kašnou a vodotryskem a nezastřešeným plaveckým bazénem. Mramorové schodiště vede do suterénní restaurace s promenádou, kde už na ni čekal
Stanton Rogers.
„Dobré odpoledne, paní Ashleyová.“
„Dobré odpoledne, pane Rogersi.“
Rogers se srdečně rozesmál. „To zní hrozně formálně. Co kdybychom zůstali u Stana a Mary?“
Mary byla jeho návrhem potěšena. „To by bylo hezké.“
Mary se zdálo, že Stanton Rogers je úplně jiný. Nedovedla však změnu definovat. V Junction City se k ní choval rezervovaně, měla dokonce pocit, že k ní cítil určitý odpor. To vše teď bylo pryč. Byl laskavý a přátelský. Asi to bude tím, že se smířil s mým novým postavením, pomyslela si Mary celá šťastná.
„Chtěla byste se něčeho napít?“
„Díky, ne.“
Objednali si oběd. Hlavní chod se zdál být Mary příliš drahý. Ceny jsou nesrovnatelné s cenami v Junction City. Apartmá v hotelu stálo 250 dolarů denně. Při takových nákladech s penězi dlouho nevyjdu, uvažovala Mary.
„Stane, nechci aby to znělo nějak neomaleně, ale můžete mi říci, jaký plat má velvyslanec?“
Zasmál se. „To je správný dotaz. Budete mít plat šedesát pět tisíc dolarů ročně plus úhradu ubytování.“
„Odkdy to začnu dostávat?“
„Od okamžiku přísahy.“
„A do té doby?“
„Budete dostávat sedmdesát pět dolarů denně.“
Nálada Mary klesla k bodu mrazu. Z toho nezaplatí ani hotelový účet, nemluvě o ostatních výdajích.
„Zdržím se ve Washingtonu dlouho?zeptala se.
„Asi měsíc. Uděláme vše pro urychlení vašeho odjezdu. Státní sekretář už požádal rumunskou vládu o oficiální souhlas s vaším jmenováním. Upřímně řečeno, mezi oběma vládami už dřív proběhly soukromé rozhovory, takže s Rumuny

nebudou žádné potíže. Musí vás však schválit Senát.“
Tak rumunská vláda mne hodlá akceptovat, s úžasem přemítala Mary. Možná jsem schopnější, než jsem si myslela.
„Zařídil jsem vám neformální rozhovor s předsedou senátního výboru pro mezinárodní vztahy. Teprve potom se zúčastníte veřejného slyšení před celým výborem. Budou se vyptávat na původ, výchovu, vzdělání, na vztah k vlasti, na vaše představy o práci velvyslance a na cíle, kterých byste v ní chtěla dosáhnout,“
„Co se stane potom?“
„Nejdříve bude hlasovat výbor a po přednesení celkové zprávy Senátu bude hlasovat celý Senát.“
„Nominace už ale byla odhlasována dřív, že?“ pomalu říkala Mary.
„Vážnost prezidenta je v sázce současně s vaší. Budete mít plnou podporu Bílého domu. Prezident má eminentní zájem na vašem uvedení do funkce co nejdříve. Abych nezapomněl, chtěla byste si s dětmi v-několika následujících dnech prohlédnout zajímavosti města? Zajistil jsem už auto a řidiče. Na programu bude také soukromá prohlídka Bílého domu.“
„Ach! Moc vám děkuji.“
Stanton Rogers se usmál. „Rád jsem vám udělal radost.“
Soukromá prohlídka Bílého domu byla zorganizována na následující dopoledne. Doprovázel je průvodce. Prošli Růžovou zahradou Jacqueline Kennedyové i americkou zahradou ve stylu šestnáctého století s jezírkem, stromy a kořením používaným v kuchyni Bílého domu.
„Před námi je východní křídlo,“ informoval průvodce. „Jsou v něm kanceláře armády, pracovníků zajišťujících styk prezidenta s Kongresem, místnost pro návštěvníky a pracovna první dámy.“
Prošli Západním křídlem a nakoukli i do prezidentovy Oválné kanceláře.
„Kolik místností je tu celkem?“ zeptal se Tim.
„Sto třicet dvě místnosti, šedesát devět klozetů, dvacet devět krbů a sedmnáct koupelen.“
„To se určitě často koupají.“
„Prezident Washington věnoval mnoho času dohledu na stavbu Bílého domu. Je však jediným prezidentem, který tu nikdy ani nebydlel, ani neúřadoval.“
„Ani se mu nedivím,“ zabručel Tim. „Je to tu zatraceně obrovské.“
Mary ho rudá v tváři šťouchla do žeber.
Prohlídka trvala skoro dvě hodiny. Na konci už byli všichni tělesně vyčerpaní, avšak plní neobvyklých zážitků.
Tady všechno začalo, uvažovala Mary. Teď se stanu sama součástí toho všeho.
„Maminko?“
„Ano, Beth?“
„Tváříš se hrozně legračně.“
Prezidentova kancelář se ozvala následujícího dopoledne.
„Dobré ráno, paní Ashleyová. Prezident Ellison by rád věděl, jestli byste se s ním mohla setkat dnes odpoledne.“
Mary polkla. „Ano, já - samozřejmě.“
„Vyhovovalo by vám to ve tři hodiny?“
„To by bylo výborné.“
„Ve tři čtvrti na tři bude na vás čekat limuzína.“
Paul Ellison vstal, když byla Mary uvedena do Oválné kanceláře.
Vyšel jí naproti, potřásl jí rukou, zeširoka se usmál a řekl: „Tak vás tady konečně mám.“
Mary se rozesmála. „Jsem tomu ráda, pane prezidente. Je to pro mne velká čest.“
„Posaďte se, paní Ashleyová. Smím vám říkat Mary?“
„Prosím.“
Posadili se na pohovku.
„Vy se stanete mým dvojníkem,“ řekl prezident Ellison. „Víte, co tím myslím?“
„Druh identického ducha dvou živých osob.“
„Správně. My dva jsme právě něčím takovým. Nejsem slovy schopen dost dobře vyjádřit vzrušení, které jsem pocítil při čtení vašeho posledního článku, Mary. Měl jsem pocit, že čtu něco, co jsem napsal sám.
Mnoho lidí nevěří, že náš plán národ-národu může nabýt konkrétní podoby a může být uveden v život, ale vy a já je všechny vyvedeme z omylu.“ plán národ-národu. Myje vyvedeme z omylu. Je to okouzlující člověk, pomyslela si Mary.
Nahlas však řekla: „Jsem ochotná udělat vše pro realizaci vašeho plánu, pane prezidente.“
„Na to právě spoléhám. Velice. Rumunsko bude místem prvého pokusu. Po zavraždění Grozy bude váš úkol obtížnější. Podaří-li se nám ho ale uvést v život v Rumunsku, pak budeme schopní ho zavést do ostatních komunistických zemí.“
Následujících třicet minut strávili diskusí o úkolech v nejbližší budoucnosti. Pak Paul Ellison řekl: „Stan Rogers bude s vámi trvale ve styku. Máte v něm vášnivého obdivovatele.“ Napřáhl ruku. „Mnoho štěstí, dvojníku.“
Následujícího dne odpoledne volal Stanton Rogers. „Zítra v devět hodin dopoledne máte schůzku s předsedou senátního výboru pro mezinárodní vztahy.“
Výbor pro mezinárodní vztahy měl kanceláře v nejstarší vládní budově ve Washingtonu nazývané Russell Building. Na destičce na pravé straně chodby byl nápis:
VÝBOR PRO MEZINÁRODNÍ VZTAHY SD-419.
Předseda byl obtloustlý šedovlasý muž s jasně zelenýma očima a živoáním chováním profesionálního politika.
Pozdravil Mary u dveří. „Charlie Campbell. Je pro mne potěšením se s vámi seznámit, paní Ashleyová. Už jsem o vás mnoho slyšel.“
Dobrého, nebo zlého ? zvědavě přemítala Mary.

Dovedl ji k židli. „Dáte si kávu?“
„Ne díky, pane senátore.“ Byla příliš nervózní, než aby udržela šálek v ruce.
„Pak tedy pojďme k jádru věci. Prezident se už nemůže dočkat, až nás budete zastupovat v Rumunsku. Přirozeně, všichni mu chceme poskytnout veškerou možnou podporu. Otázka zní - myslíte, že jste toto postavení schopná zvládnout, paní Ashleyová?“
„Ne, pane.“
Její odpovědho zaskočila. .Prosím?“
„Jestli máte na mysli, zda mám nějaké politické zkušenosti v jednání s cizími státy, pak schopná nejsem. Bylo mi však tvrzeno, že jedna třetina velvyslanců Spojených států jsou lidé bez dřívějších takovýchto zkušeností. Já mohu do své práce vložit dobrou znalost Rumunska.
Jsem dobře informovaná o jeho ekonomice, o sociálních poměrech i o politické filozofii. Jsem přesvědčena, že bych byla schopná Rumunům ukázat naši zemi v tom nejlepším světle.“
To není špatné, pomyslel si překvapený Charlie Campbell. Očekával jsem spíš nějakou výřečnou prázdnou hlavu. Campbell si, upřímně řečeno, udělal o Mary špatný úsudek daleko dřív před tímto setkáním.
To když z nejvyššího místa dostal příkaz dohlédnout na to, aby Mary
Ashleyová dostala souhlas jeho výboru bez ohledu na jeho vlastní názor na ni. V kuloárech vládních úřadů se ozývalo mnoho posměšných poznámek nad prezidentovým faux pas, když si do takové funkce vybral neznámého venkovského balíka, navíc ženu, z místa zvaného Junction
City v Kansasu. Avšak, nechť visím, uvažoval Campbell, jestli se ti hoši nakonec nebudou divit i ušima.
Nahlas řekl: „Slyšení před kompletním výborem bude ve středu v devět hodin dopoledne.“
Večer před slyšením na Mary dolehla panika. Miláčku, když se mne zeptají na zkušenosti, co jim mám říci? Že v Junction City jsem byla královnou na schůzi absolventů koleje a že jsem vyhrála tři roky za sebou v krasobruslení? Jsem z toho celá vyplašená. Ach, kéž bys byl tady vedle mne.
A zase se v ní ozvala ironie. Kdyby totiž Edward byl naživu, ona by tu určitě nebyla. Byla bych doma v bezpečí a v teple s manželem a s dětmi, byla bych tam, kampatřím.
Celou noc ani oka nezamhouřila.
Slyšení se konalo ve velkém sále senátního výboru pro mezinárodní vztahy před plným počtem patnácti jeho členů, sedících na pódiu před stěnou, na níž byly zavěšeny čtyři velké mapy světa. Na levé straně místnosti byl stůl pro tisk plně obsazený reportéry, ve středu pak sedadla pro dvě stě diváků. V rozích byly televizní kamery. Místnost byla přeplněna vysoko nad běžnou kapacitu. Pete Connors seděl v zadní řadě. V okamžiku, kdy přišla Mary s Beth a s Timem, přítomní v sále se okamžitě uklidnili.
Mary měla na sobě elegantní tmavé šaty a bílou blůzu. Děti se jen pod nátlakem vzdaly džínů a svetrů a oblékly si své nejlepší nedělní šaty.
Ben Cohen, sedící u stolu vyhrazenému pro tisk, se zájmem sledoval jejich příchod. Ježíši, blesklo mu hlavou, vždyť oni vypadají, jako by vypadli z kresby Normana Rockwella*.
Zřízenec posadil děti do přední řady a Mary dovedl ke svědecké lavici obrácené čelem k výboru. Ve světle oslnivě zářících reflektorů na ni padla nervozita, kterou se snažila nedávat najevo.
Slyšení začalo. Charlie Campbell se z pódia na Mary povzbudivě usmál. „Dobré ráno, paní Ashleyová. Děkujeme vám, že jste předstoupila před výbor. Přistoupíme k dotazům.“
Úvodní dotazy byly jednoduché a nevinné.
„Jméno—?“
„Vdova—?“
„Děti—?“
Otázky byly stále mírné, upřímné a povzbuzující.
„Podle životopisu, který jsme dostali k dispozici, paní Ashleyová, jste v posledních několika letech vyučovala politické vědy na Kansas
State University. Je to správně?“
„Ano, pane.“
„Narodila jste se v Kansasu?“
„Ano, pane senátore.“
„Byli vaši prarodiče Rumuni?“
„Můj dědeček. Ano, pane.“
„Napsala jste knihu a několik článků na téma obnovení přátelských vztahů mezi Spojenými státy a státy sovětského bloku?“
„Ano, pane.“
„Víte o tom, že váš poslední článek, který vyšel v časopise Foreign
Affairs, zaujal pozornost prezidenta?“
„Tak jsem byla informována.“
„Paní Ashleyová, řekla byste laskavě výboru, co je základní premisou* vašeho článku?“
Nervozita Mary rychle mizela. Teď se octla na pevné půdě a mohla hovořit o něčem, v čem byla uznávanou odbornicí. Měla pocit, jako kdyby vedla školní seminář.
„Svět je trvale rozdělen na několik regionálních ekonomických paktů. Nemožnost jejich sloučení se stává pákou k rozdělení světa na antagonistické a konkurenční bloky, místo aby se staly odrazovým můstkem k jejich sjednocování. Evropa má Společný trh, východní blok má Radu vzájemné hospodářské pomoci (RVHP) a pak tu je ještě

Organizace pro ekonomickou spolupráci a rozvoj (OECD), sestávající ze zemí s volným trhem a neangažovaných států třetího světa. Moje premisa je velmi jednoduchá. Ráda bych se dožila propojení všech těch rozmanitých individuálních organizací ekonomickými vazbami. Je všeobecně uznávaným faktem, že jednotlivci, kteří jsou oboustranně na sobě závislí prospěšným partnerstvím, se navzájem nezabíjejí. Jsem přesvědčena, že tento princip platí i mezi státy. Ráda bych viděla naši zem v čele hnutí, které bude usilovat o zformování společného trhu zahrnujícího jak spojence, tak protivníky z opačné strany. Jako příklad nám může posloužit skutečnost, že dnes platíme miliardy dolarů za uskladňování přebytků obilí, zatímco lidé v desítkách zemí umírají hladem. Tuto hrozivou situaci by mohl vyřešit jediný celosvětový společný trh. Mohl by být impulsem k odstranění nespravedlivého rozdělování a k určení slušných tržních cen pro každého. Ráda bych byla nápomocná v uskutečňování něčeho takového."
Přihlásil se jeden z nejvýznamnějších členů výboru pro mezinárodní vztahy, člen opoziční strany, senátor Harold Turkel. „Rád bych kandidátce položil několik otázek."
Ben Cohen se se zvýšeným zájmem na sedadle naklonil. A je to tady.
Senátor Turkel byl ve svých sedmdesáti letech známý jako neomalený a neoblomný starý mrzout. „Paní Ashleyová, jste ve Washingtonu poprvé?"
„Ano, pane. Myslím, že to je jedno z nej —"
„Předpokládám, že jste mnoho cestovala."
„Ani moc ne. Plánovali jsme s manželem cestu, ale—" !
„Byla jste někdy v New Yorku?"
„Ne, pane:
„V Kalifornii?"
„Ne, pane."
„V Evropě?"
„Ne, jak jsem už řekla, plánovali jsme —"
„Paní Ashleyová, byla jste vůbec někdy mimo stát Kansas?"
„Ano. Přednášela jsem na univerzitě v Chicagu a na sérii přednášek v Denveru a v Atlantě."
„Muselo to být pro vás určitě velmi vzrušující, paní Ashleyová," sarkasticky řekl Turkel. „Připomíná mi to případ, kdy byl tento výbor požádán o schválení málo kvalifikovaného kandidáta na velvyslanecké místo. Vy tedy chcete reprezentovat Spojené státy americké v tak citlivé zemi za železnou oponou, při čemž z toho, co nám tady říkáte, vyplývá, že celá vaše znalost světa pozůstává z života v kansaském Junction City a z několikadenních pobytů v Chicagu, Denveru a v Atlantě. Je to pravda?"
S ohledem na televizní kamery Mary ovládla vztek, který na ni dolehl. „Ne, pane. Moje znalost světa pramení ze studia. Mám doktorát filozofie z politických věd a na Kansas State University jsem pět roků učila s hlavním důrazem na země za železnou oponou. Jsem obeznámena s běžnými problémy rumunského národa i s tím, co si jejich vláda myslí o Spojených státech i proč si to myslí." Její hlas nabýval na důrazu. „Tamější lid o nás neví nic, jen to, co mu předkládá jejich propagandistická mašinérie. Ráda bych se tam dostala a pokusila seje přesvědčit, že Spojené státy není ani chtivý ani po válce lačnící stát. Ráda bych jim ukázala, jak vypadá typická americká rodina. Já —"
Zmlkla v obavě, že se nechala příliš unést zlostí. V následujícím okamžiku však, k jejímu překvapení, začali členové výboru tleskat.
Všichni kromě Turkela.
Dotazování pak pokračovalo.
O hodinu později se zeptal Charlie Campbell. „Jsou ještě nějaké další dotazy?
„Myslím, že kandidátka se vyjádřila velice jasně," podotkl jeden ze senátorů.
„Souhlasím. Děkuji vám, paní Ashleyová. Sezení se odročuje."
Pete Connors chvilku zamyšleně pozoroval Mary, pak, když ji obklopili reportéři, se v tichosti vzdálil.
„Bylo prezidentovo jmenování pro vás překvapením?
„Myslíte, paní Ashleyová, že vaše jmenování bude schváleno?"
„Opravdu si myslíte, že výuka o nějaké zemi vás kvalifikuje k —
„Otočte se sem, paní Ashleyová. Usmívejte se. Ještě jednou."
„Paní Ashleyová—"
Ben Cohen stál od ostatních reportérů stranou, jen se díval a poslouchal. Je opravdu dobrá, přemítal Všechny její odpovědi byly správné.
Jenže já bych se hrozně rád dopídil těch jediných správných otázek.
Sotva se duševně vyčerpaná Mary vrátila do hotelu, ozval se telefonicky Stanton Rogers.
„Zdravím vás, paní velvyslankyně."
Úlevou sejí až zatočila hlava. „Chcete tím říci, že jsem to dokázala? Ach, Stane, tak moc vám děkuji. Jsem tak rozrušená, že ze sebe nevydám kloudného slova."
„Já také jsem vzrušen." V jeho hlase vycítila hrdost. „Já také."
Děti se na Mary vrhly a začaly ji radostí objímat, když se tu novinu dověděly.
„Věděl jsem, že to dokážeš!" vykřikoval Tim.
„Myslíš, že to tatínek ví?" zeptala se tiše Beth.
„Určitě to ví, miláčku." Mary se usmála. „Vůbec by mne nepřekvapilo, kdyby právě on výbor postrčil — „
Mary zatelefonovala Florence, která začala radostí plakat, když tu novinu uslyšela. „To je fantastické! Počkej, až to roznesu po městě!"
Mary se rozesmála. „Pro tebe a Douglase budu mít na velvyslanectví trvale připravený pokoj."

„Kdy odjíždíš do Rumunska?“
„Ještě to musí schválit Senát, ale Stan říká, že to je už jen pouhá formalita.“
„Co tě čeká v nejbližší době?“
„V několika příštích týdnech budu muset absolvovat instruktážní kursy ve Washingtonu a pak už se vydám na cestu do Rumunska.“
„Už se nemohu dočkat, až to zavolám do Daily Union!“ řekla zvýšeným hlasem Florence. „Město ti s největší pravděpodobností postaví sochu. Budu už ale muset jít. Jsem z toho tak rozčilená, že ani nemohu pořádně mluvit. Zítra ti zavolám.“
Ben Cohen se o kladném výsledku slyšení dověděl po návratu do kanceláře. Stále ho něco na případu Mary Ashleyové mátlo. Nemohl však přijít na to, co to je.
Poznámky překladatele:
Norman Rockwell (1894-1978) - americký ilustrátor. premisa - soud, z kterého je odvozován jiný soud nebo závěr.

Kapitola 14

Jak Stanton Rogers předpověděl, bylo hlasování kompletního Senátu opravdu pouhou formalitou, Mary byla schválena převážnou většinou hlasů. Po obdržení výsledku prezident Ellison řekl Stantonu Rogersovi: „Náš plán se dostává do pohybu. Teď už nás nic nezastaví.“
Stanton Rogers přikývl. „Nic,“ přitakal.
Pete Connors se tu novinku dověděl v kanceláři. Okamžitě napsal zprávu a zašifroval ji. Jeden z jeho mužů měl službu ve spojové místnosti CIA.
„Chci to vyslat kanálem Roger,“ řekl Connors. „Počkejte venku.“
Kanál Roger je nejtajnější kabelografický systém CIA. Mohou ho používat jenom nejvyšší představitelé organizace. Zprávy jsou ve zlomku vteřiny odvysílány laserovým vysílačem na supervysoké frekvenci. Jakmile Connors osaměl, odeslal kabelogram. Byl adresovaný Sigmundovi.
V následujícím týdnu Mary navštívila druhého tajemníka pro politické záležitosti, náčelníka CIA, ministra obchodu, ředitele New York
Chase Manhattan Bank a několik důležitých židovských organizací.
Každý z navštívených orgánů vyslovil svá varování, rady i zdvořilé prosby či požadavky.
Ned Tillingast z CIA byl nadšený. ‚3ude to skvělé uvést tam naše lidi zase do aktivní činnosti, paní velvyslankyně. Od okamžiku, kdy jsme se stali personae non gratae se Rumunsko stalo pro nás slepým a hluchým místem. Budu jmenovat jednoho z atašé vašeho velvyslanectví.“ Významně se na ni podíval. „Jsem si jistý, že budete spolu velmi dobře spolupracovat.“
Mary zvědavě uvažovala, co jí tím chtěl ve skutečnosti naznačit.
Raději se neptej, rozhodla se.
Ceremoniálu přísahy nových velvyslanců obvykle předsedá státní sekretář. V jednom dni skládá přísahu obvykle dvacet pět až třicet kandidátů. Dopoledne v den plánované ceremonie zavolal Stanton Rogers.
„Mary, prezident Ellison si přeje, abyste do Bílého domu přišla v poledne. Vaší přísahu chce od vás přijmout osobně. Přiveďte Tima aBeth.“
Oválná kancelář byla plná představitelů tisku. S příchodem prezidenta Ellisona a Mary s dětmi se rozjely televizní kamery a kancelář rozjasnily blesky fotoaparátů. Předešlou půlhodinu Mary strávila s prezidentem. Byla klidná, v dobrém rozpoložení.
„Jste pro ten úkol jako stvořená,“ řekl jí, „jinak bych si vás nikdy nevybral. Jsem si jistý, že spolu uskutečníme náš sen.“
Ono to opravdu všechno vypadá jako sen, pomyslela si Mary, když se octla tváří v tvář baterií televizních kamer a fotoaparátů.
„Zvedněte, prosím, pravou ruku.“
Mary opakovala po prezidentovi: „Já, Mary Elizabeth Ashleyová, slavnostně přísahám, že budu prosazovat a chránit ústavu Spojených států proti všem nepřátelům zahraničním i domácím, že jí zachovám věrnost a sobě opravdovou víru v ni, že tento závazek beru na sebe svobodně, bez jakýchkoli výhrad nebo pochybností, že budu dobře a věrně plnit povinnosti úřadu, jehož se ujmu. K tomu mi dopomáhej Bůh.“
Bylo po všem. Stala se velvyslankyní USA v Rumunské socialistické republice.
Pro Mary začala úmorná práce. Dostala příkaz dostavit se do Sekce pro evropské a jugoslávské záležitosti na ministerstvu zahraničí umístěné v Mail Building. V této budově, vysoko čnící nad památníky
Washingtona a Lincolna, dostala přechodně přidělenou malou, jen poněkud větší krabici se podobající kancelář v sousedství rumunské sekce.
James Stickley, pracující v rumunské sekci, byl diplomatem z povolání. Měl za sebou dvacet pět let služby. Bylo mu hodně přes padesát, byl středně vysoký, s lišáckým výrazem a malými tenkými rty. Jeho světle hnědé oči vyzařovaly ledový chlad. S pohrdavou nadřazeností se díval na kandidáty vnikající do jeho profesionálního světa. V rumunské sekci byl považován za nejlepšího odborníka. Po oznámení úmyslu prezidenta Ellisona znovu ustanovit velvyslance v Rumunsku, byl Stickley jako u vytržení, protože zcela samozřejmě předpokládal, že tento úřad nemůže být nabídnut nikomu jinému než jemu. Zpráva o Mary Ashleyové byla pro něho těžkou, krutou ránou. Samo o sobě bylo špatné to, že byl opomenut, ale přijít o místo kvůli jakémusi nýmandovi z Kansasu, dokonce ženského rodu, to bylo něco, co ho dohánělo k hroznému vzteku.

„Dovedeš něco takového pochopit?“ ptal se svého nejlepšího přítele
Bruce. „Už celá polovina našich velvyslanců jsou posraná nedochůdčata. Něco takového by se, kamaráde, nikdy nemohlo stát v Anglii nebo ve Francii. Oni si váží a v diplomacii využívají kvalifikovaných profesionálů. Jmenovala by snad armáda nějakého amatéra do funkce generála? Nu, jak je vidět, u nás se naší zasraní amatérští velvyslanci generály stávají.“
„Jimbo, jsi opilý.“
„Opiji se ještě víc.“
Teď se Stickley upřeně díval na Mary Ashleyovou, sedící proti němu na opačné straně psacího stolu.
Mary ho také pozorně pozorovala. Měla pocit, že z něho vyzařuje něco zlomyslného, nízkého, dokonce snad nečestného. Nechtěla bych ho mít za nepřítele, pomyslela si Mary.
„Paní Ashleyová, jste si vědoma, do jak citlivého, nebo snad lépe řečeno lehce zranitelného úřadu nastupujete?“
„Ano, samozřejmě. Já —“
„Náš poslední velvyslanec v Rumunsku udělal jeden jediný chybný krok a celý náš pracně vybudovaný vztah k rumunské vládě šel k čertu.
Teprve po třech letech se tam zase chceme vrátit. Prezident by se zbláznil, kdybychom měli dopadnout stejně jako tenkrát.“
Kdybych to způsobila já, chtěl říci.
Budeme z vás muset udělat odbornici po všech stránkách. Nemáme na to moc času.“ Podal jí náruč fasciklů. „Začnete pročtením těchto referátů.“
„Budu tomu věnovat celé dopoledne.“
„Ale ne. Za třicet minut vám podle programu začíná kurs rumunštiny. Kurs obvykle trvá měsíc, mám ale příkaz dostat do vás to nejnutnější víceméně na počkání.“
Nastaly dny jakoby vichřicí poháněného kolotoče různých činností, které Mary velice vyčerpávaly. Každé ráno společně se Stickleyem studovali informace, které denně docházely do rumunské sekce.
„Ke mně přijdou všechny kabelogramy, které budete odesílat,“ informoval ji Stickley. „Žluté budou pokyny k jednání, bílé pro informaci. Kopie vašich kabelogramů budou dostávat Obrana, CIA, USIA*, ministerstvo financí a desítky dalších ministerstev a úřadů. Jedním z prvních problémů, jehož vyřešení se bude od vás očekávat, jsou v rumunských věženích uvěznění Američané. Budeme požadovat jejich propuštění.“
„Z čeho jsou obviněni?“
„Ze špionáže, obchodování s drogami, krádeží - prostě ze všeho, na co si jen dokážete vzpomenout a z čeho Rumunům napadne je obvinit.“
Mary udiveně uvažovala, co, proboha, bude muset udělat, aby propustili někoho obviněného ze špionáže. Na něco zcela určitě přijdu.
„Dobře,“ řekla se zájmem.
„Pamatujte najedno - Rumunsko je jednou z méně závislých zemí za železnou oponou. Musíme Rumuny v jejich postojích podporovat.“
To je přesné.
„Půjčím vám teď balíček dokladů,“ řekl Stickley. Nikomu ho nedávejte do rukou. Je jen pro vaše oči. Dobře si všechno přečtěte a uložte do paměti.
Chci, abyste mi to zítra ráno osobně vrátila. Chcete se na něco zeptat?
„Ne, pane.“
Podal Mary tlustou, červenou tkanicí převázanou a zapečetěnou obálku z manilového papíru. „Podepište převzetí, prosím.“
Mary si povzdechla.
Cestou do hotelu Mary tiskla obálku pevně v klíně. Cítila se při tom jako postava z filmu s Jamesem Bondem.
Děti už na ni čekaly oblečené.
Proboha, vzpomněla si Mary. Vždyť jsem jim slíbila, že je zavedu na večeři do čínské restaurace apakdo kina.
„Mládeži,“ řekla, „dochází ke změně programu. Náš výlet budeme muset odložit na některý jiný večer. Dnes zůstaneme v hotelu a objednáme si něco do pokoje. Musím se totiž věnovat něčemu velmi naléhavému.“
„Samozřejmě, maminko.“
„Okay.“
Mary napadlo: Před Edwardovou smrtí by začaly ječet jako poplachovésirény. Zřejmě vyspěly. Všichni jsme museli pod tlakem situace dospět.
Objala je. „Vynahradím vám to,“ slíbila.
Doklady, které jí zapůjčil James Stickley, byly něčím neuvěřitelným. Není divu, že je chce hned zpátky, myslela si Mary. V obálce byly podrobné posudky na každého důležitého rumunského vládního úředníka, od prezidenta až po ministra obchodu. Přiloženy byly doklady o jejich sexuálních zvycích, finančních operacích, osobních postojích k závažným událostem, charakteru, zvláštních povahových rysech i předsudcích. Některé informace byly odpuzující, až zlověstné.
Ministr obchodu spal se svou milenkou i s šoférem, zatímco jeho manželka se miliskovala se svou služebnou.
Mary se polovinu noci snažila zapamatovat si jména a prohřešky lidí, s nimiž se služebně dostane do styku. Jsem zvědavá, jestli se mi podaří zachovat klidný výraz, až se s nimi setkám tváří v tvář.
Ráno tajné doklady vrátila.
„All right,“ řekl Stickley, „ted víte všechno, co byste o vůdcích
Rumunska měla vědět.“

„Vím toho mnohem víc," zamumlala Mary.
„Ještě je tu něco, co byste měla vzít na vědomí: Rumuni od nynějška o vás ví všechno, co potřebují vědět."
„Ono toho zas tak mnoho není," řekla Mary.
„Myslíte, že ne?" Stickley se zaklonil na židli. „Nezapomínejte na to, že jste žena a že jste sama. Můžete si být jistá, že vás ohodnotili jako snadný cíl. Budou hrát na vaši osamělost. Žádné vaše hnutí neujde jejich pozornosti. Vše si budou zaznamenávat. Velvyslanectví i obytná rezidence budou prošpikovány odposlouchávacími štěnicemi. Kromě toho nás komunistické země nutí, abychom zaměstnávali jejich místní lidi. Z toho nutně vyplývá, že každý sluha v rezidenci bude členem rumunské tajné policie."
Snaží se mne polekat, myslela si Mary. Nu, na mne to neplatí.
Mary měla naplánovanou činnost na každou denní hodinu i většinu večerů. Kromě hodin rumunštiny se podle programu zúčastňovala kursu na Institutu diplomatické služby v Rosslynu, instruktáží ve služebně obrany zpravodajské činnosti, schůzek s tajemníkem ministerstva mezinárodní bezpečnosti - ISA - a se senátními výbory. Všichni vznášeli nějaké požadavky, rady, či dotazy.
Mary se vůči Beth a Timovi cítila provinile. S pomocí Stantona Rogerse našla pro děti učitele. Kromě toho se Beth a Tim seznámili s několika dětmi ubytovanými v hotelu, takže měli aspoň kamarády: nebyla však nijak potěšena, že je musí nechávat tak dlouho samotné.
Mary s nimi aspoň pravidelně každé ráno snídala, než odešla na osmou hodinu do institutu do jazykového kursu. Rumunština se ukázala být nemožným jazykem. Překvapuje mne, že se s ním vůbec domluví
Rumuni mezi sebou. Učila se nahlas:
„Dobré ráno."Buna Dimineata
„Děkuji vám." Mulrumésc
„Posluztesi." CuPlacére
„Nerozumím." Nu Inteleg
„Pán."Domnule
„Slečna."Domnisoara
Žádné z těch slov se nevyslovuje tak, jak se píše.
Beth a Tim seděli a pozorovali její boj s domácím úkolem. Beth se zazubila a řekla: „To je něco jako naše pomsta za to, žes nás nutila učit se násobilku."
„Paní velvyslankyně," řekl James Stickley, „považuji za nutné, abyste se seznámila se svým vojenským atašé, plukovníkem Williamem
McKinneyem."
Bili McKinney měl na sobě civilní šaty, ale podle jeho držení těla se zdálo, že je v uniformě. Byl vysoký, středního věku, tvář měl vrásčitou, větrem ošlehanou.
„Paní velvyslankyně." Jeho hlas byl hrubý a chraplavý, jako by na hrdle utrpěl nějaké zranění.
„Těší mne, že vás poznávám," řekla Mary.
Plukovník McKinney byl první člen osazenstva jejího velvyslanectví, s nímž se setkala. Byl to pro ni vzrušující pocit. Jako by jí nové postavení najednou začalo být bližší.
„Těším se na spolupráci s vámi v Rumunsku," řekl plukovník McKinney.
„Byl jste už někdy v Rumunsku?
Plukovník a James Stickley si vyměnili pohledy.
„On už tam působil dřív," odpověděl Stickley.
Každé pondělí odpoledne se v konferenční místnosti v osmém podlaží ministerstva zahraničí konalo diplomatické shromáždění s novými velvyslanci.
„V diplomatické službě je dodržována přísná podřízenost," dovídali se přítomní. „Na nejvyšším místě je velvyslanec. Pod ním - (pod ní, si automaticky domyslela Mary) - je zástupce diplomatické mise. Pod ním - (pod ní) -jsou konzulární úředníci političtí, ekonomičtí, administrativní a pro veřejné záležitosti. Kromě toho tam ještě budete mít zemědělského, obchodního a vojenského atašé." Tím bude plukovník
McKinney, pomyslela si Mary. „Po nástupu do svých nových funkcí získáte diplomatickou imunitu. Nemůžete být stíhána pro rychlou jízdu, za řízení v opilosti, za podpálení domku, ani za vraždu. Když zemřete, nikdo se nebude smět dotknout vašeho těla nebo prohlížet jakékoliv záznamy, které po vás zbudou. Účty platit nemusíte - obchody na vás nemohou podat žalobu."
Někdo z účastníků zvolal: Jenom aby se to nedověděla moje žena!"
Lektor se podíval na hodinky. „Doporučuji vám, abyste si před příštím shromážděním prostudovali příručku ministerstva zahraničí svazek dvě oddíl tři sta, který pojednává o sociálních vztazích. Děkuji vám."
Mary a Stanton Rogers obědvali v hotelu Watergate.
„Prezident Ellison by byl rád, kdybyste pro něho zřídila informační středisko," řekl Rogers.
„Jaký druh informačního střediska?"
„Chceme uvést do chodu některé národnostní akce. Tisková interview, pořady v rádiu, televizi —"
„Nikdy jsem - nu, jestli to je důležité, pokusím se o to."
„Dobře. Musíme vám opatřit novou garderobu. Při oficiálních vystoupeních na veřejnosti se nemůžete ukázat dvakrát ve stejných šatech."
„Stane, to by stálo celé jmění! Nemluvě o tom, že na nákupy nemám vůbec čas. Jsem od časného rána do pozdního večera v jednom kole.
Kdyby—"

„To nebude problém. Máme tady Helen Moodyovou.“
„Koho?“
Jednu z nejkvalifikovanějších profesionálních nákupčích ve
Washingtonu. Můžete jí tento úkol s důvěrou svěřit.“
Helen Moodyová byla půvabná, společensky příjemná černá žena, která kdysi, než začala s vlastními nákupními službami pro zákazníky, byla úspěšnou manekýnkou. Jednoho dne časně ráno se objevila v hotelovém pokoji Mary a hodinu probírala její garderobu.
„Na Junction City to je velice hezké,“ řekla otevřeně, „my ale budeme muset ohromit Washington, D. C. Je to jasné?“
„Jenže já nemám tolik peněz, abych si —“
Helen Moodyová se rozesmála od ucha k uchu. „Vím, kde výhodně nakoupíme. A koupíme to rychle. Budete potřebovat dlouhé večerní šaty, další na koktajlové večírky a večerní recepce, odpolední šaty na čajové dýchánky a polední sedánky, šaty na ulici a do kanceláře, černé šaty a vhodnou pokrývku hlavy pro oficiální smutek nebo na pohřby.“
Nákupy trvaly tři dny. Když skončily, Helen Moodyová si Mary
Ashleyovou upřeně prohlížela. „Jste hezká žena, myslím, že vás ale ještě vylepšíme. Make-up si necháte udělat u Susan at Rainbow a vlasy vám pak upraví u Billy at Sunshine.“
O několik večerů později se na oficiální večeři pořádané v Corcoran
Gallery Mary náhodou potkala se Stantonem Rogersem. Podíval se se zájmem na Mary a usmál. „Vypadáte úplně fantasticky.“
Hromadné sdělovací prostředky začaly útok na veřejnost pod taktovkou přednosty tiskového odboru ministerstva zahraničí lana Villierse. Tento muž, jemuž se blížila padesátka, byl kdysi dynamickým novinářem, který se znal snad s každým ve všech mediích.
Mary se objevovala před kamerami v pořadech Dobré ráno, Ameriko, Setkání s tiskem a První linie. Byla interviewována novinami Washington Post, New York Times a půl tuctem dalších významných deníků.
Poskytla interview londýnským Timesům, novinám Der Spiegel, Oggi a Le Monde. Časopisy Time a People uveřejnily články o Mary i o dětech. Zdálo se, že fotografie Mary Ashleyové zaplavily svět a kdykoli se v některém zastrčeném koutě zeměkoule něco stalo, vždy byla požádána o komentář. Mary Ashleyová a její děti se přes noc staly proslulými osobnostmi.
„Maminko,“ řekl Tim, „je skoro strašidelné vidět naše fotky na obálkách všech časopisů.“
Strašidelné, to je správný výraz,“ souhlasila Mary.
Všechna ta publicita v Mary vzbuzovala jakýsi neklid, stísněnou nejistotu. Svěřila se Stantonu Rogersovi.
„Berte to jako součást své práce, jako nutné zlo, chcete-li. Prezident se snaží ukázat vás v tom nejlepším světle. Chce vás světu představit jako určitý symbol. Jakmile přijedete do Evropy, všichni budou vědět, kdo jste.“
Ben Cohen a Akiko leželi nazí v posteli. Akiko byla roztomilá Japonka, o deset let mladší než reportér. Setkali se před několika roky, když Ben psal reportáž z prostředí modelek a manekýnek. Od té doby se stýkají.
Cohena něco trápilo.
„Co je s tebou, baby?“ zeptala se klidně. „Chceš, abych na tobě pracovala dál?“
Ben byl v myšlenkách někde daleko. „Ne. Já už erekci mám.“
„Nic takového nepozoruji,“ dobírala si ho.
„Tentokráte ji mám v mozku, Akiko. Mám erekci pro článek.
V tomto městě se totiž děje něco podivného, až tajemného.“
„Co může být tady podivné?“
„To právě nevím. Nejsem schopen na to přijít.“
„Chceš mi o tom něco říci?“
„Týká se to Mary Ashleyové. Během dvou týdnů jsem ji viděl na obálkách nejméně šesti časopisů a to ještě ani do svého nového úřadu nenastoupila! Akiko, někdo v zákulisí se snaží veřejnosti reprezentovat paní Ashleyovou jako filmovou hvězdu první velikosti. Neustále se o ní a jejích dětech píše ve všech možných novinách a časopisech.
Proč?“
„U mne se očekává, že mám nevyzpytatelnou orientální mysl. Ta mi napovídá, že asi hledáš komplikaci tam, kde žádná není.“
Ben Cohen si zapálil cigaretu a energicky vyfoukl kouř. „Možná máš pravdu,“ zabručel.
Akiko se natáhla a začala ho laskat. „Co kdybys tu cigaretu zhasl a pro změnu rozžhavil mne —?“
„Na počest viceprezidenta Bradforda se připravuje večírek,“ Stanton Rogers informoval Mary. „Zajistil jsem pro vás pozvánku. Bude v pátek večer v Pan American Union.“
Pan American Union byla majestátní budova s obrovským nádvořím. Byla běžně používána pro diplomatické akce. Večeře na počest viceprezidenta byla pečlivě připravena. Na stolech zářilo starožitné umělecké stříbrné stolní náčiní a jiskřily skleničky různých velikostí. Připraven byl i malý orchestr. Seznam hostů představoval nejvyšší společenskou smetánku hlavního města. Kromě viceprezidenta a jeho manželky tu byli senátoři, velvyslanci a proslulé osobnosti ze všech společenských kruhů.
Mary se rozhlížela po atraktivním shromáždění. Musím si všechno dobře zapamatovat, abych o tom mohla vyprávět Beth a Timovi, uvažovala.
Po ohlášení večeře se Mary ocitla u stolu v zajímavé společnosti senátorů, diplomatů a vysokých úředníků z ministerstva zahraničí. Všichni byli roztomilí. Večeře byla vynikající.
V jedenáct hodin se Mary podívala na hodinky a senátorovi po pravici řekla: „Neuvědomila jsem si, že už je tak pozdě.

Slíbila jsem dětem, že přijdu brzy.“
Vstala a kývnutím se rozloučila se všemi u stolu. „Setkání s vámi bylo pro mne příjemným zážitkem. Dobrou noc.“
V sále se rozhostilo rozpačité ticho. Účastníci obrovského banketu se obrátili a pozorovali Mary, jak přechází přes taneční parket a vychází ze sálu.
„Ach, můj Bože!“ zašeptal Stanton Rogers. „Nikdo jí to neřekl.“
Následujícího rána Stanton Rogers snídal s Mary.
„Mary,“ řekl, „toto je město, které se vší vážností dodržuje společenská pravidla. Žije tady sice mnoho hlupáků, ale musíme s nimi žít.“
„Ach! Co jsem vlastně udělala?“
Povzdechl si. „Porušila jste nejdůležitější pravidlo číslo jedna: Nikdo - ale opravdu nikdo - z žádného večírku nikdy neodchází dřív než čestný host. Minulou noc jím náhodou byl viceprezident Spojených států.“
„Ach, Bože!“
„Polovina telefonů ve Washingtonu se po vašem faux pas mohla přetížením ztrhat.“
„Hrozně mne to mrzí. Nevěděla jsem to. Stejně jsem ale dětem slíbila—“
„Ve Washingtonu nejsou žádné děti - pouze mladí voliči. Toto město je koncentrátem úsilí o moc. Nikdy na to nezapomínejte.“
Problémem Mary se ukázaly být peníze. Životní náklady byly strašné. Všechny ceny sejí zdály být neskutečně fantastické. Dala hotelové službě několik věcí k vyprání a vyžehlení. Po obdržení účtu sejí zatočila hlava. „Pět dolarů a pět centů za vyprání blůzy,“ řekla. „Dolar devadesát pět za podprsenku!“ Užnikdyvíce, slavnostně si slibovala. Odnynějška si budu prát sama.
Namočila punčocháče do studené vody a dala je do mrazničky. Tak vydrží mnohem déle. V umývadle v koupelně pak vyprala ponožky, kapesníky a spodky dětí spolu se svou podprsenkou. Kapesníky natáhla k uschnutí na zrcadlo, pak je pečlivě složila, aniž by bylo nutné je žehlit.
Své šaty a Timovy kalhoty se rozhodla vyprat tak, že je zavěsila na trubku sprchy v koupelně, pustila naplno horkou vodu a zavřela dveře koupelny. Jakmile Beth ráno otevřela dveře, vyvalil se na ni oblak páry.
„Mami-co to děláš?“
„Šetřím peníze,“ informovala ji hrdě Mary. „Prádelna účtuje fantastické částky.“
„Co kdyby sem přišel prezident? Jak by to vypadalo? Myslel by si, že jsme jako ti stěhovaví zemědělští dělníci,“
„Prezident sem nepřijde. Zavři tu koupelnu, prosím. Vyhazuješ peníze oknem.“
„No ovšem, stěhovaví zemědělští dělníci! Kdyby sem prezident přišel a uviděl co dělá, určitě by byl na ni hrdý. Ukázala by mu účet hotelové prádelny a předvedla by mu, kolik ušetří použitím nepatrné yankeeovské vynalézavosti. Určitě by to na něho udělalo dojem. Kdyby více lidí ve vládě mělo váš tvůrčí talent, paní velvyslankyně, hospodářství této země by bylo v lepším stavu, než je teď. Nějak se z nás vytratil průkopnický duch, který učinil tuto zemi velikou a silnou. Naši lidé se stali změkčilými. Až příliš spoléháme na čas šetřící elektrické přístroje a přestáváme se spoléhat na vlastní schopnosti. Rád bych vás použil jako zářný příklad některým marnotratníkům ve Washingtonu, kteří si myslí, že tato země je zhotovena z jediného valounu zlata. Všem byste mohla dávat lekce. Abych pravdu řekl, přišel jsem na vynikající nápad. Mary
Ashleyová, jmenuji vás ministryní financí.
Zpod koupelnových dveří vycházela pára. Mary jako ve snu otevřela dveře. Do obývacího pokoje se nahrnul oblak páry.
Skoro současně se rozezněl zvonek u dveří. Za okamžik se ozvala
Beth: „Maminko, přišel tě navštívit James Stickley.“
Poznámka překladatele:
USIA - informační agentura Spojených států.

Kapitola 15

„Ono to je čím dál tím podivnější a tajuplnější,“ meditoval Ben Cohen. Seděl nahý v posteli s milenkou Akiko Hadaka po boku. Sledovali
Mary Ashleyovou v pořadu Setkání s tiskem.
Právě říkala: „Věřím, že Čína směřuje k humánnější, individualistické komunistické společnosti ve spojení s Hongkongem a Makaem.“
„Co, k sakru, může ta paní vědět o Číně?“ bručel si pod vousy Ben
Cohen. Obrátil se k Akiko. „Díváš se na hospodyňku z Kansasu, která se přes noc stala odbornicí na všechno možné.“
„Zdá se být velice pohotová.“
„Není sporu, že je pohotová. Reportéři jsou celí posedlí dělat s ní interview. Mezi reportéry se z toho vyvinula jistá posedlost. Víš, jak se dostala do Setkání s tiskem“! Řeknu ti to. Někdo se rozhodl udělat z Mary Ashleyové proslulou osobnost. Kdo? Proč? Charles Lindbergh neměl nikdy takovou reklamu.“
„Kdo je Charles Lindbergh?“
Ben Cohen si povzdechl. „To je právě ten generační problém. Mezi generacemi neexistuje vůbec žádná komunikace.“
„Jsou ale ještě jiné způsoby komunikace,“ řekla něžně Akiko.
Svalila Bena na postel a sedla si na něho. Pak klouzala po jeho těle a dlouhými hedvábnými vlasy ho šimrala přes prsa, břicho až na genitálie a pozorovala, jak mu penis začíná tvrdnout. Pohladila mu ho a řekla:
„Ahoj, Arthure.“

„Arthurovi se chce vniknout do tebe.“
„Ještě ne. Chvilku počkej. Hned se vrátím.“
Zvedla se a odběhla do kuchyně. Ben Cohen ji pozoroval, jak odchází z pokoje. Pak se znovu pohledem vrátil k televizoru a pomyslel si:
Z té dámy asi dostanu osypky. Za neustálým vystrkováním jejích půvabů se musí něco skrývat. Budu se muset do toho zatraceně dobře zakousnout, abych zjistil, co se vlastně děje.
„Akiko!“ vykřikl. „Co tam děláš. Arthur už usíná.“
Akiko se za několik minut vrátila s mísou plnou zmrzliny, kopečkem šlehačky a jednou višní.
„Pro kristapána,“ řekl. „Vždyť nemám vůbec hlad. Jsem už ale na tebe nadržený.“
„Lehni si na záda.“ Zasunula pod něho ručník, začala nabírat z mísy zmrzlinu a roztírat mu ji kolem varlat.
Vykřikl.co to děláš? Vždyť je to studené.“
„Pš!“ Akiko ozdobila zmrzlinu šlehačkou a penis vzala do úst, až ztuhl.
„Ach, můj Bože,“ sténal Ben rozkoší. „Nepřestávej!“
Akiko pak na vršek ztopořeného penisu položila višni. „Miluji zmrzlinový pohár s banánem,“ zašeptala.
Akiko začala jíst zmrzlinu se šlehačkou a Ben prožíval neuvěřitelnou směsici pocitů, jeden nádhernější než druhý. Když už to nemohl vydržet, převrátil Akiko na záda a vnikl do ní.
V té chvíli Mary Ashleyová z obrazovky říkala: „Jedním z nejlepších způsobů, jak zabránit válce se státy, které nesouhlasí s politikou
Spojených států je zvýšit s nimi obchod —“
Ben Cohen později večer zavolal lana Villierse.
„Ahoj, lané.“
„Bene, příteli - co mohu pro tebe udělat?“
„Potřebuji přátelskou službu.“
„Tak ji vyslov, je předem splněna.“
„Ty jsi hlavním garantem tiskových a jiných relací o nové velvyslankyni v Rumunsku.“
„A co má být —?“ ozvalo se opatrně.
„Co je za tou její propagační kampaní, lane? Zajímá mne —“
„Promiň, Bene. To je výhradní záležitost ministerstva zahraničí.
Jsem tu jen jako najatá síla. Možná by ses něco mohl dovědět od státního sekretáře.“
Ben zavěsil a řekl: „Proč mi neřekl přímo, ať jdu s takovým dotazem do prdele?“ Pak se rozhodl. „Na několik dnů vyjedu z města.“
„Kam pojedeš, baby?“
„Do Junction City v Kansasu.“
Jak se později ukázalo, Ben Cohen se v Junction City zdržel pouze jeden den. Hodinu strávil hovorem s šerifem Munsterem a s jedním z jeho zástupců. Pak s vypůjčeným autem zajel do pevnosti Fort Riley, kde navštívil kancelář kriminální policie. Pozdě odpoledne stihl letadlo do
Manhattanu v Kansasu i návaznou linku domů.
V okamžiku, kdy letadlo s Benem Cohenem na palubě vzlétalo, proběhl telefonní rozhovor z pevnosti na výzvu s číslem ve Washingtonu, D. C.
Mary Ashleyová šla po dlouhé chodbě v budově diplomatických služeb podat hlášení Jamesi Stickleyovi, když za sebou uslyšela hluboký mužský hlas. „Tak to je něco, co nazývám dokonalou jedničkou.“
Mary se obrátila. Neznámý vysoký muž se opíral o zeď. Zdál se být svalnatý, na sobě měl džíny, tričko a tenisky. Celkově vypadal otrhaný, nemytý a neholený. Kolem úst mu pohrával úsměv, jasně modré oči se dívaly vyzývavě. Vyzařovala z něho nestoudná drzost. Mary to hrozně rozčílilo.
Na podpatku se otočila a vztekle odcházela. „Viděla, že ji upřeně pozoruje.
Jednání s Jamesem Stickleyem trvalo déle než hodinu. Po návratu do kanceláře uviděla onoho neznámého muže sedět na její židli s nohama na psacím stole. Prohlížel si její doklady. Cítila, že jí stoupá do hlavy krev.
„Co tady, k čertu, děláte?“
Muž se na ni dlouze podíval a pomalu vstal. „Jmenuji se Mike Slade. Přátelé mi říkají Michael.“
„Co mohu pro vás udělat, pane Slade?“
„Vlastně nic,“ řekl ležérně. Jsme sousedé. Pracuji v oddělení, tak jsem si myslel, že vás zajdu pozdravit.“
„To už jste udělal. Jestli opravdu pracujete v oddělení, předpokládám, že máte vlastní psací stůl. Napříště nebudete muset vysedávat za mým psacím stolem a čmuchat tady.“
„Bože, to je temperament! Vždycky jsem slyšel, že Kansasané, či jak si to vlastně říkáte, jsou přátelští lidé.“
Zaťala zuby.„Pane Slade, dávám vám dvě vteřiny na to, abyste vypadl z mé kanceláře. Pak zavolám stráž.“
„Tak to jsem určitě špatně slyšel,“ mumlal potichu.
„Jestli opravdu pracujete v tomto oddělení, pak vám doporučuji, abyste zašel domů se oholit a obléci si něco slušného na sebe.“
„Míval jsem kdysi manželku, která mluvila přesně tak,“ povzdechl si Mike Slade. „Už ji nemám.“
Mary cítila, že jí rudnou líce. „Ven.“
Zamával na ni a řekl: „Ahoj, zlato. Na shledanou.“
Ach, ne, pomyslela si Mary. Ne, na žádnou shledanou.
Pro Mary se celé dopoledne změnilo v řadu nepříjemných zážitků.
James Stickley se choval vyloženě nepřátelsky. V poledne už Mary nebyla rozčilením schopná ani jíst. Rozhodla se

proto strávit polední volnou hodinu projížďkou po Washingtonu, aby přišla na jiné myšlenky a zlost z ní mohla vyprchat.
Její limuzína stála u obrubníku před budovou diplomatických služeb.
„Dobrý den, paní velvyslankyně," řekl šofér. „Kam si přejete jet?"
„Kamkoliv, Marvine. Projedeme se po městě."
„Ano, madam." Auto hladce odjelo od obrubníku. „Chtěla byste se projet po velvyslanecké trase?"
„Výborně." Kamkoliv, kde se bude moci zbavit nepříjemné chuti v ústech.
Na první křižovatce šofér zahnul doleva a jel k Massachusetts
Avenue.
„Tady to začíná," řekl Marvine, když zabočil do široké ulice. Zpomalil a začal ukazovat na různá velvyslanectví.
Podle vlajky vycházejícího slunce Mary poznala japonské velvyslanectví. Indické velvyslanectví poznala podle slona nad vchodem. Jeli kolem překrásné muslimské mešity, na jejímž prvním nádvoří klečeli lidé v modlitbách.
Dojeli k rohu Třiadvacáté ulice a projeli kolem kamenné budovy s třemi vstupními schody uprostřed sloupů lemujících průčelí budovy.
„To je rumunské velvyslanectví," řekl Marvin. „Hned za ním je —
„Zastavte, prosím."
Limuzína zajela k obrubníku. Mary vyhlédla z okna na ozdobnou desku na stěně budovy. Bylo na ni napsáno:
VELVYSLANECTVÍ
RUMUNSKÉ SOCIALISTICKÉ REPUBLIKY.
Z náhlého popudu Mary řekla: „Počkejte tady, prosím. Zajdu dovnitř."
Srdce jí začalo bušit rychleji. Bude to její první skutečný styk se zemí, o níž se dosud jen učila - se zemí, která se na několik příštích let stane jejím domovem.
Zhluboka se nadechla a zmáčkla tlačítko zvonku. Žádná reakce.
Zkusila dveře. Byly odemčené. Otevřela a vešla dovnitř. V přijímací hale bylo šero a ledový chlad. Ve výklenku před malým televizorem vedle červeného gauče stály dvě židle. Uslyšela kroky. Obrátila se. Po schodech k ní spěchal vysoký, hubený muž.
„Ano, ano?" volal. „Co prosím? Co si přejete?"
Mary se rozzářila. „Dobrý den. Jsem Mary Ashleyová. Jsem novou velvyslankyní v Rum —"
Muž si zakryl rukama tvář. „Ach, můj ty Bože!"
Polekala se. „Stalo se vám něco?"
„Stalo se to, že jsme vás nečekali, paní velvyslankyně."
„Aha. Chápu. Jela jsem kolem a tak jsem —"
„Velvyslance Corbeska to hrozně, ale opravdu hrozně vyvede zmíry."
„Vyvede z míry? Proč? Chtěla jsem ho jenom pozdravit a —"
„Ovšem, samozřejmě. Odpusťte. Jmenuji se Gabriel Stoica. Jsem zástupcem diplomatické mise. Dovolte, abych rozsvítil a pustil topení.
Jak vidíte, nečekali jsme hosty. Žádné hosty."
Byl tak viditelně rozčilený, že Mary by nejraději okamžitě odešla.
Teď už na to ale bylo příliš pozdě. Dívala se, jak Gabriel Stoica obchází vypínače, zapíná všechna stropní světla i lampy, až celá přijímací hala zářila jasem.
„Bude trvat několik minut, než topení začne hřát," omlouval se.
„Snažíme se co nejvíce šetřit náklady za plyn. Ve Washingtonu je všechno příliš drahé."
Mary si v tom okamžiku hrozně přála propadnout se někam hluboko pod podlahu. „Kdybych jen trochu tušila —"
„Ale ne, ne! Nic se neděje, opravdu nic. Velvyslanec je nahoře.
Řeknu mu, že jste tady."
„Neobtěžujte se-—"
Stoica ale už utíkal po schodech nahoru.
Za pět minut se Stoica vrátil. „Pojďte se mnou, prosím. Pan velvyslanec je potěšen, že jste přišla. Opravdu potěšen."
„Jste si jistý, že—?"
„Už na vás čeká."
Doprovodil Mary po schodech nahoru, kde byla konferenční místnost se čtrnácti židlemi kolem dlouhého stolu.
Naproti stěně byla skříň plná různých řemeslných výrobků a sošek z Rumunska. Na stěně visela mapa Rumunska. Nad krbem pak rumunská vlajka. Velvyslanec Radu
Corbescue pouze v košili si rychle oblékal sako a šel jí naproti. Byl to vysoký, zavalitý muž tmavé pleti. Sluha uspěchaně rozsvěcoval všechna světla a reguloval topení.
„Paní velvyslankyně!" zvolal Corbescue. „Jaká nečekaná čest! Promiňte nám naše neformální přijetí. Vaše ministerstvo zahraničí nám váš příchod neoznámilo."
„Je to moje chyba," omlouvala se Mary. „Byla jsem v sousedství a—"
„Je pro mne potěšením setkat se s vámi! Opravdovým potěšením!
Mnohokrát jsme vás viděli v televizi a četli o vás v novinách a časopisech. Jsme velice zvědaví na novou velvyslankyni v naší vlasti. Napijete se trochu čaje?"
„Nu, já -jestli vás to opravdu neobtěžuje."
„Obtěžuje? Ovšemže ne! Omlouvám se, že jsme pro vás nepřipravili slavnostní oběd. Promiňte mi to! Uvádí mne to do velikých rozpaků."

To spíš jsem v rozpacích já, uvažovala Mary. Co mne to napadlo udělat něco tak bláznivého? Hloupého, hloupého, hloupého. Neřeknu o tom raději ani dětem. Zůstane to mým tajemstvím až do hrobu.
Když byl přinesen čaj, velvyslanec Rumunska byl tak nervózní, že ho trochu vylil. „Jsem to ale nešika! Odpusťte!“
Mary by bylo příjemnější, kdyby se raději neomlouval.
Velvyslanec se snažil něco říci, ale tím jen celou trapnou situaci zhoršil. Bylo zřejmé, že se cítí velice nepříjemně. Při první vhodné příležitosti Mary vstala.
„Velice vám děkuji, Vaše Excelence. Setkání s vámi bylo velmi příjemné. Na shledanou.“
A utekla.
Po návratu do kanceláře byla Mary vyzvána, aby okamžitě šla k Jamesi Stickleyovi.
„Paní Ashleyová,“ řekl chladně, „mohla byste mi laskavě vysvětlit, co jste si myslela, že děláte?“
Ono to už asi nezůstane tajemstvím, které si vezmu s sebou do hrobu, usoudila Mary. „Ach tak. Máte na mysli rumunské velvyslanectví?
Já - prostě jsem si myslela, že se tam zastavím, pozdravím a —“
„Velvyslanectví není ovšem místem, kde se scházíme jen tak, kdy nám napadne, k příjemnému posezení jako doma,“ vyštěkl Stickley.
„Ve Washingtonu se nemůžete jen tak zastavit na některém velvyslanectví. Chce-li některý velvyslanec navštívit jiného velvyslance, pak jedině na pozvání. Svým jednáním jste Corbeska přivedla do zatraceně nepříjemných rozpaků. Musel jsem mu pracně vymluvit, aby nepodával oficiální protest našemu ministerstvu zahraničí. Je přesvědčen, že jste ho chtěla zaskočit a vyzvídat.“
„Cože! Nu, ze všech —“
„Snažte si uvědomit, že už nejste soukromou občankou -jste reprezentantkou Spojených států. Až budete mít příště chuť udělat něco méně osobního než je čištění zubů, poradíte se nejprve se mnou. Je to jasné já ale myslím dokonale jasné?“
Mary polkla. „Dokonale.“
„Výborně.“ Zvedl sluchátko a vyťukal číslo. „Paní Ashleyová je teď u mne. Přijďte, prosím, ke mně. Hned.“ Odložil sluchátko.
Mary seděla mlčky. Cítila se jako malé dítě, kterému právě někdo vyhuboval. Dveře se otevřely a vešel Mike Slade. Podíval se na Mary a zazubil se, „Budte zdráva. Vzal jsem si vaši radu k srdci a oholil jsem se.“
Stickley se překvapeně podíval z jednoho na druhého. „Takže vy dva se už znáte?“
Mary nasupeně hleděla na Slada. „Ani moc ne. Přistihla jsem ho, jak se hrabe v mém psacím stole.“
James Stickley je tedy představil. „Paní Ashleyová, Mike Slade.
Pan Slade bude vaším zástupcem diplomatické mise.“
Mary na něho nevěřícně hleděla. „Čím že bude?
„Pan Slade pracuje ve východoevropské sekci. Obvykle má pracoviště mimo Washington. Bylo rozhodnuto přidělit ho do Rumunska jako vašeho zástupce.“
Mary měla chuť vyskočit ze židle. „Ne!“ protestovala. „To není možné.“
Mike krotce řekl. „Slibuji, že se budu denně holit.“
Mary se obrátila ke Stickleyovi. „Myslela jsem, že velvyslanec si může zástupce diplomatické mise vybrat sám.“
„To je sice pravda, ale —“
„Pak tedy já si pana Slada nevybírám. Já ho nechci.“
„Za normálních okolností byste byla v právu, ale v tomto případě, bohužel, nemáte možnost výběru. Příkaz přišel z Bílého domu.“
Mary měla dojem, že neexistuje místo, kde by se mohla vyhnout
Miku Sladoví. Ten muž byl všude. Srazila se s ním v Pentagonu, v senátní jídelně, potkávala ho na chodbách ministerstva zahraničí. Míval na sobě buď pracovní kalhoty a tričko nebo sportovní oblek. Mary se divila, jak mu to může projít v prostředí tak vyloženě školometsky formálním.
Jednoho dne ho Mary viděla obědvat s plukovníkem McKinneyem.
Byli zabráni do vážného rozhovoru a Mary zvědavě přemýšlela, jak dalece si jsou ti dva blízcí. Mohli by to být staří přátelé? Mohli by se spolčit a připravovat nějaké spiknutí proti mně? Asi se už stávám chorobně pomatenou, řekla si v duchu. A to ještě nejsem v Rumunsku.
Charlie Campbell, předseda senátního výboru pro mezinárodní vztahy, uspořádal večírek na počest Mary v Corcoran Gallery. V okamžiku, kdy vešla do sálu a uviděla všechny ty elegantně oblečené ženy, pomyslela si: Já sem přece vůbec nepatřím. Všechny ty ženy vypadají, jako by se elegantní už narodily.
Neměla tušení, jak nádherně sama vypadá.
Přítomno bylo víc než půl tuctu fotografů a Mary Ashleyová se stala nej fotografovanější ženou večera. Tančila s půl tuctem mužů, se ženatými i svobodnými a skoro všichni ji požádali o telefonní číslo. Nepohoršilo ji to, ale ani to v ní nevzbudilo sebemenší zájem. „Nezlobte se,“ řekla každému: „práce a rodina mne tak zaměstnávají, že na nějaké vycházky nemám ani pomyšlení.“
Pouhá představa stýkat se s někým jiným než s Edwardem byla pro ni něčím nemyslitelným. Nikdy nebude pro ni existovat žádný jiný muž.
U stolu seděla s Charlie Campbellem, jeho ženou a s půl tuctem lidí z ministerstva zahraničí. Rozhovor se stočil na anekdoty o velvyslancích.
„Před několika lety v Madridu,“ vyprávěl jeden z hostů, „se stovky demonstrujících studentů před britským velvyslanectvím hlučně dožadovaly navrácení Gibraltaru. Když už jen málo chybělo k násilnému vniknutí do budovy,

zavolal na velvyslanectví jeden z ministrů generála
Franka. .Hluboce mne dojímá, co se děje před vaším velvyslanectvím, řekl.„Mám poslat více policistů?„Ne„řekl velvyslanec, .pošlete raději více studentů.“
Někdo se zeptal: „Byl to Hermes, koho staří Řekové považovali za patrona velvyslanců?“
„Ano,“ ozvala se odpověď. „Jenže on byl také ochráncem tuláků, povalečů, zlodějů a lhářů.“
Mary se večernesmímě líbil. Lidé byli veselí, vtipní a zajímaví. Vydržela by až do rána.
Nejbližší soused se zeptal: „Nemusíte zítra vstávat časně ráno na nějakou schůzku?“
„Ne,“ řekla Mary. Je neděle. Mohu déle spát.“
O něco později v její přítomnosti zívala nějaká žena. „Promiňte, měla jsem perný den,“ řekla.
„To já také,“ odpověděla vesele Mary.
Najednou jí bylo nápadné nezvyklé ticho. Rozhlédla se. Všichni se upřeně dívali na ni. Co zase, proboha —? Mrkla se na hodinky. Bylo půl třetí ráno. S hrůzou si vzpomněla na slova Stantona Rogerse: Večírek opouští jako první vždycky čestný host.
A čestným hostem byla ona. Ach, můj Bože, pomyslelasi Mary.
Všechny je tu nechávám tak dlouho ponocovat.
Vstala a přiškrceným hlasem řekla: „Všem vám přeji dobrou noc.
Cítila jsem se mezi vámi nádherně. Byl to krásný večer.“
Obrátila se a spěšně prošla dveřmi. Zaslechla, že se ostatní hosté spěšně chystají k odchodu.
Příštího dne dopoledne se na chodbě srazila s Mikem Sladem. Zaculil se ařekl: „Doslechl jsem se, žejste v sobotu v noci pozdržela polovinu Washingtonu.“
Jeho arogantní vystupováni ji rozzuřilo.
Obešla ho a vešla do kanceláře Jamese Stickleye.
„Pane Stickleyi, opravdu si myslím, že nejlepším zájmům velvyslanectví v Rumunsku neposlouží, když se budeme, pan Slade a já, snažit pracovat spolu.“
Zvedl oči od dokladu, který četl. „Opravdu? V čem vidíte problém?
„Jde o — o jeho zcela nemožné chování. Pan Slade se chová neomaleně a arogantně. Přiznám se, že ho nevidím ráda.“
„Ach, ano, Mike je tak trochu výstřední, ale —“
„Cože? Výstřední? Je dokonalým vzorem hrubé nezdvořilosti. Oficiálně vás žádám, abyste na jeho místo poslal někoho jiného.“
„Už jste skončila?“
„Ano.“
„Paní Ashleyová, Mike Slade je náhodou naším nejlepším expertem v záležitostech východní Evropy. Podívejte se. Vaším úkolem bude získávat přátele mezi místními obyvateli. Mým úkolem je zajistit vám k tomu tu nejlepší pomoc, jakou jsem schopen vám poskytnout. Ta nejlepší pomoc se jmenuje Mike Slade. Nechci o tom už nic víc slyšet.
A myslím to smrtelně vážně. Vyjádřil jsem se jasně?“
Je to zbytečné, pomyslela si Mary. Úplně zbytečné.
Do kanceláře se vrátila znechucena a rozzlobena. Mohla bych si o tom promluvit se Stanem, napadlo jí. Ten by mne určitě pochopil. Projevila bych tím ale svou slabost. Ne, budu to muset s Mikem Sladem vyřídit sama.
„Sníte za denního světla?“
Mary překvapeně zvedla hlavu. Mike Slade stál před psacím stolem a v ruce držel stoh memorand*.
„To by vám dnes v noci mohlo pomoci zapomenout na starosti,“ řekl a položil memoranda na stůl.
„Až budete příště chtít vejít do mé kanceláře, zaklepejte.“
Očima její vyloženě vysmíval. „Proč mám pocit, že se vám na mne něco nelíbí?“
Vztek v ní narůstal. „Řeknu vám proč, pane Slade. Protože si myslím, že jste arogantní, sprostý, nafoukaný —“
Zvedl prst. „Začínáte se už opakovat.“
„Neopovažujte si dělat ze mne legraci.“ Uvědomila si, že křičí.
V hlase Slada zazněl výhružný tón. „Myslíte si snad, že bych se nemohl přidat ke všem ostatním? Víte vy vůbec, co si kdekdo ve Washingtonu o vás povídá?“
„Mne vůbec nezajímá, co si kdo povídá.“
„Mělo by vás to ale zajímat.“ Naklonil se nad stůl. „Každý se ptá, jakým právem sedíte u velvyslaneckého psacího stolu. Dámo, já jsem v Rumunsku strávil čtyři roky. Je to tam hromada dynamitu, který může každým okamžikem vybuchnout a vláda tam najednou posílá prostoduché venkovské dítě, aby si s ním hrálo.“
Mary seděla a se zaťatými zuby ho poslouchala.
„Paní Ashleyová, jste vyložený amatér. Pokud se vám chtěl někdo zavděčit, tak vás mohli udělat velvyslankyní na Islandě.“
Mary se přestala ovládat. Vyskočila a dala mu silný políček.
Mike Slade si povzdechl. „Vy vždy máte nějakou odpověď pohotově, není-liž pravda?“
Poznámka překladatele: memorandum-pamětní spis, listina, prohlášení, zpravidla diplomatický nebo politický, obsahující povšechný výklad určité otázky

Kapitola 16

Na pozvánce bylo napsáno: „Velvyslanectví Rumunské socialistické republiky vás žádá o účast na koktajlu a večeři na velvyslanectví, číslo 1607 na 23. ulici, v půl osmé večer, smoking, RSVP* 232-6593.“

Mary si vzpomněla na svou předešlou návštěvu na tomto velvyslanectví a na to, jakou hlupačku ze sebe udělala. Nu, už se to nebude opakovat. Už je to za mnou. Teď jsem součástí washingtonskéscény.
Oblékla si nedávno koupené černé, sametové večerní šaty s dlouhými rukávy, černé aksamitové střevíce s vysokými podpatky a na krk si vzala perlový náhrdelník.
„Vypadáš hezčí než Madonna," řekla Beth.
Mary ji k sobě přivinula. „Jsem plná ohromujících dojmů. Vy dva povečeříte dole v jídelně a pak se můžete nahoře dívat na televizi. Brzy se vrátím. Zítra se zajedeme podívat do Mount Vernon*, kde se narodil a byl pohřben prezident Washington.
„Měj se dobře, maminko."
Zazvonil telefon. Byl to recepční.„Paní velvyslankyně, ve vestibulu na vás čeká pan Stickley."
Kéž bych mohla jít sama, uvažovala Mary. Nepotřebuji ani jeho ani nikoho jiného, aby mne ochraňoval před nějakými nepříjemnostmi.
Rumunské velvyslanectví vypadalo zcela jinak, než když ho Mary viděla při své první návštěvě. Bylo plné slavnostního ovzduší, které tehdy úplně postrádala. U dveří je přivítal zástupce diplomatické mise Gabriel Stoica.
„Dobrý večer, pane Stickleyi. Jsem rád, že vás mohu u nás přivítat."
James Stickley pokynul směrem k Mary. „Smím vám představit naši velvyslankyni ve vaší zemi?"
Ve výrazu Stoicy se neukázal sebemenší náznak, že ji zná. „Je pro mne potěšením seznámit se s vámi, paní velvyslankyně. Račte se mnou."
Mary viděla, že tentokráte jsou všechny místnosti jasně osvětlené a dobře vytopené. Seshora slyšela hrát malý orchestr. Všude byly vázy s květinami.
Velvyslanec Corbescue uviděl přicházet Jamese Stickleye a Mary Ashleovou během hovoru se skupinkou návštěvníků.
„Ach, dobrý večer, pane Stickleyi."
„Dobrý večer, pane velvyslanče. Smím vám představit velvyslankyni Spojených států v Rumunsku?"
Corbescue se na Mary podíval a bezvýrazně řekl: „Jsem šťasten, že vás poznávám."
Mary čekala šelmovské mrknutí. Nedočkala se.
U večeře bylo sto lidí. Muži ve smokincích a ženy v překrásných šatech od Luis Estévet a Oscara de la Renta. Veliký stůl, který Mary při dřívější návštěvě viděla v prvním podlaží, byl doplněn půl tuctem menších stolů. Olivrejovaní lokajové obcházeli místnost s podnosy šampaňského.
„Chtěla byste se něčeho napít?" zeptal se Stickley.
„Ne, děkuji," řekla Mary. „Nepiji."
„Opravdu? To je škoda."
Rozpačitě se na něho podívala. „Proč?"
„Protože toje součást vaší práce. Na každém diplomatickém banketu, kterého se zúčastníte, budou přípitky. Nebudete-li pít, dotknete se hostitele. Musíte aspoň občas trochu usrknout."
„Zapamatuji si to," řekla Mary.
Na opačné straně místnosti uviděla Mika Slada. V prvním okamžiku ho nepoznala. Měl na sobě smokink a Mary musela uznat, že ve večerním úboru vypadá docela sympaticky. Ruku měl kolem ramen smyslné blondýnky, které šaty jen zázrakem držely na těle. Příliš levná, pomyslela si Mary. Přesně podle jeho vkusu. Jsem zvědavá, kolik děvčat na něho čeká v Bukurešti?
Připomněla si Mikova slova: Jste vyložený amatér. Pokud se vám chtěl někdo zavděčit, tak vás mohli udělat velvyslankyní na Islandě. Ten parchant.
Mary si všimla, že plukovník McKinney ve slavnostní uniformě jde za Mikem. Ten se blondýnce omluvil a s plukovníkem zašel do kouta.
Budu si muset dávat pozor na oba, napadlo Mary.
Kolem šel sloužící se šampaňským. „Myslím, že si vezmu skleničku," řekla Mary.
James Stickley ji pozoroval, jak skleničku vyprazdňuje jedním hltem. „Okay. Je čas začít pracovat."
„Začít pracovat?"
„Mnoho záležitostí se projedná na takovýchto večírcích. Proto je velvyslanectví pořádají."
V průběhu následující hodiny byla Mary představena velvyslancům, senátorům, guvernérům a několika dalším nejvlivnějším politickým osobám ve Washingtonu. Rumunsko se v poslední době stalo centrem zájmu a takřka každé význačné osobě se podařilo získat pozvánku na velvyslaneckou večeři. Mike Slade šel k Jamesi Stickleyovi a k Mary, blondýnku vedl s sebou.
„Dobrý večer," řekl žoviálně Mike. „Rád bych vás seznámil s Debbie Dennisonovou. To je James Stickley a Mary Ashleyová."
Byl to záměrný políček. Mary klidně dodala: „Velvyslankyně Ashleyová."
Mike se plácl do čela. „Promiňte, velvyslankyně Ashleyová. Otec slečny Dennisonové je také náhodou velvyslanec. On je ovšem diplomatem z povolání, je profesionál. V posledních dvaceti pěti letech sloužil v půl tuctu zemí."
Debbie dodala: Je to báječná příležitost k správnému dospívání."
„Debbie už toho má hodně za sebou," řekl Mike.
„Ano," řekla klidně Mary. „O tom vůbec nepochybuji."
Mary se modlila, aby u večeře nedostala místo vedle Mika. Její modlitby byly vyslyšeny. Bylo jí přiděleno místo u jiného stolu, sousedícího se stolem s napůl nahou blondýnkou. U Maryina stolu bylo celkem dvanáct lidí. Některé

znala z obálek časopisů a televize. James
Stickley seděl naproti Mary. Muž sedící po její levici mluvil nějakým záhadným jazykem, který Mary nemohla poznat. Po pravici seděl vysoký, hubený, hezky se tvářící blondýn středního věku. „Nesmírně mne těší, že u večeře sedím vedle vás," řekl. „Jsem vaším nadšeným obdivovatelem." Mluvil s lehkým skandinávským přízvukem.
„Děkuji vám." Obdivovatelem, ale co na mně obdivuje? divila se
Mary. Vždyť jsem ještě nic nevykonala.
„Jsem Olaf Peterson. Pracuji jako švédský kulturní atašé."
„Ráda vás poznávám, pane Pelersone."
„Byla jste už někdy ve Švédsku?"
„Ne. Upřímně řečeno, ještě jsem nikdy nikde nebyla."
Olaf Peterson se usmál. „Pak na vás čeká tolik překrásných míst, aby vám ukázala svá překvapení."
„Jednoho dne snad navštívím vaši zemi i s dětmi."
„Ach, vy máte děti? Jak jsou staré?"
„Tim má deset, Beth dvanáct. Ukáži vám je." Otevřela kabelku a vytáhla momentku dětí. James Stickley naproti ní hlavou naznačoval nesouhlas.
Olaf Peterson si prohlédl snímek. „Máte krásné děti! zvolal. „Jsou po mamince."
„Oči mají po otci."
Kdysi si s Edwardem vyměňovali názory, po kom které dítě je.
Beth bude kráska po tobě, říkával Edward. Komu je podobný Tim, to nevím. Jsi si jistá, že je Tím moje dítě?
Jejich přesvědčování a vyměňování názorů končívala pomilováním.
Olaf jí něco říkal.
„Prosím?"
„Říkal jsem, že jsem četl o autonehodě, při níž přišel o život váš manžel. Je mi to líto. Pro ženu musí být obtížné, zůstane-li bez manžela." V jeho hlase zazněl soucit.
Mary zvedla skleničku a upila. Šampaňské bylo chladné a osvěžující. Dopila skleničku do dna. V následujícím okamžiku jí skleničku dolil číšník v bílých rukavičkách.
„Kdy nastoupíte do úřadu v Rumunsku?" zeptal se Peterson.
„Podle poslední informace odjedeme během několika příštích týdnů." Mary zvedla skleničku s vínem. „Ať žije Bukurešť." Napila se. Víno bylo opravdu lahodné. Je všeobecně známo, že má nízký obsah alkoholu.
Radostně přikývla číšníkovi, který se jí chystal skleničku dolít.
Rozhlédla se po všech hezky oblečených a půl tuctem různých jazyků hovořících hostech a pomyslela si: Ve starém dobrém Junction City se podobné bankety nekonají. Ne, pane. Kansasje suchý jako troud. Zato
Washington je mokrý jako - jako co je vlastně Washington mokrý?
Svraštila čelo v usilovném přemýšlení.
„Cítíte se dobře?" zeptal se Olaf Peterson.
Popleskala ho po ruce. „Nádherně. Cítím se báječně. Olafe, dala bych si ještě skleničku vína."
„Zajisté."
Pokynul číšníkovi, aby dolil Maryinu skleničku.
„Doma jsem víno nikdy nepila," svěřovala se Mary. Zvedla skleničku a upila. „Vlastně jsem nepila vůbec nic." Slova jí začala opile splývat. „To, však nezahrnuje vodu."
Olaf Peterson se na ni s pobaveným úsměvem díval.
Uprostřed stolu povstal rumunský velvyslanec Corbescue. „Dámy a pánové - vážení hosté - rád bych navrhl přípitek."
Začal obřad různých přípitků. Pronášely se na počest rumunského prezidenta Alexandrose loneska, madam loneskuové. Na počest prezidenta Spojených států i jeho viceprezidenta, na počest rumunské i americké vlajky. Mary měla dojem, že bylo proneseno tisíc přípitků. Při každém se napila. Jsem přece velvyslankyně, připomínala si opile, je to moje povinnost.
Rumunský velvyslanec najednou uprostřed pronášených přípitků řekl: Jistě byste si rádi poslechli několik slov nové okouzlující velvyslankyně Spojených států v Rumunsku."
Mary zvedla skleničku a chystala se pít na další přípitek, když si uvědomila, že to ona dostala slovo. Okamžik seděla, pak se jí podařilo vstát. Přidržela se stolu, rozhlédla se po spoustě hostů a zamávala jim na pozdrav. „Všem nazdar. Bavte se dobře."
Nikdy v životě se necítila tak šťastná. Všichni se k ní chovají přátelsky, usmívají se na ni, někteří se dokonce smějí.
Podívala se přes stůl na
Jamese Stickleye a zazubila se.
„Je to nádherný večírek," řekla Mary. „Jsem ráda, že jste všichni přišli." Těžce dosedla a obrátila se k Olafu Petersonovi. „Někdo dal něco do mého vína."
Stiskl jí ruku. „Myslím, že byste se potřebovala nadýchat čerstvého vzduchu. Je tu hrozné dusno."
„To jo. Dusno. Upřímně řečeno, točí se mi hlava."
„Dovolte, abych vás vyvedl ven."
Pomohl jí vstát. Mary s překvapením zjistila, že se jí jde nějak těžce.
James Stickley byl zabrán do vážného rozhovoru se svým společníkem u stolu a odchodu Mary si nevšiml. Mary a Olaf Peterson museli projít kolem stolu, u něhož seděl Mike Slade. Pozoroval ji se zjevnou nelibostí.
Určitě žárlí, protože ho nepožádali, aby pronesl řeč, pomyslela si
Mary.

„Vy jistě víte, v čem je jeho problém, že?“ řekla Petersonovi. „Chce být velvyslancem a nemůže přenést přes srdce, že jsem tu práci dostala já.“
„O kom to mluvíte?“ zeptal se Olaf Peterson.
„To není důležité. On není důležitý.“
Konečně se octli v chladném nočním vzduchu. Mary byla Petersonovi vděčná, že ji pomáhá udržet rovnováhu. Všechno kolem sebe viděla jako v mlze.
„Někde tu mám limuzínu,“ řekla Mary.
„Pošleme ji pryč,“ navrhl Olaf Peterson. „Půjdeme ke mně na skleničku.“
„Žádné víno už nechci.“
„To ne, samozřejmě že ne víno. Trochu brandy vám ale udělá dobře.“
Brandy. V románech pijí brandy všichni světa znalí lidé. Brandy se sodou. Byl to drink Caryho Granta.
„Se sodou?“
„Samozřejmě.“
Olaf Peterson pomohl Mary nastoupit do taxi a udal řidiči adresu.
Když zastavili před velkým činžákem, Mary se nechápavě podívala na
Petersona. „Kde to jsme?“
„Jsme doma,“ řekl Olaf Peterson. Pomohl Mary vystoupit z auta a pevně ji držel, aby neupadla.
„Jsem opilá?“
„Ovšemže nejste,“ řekl konejšivě.
„Cítím se legračně.“
Peterson ji zavedl do vestibulu budovy a přivolal výtah. „Trochu brandy vás postaví na nohy.“
Nastoupili do výtahu a Peterson zmáčkl tlačítko.
„Víte, že jsem abonent? Totiž, chci říci - abstinent?
„Ne, to nevím.“
„Je to ale fakt.“
Peterson ji hladil po holé paži.
Dveře výtahu se otevřely, Peterson pomohl Mary vystoupit.
„Řekl vám už někdo, že ta podlaha není rovná?“
„Buduji muset nechat opravit,“ slíbil Olaf.
Jednou rukou přidržoval Mary, druhou šmátral po klíčích a odemkl dveře. Vešli. Byt byl tlumeně osvětlen.
„— tu tma,“ řekla Mary.
Olaf Peterson ji sevřel v náručí. „Mám rád tmu. Vy ne?“
Má tmu ráda, nebo ne? Sama nevěděla, nebyla si jistá.
„Víte, že jste velmi hezká žena?“
„Děkuji vám. Vy jste hezký muž.“
Odvedl ji do místnosti a posadil na gauč. Točila sejí hlava. Peterson přitiskl své rty k jejím a Mary ucítila jeho ruku na stehně.
„Co to děláte?“
„Jen se uklidni, miláčku. Za chvilku se budeš cítit nádherně.“
To opravdu bylo nádherné. Jeho ruce byly velice jemné, jako Edwardovy.
„Byl to báječný doktor,“ řekla Mary.
„Jistě, ovšemže byl,“ řekl Peterson a přitiskl se celým tělem k ní.
„Ach, a jaký. Kdykoli někdo potřeboval operaci, vždy chtěli Edwarda.“
Ležela na zádech. Měkké ruce jí vyhrnuly šaty a příjemně ji hladily.
Edwardovy ruce. Mary zavřela oči a cítila jeho rty sjíždět po těle dolů — měkké rty a jemný jazyk. Edward měl tak jemný jazyk. Byla to blaženost sama. Nikdy toho neměla dost.
„To je tak dobře, můj milý,“ řekla. „Vezmi si mne. Prosím, vezmi si mne.“
„Vezmu. Hned to bude.“ Ten hlas byl chraplavý. Dokonce hrubý. To přece není Edwardův hlas.
Otevřela oči a dívala se do tváře neznámého muže. Cítila, že už se do ní pomalu dostává. Vykřikla: „Ne! Nechte toho!“
Odkulila se od něho a spadla na podlahu. Nejistě vstala.
Olaf Peterson ji nechápavě pozoroval. „Ale vždyť jste —“
„Ne!“
Rozčileně se rozhlédla po pokoji. „Promiňte,“ řekla. „Udělala jsem chybu. Nechci, abyste si myslel, že —“
Otočila se a utíkala ke dveřím.
„Počkejte! Zavezu vás domů.“
Byla pryč.:;
S hlubokým, zraňujícím zahanbením se prodírala ledovým větrem pustými ulicemi. Nenalézala žádné vysvětlení k tomu, co udělala. Žádná omluva neexistovala. Zneuctila své postavení. A jak hloupě! Před polovinou diplomatických sborů ve Washingtonu se opila, šla do bytu neznámého muže a málem připustila, aby ji zneuctil. Ráno se stane terčem pomluv každého sloupkaře ve Washingtonu.
Ben Cohen se o tom dověděl od tří lidí, kteří se zúčastnili večeře na rumunském velvyslanectví. Prohlédl si washingtonské i newyorské noviny. Nikde o tom nenašel ani zmínku. Někdo ten případ dal k ledu.
A musel to být někdo opravdu velmi důležitý.
Cohen seděl v malé krychli, kterou nadneseně nazývali kanceláří a přemýšlel. Vyťukal číslo lana Villierse. „Haló, je

přítomen pan
Villiers?“
„Ano, Kdo volá?“
„Ben Cohen.“
„Okamžik, prosím.“ Asi za minutu se ozval. „Lituji, pane Cohene, pan Villiers si zřejmě někam odskočil.“
„Kdy bych ho mohl zastihnout?“
„Bohužel, je zadán na celý den.“
„Díky.“ Odložil sluchátko a vyťukal číslo redaktorky společenské rubriky v konkurenčních novinách. Ve Washingtonu se nestalo nic, o čem by ona nevěděla.
„Lindo,“ řekl: „jak si vedeš v denním boji?“
„Stalo se něco vzrušujícího v tomto rozmařilém městě?“
„Ani ne, Bene. Je tu mrtvolný klid.“
„Slyšel jsem, že včera večer byl ohromný mejdan na rumunském velvyslanectví,“ řekl nenuceně.
„Vážně?“ V jejím hlase zazněla opatrnost, či dokonce výstraha.
„Hm. Neslyšelas náhodou něco o naší nové velvyslankyni v Rumunsku?“
„Ne. Bene, musím už jít. Mám dálkový hovor.“
Spojení oněmělo.
Vyťukal číslo přítele na ministerstvu zahraničí. „Haló, Alfréde,“ řekl, když dostal spojení.
„Ben Cohen. Co je s tebou?“
„Už jsme se dlouho neviděli. Zaskočíme si spolu na oběd, co tomu říkáš?“
„Výborně. Na čem teď pracuješ?“
„Raději bych ti to řekl, až se setkáme.“
„To je rozumné. Program v kalendáři na dnešek mám poněkud řídký. Setkáme se ve Watergate?“
Ben Cohen zaváhal. „Co kdybychom se raději sešli v podniku Mama Reginas v Silver Springs.“
„Nezdá se ti, že to je trochu z ruky?“
„To ano,“ řekl Ben.
Po chvilce odmlčení se ozvalo. „Fajn, chápu.“
„Tak tedy v jednu?“
„Výborně.“
Ben Cohen seděl u stolu v koutě, když přišel jeho host Alfred
Schuttleworth. Hostinský Tony Sergio ho zavedl na místo.
„Dáte si něco k pití, džentlmeni?“
Schuttleworth si objednal martini.
„Já zatím nic,“ řekl Ben Cohen.
Alfred Shuttleworth, bledý muž středního věku, pracoval v Evropské sekci ministerstva zahraničí. Před několika lety způsobil v opilosti dopravní nehodu a Ben Cohen měl připravenou reportáž do svých novin. V sázce byla Shuttleworthova kariéra. Ben Cohen rozmetal už vysázenou reportáž a Shuttleworth mu od té doby občas poskytoval některé informace.
„Potřebuj i pomoc, Ale.“
„Tak ven s tím, jako bys ji měl splněnou.“?
„Potřeboval bych důvěrné a spolehlivé informace o naší nové velvyslankyni v Rumunsku.“
Alfred Shuttleworth se zamračil. „Můžeš se vyjádřit konkrétněji?“
„Volali mi tři lidé a tvrdili, že včera večer na večírku na rumunském velvyslanectví se tak opila, že se dokonale znemožnila před všemi nejvlivnějšími osobami ve Washingtonu. Četls už dnešní raníky nebo první vydání odpoledních novin?
„Ano. O večírku na velvyslanectví tam zmínka je, ale o Mary Ashleyové ani slovo.“
„No právě. Stříbrný plamen.“
„Cože?“
„Sherlock Holmes. Pes neštěkal. Ani nemukl. Stejně jako noviny.
Proč by si lokálkaři společenské rubriky nechali ujít tak pikantního sólokapra? Někdo tu zprávu potlačil násilím. A musel to být někdo opravdu významný. Kdyby se takto veřejně zdiskreditovala kterákoli jiná velmi důležitá osoba, všichni novináři by za to dostali dovolenou v Rumunsku.“
„To spolu přece vůbec nesouvisí, Bene.“
„Ale, uvažuj. Odnikud se objeví Popelka, kouzelným proutkem sejí dotkne prezident a najednou se z ní stane Grace Kellyová, princezna Di a Jacqueline Kennedyová dohromady. Uznávám, že ta paní je hezká ale není zas tak hezká. Ta paní je chytrá - ale ne zas tak chytrá. Podle mého skromného názoru vyučování v kroužku politických věd na Kansas State University nikomu nemůže dát kvalifikaci na funkci velvyslance na jednom z nejžhavějších míst na zeměkouli. Řeknu ti ještě něco, co zřejmě není v pořádku. Zaletěl jsem si do Junction City a mluvil jsem s tamějším šerifem.“
Alfred Shuttleworth dopil martini. „Myslím, že si to dám raději ještě jednou. Nějak mne těmi svými řečmi znervózňuješ.“
„Dám si s tebou.“ Ben Cohen objednal martini.
„Pokračuj,“ řekl Shuttleworth.
„Paní Ashleyová odmítla prezidentovu nabídku, protože její manžel nemohl nebo nechtěl opustit svou lékařskou praxi. Pak náhodou došlo k dobře se hodící autonehodě, při níž přišel dr. Ashley o život. Voila!
Teď už je jeho manželka ve Washingtonu a chystá se na cestu do Bukurešti. Dělá to dojem, jako kdyby to právě tak

někdo od začátku naplánoval.“
„Někdo? Kdo?
„No právě. To je základní otázka.“
„Bene - co tím chceš naznačit?“
„Nic nechci naznačit, ale poslechni si, co se zdálo podivné šerifovi
Munsterovi. Považoval za zcela neobvyklé, že uprostřed mrazivé zimní noci se odnikud objevilo půl tuctu svědků právě v okamžiku, kdy se nehoda stala. Svědectví všech bylo dokonale stejné. A chceš slyšet ještě něco mnohem podivnějšího? Všichni zmizeli. Do jednoho.“
„Pokračuj.“
„Zajel jsem do Fort Riley promluvit si s řidičem vojenského auta, které dr. Ashleye zabilo.“
„Co řekl?“
„Moc ne. Byl už totiž mrtev. Infarkt. Ve dvaceti sedmi letech.“
Shuttleworth otáčel stopkou skleničky v ruce. „To ale ještě není všechno, že ne?“
„Ne, není. Je toho opravdu víc. Zašel jsem na kriminálku ve Fort Riley pohovořit si s plukovníkem Jenkinsem, který měl na starosti vyšetřování nehody a byl současně jedním ze svědků. Plukovníka jsem nenašel.
Byl povýšen a přemístěn. Teď je generálmajorem někde v zámoří. A jak se zdá, nikdo neví kde.“
Alfred Shuttleworth vrtěl hlavou. „Bene, vím, že jsi zatraceně dobrý reportér, ale myslím si docela upřímně, že tentokráte jsi na falešné stopě.
Míchás dohromady několik událostí, jako kdybys zpracovával scénář pro Hitchcockův horor. Lidé přece opravdu přicházejí při nehodách o život. Lidé opravdu umírají na infarkt a důstojníci opravdu bývají povyšováni. Hledáš spiknutí tam, kde žádné není.“
„Ale, slyšels někdy o organizaci, která se nazývá Vlastenci za svobodu?“
„Ne. Je to něco jako DAR?“
„Není to nic jako DAR,“ řekl klidně Ben Cohen. „Ke mně se to všechno dostává jen jako šeptanda, nemám však nic konkrétního, žádný důkaz.“
„Můžeš mi o té šeptandě něco říci?“
„Dá se prý předpokládat, že jde o supertajný spolek na nejvyšší úrovni pravého a levého křídla fanatiků z tuctu východních a západních zemí. Jejich ideologie jsou diametrálně odlišné, strach je však žene do jednoho spolku.
Komunisté jsou přesvědčeni, že program prezidenta
Ellisona je kapitalistickým trikem, jehož cílem je zničit východní blok.
Členové pravého křídla zase jen, že jeho program otevře světu dveře do našeho státu natolik dokořán, že tím bude komunistům poskytnuta možnost zničit nás. Z těchto důvodu zformovali ďábelskou alianci.“
„Ježíši Kriste! Tomu nevěřím.“
„Ono toho je ještě víc. Říká se, že jsou do toho zamíchány velmi důležité osoby a odštěpenecké skupiny z různých národních bezpečnostních složek. Myslíš, že bys to mohl prošetřit?“
„Nevím. Pokusím se.“
„Doporučuji, abys to dělal nenápadně a obezřetně. Jestli ta organizace opravdu existuje, určitě by nebyli nijak nadšeni, kdyby zjistili, že jim do toho někdo strká nos.“
„Dám ti vědět, Bene.“
„Díky. Teď si objednáme oběd.“
Špagety carbonara* byly vynikající.
Alfred Shuttleworth bral teorii Bena Cohena skepticky. Reportéři se vždycky pídí po nějaké senzaci, přemítal. Měl Bena Cohena rád, neměl však ponětí, kde by měl začít s vystopováním té patrně vybájené organizace. Kdyby opravdu existovala, určitě by byla v některém vládním počítači. Sám přístup k počítačům neměl. Znám však někoho, kdo k nim přístup má, vzpomněl si Alfred Shuttleworth. Zavolám mu.
Alfred Shuttleworth pil druhé martini, když do baru vešel Pete
Connors.
„Promiň, že jsem se opozdil,“ řekl Connors. „Menší problém v konzervárně.“
Pete Connors si objednal neředěnou skotskou a Shuttleworth další martini.
Tito muži se seznámili přes Connorsovu dívku a Shuttleworthovu manželku, které pracovaly u stejné společnosti a spřátelily se. Muži byli úplnými protiklady; jeden se zabýval špionážními akcemi často se smrtelnými následky, druhý pracoval jako byrokrat připoutaný k psacímu stolu. Rozdílnost profesí způsobovala každému z nich potěšení z přítomnnosti druhého, což vedlo k občasné výměně užitečných informací. Při prvních setkáních se Pete Connors jevil Shuttelworthovi jako zábavný a zajímavý společník. Během času se však něco muselo stát, protože Pete nějak zatrpkl a stal se z něho drsný reakcionář.
Shuttleworth usrkl martini. „Pete - potřebuji nějakou laskavost.
Mohl by ses mi po něčem podívat v počítači CIA? Možná to tam nebude, ale slíbil jsem jednomu příteli, že se o to aspoň pokusím.“
Connors se v duchu usmál. Ten ubohý ňouma asi chce zjistit, jestli mu někdo neobdělává manželku. „Samozřejmě, jsem ti přece zavázán.
O kom se chceš něco dovědět?“
„To není ‚kdo, ale ‚co. Možná to ani neexistuje. Jde o organizaci nazývanou Vlastenci za svobodu. Slyšels někdy o ní?“
Pete Connors opatrně položil skleničku. „Nemohu říci, že bych o ní něco slyšel, Ale. Jak se jmenuje ten tvůj přítel?“
„Ben Cohen. Je reportérem v Postu.“

Následujícího rána se Ben Cohen rozhodl. „Buď mám reportáž století, nebo nemám nic," řekl Akiko. „Je čas to zjistit."
„Chvála Bohu!" zvolala Akiko. „Arthurbude šťasten."
Ben Cohen zastihl Mary Ashleyovou v kanceláři. „Dobré ráno, paní velvyslankyně. Tady je Ben Cohen. Pamatujete se na mne?"
„Ano, pane Cohene. Tu reportáž jste už otiskl?"
„Kvůli ní bych s vámi rád mluvil, paní velvyslankyně. Navštívil jsem Junction City a získal jsem několik informací. Myslím, že vás budou zajímat."
„O jaké informace jde?"
„Po telefoně bych se o nich nerad bavil. Mohli bychom se někde setkat?"
„Mám program úplně nabitý. Ale moment, podívám se - v pátek dopoledne bych měla půlhodinku volnou. Vyhovovalo by vám to?"
Tři promarněné dny. „Snad to do té doby počká."
„Přij dete za-mnou do kanceláře?"
„Ve vaší budově dole je malá restaurace. Mohli bychom se sejít tam?"
„Dobře. Na shledanou v pátek."
Rozloučili se a zavěsili. Za okamžik se na lince ozvalo třetí cvaknutí.
Neexistoval žádný způsob, jak se dostat s Dohlížitelem do přímého styku. Organizačně řídil a financoval Vlastence za svobodu, nikdy se však nezúčastňoval výborových schůzí. Zůstával v dokonalé anonymitě. Bylo jenom známo jeho telefonní číslo - s nezjistitelnou adresou
(Connors se o to pokoušel). Jeho aparát měl nahrávací zařízení, které řeklo, ‚Na zanechání vzkazu máte šedesát vteřin.Toto číslo se mělo používat jenom při vyloženě nepředvídané události. Connors se zastavil ve veřejné telefonní budce, vyťukal Dohlížitelovo číslo a mluvil do záznamového zařízení.
Zpráva byla nahrána v šest hodin odpoledne.
V Buenos Aires bylo osm hodin.
Dohlížitel si dvakrát zprávu poslechl, pak vyťukal číslo. Dlouhé tři minuty čekal, než se ozvala Neusa Muñez.
„Tady je muž, který se už dříve přes vás dohodl s Andělem na určité práci. Mám pro něho další kontrakt. Můžete se s ním okamžitě spojit?
„Nevím." Její hlas zněl opile.
S velkým úsilím potlačil netrpělivost v hlase. „Kdy myslíte, že s ním budete mluvit?
„Nevím."
Zatracená ženská. „Poslouchejte mne dobře." Mluvil pomalu a zřetelně, jako s malým dítětem. „Řekněte Andělovi, že okamžitě potřebuji něco provést. Chci, aby — „
„Počkejte moment. Musím si odskočit na záchod."
Zaslechl zvuk odkládaného sluchátka. V těchto chvílích, které se v tomto okamžiku zdály být zbytečným marněním času, měl Dohlížitel pocit, že jeho život ztrácí smysl a že už ho definitivně prohrál. Ozvala se za tři minuty. „Z hodně piva se chce čurat," řekla.
Zaťal zuby. „Je to velmi důležité." Měl obavu, že si nezapamatuje nic z toho, co jí řekne. „Vezměte si tužku a zapište si to. Budu mluvit pomalu."
Ten večer se Mary zúčastnila slavnostní hostiny na kanadském velvyslanectví. Musela sejít domů převléknout. Před odchodem z kanceláře jí James Stickley řekl: „Chtěl bych vám doporučit, abyste si tentokráte při přípitcích vždy jen usrkla."
On a Mike Slade se k sobě hodí jako dvojčata.
Na banketu pocítila velkou chuť být doma s Beth a s Timem. Kolem stolu seděli lidé pro ni neznámých tváří. Po pravici seděl řecký loďařský magnát. Po levici anglický diplomat.
Nějaká diamanty nevkusně ověšená příslušnice nejvyšší smetánky z Filadelfie se obrátila k Mary. „Jistě s potěšením vychutnáváte pobyt ve Washingtonu, paní velvyslankyně, není-liž pravda?"
„Velice, děkuji."
„Jste jistě hrozně ráda, že se vám podařilo utéci z Kansasu."
Mary se na ni nechápavě podívala. „Podařilo utéci z Kansasu?"
Žena pokračovala. „Nikdy jsem ve střední Americe nebyla, myslím, že to tam musí být hrozné. Všude jen samí farmáři a nic než bezútěšné lány kukuřice a pšenice. Je zázrak, že jste tam vydržela tak dlouho."
Mary dostala vztek, ovládla se však. „Ta kukuřice a pšenice, o kterých mluvíte," řekla zdvořile: „živí svět."
Žena povýšeně odvětila. „Naše auta jezdí na benzín, a přesto bych na naftových polích nikdy bydlet nechtěla. Myslím, že kulturní člověk může doopravdy žít jen na východě, nemyslíte? Řekněte mi upřímně když se v Kansasu zrovna nesklízí úroda, není tam vlastně co dělat, není-liž pravda?"
Všichni hosté u stolu pozorně rozhovor poslouchali.
Není tam vlastně co dělat, není-liž pravda? Mary si okamžitě vzpomněla na srpnové skupinové vyjížďky na otevřených vozech zčásti vystlaných senem, na nádherné okresní trhy, vzrušující klasická dramata na univerzitním divadle, na nedělní pikniky v parku Milford a na softballové turnaje i na rybaření na průzračném jezeře. Na kapelu vyhrávající na trávníku i na setkání na radnici, na pouliční lidové veselice, lidové tance a na pracovní vzrušení v době žní — na jízdy na saních v zimě a na ohňostroje čtvrtého července zaplavující duhovými barvami líbeznou oblohu Kansasu.
„Jestli jste nikdy nebyla ve střední části Ameriky," řekla Mary ženě:
„pak nevíte, o čem mluvíte, nemyslíte? To všechno totiž patří k naší vlasti. Amerika není jenom Washington nebo Los Angeles nebo New

York. Jsou to tisíce malých měst, která nikdy neuvidíte, ani o nich neuslyšíte, která však dělají tuto zemi velikou. Patří k ní horníci, farmáři i dělníci. A nemyslete si, v Kansasu máme dokonce i balety, hrají se symfonie i divadla. A pro vaši informaci, my tam pěstujeme ještě něco mnohem důležitějšího, než je kukuřice a pšenice - lidské bytosti tam vychováváme k poctivému, čestnému a upřímnému životu a k úctě k Bohu.“
„Jste si vědoma, předpokládám, že jste urazila sestru velmi významného senátora,“ řekl Mary následujícího rána James Stickley.
„Ne tak docela,“ řekla vzdorně Mary. „Ne tak docela.“
Ve čtvrtek ráno měl Anděl špatnou náladu. Kvůli telefonicky ohlášené bombě v letadle byl let z Buenos Aires do Washingtonu opožděn.
Ten svět už není vůbec bezpečný, pomyslel si rozzlobený Anděl.
Ve Washingtonu zamluvený hotelový pokoj byl příliš moderní, příliš -jaké je to správné slovo? Neskutečný. To je ono. V Buenos Aires je všechno autentico.
Dokončím kontrakt a vrátím se domů. Práce je to celkem jednoduchá, skoro urážlivá vzhledem k mému talentu. Ovšem ty peníze jsou vynikající. Dnes večer si musím zašoustat. To je zajímavé, že při zabíjení dostanu takovou hroznou chuť na sex.
Nejprve se Anděl zastavil v obchodě s elektrotechnickými potřebami, potom v obchodě s barvami a nakonec v obchodním domě, kde jediným nákupem bylo šest žárovek. Ostatní potřebné vybavení měl v hotelovém pokoji ve dvou zapečetěných krabicích označených nálepkami
„Křehké zboží - Opatrně zacházet. V jedné krabici měl pečlivě zabalené armádní, na zeleno natřené ruční granáty. Ve druhé pak pájecí soupravu.
Anděl velmi pomalu s přepečlivou opatrností odřezal vršek prvního granátu a dno natřel stejnou barvou jako žárovky. Z granátu pak vybral výbušninu a nahradil ji sintetickou trhavinou. Když byla dobře upěchovaná, doplnil vnitřek olovem a kovovým šrapnelem. O hranu stolu urazil z žárovky baňku a nechal si jen žhavící vlákno a patku se závitem. Za méně než minutu vlákno žárovky spojil s elektrickou rozbuškou. Nakonec pevnou polohu vlákna zajistil obalem od gelu a výsledné dílo umístil dovnitř pomalovaného granátu. Když Anděl skončil, granát vypadal jako normální žárovka.
Po stejné úpravě zbývajících žárovek neměl nic na práci, jen čekat, až se ozve telefon.
Telefon zazvonil v osm hodin večer. Anděl zvedl sluchátko a bez jediného slova poslouchal. Za okamžik nějaký hlas řekl: „Je pryč.“
Anděl odložil sluchátko. Potom opatrně, nesmírně opatrně žárovky zabalil do krabice vycpané dřevitou vlnou, kterou se zbytky použitého materiálu vložil do kufru.
Taxi jelo k činžáku sedmnáct minut.
V chodbě nebyl vrátný. Kdyby byl, Anděl byl na něho připravený.
Jeho cílem byl byt v pátém podlaží na konci chodby. Zámek byl starší model Schlage, dětsky jednoduchý k otevření. V několika vteřinách byl
Anděl uvnitř. Chvíli nehnutě stál a poslouchal. Nikdo tam nebyl.
Výměna šesti žárovek v obývacím pokoji trvala jen několik minut.
Odtamtud jel Anděl na letiště Dulles Airport, aby chytil půlnoční letecké spojení do Buenos Aires.
Ben Cohen měl zase jednou nabitý den. Stihl dopolední tiskovou konferenci u státního sekretáře, oběd u ministra vnitra, který odcházel do důchodu a brífink bez magnetofonu s přítelem na ministerstvu obrany. Když se doma osprchoval a převlékl, odešel na večeři se šéfredaktorem Postu. Do činžáku se vrátil těsně před půlnocí. Musím si připravit poznámky na zítřejší schůzku s velvyslankyní Ashleyovou, uvažoval.
Akiko byla v městě a měla se vrátit až následující den. Tak mi to vyhovuje. Alespoň si odpočinu. Ale všechna čest, pomyslel si s úsměvem, ta opravdu dokonale umí jíst zmrzlinový pohár s banánem.
Zasunul klíč do zámku a otevřel dveře. V bytě byla úplná tma. Sáhl na vypínač a zmáčkl. Pokoj se oslnivě ozářil obrovským výbuchem, podobným výbuchu atomové bomby. Exploze rozstříkla Benovo tělo po všech čtyřech stěnách.
Manželka Alfreda Shuttlewortha následujícího dne oznámila jeho zmizení. Jeho tělo nebylo nikdy nalezeno.
Poznámky překladatele:
RSVP -répondez sil vous plait - odpovězte, prosím na uvedené telefonní číslo (zda pozvání přijímáte)
Mount Vernon - 24 km jižně od Washingtonu, D. C. na řece Potomac v severní Virginii
DAR - Daughters of the American Revolution
Dcery americké revoluce
Spagety carbonara - špagety podávané s omáčkou ze šlehaných vajec, strouhaným sýrem a na drobno nasekanou slaninou

Kapitola 17

„Právě jsme dostali úřední oznámení,“ řekl Stanton Rogers, „že rumunská vláda vás schválila jako novou velvyslankyni Spojených států.“ Byl to jeden z nejdojemnějších a nejvíce vzrušujících okamžiků v životě Mary Ashleyové. Dědeček by byl určitě hrdý.
„Chtěl jsem vám tu novinu sdělit osobně, Mary. Také prezident by s vámi rád mluvil. Vezmu vás s sebou do Bílého domu.“
„Já - ani nevím, jak vám mám poděkovat za všechno, co jste pro mne udělal, Stane.“
„Já jsem přece neudělal nic,“ protestoval Rogers. „To přece prezident si vás vybral.“ Zazubil se. „Musím ale říci, že si vybral dokonale.“

Mary si vzpomněla na Mika Slada. „Ne všichni lidé s tím souhlasí.“
„Takoví se hrozně mýlí. Vy tam můžete pro naši zem udělat víc než kdokoli z těch, na koho si mohu vzpomenout.“
„Děkuji vám,“ řekla. „Budu si to pamatovat.“
Měla velkou chuť zmínit se o Miku Sladovi. Stanton Rogers měl velkou moc. Snad by mohl zařídit, aby Mike Slade zůstal ve Washingtonu. Ale ne, rozhodla se Mary. Nesmím Stana zneužívat. Už toho pro mne udělal dost.
„Mám návrh. Co kdybyste místo přímého letu do Bukurešti strávila několik dní v Paříži a v Římě? Společnost Tarom Airlines má přímé spojení z Říma do Bukurešti.“
Nevěřícně se na něho podívala a řekla: „Ach, Stane - to by bylo nádherné! Zbude mi na to čas?“
Zamrkal na ni. „Mám přátele na vysokých místech. Dovolte, abych to pro vás zařídil.“
Impulsívně ho objala. Stal sejí tak milým přítelem. Sny, o nichž tak
Často s Edwardem hovořili, se teď měly stát skutečností. Ale bez Edwarda. Bylo to sladkohořké pomyšlení.
Mary a Stan toň Rogers byli uvedeni do Zeleného pokoje, kde je čekal prezident Ellison.
„Chci se vám omluvit za zdržení vašeho nástupu, Mary. Stanton už vám jistě řekl, že jste byla rumunskou vládou schválena. Tady jsou vaše pověřovací listiny.“
Podal jí list. Pomalu četla:
Paní Mary Ashleyová je tímto jmenována hlavním zplnomocněncem prezidenta Spojených států v Rumunsku a každý zaměstnanec tímto podléhá její úřední moci.
„Tady to patří k tomu.“ Prezident jí podal cestovní pas. Měl černé desky, oproti běžným modrým. Na přední straně bylo zlatými písmeny napsáno Diplomatický cestovní pas.
Mary už týdny s tímto okamžikem počítala a snažila si ho představit, ale ted, kdy skutečně nastal, mohla tomu stěží uvěřit.
Paříž!
Řím!
Bukurešť!
Zdálo sejí to příliš hezké, než aby to mohla být pravda. Bez jakékoliv souvislosti sejí v mysli vynořila slova, kterými ji škádlívala maminka: Mary, bude-li se ti někdy něco zdát příliš hezké, tak to hezké bude.
V odpoledních novinách byla krátká zmínka, že Ben Cohen, reportér novin Washington Post, přišel o život při výbuchu plynu v bytě. Výbuch byl připsán na vrub netěsným plynovým kamnům.
Mary tu krátkou noticku nečetla. Ben Cohen se na schůzku v restauraci nedostavil. Usoudila, že reportér buď zapomněl, nebo ztratil zájem.
Vrátila se do kanceláře k práci.
Napjaté vztahy mezi Mary a Mikem Sladem se pro ní staly zdrojem trvalé podrážděnosti. Je to nejarogantnější muž, jakého jsem v životě potkala, usoudila. Budu si o něm muset promluvit se Stanem.
Stanton Rogers doprovodil Mary a děti v limuzíně ministerstva zahraničí na letiště Dulles Airport. Cestou řekl:
„Velvyslanectví v Paříži a v Římě byla o vašem příjezdu vyrozuměna. Dohlédnu na to, aby se o vás tři dobře postarali.“
„Děkuji vám, Stane. Byl jste báječný.“
Usmál se. „Ani nevím, jak vám mám říci, že jsem vše pro vás dělal s velkým potěšením.“
„Budu se moci v Římě podívat do katakomb?“ zeptal se Tim.
„Tam dole tě ale obejme hrůza, Time,“ varoval ho Stanton.
„Právě proto se tam chci podívat.“ lan Villiers byl na letišti v hloučku čekajících fotografů a reportérů, kteří obklopili Mary, Beth aTima a kladli jim otázky obvyklé při takové příležitosti.
Konečně se ozval Stanton Rogers: „To už stačí.“
Dva pracovníci ministerstva zahraničí a reprezentant letecké společnosti je pak zavedli do soukromého salónku. Děti si odskočily k novinovému stánku.
„Stane,“ řekla Mary, „nerada vás s tím obtěžuji, ale James Stickley mi řekl, že Mike Slade bude mým zástupcem diplomatické mise. Existuje nějaká možnost ho vyměnit?“
Překvapeně se na ni podíval. „Máte s ním snad nějaké problémy?“
„Upřímně řečeno, vůbec se mi nelíbí. A nevěřím mu - nedovedu říci proč. Nemohl by být nahrazen někým jiným?“
„Já sice Mika Slada dobře neznám,“ řekl zamyšleně Stanton Rogers, „vím však, že měl vynikající výsledky všude, kde sloužil, ať na
Středním východě nebo v Evropě. Bude vám moci poskytnout přesně ty znalosti a zkušenosti, které budete ve své funkci potřebovat.“
Povzdechla si. „To už mi řekl pan Stickley.“
„Musím s ním souhlasit, Mary. Slade je vynikajícím urovnávačem sporů, či likvidátorem potíží.“
Špatně. Slade je vyvolávačem potíží. A basta.
„Budete-li s ním mít nějaké problémy, dejte mi vědět Vlastně, budete-li mít potíže s kýmkoli, byl bych rád, kdybyste mi dala vědět. Chci si být jistý, že vám bude poskytnuta veškerá pomoc podle mých představ.“
„Vážím si toho.“
„Ještě poslední věc. Víte, že všechna vaše sdělení, hlášení a podobně budou rozmnožována a rozesílána různým ministerským úřadům ve
Washingtonu?“
„Ano.“
„Budete-li však chtít, abych některou vaši zprávu dostal jenom já a nikomu jinému se nedostala do ruky, označte ji nahoře třemi x. Já pak budu jediný, kdo takto označenou zprávu dostane.“

„Zapamatuji si to.“
Letiště Charlese de Gaulla s řadami kamenných sloupů a něčeho, co se Mary jevilo jako stovky hrozně rychle se pohybujících pohyblivých schodišť, udělalo na Mary dojem, že se octla ve vědeckofantastickém filmu. A to vše doplňoval nepřehledný dav cestujících.
„Držte se u mne, děti,“ kladla jim na srdce.
Sestoupili z pohyblivého chodníku. Mary se rozhlédla. Zastavila kolemjdoucího Francouze, dala dohromady několik zapomenutých francouzských slovíček a koktavě se zeptala: Pardon, monsieur, o sont les bagages?“
Francouz ji překvapil, když se silným francouzským přízvukem řekl anglicky: „Promiňte, madam, nemluvím anglicky.“
A šel dál. Mary se za ním nevěřícně dívala.
V tom okamžiku k Mary a k dětem přiběhl dobře oblečený mladý
Američan.
„Promiňte, paní velvyslankyně! Dostal jsem pokyn jet vám naproti k letadlu, ale zdržela mne cestou dopravní nehoda. Jmenuji se Peter
Callas. Pracuji na americkém velvyslanectví.“
„Vidím vás opravdu velice ráda,“ řekla Mary. „Už jsem si myslela, že se tu ztratíme.“ Představila mu děti. „Kde si můžeme vyzvednout zavazadla?“
„S tím si nedělejte problémy,“ ujistil ji Peter Callas. „O vaše zavazadla bude postaráno.“
Svému slovu dostál. O patnáct minut později, kdy ostatní cestující teprve začali procházet celní a pasovou kontrolou, Mary, Beth a Tim už odjížděli z letiště.
Inspektor Henri Durand z generálního ředitelství vnější bezpečnosti francouzské výzvědné služby je pozoroval, jak nastupují do čekající limuzíny. Když auto odjelo, inspektor zašel k řadě telefonních budek a do jedné vstoupil. Zavřel dveře, zasunul žeton a vytočil číslo.
Jakmile dostal spojení, řekl: „Veuillez dire Thor que son paquet esí arrivé Paris.“
Při příjezdu limuzíny k americkému velvyslanectví už před budovou čekal francouzský tisk v plné síle.
Peter Callas vyhlédl z okna. „Můj Bože! To vypadá jako srocení lidu.“
V budově na ně čekal americký velvyslanec ve Francii Hugh Simon. Byl to Texasan, středního věku, se zvídavýma očima v kulatém obličeji korunovaném záplavou jasně rudých vlasů.
„Sdělovací media se vás nemohou dočkat, paní velvyslankyně. Šlapou mi na paty už celé dopoledne.“
Tisková konference Mary se protáhla na víc než hodinu. Po jejím skončení se cítila vyčerpaná. S dětmi pak byla zavedena do kanceláře velvyslance Simona.
„Nu, jsem rád, že už to máte za sebou,“ řekl. „Když jsem přijel a nastoupil do funkce, objevil se o tom krátký odstaveček jedině na zadní straně Le Monde.“ Usmál se. „Samozřejmě, nejsem tak hezký jako vy.“
Pak jako by si na něco vzpomněl. „Volal Stanton Rogers z Bílého domu.
Dostal jsem smrtelně vážně míněné instrukce, abych dohlédl na to, že vy, Beth a Tim prožijete každý okamžik strávený v Paříži k největší spokojenosti.“
„Opravdu smrtelně vážně?“ zeptal se Tim.
Velvyslanec Simon přikývl., Jsou to jeho slova. Má vás ve velké oblibě.“
„My ho máme v oblibě také,“ ujistila ho Mary.
„Zajistil jsem vám apartmá v Ritzu. Je to příjemný hotel nedaleko náměstí Svornosti. Určitě se v něm budete cítit dobře.“
„Děkuji vám.“ A nervózně dodala. „Není moc drahý?“
„Je - ale ne pro vás. Stanton Rogers zařídil, že veškeré výdaje bude hradit ministerstvo zahraničí.“
„On je neuvěřitelný,“ řekla Mary.
„Totéž říká on o vás.“
Odpolední a večerní noviny přinesly barvité články o příjezdu prezidentovy první velvyslankyně v programu národ-národu. Ve večerních televizních zprávách byla této události věnována dlouhá reportáž, stejně tak i v ranních novinách následujícího dne.
Inspektor Durand se při pohledu na hromadu novin usmíval. Všechno pokračovalo podle plánu. Propagační kampaň proběhla dokonce lépe než se čekalo. Mohl by předpovědět program Ashleyových na příští tři dny. Navštíví všechna ta bezmyšlenkovitě prohlížená turistická místa, která každý Američan chce vidět, uvažoval.
Mary a děti obědvali v restauraci Jules Verne v Eiffelovce, později vystoupili na Triumfální oblouk.
Následující dopoledne strávili prohlížením pokladů v Louvru, poobědvali nedaleko Versilles a večeřeli v Tour Argent
Tím vyhlížel z okna restaurace na Notre-Dame. „Kdepak asi schovávají hrbáče?“ zeptal se po chvíli.
Každý okamžik v Paříži byl radostný. Mary neustále myslela na to, jak si přála být tady s Edwardem.
Následujícího dne po obědě byli odvezeni na letiště. Inspektor Durand je sledoval, když se zapisovali k letu do Říma.
Ta žena je opravdu půvabná - dokonce pomilováníhodná. Má inteligentní tvář, hezkou postavu, dlouhénohy i derriere*. Rád bych věděl, jaká je v posteli. Její děti ho překvapily. Na Američany byly velmi dobře vychované.
Po odletu letadla inspektor Durand vešel do telefonní budky. „Veuillez dire Thor que son paquet est en routě Róme.“
Na letišti Michelangelo v Římě čekali paparazzi*. Vystoupili a Tim řekl. „Podívej maminko, oni jdou za námi.“
Při dalším setkání s tiskem se Mary zdálo, že jediný rozdíl proti
Francii je v přízvuku. Teď byl italský.
První otázka, kterou jí reportéři položili byla: „Jak se vám líbí
Itálie—?“
Velvyslanec Oscar Viner byl zájmem sdělovacích medií vyveden z míry tak jako velvyslanec Simon.

„Ani Frank Sinatra neměl tak bouřlivé přijetí. Má to snad souvislost s něčím, co o vás nevím, paní velvyslankyně?“
„Myslím, že to dovedu vysvětlit,“ odpověděla Mary. „Oni se totiž nezajímají ani tak o mne, jako spíš o prezidentův program národ-národu. Brzy budeme mít reprezentanty ve všech zemích za železnou oponou. Bude to obrovský krok na cestě k celosvětovému míru. Myslím, že to vzrušuje všechna media.“
„Mnoho z nich vás jistě trápí svou neodbytností, že?“ řekl za okamžik velvyslanec Viner.
Šéf italské tajné policie kapitán Caesar Barzini byl také schopen přesně předpovědět místa, která Mary s dětmi během krátkého pobytu navštíví.
Určil dva muže ke sledování Ashleových. Každodenní hlášení o jejich pohybech odpovídala skoro přesně jeho předpokladu.
„U Doneys si dali ovocný střik se zmrzlinou, pak šli po Via Veneto a prohlédli si Koloseum.“
„Šli se podívat na fontánu di Trevi. Hodili tam mince.“
„Navštívili Caracallovy lázně a katakomby. Chlapci se udělalo nevolno, byl odvezen do hotelu.“
„Sledovaní se kočárem projeli parkem Borghese a prošli se po Piazza Navona.“
Bavte se dobře, pomyslel si cynicky kapitán Barzini.
Velvyslanec Viner doprovodil Mary a děti na letiště.
„Mám diplomatické zavazadlo k doručení na rumunské velvyslanectví. Nevadilo by vám, kdybyste ho vzala spolu se svými zavazadly?“
„Ovšemže ne,“ řekla Mary.
Kapitán Barzini byl na letišti podívat se na rodinu Ashleyových, jak nastupuje do letadla společnosti Tarom Airlines letícího do Bukurešti.
Zdržel se do odletu letadla, pak telefonoval. „Mám zprávu pro Baldera.
Všechno vyšlo bezvadně. Účast všech medií byla obrovská.“
Teprve když se octli ve vzduchu, dolehla na Mary Ashleyovou tíha zodpovědnosti, kterou měla před sebou. Bylo to něco tak neuvěřitelného, že si to musela říci nahlas. „Jsme na cestě do Rumunska, kde nastoupím namísto velvyslankyně Spojených států.“
Beth se na ni udiveně podívala. „Ano, maminko. My to víme. Proto jsme tady.“
Jak jim měla Mary vylíčit své vzrušení?
S každým kilometrem blíže k Bukurešti její vzrušení vzrůstalo.
Stanu se tou nejlepší velvyslankyní, jakou kdy viděli,“ uvažovala.
Než s funkcí skončím, Spojené státy a Rumunsko budou blízkými spojenci.
Rozsvítil se nápis Nekouřit a Maryino euforické snění o velké státnici se rozplynulo. Přece ještě nemůžeme přistávat, zděšeně uvažovala. Vždyť jsme před chvilkou teprve odstartovali. Pročten let trval tak krátce?
„S klesající výškou cítila v uších tlak. Za několik okamžiků se kola dotkla země. To je opravdu neskutečné, nevěřícně uvažovala. Já přece nejsem velvyslankyní. Jsem podvodnice. Způsobím, že se dostaneme do války. Nechť je nám Bůh nápomocný. Děti a já jsme nikdy neměly opouštět Kansas.
Poznámky překladatele: derriere - zadní část, zadnice. paparazzi - drzí, vlezlí fotografové fotografující známé osobnosti bez povolení.

KNIHA TŘETÍ.

Kapitola 18

Dvacet pět mil od centra Bukurešti vzdálené letiště Otopeni je moderně vybavené. Slouží k zvládnutí přílivu cestujících z nedalekých zemí za železnou oponou i menšího počtu turistů ze Západu, každoročně navštěvujících Rumunsko.
V odbavovací budově byli vojáci v hnědých uniformách, ozbrojení puškami a pistolemi. Budova působila chladně, nemělo to však nic společného s mrazivou teplotou venku. Tim a Beth se přitiskli k Mary. Oni to cítí zřejmě také, pomyslela si Mary.
K Mary se blížili dva muži. Jeden štíhlý, atletické postavy, navenek působil dojmem Američana; druhý, starší, měl na sobě špatně padnoucí, nekvalitně vypadající oblek.
Američan se představil: „Vítejte v Rumunsku, paní velvyslankyně.
Jsem Jerry Davis, váš konzul pro veřejné záležitosti. Tady je Tudor
Costache, šéf rumunského protokolu pro veřejné záležitosti.“
„Jsem upřímně rád, že už jste u nás,“ řekl Costache. „Vítejte v naší zemi.“
Svým způsobem, pomyslela si Mary, to teď bude také moje země.
„Multumésc domnule,“ řekla Mary.
„Vy mluvíte rumunsky!“ zvolal Costache. „Cuplacére!“
Mary doufala, že se muž nerozplyne nadšením a nezačne na ni mluvit rumunsky. „Pouze několik slov,“ rychle dodala. una dimineata,“ řekl Tim.
V té chvíli mohla Mary prasknout pýchou.
Představila Tima a Beth.
„Limuzína na vás čeká, paní velvyslankyně,“ řekl Jerry Davis.
„Plukovník McKinney čeká venku.“
Plukovník McKinney. Plukovník McKinney a Mike Slade. Přemýšlela, jestli venku je i Slade, ale nechtěla se ptát.
Cestující čekali v dlouhé frontě na celní odbavení, ale Mary s dětmi vyšli z budovy za několik minut. Před budovou se

opět tísnili reportéři a fotografové, nechovali se však tak neurvale, jak to Mary viděla v Římě, stáli ukázněně a klidně. Po vyčerpání otázek poděkovali a odešli.
Plukovník McKinney v uniformě čekal na chodníku. Napřáhl ruce.
„Dobrý den, paní velvyslankyně. Měli jste příjemnou cestu?“
„Ano, děkuji.“
„Mike Slade chtěl přijít také, zabránilo mu v tom něco naléhavého, co nemohl odložit.“
Mary v duchu zvědavě uvažovala, jestli tím naléhavým byla rusovláska nebo blondýnka.
K chodníku předjela dlouhá černá limuzína s americkou vlajkou na pravém předním blatníku. Vesele se tvářící muž v šoferské uniformě podržel otevřené dveře,
„To je Florian.“
Šofér v širokém úsměvu odhalil krásné bílé zuby. „Vítejte, paní velvyslankyně, pane Time, slečno Beth. S potěšením vám budu sloužit.“
„Děkuji vám,“ řekla Mary.
„Florian vám bude k dispozici dvacet čtyři hodiny denně. Myslím, že bychom měli teď jet přímo do vaší rezidence*. Později byste se snad mohla projet městem. Ráno vás Florian zaveze na velvyslanectví.“
„Považuji to za rozumné,“ řekla Mary.
Znovu uvažovala, kde asi je Slade.
Cesta z letiště byla pro Mary něčím úžasným. Dvouproudová silnice byla přecpaná osobními a nákladními auty. Provoz se tu a tam zpomalil. Na silnici totiž občas potkali malé cikánské dvoukolové vozíky namáhavě se pachtící po silnici. Po obou stranách silnice byly staré chatrče v těsném sousedství moderních továren. Na polích pracovaly ženy s pestrobarevnými šátky na hlavách.
Projeli kolem tuzemského letiště Baneasa a za ním, dál od silnice, uviděli nízkou, modrošedou, dvoupodlažní, zlověstně vypadající budovu.
„Co je to?“ zeptala se Mary.
Florian se ušklíbl. „Věznice Ivan Stelian. Sem zavírají každého, kdo nesouhlasí s politikou rumunské vlády.“
Plukovník McKinney během jízdy ukázal na červené tlačítko vedle dveří. „Toto je spínač pro nepředvídané události,“ vysvětloval. „Octneteli se v potížích - při přepadení teroristy nebo kýmkoliv jiným - stačí zmáčknout toto tlačítko. V tom okamžiku se zapne vysílačka v autě, která je nepřetržitě odposlouchávána na velvyslanectví a na střeše auta se rozsvítí červené světlo. Vaše poloha bude zaměřena během několika minut.“
„Doufám, že to nebudu nikdy potřebovat,“ řekla Mary.
„V to doufám také, paní velvyslankyně.“
Střed Bukurešti byl nádherný. Kam oko dohlédlo bylo vidět parky, památníky a kašny. Mary si vzpomněla na dědečkova slova: ‚Bukurešť je miniaturou Paříže, Mary. Mají tam dokonce i repliku Eiffelovy věže,
Už ji viděla. Mary se octla v domovině svých předků.
Ulice byly přeplněné lidmi, autobusy a tramvajemi. Limuzína se s troubícím klaksonem prodírala ve zmatku vozidel a lidí, až zabočila do malé tříproudové ulice.
„Rezidence je přímo před námi,“ řekl plukovník. „Je jistou ironií, že je tato ulice pojmenována po ruském generálovi.“
Velvyslanecká rezidence byl velký, hezký, starobylý, třípodlažní dům obklopený rozsáhlým parkem.
Před rezidencí stáli v řadě zaměstnanci a čekali na příjezd nové vel: vyslankyně. Mary vystoupila z auta a Jerry Davis se ujal představování.
„Paní velvyslankyně, toto jsou vaši zaměstnanci: Mihal, majordomus*; Sabina, společenská tajemnice; Rosica, hospodyně; Cosma, šéfkuchař; a Delia a Carmen, služebné.“
Mary šla podél řady, přijímala jejich úklony a pukrlata a uvažovala:
Ach, můj Bože. Co s nimi všemi budu dělat? Doma přicházela Lucinda jen třikrát týdně uvařit a uklidit.
„Je nám ctí setkat se s vámi, paní velvyslankyně,“ řekla společenská tajemnice Sabina.
Všichni se upřeně dívali na Mary, jako kdyby čekali, že něco řekne.
Zhluboka se nadechla. ‚una zim. Multumésc. Nu vorbésc —“ Všechna naučená slovíčka sejí vytratila z hlavy.
Bezmocně se na ně dívala.
Majordomus Mihali vystoupil a uklonil se. „My všichni mluvíme anglicky, madam. Vítáme vás a s největší radostí budeme plnit všechna vaše přání.“
Mary si s úlevou oddechla. „Děkuji vám.“
Uvnitř bylo na stole připravené vychlazené šampaňské spolu s lákavě vypadajícím a chuť vzbuzujícím jídlem.
„To vypadá skvěle!“ zvolala Mary. Všichni se na ni dychtivě dívali.
Uvažovala, jestli by jim měla něco z toho nabídnout. Hodí se takové jednání ve styku se sloužícími? Nechtěla ale začít zase nějakou chybou.
Slyšeli jste, co ta nová velvyslankyně zase provedla? Pozvala své sloužící, aby jedli s ní. Tak je to pohoršilo, že dali výpověď.
Slyšeli jste, co ta nová velvyslankyně zase provedla? Hladově se cpala před hladovějícím služebnictvem a nenabídla jim ani ždibek.
„Teď nemám hlad,“ řekla Mary. „Vezmu - vezmu si něco později.“
„Dovolte, abych vás provedl budovou,“ nabídl se Jerry Davis.
Ráda s ním odešla.
Rezidence byl překrásný a útulný dům. Starobylým způsobem příjemný a půvabný. V přízemí byla vstupní hala, knihovna přeplněná knihami, hudební pokoj, obývací pokoj, velká jídelna s kuchyní a přilehlou špižírnou a komorou.

Všechny místnosti byly útulně a pohodlně zařízené. Před okny jídelny byla podél celé budovy terasa navazující na velký park. U zadního traktu byl krytý bazén s přilehlou saunou a převlékárnou.
„Máme vlastní bazén!“ křičel Tim. „Mohu si jít zaplavat?“
„Později, miláčku. Nejdříve se musíme zabydlet.“
Jako piéce de resistance* byl k budově přistavený veliký taneční sál. Na stěnách polepených aksamitovými tapetami byly řady lesknou- „ cích se nástěnných svícnů.
„Tady se pořádají bankety velvyslanectví. Dávejte pozor!“ Zmáčkl tlačítko na stěně. Vzápětí se ozval skřípavý zvuk a strop se začal uprostřed rozevírat, až bylo vidět oblohu. „Lze to obsluhovat i ručně.“
„No, to je tedy opravdu bašta!“ vykřikl Tim.
„Říká se tomu , vel vyslancovo bláznovství,“ řekl omluvně Jerry
Davis. „Jenže při otevřeném stropě v létě tu je hrozné horko a v zimě strašná zima. Používáme to proto jenom v dubnu a v září.
„Stejně to je bašta,“ opakoval Tim.
Otevřeným stropem padal do sálu chlad, Jerry Davis proto zmáčkl tlačítko znovu a strop se zavřel.
„Dovolte, abych vám ukázal byt v poschodí.“
Po schodech vyšli za Jerry Davisem do ústřední chodby. Odtud vedly dveře do dvou ložnic oddělených koupelnou. Dál byly ložnice s obývacím pokojem, budoár* a koupelna pro velvyslance; menší pokoj s koupelnou; místnost vybavená šicím strojem, sloužící jako sklad.
Zvláštním schodištěm se vyšlo na střešní terasu.
„Ve třetím podlaží jsou pokoje služebnictva, prádelna a skladiště.
V suterénu je vinný sklep a jídelna a odpočívárna pro služebnictvo.“
„To je - to je obrovské,“ řekla Mary.
Děti běhaly z pokoje do pokoje.
„Kde bude moje ložnice?“ zeptala se Beth.
„Domluv se s Timem.“
„Můžeš si vzít tady ten pokoj,“ navrhl Tim. Je takový vyparáděný a to mají děvčata ráda.“
Ložnice velvyslance byla rozkošná. Její zařízení sestávalo z mimořádně široké postele s péřovou prošívanou pokrývkou, dvou gaučů po stranách krbu, klubovky, toaletního stolku se starožitným zrcadlem, velkého šatníku a přepychové koupelny. Vše korunoval nádherný výhled do zahrady.
Delia a Carmen už vybalily Maryina zavazadla. Na stole leželo diplomatické zavazadlo, které velvyslanec Vmer chtěl doručit do Rumunska. Budu to muset zítra doručit na velvyslanectví, uvažovala Mary.
Uchopila ho a podívala se na něj zblízka. Červené pečetě byly zlomené a neobratně znovu slepené. Kdy se něco takového mohlo stát? překvapeně uvažovala. Na letišti? Tady? A kdo to mohl udělat?
Do ložnice vešla Sabina. Jste spokojena, madam?“
„Ano. Nikdy jsem neměla společenskou tajemnici,“ přiznala Mary.
„Ani mi není zcela jasné, co je vaším úkolem.“
„Mým úkolem je dohlížet na to, aby váš život běžel hladce, paní velvyslankyně. Vedu v evidenci vaše společenské závazky, večeře, slavnostní obědy a tak dále. Rovněž dohlížím na hladký chod budovy.
Při tolika sloužících vždycky dochází k nějakým potížím.“
„Ano, samozřejmě,“ řekla bez rozmýšlení Mary.
„Budete si dnes odpoledne ještě něco ode mne přát?“
Mohla bys mi říci třeba něco o zlomené pečeti, napadlo Mary. Nahlas řekla: „Ne, děkuji. Myslím, že si chvilku odpočinu.“ Cítila se najednou velice vyčerpaná.
Většinu první noci byla vzhůru. Cítila hlubokou osamělost, která se mísila s rostoucím pocitem rozechvění souvisejícím se zahájením nové práce.
Teď je už všechno na mně, můj milý. Nemám se o koho opřít. Kéžbys byl se mnou, povzbuzoval mne, zaháněl moje obavy a ujišťoval mne, že nezklamu. Nesmím zklamat.
Když se konečně propadla do náruče spánku, zdálo sejí o Miku Sladoví. Říkal jí: Nemám rád amatéry. Proč nejdete raději domů?
Americké velvyslanectví v Bukurešti v čísle 21 na Soseava Kisieff je bílá, pseudogotická dvoupodlažní budova s železnou bránou, hlídanou uniformovaným důstojníkem v šedém kabátě a červeném klobouku. Druhý strážný sedává ve strážním domku vedle brány. Přijíždějící auta zajíždějí k porte-cochére*, odkud vedou mramorové schody do vstupní haly.
Do vyzdobené vstupní haly vedou dveře z mramoru, uvnitřjsou dvě televize s uzavřeným okruhem, které hlídá příslušník námořní pěchoty.
Na zástěně u krbu je namalovaný drak chrlící oheň. Na stěnách chodeb jsou zavěšeny portréty prezidentů. Odtud vedou točité schody do druhého podlaží, kde jsou kanceláře a zasedací síň.
Příslušník námořní pěchoty ve službě už na Mary čekal. „Dobré ráno, paní velvyslankyně,“ řekl. „Jsem seržant Hughes. Říkají mi
Gunny.“
„Dobré ráno, Gunny.“
„Čekají ve vaší kanceláři. Dovedu vás tam.“
„Děkuji.“
Po schodech vešla do přijímací místnosti, kde za psacím stolem seděla žena středního věku.

Vstala. „Dobré ráno, paní velvyslankyně. Jsem Dorothy Stoneová, vaše tajemnice.“
„Dobrý den.“
„Pracovníci velvyslanectví vás čekají,“ řekla Dorothy.
Otevřela dveře kanceláře a Mary vešla. Kolem velkého konferenčního stolu sedělo devět lidí. Vstali, když Mary vstoupila. Všichni se na ni upřeně dívali. Mary z jejich pohledů vycítila skoro hmatatelné nepřátelství. Jako prvního si všimla Mika Slada. Okamžitě její vybavil sen.
„Vidím, že jste šťastně dojeli,“ řekl Mike. „Dovolte, abych vám představil vedoucí jednotlivých oddělení. Toto jeLucas Janklow, administrativní konzul; Eddie Maltz, politický konzul; Patricia Hatfieldová, ekonomický konzul; David Wallace, vedoucí administrativy; Ted
Thompson, zemědělství. S konzulem pro veřejné záležitosti Jerrym Davisem a obchodním konzulem Davidem Victorem jste se již setkala.
Plukovníka Billa McKinneye už také znáte.“
„Posaďte se, prosím,“ řekla Mary. Došla do čela stolu a podívala se na přítomné. Nepřátelství kvete v každém věku, v různých formách i podobách, pomyslela si.
Patricia Hatfieldová byla tlustá, měla však půvabnou tvář. Nejmladší člen kolektivu Lucas Janklow vypadal a oblékal se jako člen Břečťanové ligy*. Ostatní muži byli starší, šedovlasí, plešatí, hubení i tlustí.
Bude třeba je postupně roztřídit.
„Všichni budeme práci na svém úseku dělat podle vašich pokynů.
Kdykoliv budete moci kohokoliv z nás vyměnit.“
To je lež, zlostně si pomyslela Mary. Pokoušela jsem se vyměnit právě vás.
První porada trvala patnáct minut a hovořilo se jen všeobecně.
Nakonec se ujal slova Mike Slade: „Později Dorothy pro každého z vás navrhne individuální setkání s paní velvyslankyní. Děkuji vám.“
Mary mu měla za zlé, že se ujal vedení porady. Když s ním byla o samotě, zeptala se: „Který z nich je agentem CIA přiděleným na velvyslanectví?“
Mike se na ni na okamžik podíval, pak řekl: „Pojďte, prosím, se mnou.“
Vyšel z kanceláře. Mary okamžik váhala, pak ho následovala. Procházeli dlouhou chodbou kolem labyrintu kanceláří, až došli k velkým dveřím střeženým příslušníkem námořní pěchoty. Voják ustoupil stranou, Mike otevřel dveře, obrátil se a pokynul Mary, aby vstoupila za ním.
Vkročila dovnitř a rozhlédla se. Místnost byla neuvěřitelnou kombinací oceli a skla, které pokrývalo podlahu, stěny i strop.
Mike Slade zavřel za sebou masivní dveře. „Toto je tak zvaný bublinový pokoj. Má jej každé velvyslanectví v zemích za železnou oponou.
Je to na velvyslanectví jediná místnost, kde nemůže být instalováno odposlouchávací zařízení.“
Podle výrazu Mary vycítil, že mu nevěří.
„Paní velvyslankyně, nejen že štěnicemi je prošpikované velvyslanectví, ale můžete vsadit poslední dolar na to, že je odposlouchávána vaše rezidence a půjdete-li na večeři do restaurace, bude odposlouchávací zařízení ve vašem stole. Nezapomeňte, že jste na území nepřítele.“
Mary klesla na židli. „Jak se s tím vyrovnáváte?“ zeptala se. „Mám na mysli to, že vlastně nikdy nemůžete volně hovořit.“
„Každé ráno provádíme elektronický průzkum. Jejich štěnice vyhledáme a odstraníme. Oni je pak nahradí novými a my pak odstraníme ty nové.“
„Proč dovolujeme Rumunům pracovat na velvyslanectví?“
„Je to tady jejich hřiště. Oni jsou domácím mužstvem. My hrajeme podle jejich pravidel, jinak bychom zápas prohráli. Do této místnosti nemohou mikrofony zainstalovat, protože námořní pěchota tu drží stráž dvacet čtyři hodiny denně. Chcete se na něco zeptat?“
„Zajímalo by mne, kdo je tady u nás mužem z CIA.“
„Eddie Maltz, váš politický konzul.“
Snažila se vybavit si jeho podobu. Šedovlasý a důležitý. Ne, to je zemědělský konzul. Eddie Maltz — Aha, ten muž středního věku, velmi hubený s pochmurným výrazem ve tváři. Nebo si ten pochmurný výraz vymyslela teprve ted, když se dověděla, že je z CIA?
„Je mezi zaměstnanci jediným mužem z CIA?“
„Ano.“
Měla pocit, že v jeho ano bylo mírné zaváhání.
Mike Slade se podíval na hodinky. „Za třicet minut máte podle programu předložit pověřovací listinu. Venku na vás čeká Florian. Originál pověřovací listiny dejte prezidentovi loneskovi, kopii uložte do sejfu.“
Mary si uvědomila, že zatíná zuby. „Já to vím, pane Slade.“
„Prezident vyslovil přání, abyste s sebou přivedla děti. Poslal jsem už pro ně auto.“
Aniž by se jí zeptal na názor. „Děkuji vám.“
Hlavní sídlo rumunské vlády je ve středu Bukurešti v odporné budově z pískovcových bloků. Je obehnáno ocelovou stěnou, před kterou stojí stráže. Další strážní byli u vchodu do budovy. Pobočník doprovodil Mary a děti po schodech nahoru.
Prezident Alexandros lonescu přivítal Mary a děti v dlouhé místnosti ve druhém podlaží. Z prezidentova vystupování bylo zřetelně cítit jeho moc. Měl tmavou pleť, jestřábí rysy a černé vlnité vlasy. Ve tváři dominoval nejpánovitější nos,

jaký Mary kdy viděla. Oči mu plály hypnotickou silou.
„Vaše Excelence, smím vám představit paní velvyslankyni Spojených států?“ řekl pobočník.
Prezident uchopil Mary za ruku a dal jí na ni dlouhý polibek. „Jste mnohem krásnější, nežna fotografiích.“
„Děkuji vám, Vaše Excelence. Toto je moje dcera Beth a syn Tim.“
„Nádherné děti,“ řekl lonescu. Podíval se nedočkavě na Mary. „Máte pro mne něco?“
Mary málem zapomněla. Rychle otevřela kabelku a vytáhla pověřovací listinu od prezidenta Ellisona.
Alexandros lonescu ji prohlédl jen zběžně. „Děkuji vám. Přijímám ji jménem rumunské vlády. Od této chvíle jste oficiálně americkou velvyslankyní v mé zemi.“ Rozzářeně se na Mary podíval. „Na dnes večer jsem pro vás připravil oficiální přivítání. Setkáte se s několika našimi lidmi, kteří budou s vámi ve styku.“
„To je od vás laskavé,“ řekla Mary.
Prezident ji zase uchopil za ruku a řekl: „U nás máme takové rčení.
„Velvyslanec k nám přijíždí se slzami v očích, poněvadž ví, že několik roků stráví daleko od domova a od svých přátel. Od nás odjíždí velvyslanec se slzami v očích, protože musí opustit nové přátele v zemi, kterou si zamiloval.Doufám, že si naši zemi zamilujete, paní velvyslankyně.“ Pohladil ji po ruce.
„Určitě si ji zamiluji.“ Stejně si myslí, že jsem jenom nějaká další hezká tvář, uvažovala neradostně Mary. Budu s tím muset něco udělat.
Mary poslala děti domů a zbytek dne strávila na velvyslanectví ve velké konferenční místnosti rozhovory s vedoucími jednotlivých sekcí, politickou, ekonomickou, zemědělskou, administrativní i obchodní.
Plukovník McKinney byl přítomen jako vojenský ataše.
Všichni seděli kolem dlouhého stolu. Podél stěn sedělo asi tucet mladých pracovníků z různých oddělení.
Obchodní konzul, malý, velice sebevědomý muž svižně předkládal fakta i čísla. Mary se rozhlédla po místnosti. Budu si muset jejich jména zapamatovat.
Pak přišel na řadu zemědělský konzul Ted Thompson. „Rumunský ministr zemědělství má větší problémy, než je ochoten připustit. Tento rok budou mít katastrofální úrodu. Nemůžeme dovolit, aby šli úplně ke dnu.“
Ekonomický konzul Patricia Hatfieldová protestovala. „Už jsme jim poskytli dost, Tede. Rumunsko spadá pod zvýhodněnou mezinárodní smlouvu. Je to GSP země.“ Potajmu se podívala na Mary.
Říká to úmyslně, aby mne uvedla do rozpaků, pomyslela si Mary.
Patricia Hatfieldová blahosklonně chtěla něco dodat: „GSP země je—“
„—je země spadající pod generalizovaný systém preferencí,“ skočila jí Mary do řeči. „Jednáme s Rumunskem jako s méně vyvinutou zemí, která dostává výhody při vývozu i dovozu.“
Výraz Hatfieldové se změnil. „To je ono!“ řekla. „Rozdáváme své zásoby už skoro zadarmo a —“
Obchodní konzul David Victor ji přerušil. „My je přece nedáváme zadarmo - jen se tím snažíme ponechat otevřené dveře, abychom s nimi mohli obchodovat. Potřebují větší úvěr, aby od nás koupili obilí. Jestli jim ho neprodáme my, koupí si ho v Argentině.“ Obrátil se k Mary.
„Zdá se, že utrpíme ztráty na sójových bobech. Brazilci se nás snaží podrazit prodejem za nižší ceny. Považoval bych za nesmírně cenné, kdybyste co nejdříve promluvila s ministerským předsedou a pokusila se o jedinou souhrnnou transakci*, než budeme vyšachováni ze hry úplně.“
Mary se podívala na Mika Slada, sedícího na opačném konci stolu.
Seděl schoulený na židli a zdánlivě bez zájmu si čmáral do bloku. „Uvidím, co v tom budu moci udělat,“ slíbila Mary.
Poznamenala si: odeslat kabelogram nejvyššímu představiteli ministerstva obchodu ve Washingtonu s požadavkem o povolení nabídnout rumunské vládě větší úvěr. Peníze by poskytly americké banky, ovšem půjčky by poskytly jedině se souhlasem vlády.
Ozval se Eddie Maltz, politický konzul a agent CIA. „Mám naléhavý problém, paní velvyslankyně. Včera večer byla za přechovávání drog uvězněna devatenáctiletá americká studentka. Je to tady považováno za mimořádně vážný přestupek.“
„Jaké drogy u ní našli?“
„Jenom několik uncí marihuany.“
„Co je to za děvče?“
„Veselá, bystrá vysokoškolačka. Dost hezká.“
„Co myslíte, že s ní udělají?“
„Běžným rozsudkem je pět let vězení.“
Můj Bože, pomyslela si Mary. Jak bude vypadat, až z vězení vyjde?
„Co v té věci můžeme udělat?“
Mike Slade se ozval svým typicky lenivým hlasem. „Můžete se pokusit zapůsobit svým půvabem na šéfa Securítate. Jmenuje se Istrase.
Má velkou moc.“
Eddie Maltz pokračoval. „Ta dívka tvrdí, že byla křivě obviněna a že zná důvod. Byla totiž natolik hloupá, že se zapletla s rumunským policistou. Když ji poš—pomiloval, oznámil ji úřadům.“
Mary byla jeho zprávou vyděšena. „Jak mohl něco takového udělat?“
„Paní velvyslankyně, tady jsme nepřítelem my - ne oni,“ řekl stroze
Mike Slade. „Rumunsko si s námi pohrává, tváří se na oko přátelsky, ale jejich výsměch doléhá až za moře. Na jedné straně jim umožňujeme prodávat nám a kupovat od nás za výhodné ceny, protože je tím chceme odlákat od Ruska. Když však přijde do tuhého, jsou z nich zase jen komunisté.“
Mary si udělala další poznámku. „Dobře. Zjistím, co v tom mohu udělat.“ Obrátila se ke konzulovi veřejných záležitostí

Jerry Davisovi.
Jaké problémy máte vy?“
„Mé oddělení má potíže se získáním stavebního povolení k opravám bytů zaměstnanců velvyslanectví. Jejich byty jsou v hanebném stavu.“
„Nemohou opravy nějak zařídit oni sami?“
„Bohužel ne. Rumunská vláda trvá na tom, že všechny opravy musí schválit ona. Někteří naši lidé nemají v bytě teplo, v několika bytech nefungují záchody a neteče voda.“
„Podal jste v té věci stížnost?“
„Ano, madam. V posledních třech měsících ji podáváme každý den.“
„Pak proč— ?“
„Je to neustálý boj, vědomé znervózňování,“ vysvětloval Mike Slade. „Válka nervů. Pohrávat si s námi, to je jejich styl.“
Mary si udělala další poznámku.
„Paní velvyslankyně, mám zcela mimořádný problém,“ ozval se vedoucí americké knihovny Jack Chancelor. „Včera bylo ukradeno několik velmi důležitých encyklopedických svazků z —“
Velvyslankyni Ashleyovou pomalu začínala bolet hlava.
Celé odpoledne Mary poslouchala jen řadu stížností. Všichni, kteří jí je předkládali, měli nějaký důvod ke smutku nebo ke sklíčenosti.
A pak toho čtení. Na psacím stole měla hromadu nesrovnaných papírů.
Byly to anglické překlady novinových zpráv, které se předešlého dne objevily v rumunských novinách a časopisech. Většina článků v novinách Scientia Tmeretului referovala o denním programu prezidenta Ioneska, na každé stránce byly jeho tři nebo čtyři fotografie. Jak neuvěřitelný egoismus * toho muže, pomyslela si Mary.
K přečtení ji dále čekaly články z Romania Libera, z týdeníků Flacara a Magazínů. To však byl teprve začátek. Kromě novin měla na stole fascikl telegramů a souhrn zpráv o vývoji situace uveřejňovaných ve Spojených státech, fascikl nekrácených proslovů významných amerických představitelů, tlustou složku referátů zjednání o kontrole zbrojení a nejnovější informace o ekonomice Spojených států.
Čtení předloženév jediném dni by mne zaměstnalo několik let, uvažovala Mary. A stejné množství budu dostávat každý den.
Co Mary však nejvíc vadilo nepřátelství, které pociťovala u zaměstnanců velvyslanectví. S tím bylo třeba něco udělat okamžitě.
Poslala pro vedoucí protokolu Harrietu Krugerovou.
„Jak dlouho pracujete na velvyslanectví?“ zeptala se jí.
Před roztržkou s Rumunskem čtyři roky, teď tri překrásné měsíce.“
V jejím hlase nebyla špetka ironie.
„Vám se tady nelíbí?“
„Jsem dívka odchovaná prodejnami McDonalds na Coney Islandu.
Nu, jak to říká píseň, Ukaž mi cestu domů.“
„Můžeme si spolu pohovořit důvěrně?“
„Ne, madam.“
Mary zapomněla. „Co kdybychom se přestěhovaly do bublinového pokoje?“ navrhla.
Když Mary a Harrieta Krugerová seděly u stolu za bezpečně zavřenými dveřmi v bublinovém pokoji, Mary řekla: „Něco mi připadlo zvláštní. Dnešní porada se konala v konferenční místnosti. Není snad odposlouchávána?“
„Asi je,“ řekla Krugerová. „Zřejmě na tom nezáleželo. Mike Slade by tam nedovolil diskutovat o něčem, co už Rumuni nevědí.“
Znovu Mike Slade.
„Co si myslíte o Sladovi?“
„Je to špice.“
Maryse rozhodla svůj názor raději nevyjádřit. „K rozhovoru s vámi mne vede pocit, který jsem měla na dnešní poradě. Něco se mi nezdálo být normálního v morálním přístupu k povinnostem. Všichni si jenom stěžovali. Mám dojem, že nikdo tu není spokojený, neřku-li šťastný. Ráda bych věděla, jestli důvodem této situace jsem já nebo jestli to je tady trvalý zjev. Jestli ano, pak proč?“
Harriet Krugerová se na okamžik zkoumavě podívala na Mary.
„Chcete upřímnou odpověď?“
„Prosím o ni.“
„Je to kombinace obojího. Američané, kteří tady pracují, se cítí jako v přetlakovém hrnci. Po porušení pravidel z naší strany jsme se dostali do obrovských potíží. Nemáme odvahu přátelit se s Rumuny, protože by se mohlo ukázat, že náš nový přítel je členem Securitate. Nezbývá nám tedy nic jiného, než se stýkat jedině s Američany. Poněvadž je nás málo, styky se postupně stávají nudnými a začíná fungovat něco jako ponorková nemoc.“ Pokrčila rameny. „Platy jsou malé, strava hnusná a počasí zcela nemožné.“ Upřeně pozorovala Mary. „Za nic z toho, co jsem řekla, nenesete vinu vy, paní velvyslankyně. Vás se týkají dva jiné problémy: prvním je to, že jste politickým pověřencem a máte řídit velvyslanectví obsazené mužskými pracovníky, vesměs profesionálními diplomaty.“ Odmlčela se. „Nezacházím moc daleko?“
„Ne, jen pokračujte, prosím.“
„Většina byla proti vám už před vaším příjezdem. Profesionální diplomaté mají ve zvyku vyhýbat se konfliktním situacím. Političtí pověřenci zase rádi mění zavedený řád. Oni situaci vidí tak, že vy jako amatér říkáte profesionálům, jak

mají svou práci dělat. Vaším druhým problémem je to, že jste žena. Pokud jde o Rumunsko, tomu by se hodil na vlajku velký symbol šovinistického kance. Američtí muži na velvyslanectvích sice neradi dostávají příkazy od ženy, avšak Rumuni jsou v tomto ohledu mnohem horší a citlivější.“
„Chápu.“
Harriet Krugerová se usmála. „Vy máte nevídanou podporu veřejnosti. V životě jsem o jedné osobě nečetla ve všech časopisech tolik článků jako o vás. Jak to děláte?“
Na to Mary nedovedla odpovědět.
Harriet Krugerová mrkla na hodinky. „Oj! Přijdete pozdě. Florian
Hz na vás čeká. Doveze vás domů, abyste se mohla převléknout.“
„Převléknout? Kvůli čemu?“ tázala se překvapená Mary.
„Vy jste si neprohlédla program, který jsem vám dala na stůl?“
„Na něco takového už mi nezbyl čas. Chcete říci, že mám jít na nějaký večírek?“
„Na večírky. Dnes večer na tři. Tento týden jich máte před sebou celkem jedenadvacet.“
Mary na ni hleděla nevěřícně. „To není možné! Mám toho tolik k —“
„Večírky jdou podle jednotlivých států. V Bukurešti je celkem sedmdesát pět velvyslanectví a každé z nich postupně některý večer něco oslavuje.“
„Mohu říci,ne?“
„To by bylo ‚neSpojených států a to by se jich dotklo.“
Mary si povzdechla. „Tak abych se raději šla domů převléknout.“
Koktajlový dýchánek se konal v rumunském vládním paláci u příležitosti návštěvy nějakého hodnostáře z východního Německa.
Po příjezdu Mary jí šel okamžitě v ústrety prezident Ionescu. Políbil jí ruku a řekl: „Těšil jsem se, že vás zase uvidím.“
„Děkuji, Vaše Excelence, těšila jsem se také.“
Měla dojem, že dost vypil. Vzpomněla si na jeho kádrový materiál.
Ženatý, jeden syn, čtrnáct let, jasný dědic a tři dcery. Sukničkář. Mnoho pije. Vychytralé uvažování venkovana. Roztomilý, když se to hodí jeho záměrům. Velkorysý ke svým přátelům. Nebezpečný a bezohledně krutý ke svým nepřátelům, Mary si pomyslela: Zřejmě člověk, před nímž je nutnési dát pozor. Ionescu uchopil Mary za ruku a zavedl ji do opuštěného kouta. „Jistě brzy shledáte, že my Rumuni jsme zajímaví lidé.“ Stiskl jí ruku.
„Jsme velmi vášniví.“ Podíval se na ni, zvědav na její reakci. „Jsme potomky starověkých Dáků a jejich přemožitelů Římanů, což sahá do roku 106 po Kristu. Celá staletí jsme byli rohožkou Evropy. Byli jsme zemí s gumovými hranicemi. Hunové, Gólové, Avaři, Slované i Mongolové si o nás otírali nohy, ale Rumunsko přežilo. Víte, proč?“ Naklonil se k Mary blíž. Ucítila v jeho dechu alkohol. „Náš lid získal silné, energické a pevné vedení. Lidé mi věří a já jim vládnu.“
Mary si připomněla několik skutečností, jak se o nich doslechla. Zatýkání uprostřed noci, fraškovitá soudní řízení, zvěrstva, mizení lidí.
Během loneskova hovoru se mu Mary dívala přes rameno na lidi tísnící se v místnosti. Bylo jich nejméně dvě stě a Mary věřila, že jsou zastoupena všechna velvyslanectví v Rumunsku. Brzy se s nimi se všemi osobně setká, jak zjistila pohledem na soupis schůzek vypracovaný
Harrietou Krugerovou. Bude muset vykonat zdvořilostní návštěvy na všech sedmdesáti pěti velvyslanectvích. Kromě toho na ni čeká bezpočet koktajlových dýchánků a věcí zaplňujících šest dnů v týdnu.
Kdy vlastně budu mít čas být velvyslankyní? divila se v duchu. Současně si však uvědomila, že to je součást její velvyslanecké práce.
Nějaký muž přišel za prezidentem loneskem a šeptal mu do ucha
Výraz v loneskově tváři zkameněl. Zasyčel něco v rumunštině, muž přikývl a rychle odešel. K Mary se diktátor obrátil opět zářící šarmem.
„Musím vás opustit. Těším se, že vás zase brzy uvidím.“ Ionescu byl pryč.
Poznámky překladatele: rezidence - sídelní budova, palác hlavy státu nebo jiného vysokého hodnostáře, zejména velvyslanců. majordomus - správce ve velké domácnosti, v domě. piéce de résistance - zlatý hřeb. budoár - menší, elegantně zařízený dámský pokoj určený k přijímání důvěrných přátel, k osobní úpravě a šlechtění apod. porte-cochére - průjezd domem, střechou chráněné místo, kde cestující nastupují a vystupují.
Břečťanová liga - Ivy League - skupina osmi nejstarších a nejváženějších univerzit na východním pobřeží Spojených států: Yale, Harward. Princton, Columbia,
Darthmouth, Comell. Peasylvania a Brown. která mají vysokou vědeckou i společenskou prestiž. jediná souhrnná transakce - kde odebrání dobrého (zboží) je vázáno na odebrání podřadnějšího nebo kde výhodné je vázáno na nevýhodné egotismus - snaha stavět do popředí všude vlastní já.

Kapitola 19

Mary přikázala Florianovi, aby pro ni přijel už v půl sedmé. Měla před sebou mnoho úkolů. Časným nástupem chtěla získat náskok v práci. Cestou na velvyslanectví si přečetla zprávy a komuniké jiných velvyslanectví došlé během noci do rezidence.
Při procházení chodbou velvyslanectví se překvapeně zastavila u kanceláře Mika Slada. Zaujat prací seděl za psacím stolem. Neoholený. Zvědavě jí napadlo, jestli tam snad sedí celou noc.
„Nějak jste si přivstal,“ řekla Mary.
Zvedl hlavu. „Dobré ráno. Rád bych s vámi mluvil.“

„Dobře.“ Vykročila k němu do kanceláře.
„Tady ne. Ve vaší kanceláři.“
Spojovacími dveřmi prošel za Mary do její kanceláře. Všimla si, že jde k přístroji v koutě kanceláře. „To je trhací přístroj,“ poučoval ji Mike.
„To vím.“
„Opravdu? Včera večer jste na stole nechala několik papírů. Byly ofotografovány a odeslány do Moskvy.“
„Ach, můj Bože! Musela jsem na to zapomenout. Co to byly za papíry?“
„Seznam kosmetických prostředků, toaletní papír a jiné osobní ženské potřeby, které jste si objednala. Není to tak závažné. Uklízečka pracuje pro Securítate. Rumuni jsou vděční za sebenepatrnější informaci, kterou mohou získat. V sestavování útržkovitých zpráv však jsou na vysoké úrovni. Lekce číslo jedna: Na noc musí být všechno zamčeno v sejfu nebo roztrháno.“
„Jaká je lekce číslo dvě?“ zeptala se odměřeně Mary.
Mike se zeširoka rozesmál. „Velvyslanec vždycky začíná den šálkem kávy se zástupcem diplomatické mise. Jakou kávu si přejete?“
S tím arogantním mizerou neměla vůbec chuť kávu pít. „Já černou.“
„Dobře. Musíte si hlídat figuru. Zdejší strava jde příliš na tloušťku.“
Vstal a vykročil ke dveřím vedoucím do jeho kanceláře. „Vařím vlastní směs. Určitě vám bude chutnat.“
Mary byla zlostí bez sebe. Musím s ním jednat opatrně, došla k názoru. Pokusím se ho ale dostat odsud co možná nejdříve.
Mike se vrátil se dvěma kouřícími hrníčky a položil je na psací stůl.
„Co mám udělat, abych zajistila pro Beth a Tima nástup do zdejší americké školy?“ zeptala se.
„Už jsem to zařídil. Florian je každé ráno odveze a odpoledne je vyzvedne.“
Mikova slova vyvedla Mary z rovnováhy. „Já - děkuji vám.“
„Až budete mít vhodnou chvilku, měla byste se podívat do školy. Je to malá škola, má asi jen sto žáků. V každé třídě je osm nebo devět studentů. Pocházejí odevšad - z Kanady, Izraele, Nigerie - z kdejakého státu, který vám napadne. Učitelé jsou vynikající.“
„Zastavím se tam.“
Mike usrkl kávy. „Doslechl jsem se, že jste si včera večer hezky popovídala s naším neohroženým vůdcem.“
„S prezidentem loneskem? Ano. Tvářil se velice potěšeně.“
„To on dovede. Je to příjemný člověk, dokud se na někoho nerozzlobí. Pak mu usekne hlavu.“
„Neměli bychom se o tom bavit v bublinovém pokoji?
„Ne nezbytně. Dnes ráno jsem nechal odstranit štěnice z vaší kanceláře. Je teď čistá. Až se tu objeví správce nebo uklízeči, pak si dejte pozor. Mimochodem, nenechejte se oklamat loneskovým šarmem. Je to dogmatický mizera. Celý národ jím pohrdá, lidé však nemohou v zásadě nic dělat. Tajná policie je všude. Je to něco jako KGB a policie dohromady. Všeobecně se předpokládá, že jedna ze tří osob pracuje pro
Securítate nebo KGB. Rumuni mají zakázáno udržovat jakékoliv styky s cizinci. Chce-li nějaký cizinec povečeřet v rumunském bytě, musí to předem schválit vláda.“
Mary se otřásla.
„Rumun může být zatčen a uvězněn za podepsání petice, za kritiku vlády, za nápisy na zdech —“
Mary sice četla v novinách a časopisech o útlaku v komunistických zemích, ale octnout se uprostřed tohoto dění bylo přece jen něco jiného.
Vyvolávalo to v ní neskutečný pocit.
„Tady neprobíhají soudní řízení?“ zeptala se Mary.
„Ale ano, příležitostně předvedou démonstrativní proces, na němž je dovolena přítomnost reportérů ze Západu. Ale naprosté většině uvězněných lidí se z ničeho nic přihodí smrtelná příhoda v době policejní vazby. V Rumunsku jsou gulagy, kam nám není přístup dovolen. Jsou v oblasti delty Dunaje u Černého moře. Mluvil jsem s lidmi, kteří tam byli. Tamější podmínky jsou hrůzostrašné,“
„A nemají kam utéci,“ přemýšlela Mary nahlas. „Na východě je
Černé moře, na jihu Bulharsko a Jugoslávie, Maďarsko a Československo na dalších hranicích. Jsou přesně uprostřed států za železnou oponou.“
„Slyšela jste o Dekretu o psacích strojích?“
„Ne.“
„Byl to loneskův poslední nápad. Nařídil registraci všech psacích a rozmnožovacích strojů. Po ukončení registrace všechny zkonfiskoval.
Takže teď lonescu kontroluje všechny informace, které se dostávají na veřejnost. Ještě kávu?“
„Ne, díky.“
„lonescu přitlačuje lidi tam, kde to bolí. Ti se však bojí stávkovat, protože vědí, že by za to byli zastřeleni. Zdejší životní úroveň je nejnižší v Evropě. Všeho je nedostatek. Jakmile lidé uvidí před obchodem frontu, postaví se do ní a koupí cokoliv, co je na prodej, aby využili příležitosti.“
„Zdá se mi,“ řekla pomalu Mary, „že právě všechny tyto skutečnosti nám skýtají nádhernou příležitost jim pomoci.“
Mike Slade se na ni zadíval. „Ovšem,“ řekl stroze. „Nádhernou.“
Při procházení čerstvě došlých kabelogramů z Washingtonu Mary myslela na Mika Slada. Byl to zvláštní člověk. Arogantní a hrubý a přece: Zařídil jsem školu pro děti. Florian je každé ráno odveze a odpoledne je vyzvedne. Kromě toho se zdálo, že má nepředstíraný zájem o rumunský lid a jeho problémy. Asi to bude složitější člověk, než jsem si

myslela, zakončila Mary svou úvahu.
Přesto však k němu nemám důvěru.
Úplnou náhodou se Mary dověděla o poradě probíhající za jejími zády. Odešla na oběd s rumunským ministrem zemědělství. Po příchodu na ministerstvo se dověděla, že ho prezident odvolal. Rozhodla se vrátit se na velvyslanectví a dobu oběda věnovat práci. „Pozvěte Lucase
Janklowa, Davida Wallaceho a Eddieho Maltze ke mně," požádala sekretářku.
Dorothy Stoneová váhala. „Jsou v konferenční místnosti, madam."
V jejím hlase zazněl podivně vyhýbavý tón.
„S kým jsou v konferenční místnosti?"
Dorothy Stoneová se zhluboka nadechla. „Se všemi ostatními konzuly."
Okamžik trvalo, než si Mary uvědomila dosah sdělené informace.
„Chcete tím říci, že personál má poradu beze mne?"
„Ano, paní velvyslankyně."
Bylo to něco neskutečného! „Předpokládám, že to není poprvé."
„Ne, není, madam."
„Co se tady děje, o čem bych měla vědět, ale nevím?"
Dorothy Stoneová se znovu zhluboka nadechla. „Všichni odesílají kabelogramy bez vašeho ověření."
Zapomeň na hrozící revoluci v Rumunsku, říkala si v duchu Mary.
Revoluce ti hrozí přímo tady na velvyslanectví. „Dorothy - svolejte poradu všech pracovníků velvyslanectví na tři hodiny odpoledne. Myslím tím ale opravdu všechny, do jednoho"
„Ano, madam."
Mary seděla v čele stolu a pozorovala zaměstnance, jak vstupují do konferenční místnosti. Vedoucí pracovníci se posadili ke konferenčnímu stolu, podřízení na židle podél stěny.
„Dobré odpoledne," řekla odměřeně Mary. „Nebudu vás dlouho zdržovat. Vím, že všichni máte dost práce. Zjistila jsem, že vedoucí pracovníci konají porady bez mého vědomí či schválení. Od tohoto okamžiku bude okamžitě propuštěn každý, kdo se podobné porady zúčastní." Koutkem oka si všimla, že Dorothy píše zápis. „Rovněž jsem zjistila, že někteří z vás odesílají kabelogramy bez mého vědomí. Podle protokolu ministerstva zahraničí má každý velvyslanec právo najímat a propouštět pracovníky podle vlastní úvahy." Obrátila se k zemědělskému konzulovi Tedu Thompsonovi. „Včera jste odeslal mnou neověřený kabelogram ministerstvu zahraničí. Na zítra odpoledne jsem vám zajistila místo v letadle odlétajícím do Washingtonu. Od tohoto okamžiku přestáváte být pracovníkem tohoto velvyslanectví." Rozhlédla se po místnosti. „Jestli kdokoliv z přítomných v této místnosti někdy odešle kabelogram bez mého vědomí a prověření nebo opomene pracovat v souladu s mým vedením, poletí nejbližším letadlem do Spojených států. To je všechno, dámy a pánové."
Nastalo omračující ticho. Pak všichni začali pomalu vstávat a jeden za druhým vypochodovali z místnosti. Mike Slade se při odchodu tvářil velice překvapeně.
Mary a Dorothy Stoneová zůstaly samy. „Co si o tom myslíte?" zeptala se Mary.
Dorothy se zeširoka usmála. „Elegantní a naprosto jednoznačné.
Byla to nejkratší a nejefektivnější porada, jakou jsem kdy zažila."
„Výborně. Teď je ale nejvyšší čas informovat také pracoviště kabelogramů."
Veškeré zprávy z velvyslanectví ve východní Evropě se odesílají zakódované. Jsou psány na zvláštním psacím stroji, v dešifrovací místnosti jsou elektronickým snímacím zařízením čteny a automaticky dešifrovány. Kódy se mění každý den. Kabelogramy se dělí na pět skupin s označením: vysoce tajné, tajné, důvěrné, omezené úřední použití a neUtajované. Pracoviště kabelogramů bylo v zamřížované místnosti bez oken, vybavené nejmodernějším elektronickým zařízením. Bylo přísně hlídané.
Vedoucí pracoviště, důstojník Sandy Palance, seděl na pracovišti za ochrannou klecí. Při příchodu Mary vstal. „Dobré odpoledne, paní velvyslankyně. Mohu pro vás něco udělat?"
„Ne. Tentokráte chci něco po vás."
Palance se zatvářil rozpačitě. „Prosím, madam?"
„Všechny kabelogramy, které jste do dneška odesílal bez mého ověření, jste odesílal neoprávněně."
„Konzulové mi říkali, že —" pokusil se bránit.
„Budete-li od nynějška kýmkoliv požádán o odeslání mnou neověřeného kabelogramů, okamžitě mi ho pošlete. Vyjádřila jsem se jasně?"
V jej ím hlase zazněla ocelová tvrdost.
Paláce si pomyslel. Ježíši! Určitě ji všichni podcenili. „Ano, madam. Rozumím."
„Výborně."
Mary se otočila a odešla. Věděla, že kabelové pracoviště používá
CIA k odesílání zpráv ‚černým kanálem. Neexistovala však žádná možnost tomu zabránit. Ráda by věděla, kolik pracovníků velvyslanectví pracuje pro CIA, jestli jí Mike Slade řekl plnou pravdu. Měla podezření, že neřekl.
Ten den večer si Mary poznamenala denní události a stručně sepsala problémy, kterým se bude muset ještě věnovat a položila je na noční stolek. Ráno se osprchovala, oblékla. Když poznámky brala z nočního stolku, okamžitě poznala, že jsou jinak srovnané, než byly večer. Můžete si být jistá, že velvyslanectví i rezidence jsou odposlouchávané. Mary chvilku stála a uvažovala.
Když Mary zůstala s Beth a s Timem v jídelně při snídani sama, najednou bez jakékoliv souvislosti hlasitě řekla. „Ti Rumuni jsou opravdu báječní lidé. Mám ale pocit, že v některých ohledech jsou přece jen daleko za Spojenými státy.

Víte, že v mnoha bytech našich pracovníků není teplo nebo neteče voda a nefungují záchody?“
Beth a Tim se na ni udiveně dívali.
„Myslím, že budeme muset Rumuny naučit, jak takové věci dávat do pořádku.“
Následujícího rána Jerry Davis překvapeně řekl. „Nevím, jak se vám to podařilo, ale všude se hemží řemeslníci a dávají byty do pořádku.“
Mary se s chutí rozesmála. „Musíte s nimi umět hezky jednat.“
Na konci porady Mike Slade řekl. „Je tu mnoho velvyslanectví, na nichž musíte vykonat zdvořilostní návštěvu. Měla byste začít už dnes.“
Jeho tón ji zlobil. Nemluvě o tom, že mu po tom nic nebylo. Úřednicí protokolu byla Haniet Krugerová, která byla onoho dne služebně mimo město.
Mike pokračoval. Je důležité, abyste velvyslanectví navštěvovala podle přednosti. Nejdůležitější je —“
„—je ruské velvyslanectví. Vím to.“
„Radil bych vám—“
„Pane Slade - budu-li potřebovat nějakou vaši radu, pokud jde o mé povinnosti, dám vám vědět.“
Mike si hlasitě povzdechl. „Správně.“ Vstal. „Jak račte, paní velvyslankyně.“
Po návštěvě ruského velvyslanectví Mary zbytek dne strávila rozhovorem s novináři, se senátorem z New Yorku, který chtěl důvěrné informace o disidentech a poradou s novým zemědělským konzulem.
Těsně před odchodem z kanceláře volala Dorothy Stoneová.,Paní velvyslankyně, mám pro vás naléhavý hovor z Washingtonu. Volá James Stickley.“
Mary zvedla sluchátko. „Budte zdráv,pane Stickleyi.“
Ve sluchátku zaburácel Stickleyův hlas. „Řekla byste mi laskavě, co to tam, proboha, zase vyvádíte?“
„Já - nevím, o čem mluvíte.“
„Pochopitelně. Státní sekretář právě obdržel formální notu z velvyslanectví Gabunu se stížností na vaše jednání.“
„No tak moment!“ ozvala se Mary. „To bude nějaký omyl. S velvyslancem Gabunu jsem vůbec nemluvila.“
„No právě,“ odsekl Stickley. „Mluvila jste však s velvyslancem Sovětského svazu.“
„To ano. Dnes ráno jsem u něho vykonala zdvořilostní návštěvu.“
„Vy si opravdu neuvědomujete, že velvyslanectví musíte navštěvovat v pořadí podle toho, kdy předala své pověřovací listiny?“
„Ano, ale —“
„Pro vaši informaci. V Rumunsku je Gabun první, estonské velvyslanectví poslední. Mezi nimi je sedmdesát jiných velvyslanectví. Máte nějaký dotaz?“
„Ne, pane. Omlouvám se —“
„Snažte se, aby se něco podobného už neopakovalo.“
Když se tu novinu dověděl Mike Slade, šel do kanceláře Mary.
„Snažil jsem se vám to říci.“
„Pane Slade—“
„V diplomatických kruzích se podobné přehmaty berou velice vážně. Je známé, že v roce 1661 členové doprovodné skupiny španělského velvyslance v Londýně přepadli kočár francouzského velvyslance, jezdce na posledním koni zabili, kočího zmlátili a přetnutím šlach zmrzačili dva koně. To všechno jenom proto, aby španělskému velvyslanci zaručili dojet do cíle jako první. Navrhuji, abyste odeslala omluvnou notu.“
Mary v tom okamžiku věděla, co bude mít k večeři. Své vlastní ponížení.
Neustále častější poznámky na publicitu věnovanou Mary a dětem ji začaly znervózňovat. „Dokonce v Pravděje o vás třech článek.“
O půlnoci zavolala Stantona Rogerse. V tu dobu by měl nastupovat do práce. Ozval se okamžitě.
„Jak se vede mé oblíbené velvyslankyni?“
„Výborně. A jak se daří vám, Stane?“
„Kromě toho, že mám každý den program vyžadující osmačtyřicet hodin, si nemohu stěžovat. Upřímně řečeno, dělám to nesmírně rád a těším se z každé minuty práce. Jak pokračujete vy? Máte nějaké potíže?
Mohl bych vám v něčem pomoci?“
„Vlastně žádné potíže nemám. Přece je tu však něco, co mi nedá spát a co mi vrtá v hlavě.“ Odmlčela se ve snaze nalézt správná slova, aby nedošlo k nějakému nedorozumění. „Viděl jste v Pravdě z minulého týdne mou fotografii s dětmi?“
„Ovšem, je nádherná,“ zvolal Stanton Rogers. „Konečně začínáme pronikat už i k nim.“
„Dostává se tak obrovské publicity i ostatním velvyslancům?“
„Upřímně řečeno, nedostává. Šéf však rozhodl, že pokud jde o vás, je nutné udělat maximum, abyste se stala ukázkovým příkladem. Prezident Ellison měl právě něco takového na mysli, když říkal, že potřebuje nalézt protějšek k ‚odpornému Američanovi, jak se nám na Východě říká. Máme vás, chceme vás představit veřejnosti a pochlubit se vámi.
Chceme, aby celý svět získal dobrý pohled na to nejlepší z naší země.“
„Já - pro mne to je nesmírně lichotivé.“
„Jen pokračujte v započatém díle.“
Před rozloučením se ještě několik minut nezávazně bavili.
Tak za propagační kampaní je sám prezident, uvažovala Mary. Pak není divu, že se podařilo zajistit tak velkou publicitu.
Vnitřek vězení Ivan Stelian bylo ještě mnohem hrůzostrašnější než vnějšek. Úzké chodby byly vymalovány odpuzující šedí. Džungli cel za černě natřeným mřížovím z horní pochůzné lávky hlídali kulomety ozbrojení strážní. Zápach

vycházející z přeplněných cel byl odpuzující.
Strážný zavedl Mary do malé návštěvní místnosti v zadní části věznice.
„Už na vás čeká. Máte deset minut.“
„Děkuji vám.“ Mary vešla do místnosti a strážný za ní zavřel dveře.
Hannah Murphyová seděla u malého poškrábaného stolu. Na rukou pouta, oblečená ve vězeňských šatech. Eddie Maltz o ní mluvil jako o hezké devatenáctileté studentce. Dívka před Mary vypadala o deset let starší. Tvář bledá a vyzáblá, oči rudé a oteklé. Vlasy neučesané.
„Nazdar,“ řekla Mary. „Jsem americká velvyslankyně.“
Hannah Murphyová se na ni podívala a začala neovladatelně vzlykat.
Mary ji objala a konejšivě řekla. „Pš! Všechno bude zase v pořádku.“
„Ne, nebude,“ naříkalo děvče. „Příští týden budu odsouzena. Buduli muset tady strávit pět roků, pak určitě zahynu. Zemřu!“
Mary ji na okamžik přitiskla k sobě. „AU right, řekni jak se to vlastně stalo.“
Hannah Murphyová se zhluboka nadechla a po malé chvilce řekla.
„Byla jsem sama - setkala jsem se s mužem - byl to Rumun. Choval se ke mně hezky a pak - pak jsme se milovali. Od kamarádky jsem dostala několik stonků marihuany a tak jsem se s ním o jeden podělila. Pak jsme se zase pomilovali a já jsem usnula. Ráno byl pryč, místo něho byla u mne policie. Byla jsem nahá. Oni- oni jen stáli a dívali se, jak se oblékám. Pak mne odvedli do této špinavé díry.“ Bezmocně zavrtěla hlavou.
„Řekli mi, že dostanu pět roků.“
„Nedostaneš, pokud v tom budu moci něco udělat.“
Mary uvažovala o slovech Lucase Janklowa před odjezdem do vězení. „Nemůžete pro ni udělat nic, paní velvyslankyně. Už jsme se o to pokoušeli. Pět let je norma pro cizince. Kdyby byla Rumunkou, dostala by doživotí.“
Mary se podívala na Hannah Murphyovou a řekla: „Udělám vše, co je v mých silách, abych ti odtud pomohla.“
Mary si přečetla úřední policejní zprávu o uvěznění Hannah Murphyové. Byla podepsána šéfem Secuňtate kapitánem Aurelem Istrasem. Zpráva byla krátká, provinění děvčete nebylo sebeméně zpochybněno. Budu muset na to jít nějak jinak, pomyslela si Mary. Aurellstrase.
To jméno jí připadalo nějaké známé. Pak si vzpomněla na důvěrný fascikl Jamese Stickleye, který jí půjčil ve Washingtone. Bylo v něm něco i o kapitánu Istrasem. Něco o - pak si vzpomněla.
Schůzku s kapitánem si Mary domluvila na dopoledne příštího dne.
„Zbytečně plýtváte časem,“ řekl jí odměřeně Mike Slade. „Istrase je nebetyčná hora, s níž nikdo nepohne.“
Aurel Istrase byl nevysoký snědý muž se zjizveným obličejem, měl lesklou plešatou hlavu a zhnědlé zuby. Kdysi dávno mu někdo zlomil nos, který se dobře nezahojil. Istrase přišel na schůzku na velvyslanectví. Byl zvědavý na novou americkou velvyslankyni.
„Přála jste si se mnou mluvit, paní velvyslankyně?“
„Ano. Děkuji vám, že jste přišel. Chci si s vámi popovídat o případu
Hannah Murphyové.“
„Ach, ano, to je ta pouliční prodavačka drog. V Rumunsku máme přísné zákony, pokud jde o prodej drog. Překupníky nemine vězení.“
„To je správné,“ řekla Mary. „To slyším ráda. Kéž by byly protidrogové zákony ve Spojených státech přísnější.“
Istrase se na Mary podíval, jako kdyby ho její slova vyvedla z míry.
„Chcete tím říci, že se mnou souhlasíte?“
„Naprosto. Každý, kdo prodává drogy, zasluhuje jít do vězení. Jenže Hannah Murphyová žádné drogy neprodávala. Pouze malý kousek marihuany nabídla svému milenci.“
„To je přece jedno a totéž. Kdyby —“
„Ne tak docela, pane kapitáne. Jejím milencem byl poručík policie, který tu marihuanu kouřil. Jestlipak jste ho potrestal?
„Za co bych ho měl trestat? On přece jen shromažďoval důkazy trestného činu.“
„Má váš poručík ženu a tři děti?“
Kapitán Istrase se zamračil. „Ano, má. Ta Američanka ho ale do postele dostala lstí.“
„Pane kapitáne - Hannah Murphyová je devatenáctiletá studentka.
Váš poručík má čtyřicet pět. Tak kdo koho asi obelstil?“
„Věk s tím přece nemá vůbec nic společného,“ řekl umíněně kapitán.
„Ví poručíkova manželka o milostné pletce svého manžela?“
Kapitán Istrase se na Mary nechápavě podíval. „Proč by o tom měla vědět?“
„Protože mám dojem, že v tomto případě šlo o zcela jasný případ navádění někoho k trestnému činu, aby dotyčný mohl být chycen do pasti. Nejlepší asi bude seznámit s tímto případem širokou světovou veřejnost. Mezinárodní tisk bude takovým soustem nadšen.“
„To by nemělo vůbec žádný smysl,“ bránil se kapitán.
„Snad proto, že poručík je náhodou vaším zetěm?“ vynesla eso Mary.
„Ale to vůbec ne!“ řekl rozzlobeně kapitán. „Chci jenom dát průchod spravedlnosti.“
Z přístupných dokladů se Mary dočetla, že kapitánův zeť se specializoval na seznamování s mladými turisty - mužskými nebo ženskými a spal s nimi. Vždy navrhl místo, kde mohli drogy prodat nebo koupit a pak je udal.
„Nepovažuji za nevyhnutelné, aby se vaše dcera dověděla o chování svého manžela. Myslím, že pro všechny zúčastněné by bylo mnohem lepší, kdybyste Hannah Murphyovou v tichosti propustil z vězení a já ji pošlu zpátky do Spojených států. Co vy na to, pane kapitáne?“

Kapitán seděl, kouřil a přemýšlel. „Vy jste opravdu velice zajímavá žena," řekl konečně.
„Děkuji vám. Vy jste zase velmi zajímavý muž. Slečnu Murphyovou budu očekávat v kanceláři dnes odpoledne. Postarám se, aby prvním letadlem odletěla z Bukurešti."
Pokrčil rameny. „Pokusím se využít toho mála vlivu, který mám."
„Nepochybuji o tom, kapitáne Istrase. Děkuji vám."
Následující den dopoledne byla vděčná Hannah Murphyová na cestě domů.
„Jak jste to dokázala?" ptal se nevěřícně Mike Slade.
„Řídila jsem se vaší radou. Okouzlila jsem ho."

Kapitola 20

V pět hodin ráno, v den, kdy měly děti poprvé nastoupit do školy, volali z velvyslanectví, že přišel noční kabelogram vyžadující okamžitou odpověď. Tím začal dlouhý a velmi únavný, neustálou činností naplněný den. Do rezidence se Mary vrátila až po sedmé hodině večer.
Děti na ni čekaly.
„Tak jaké to bylo ve škole?" zeptala se Mary.
„Líbí se mi tam," odpověděla Beth. „Vědělas, že tam chodí děti ze dvaceti dvou zemí? Jeden hezký Ital se na mne díval celé vyučování. Je to bezvadná škola."
„Mají úžasnou vědeckou laboratoř," dodal nadšeně Tim. „Zítra budeme pitvat několik rumunských žab."
„Zdá se mi velice zvláštní, že každý mluví nějakým jiným směšným přízvukem," řekla Beth.
„Uvědomte si," řekla Mary dětem, „že ten, kdo mluví s nějakým přízvukem, dovede hovořit jedním jazykem navíc oproti vám. Jsem ráda, že jste spokojené a nemáte žádné problémy."
„Ne, nemáme. Mike se postaral o všechno."
„Kdo?"
„Pan Slade. Požádal nás, abychom ho oslovovali Mike."
„Co má Mike Slade společného s vaší docházkou do školy?"
„On ti to neřekl? Zastavil se pro nás, dovezl nás do školy a představil nás učitelům. On se se všemi zná."
„Zná se také s mnoha dětmi," doplnil Tim. „A těm nás také představil. Všichni ho mají rádi. Je to prima chlap."
Až nějak příliš prima, napadlo Mary.
Když následujícího rána Mike vešel do kanceláře Mary, přivítala ho slovy. „Dověděla jsem se, že jste Beth a Tima odvezl do školy."
Přikývl. „Pro takovou mládež přece jen není tak zcela jednoduché přizpůsobit se v cizí zemi novému prostředí. Jsou to ale dobré děti."
Jestlipak má Mike nějaké děti? Najednou si uvědomila, jak málo ví o soukromém životě Mika Slada. Možná je to tak lepší, usoudila. Určitě se chce dočkat toho, až ve své funkci zklamu.
V sobotu odpoledne Mary vzala děti do soukromého Diplomatického klubu, kde se členové diplomatického společenství scházeli vyměnit si poslední klepy a popovídat si.
Na druhé straně pátia viděla Mika Slada s někým sedět a pít drink.
Když se žena obrátila, Mary v ní poznala Dorothy Stoneovou. Měla pocit, jako kdyby ji někdo udeřil palicí do hlavy. Takže její sekretářka spolupracuje s nepřítelem. Zajímalo by ji, jak dalece si jsou blízcí. Musím být opatrná a moc jí nedůvěřovat, umiňovala si Mary. Anebo lépe vůbec nikomu.
Harriet Krugerová seděla u stolu sama. Mary šla za ní. „Dovolíte, abych si přisedla?"
„Bude mi potěšením." Harriet vytáhla balíček amerických cigaret.
„Cigaretu?"
„Ne, díky. Nekouřím."
„V této zemi nelze bez cigaret žít," řekla Hariet.
„Tomu nerozumím."
„Tady lze všechny problémy řešit balíčkem dobrých cigaret. Myslím to doslova tak jak to říkám. Potřebujete-li navštívit lékaře, dáte cigarety zdravotní sestře. Tak je tomu všude. Chcete-li od řezníka maso, od opraváře dát do pořádku auto nebo od elektrikáře opravit lampu všechny získáte, jedině když je podplatíte cigaretami. Jedna moje italská přítelkyně potřebovala malý operativní zákrok. Musela však podplatit zdravotní sestru, aby při přípravě na sál k operaci použila novou žiletku a pak musela podplatit další sestry, aby čerstvou ránu obvázaly čerstvým obinadlem a ne starým, už kdovíkolikrát použitým."
„Ale proč—?"
„V této zemi je nedostatek obvazů a medikamentů všech druhů, na jaké si jen vzpomenete. A takové to je v celém východním bloku. Minulý měsíc se ve východním Německu vyskytla řada případů otravy botulotoxinem. Neměli žádné antisérum, všechna museli dovézt ze
Západu."
„A lidé nemají možnost si ani někde postěžovat," dodala Mary.
„Ale ano, vymysleli si své způsoby protestu. Slyšela jste o Bulovi?"
„Ne."
„Je to mytická postava, kterou Rumuni používají, když si chtějí ulevit. Vypravuje se o lidech, stojících jednoho dne ve frontě na maso. Řada se vůbec nehýbala dopředu. Po pěti hodinách se Bula rozzuřil a řekl:
„Půjdu tamhle do paláce a zabiju loneska!O dvě hodiny později se do řady vrátil. Přátelé se ho zeptali:‚Tak jak to

dopadlo, zabils ho?‚Ale ne, byla tam taky tak dlouhá fronta‚řekl Bula.“
Mary se rozesmála.
„Víte, co je na zdejším černém trhu největším trhákem?“ zeptala se
Harriet Krugerová. „Naše tuzemské videokazety.“
„To se tak rádi dívají na naše filmy?“
„Ale vůbec ne - jde o reklamní videokazety předvádějící technické vymoženosti. Všechno, co my považujeme za samozřejmé, je pro ně něčím nedostupným, ať jsou to pračky, vysavače, auta či televizory. Tím vším jsou doslova okouzleni.“
Mary zvedla hlavu právě včas, aby zahlédla Mika Slada a Dorothy
Stoneovou odcházet z klubu. Zajímalo by ji, kam asi jdou.
Večer po únavném dni na velvyslanectví Mary toužila jedině se vykoupat, převléknout a zapomenout na celodenní pracovní maratón. Na velvyslanectví se ani na minutu nezastavila, o tom, že by mohla chvilku věnovat sobě samé, si mohla dát jenom zdát. Brzy ale přišla na to, že v rezidenci to není o nic lepší. Kamkoliv se vrtla, všude bylo služebnictvo. Měla nepříjemný pocit, že ji neustále někdo sleduje.
Jednou v noci vstala ve dvě hodiny a sešla dolů do kuchyně. Sotva otevřela ledničku, uslyšela za sebou hluk. Obrátila se. U dveří stáli majordomus Mihal ve služebním obleku s Rosicou, Deliaou a Carmen.
„Přejete si něco, madam?“ zeptal se Mihal.
„Nic,“ řekla Mary. „Chtěla jsem si jenom vzít něco malého k jídlu.“
Vešel šéfkuchař Cosma a dotčeně řekl: „Madam, nemusíte se obtěžovat, stačí říci, že máte hlad a já něco připravím.“
Všichni se na Mary dívali káravými pohledy.
„Já ve skutečnosti nemám hlad,“ řekla Mary. „Děkuji vám.“ A utekla zpátky do pokoje.
Následujícího dne o této příhodě řekla Timovi a Beth. „Abych řekla pravdu, cítila jsem se jako druhá manželka v Rebbece.“
„Co je to Rebbeca? zeptala se Beth.
„To je překrásná kniha, kterou si jednoho dne přečteš.“
Ráno v kanceláři na Mary čekal Mike Slade.
„Máme nemocného mládence. Bylo by lepší, kdybyste se šla na něho podívat,“ řekl.
Zavedl ji do malé kanceláře na konci chodby. Na gauči ležel a bolestně naříkal bledý voják námořní pěchoty.
„Co je mu?“ zeptala se Mary.
„Odhaduji to na zánět slepého střeva.“
„Nejlepší bude, když ho okamžitě odvezeme do nemocnice.“
Mike se k ní obrátil a zadíval se na ni. „Tady ale ne.“
„Co tím chcete říci?“
„Musíme ho letecky dopravit do Říma nebo do Curychu.“
„To je směšné,“ odsekla Mary. Pak ztlumila hlas, aby ji chlapec neslyšel. „Nevidíte, jak je mu zle?“
„Směšné nebo ne, z amerických velvyslanectví nikdo nechodí do nemocnic v zemích za železnou oponou.“
„Pročpak—?“
„Protože jsme lehce zranitelní. Byli bychom vydáni na milost a nemilost rumunské vládě a Securitate. Mohli by nás uspat éterem nebo do nás dostat skopolamin - a pak by z nás mohli dostat kdejakou informaci. Podle zavedené praxe na ministerstvu zahraničí ho pošleme letadlem.“
„Proč nemá naše velvyslanectví vlastního lékaře?“
„Protože jsme zařazeni do velvyslanecké kategorie C. To znamená, že v rozpočtu této kategorie velvyslanectví se nepamatuje na vlastního lékaře. Americký lékař nás navštěvuje jednou za tři měsíce. V mezidobí máme na menší zdravotní problémy či bolesti lékárníka.“ Mike přistoupil k psacímu stolu a zvedl nějaký papír. „Stačí to podepsat a okamžitě odletí. Zařídím pro něho zvláštní letadlo.“
„Výborně.“ Mary podepsala papír. Pak zašla za mladíkem a uchopila ho za ruku.
„Brzy budete v pořádku,“ utěšovala ho. „Úplně v pořádku.“
O dvě hodiny později příslušník námořní pěchoty letěl do Curychu.
Následujícího rána se Mary zeptala Mika Slada, jak se vede vojákovi. Slade pokrčil rameny. „Je po operaci,“ řekl netečně. „Bude v pořádku.“
To je ale bezcitný člověk, uvažovala Mary. Jestlipak existuje něco, co by s ním aspoň trochu pohnulo?

Kapitola 21

Ať Mary přijela na velvyslanectví jakkoliv časně, Mike Slade tam byl vždy před ní. Jen zřídkakdy ho viděla na některém z mnoha velvyslaneckých dýchánků. Domnívala se, že se baví jen v přísném soukromí.
Neustále ji něčím překvapoval. Jednou odpoledne dovolila, aby
Florian odvezl Beth a Tima do parku Floreasca na kluziště si zabruslit.
Mary odešla z práce dřív, aby se k nim přidala. Jaké bylo její překvapení, když Mika Slada viděla bruslit s dětmi. Na první pohled bylo vidět, že se všichni báječně baví. Trpělivě je učil bruslit osmičky. Budu muset děti před ním varovat, pomyslela si Mary. Nebyla si ale přesně jistá, před čím vlastně by je měla varovat.
Následujícího rána Mike za Mary přišel okamžitě po jejím příchodu. „Za dvě hodiny dorazí kodel. Myslel jsem si—“
„Jakýkodel?“
„To je zkratka pro kongresovou delegaci. Čtyři senátoři s manželkami a s poradci. Předpokládají, že se s nimi setkáte.

Zajistím jim schůzku s prezidentem loneskem a Harrietu požádám, aby se jim věnovala při nákupech a prohlídce zajímavostí.“
„Děkuji vám.“
„Trochu mé doma vařené speciální kávy?“
„Výborně.“
Pozorovala ho, jak prochází spojovacími dveřmi do své kanceláře a uvažovala. Zvláštní člověk. Hrubý, neomalený. A přece, jakou trpělivost projevuje s Beth a s Timem.
Vrátil se s dvěma šálky kávy. „Máte děti?“ zaskočila ho Mary otázkou.
Mike Slade byl opravdu poněkud vyveden z míry. „Mám dva chlapce.“
„Kde-?“
„Jsou v péči mé bývalé manželky,“ řekl, ale okamžitě změnil téma hovoru. „Zkusím zajistit schůzku s loneskem.“
Káva byla opravdu lahodná. Později si Mary uvědomila, že právě v tento den se pití kávy s Mikem Sladem stalo ranním obřadem.
Anděl ji sebral v La Boča nedaleko nábřeží, kde stála s ostatními putas. Všechny měly na sobě přiléhavé blůzy a džíny na stehnech rozstřižené, aby vystavily na odiv své zboží. Nevypadala starší než patnáct.
Nebyla hezká, to ale Andělovi vůbec nevadilo.
„Vámonos, querída. Pohrajeme si spolu.“
Dívka bydlela v nedalekém levném bytě v domě bez výtahu. Byl to jeden špinavý a neuklizený pokoj s postelí, dvěma židlemi, lampou a výlevkou.
„Svlékni se, estrelita. Chci tě vidět nahou.“
Děvče zaváhalo. Něco ji na Andělovi děsilo. Měla však mizerný den a Pepemu musela přinést nějaké peníze, aby ji neztloukl. Pomalu se začala svlékat.
Anděl stál a díval se. Svlékla blůzu, pak džíny. Pod tím neměla na sobě nic. Tělo měla bledé a hubené.
„Boty si nechej. Pojď ke mně a klekni si.“
Dívka poslechla.
„Teď ti řeknu, co chci, abys udělala.“
Poslouchala a s hrůzou v očích se na něho podívala. „Nikdy jsem nedělala—“
Anděl ji kopl do hlavy. Ležela na podlaze a sténala. Anděl ji zvedl za vlasy a hodil na postel. Dívka začala křičet, Anděl ji okamžitě silně udeřil do tváře. Naříkala.
„To je dobré,“ řekl Anděl. „Chci tě slyšet naříkat.“
V následujícím okamžiku jí svou obrovskou pěstí krutě udeřil a zlomil jí nos. Svou zábavu Anděl skončil o třicet minut později. Dívka ležela na posteli v bezvědomí.
Anděl se s pohledem upřeným na tělo dívky zřízené k nepoznání zasmál a hodil na postel několik pesos. .Gradas.
Mary trávila každou volnou chvilku s dětmi. Spolu navštívili a prohlédli mnoho památek. Stále ale ještě zbývaly desítky muzeí a starých kostelů. Pro děti se však zlatým hřebem stal výlet do Brašova, do Dráculova hradu hluboko v srdci Transylvánie, asi sto mil od Bukurešti.
„Hrabě byl skutečným princem,“ informoval cestou Florian. „Princ
Vlado Tepeš. Stal se věhlasným hrdinou, protože zastavil tureckou invazi.“
„Myslel jsem, že jenom s oblibou usmrcoval lidi a vysával jejich krev,“ řekl Tim.
Florian přikývl. „To ano. Naneštěstí Vladovi po válce stoupla moc do hlavy. Stal se diktátorem a své nepřátele narážel na kůly. Šířící se pověst z něho udělala upíra. Irský spisovatel Brani Stoker na podkladě této pověsti napsal knihu. Kniha sice za moc nestojí, ale z hlediska turistického ruchu se ukázala jako zázračná.“
Hrad byl obrovský. Všichni byli vyčerpaní, už když k němu po příkrých schodech stoupali. V místnosti s nízkým stropem byly zbraně a starobylé nástroje.
„Tady hrabě Dracula své oběti vraždil a pil jejich krev,“ tvrdil pohřebním hlasem průvodce.
Místnost byla rozlehlá a dýchala tajemstvím. Přes Timovu tvář se otřela pavučina. „Nebojím se sice, ale mohli bychom odtud odejít?“ obrátil se k matce.
Na malém letišti na okraji Bukurešti každých šest týdnů přistálo americké vojenské letadlo C-130. Přiváželo hlavně potraviny, ale i jiné, v Bukurešti nesehnatelné věci, které si pracovníci velvyslanectví objednávali přes armádní proviantní středisko ve Frankfurtu.
Jednou ráno, při obvyklé ranní kávě, Mike řekl: „Dnes má přiletět proviantní letadlo. Nechtěla byste se se mnou projet na letiště?“
Mary se chystala říci ne, protože měla před sebou mnoho práce a v jeho pozvání nenacházela smysl. Jenže Mike Slade nikdy nic nedělal zbytečně. Zvědavost převážila nad skepsí.
„Allright.“
Cestou na letiště se bavili o pracovních problémech velvyslanectví čekajících na nutné projednání a vyřešení. Rozhovor probíhal věcně a neosobně.
Ozbrojený příslušník námořní pěchoty na letišti otevřel vrata a nechal limuzínu projet. Letadlo C-130 přistálo o deset minut později.
Za plotem kolem letiště se tísnily stovky Rumunů a hladovými pohledy sledovaly vykládání letadla.
„Co ti lidé tady dělají?“
„Opájejí se sněním. S obdivem se dívají na věci, které nikdy nemohou mít. Vědí, že dostáváme maso, mýdlo a parfémy. Je zajímavé, že lidé jsou tady při každém přistání našeho letadla. Zřejmě existuje nějaký záhadný podzemní telegraf.“
Mary pozorovala chtivé tváře za plotem. „To je neuvěřitelné.“

„Ve skutečnosti jim nejde jen o samotný náklad. Samo letadlo je pro ně symbolem svobodné země, která se stará o své občany.“
Mary se obrátila k Mikovi. „Proč jste mne sem přivezl?“
„Byl bych velice nerad, kdybyste se nechala obalamutit sladkými řečmi prezidenta Ioneska. Skutečné Rumunsko vidíte tady.“
Každý den při příjezdu do práce Mary viděla před bránami dlouhé fronty lidí čekajících na začátek úředních hodin konzulární sekce velvyslanectví. Vždycky si myslela, že tito lidé sem chodí s drobnými problémy v naději, že jim je konzul pomůže vyřešit. Když se na čekající lidi jednoho rána podívala lépe, jejich výrazy ve tvářích ji přinutily zajít do kanceláře za Mikem.
„Kdo jsou všichni ti lidé čekající v řadě venku?“
Mike přistoupil k oknu s Mary. „Většinou to jsou rumunští Židé. Čekají, aby mohli vyplnit žádosti o víza.“
„V Bukurešti je přece izraelské velvyslanectví. Proč nejdou tam?“
„Ze dvou důvodů,“ vysvětloval Mike. „Především si myslí, že vláda
Spojených států má větší možnosti než izraelská vláda pomoci jim dostat se do Izraele. Druhým důvodem je jejich naivní představa, že bezpečnostní orgány Rumunska neodhalí jejich úmysly, když přijdou sem.
Samozřejmě se v tom velice mýlí.“ Ukázal z okna. „Přímo naproti velvyslanectví je činžák, v němž je několik bytů obsazeno agenty tajné policie, kteří teleobjektivy fotografují každého, kdo vchází nebo vychází z našeho velvyslanectví.“
„To je hrozné!“
„Je to oblíbená hra vlády se svými občany. Jakmile si nějaká židovská rodina podá žádost o vystěhovalecká víza, okamžitě všem odeberou zelené pracovní karty a vyhodí je z bytu. Jejich sousedé jsou varováni, aby se s nimi přestali stýkat. Teprve po třech nebo čtyřech letech jim vláda sdělí, jestli výjezdní doklady dostanou. V naprosté většině případů je obvyklou odpovědí ‚ne.“
„Nemůžeme v tom něco udělat?“
„Neustále se o to snažíme. Ionescu si však s velkým potěšením s Židy hraje jako kočka s myší. Jen velmi málo žadatelů dostane povolení zemi opustit.“
Mary se zahleděla do beznadějných tváří čekajících lidí. „Nějaká cesta přece musí být,“ řekla.
„Nedovolte, aby vám to zlomilo srdce,“ jemně ji upozornil Mike.
Velký časový rozdíl vlivem jiného časového pásma byl vyčerpávající. Bylo-li ve Washingtonu denní světlo, v Bukurešti byla půlnoc. Skoro každou noc ve tři nebo čtyři hodiny byla Mary probouzena telegramy a telefonními hovory. Po dojití nočního kabelogramu voják ve službě zavolal důstojníka denní služby, ten poslal štábního zástupce do rezidence vzbudit Mary. Mary bývala pak vždy příliš rozrušena, než aby mohla ještě usnout.
Edwarde, je to vzrušující. Opravdu si myslím, že to tady mohu změnit. Nu, v každém případě se aspoň o to snažím. Těžko bych se vyrovnávala s tím, kdybych úplně selhala. Všichni se mnou počítají. Kéž bys tady byl a řekl mi ‚ty to dokážeš, holčičko. Tolik mi chybíš. Slyšíš mne,
Edwarde? Jsi tady někde, kde tě nemohu vidět? Přivádí mne k šílenství, že na to nemám odpověď—
Popíjeli ranní kávu.
„Vyskytl se problém,“ začal Mike Slade.
„Ano?“
„Chce vás navštívit deputace rumunských církevních představitelů.
Církev v Utahu je pozvala na návštěvu. Rumunská vláda jim není ochotná vydat výjezdní víza.“
„Proč ne?“
„Jen velmi málo Rumunům je dovoleno odjet ze země. Povídá se vtip o dni, kdy se Ionescu chopil moci. Šel do východního křídla paláce a uviděl vycházející slunce.‚Dobré ráno, soudružko slunce‚řekl Ionescu. ‚Dobré ráno‚řeklo slunce: .všichni jsou tak šťastní, že jsi novým rumunským prezidentem.Téhož dne večer Ionescu zašel do západního křídla paláce, aby se podíval na západ slunce., Dobrý večer, soudružko slunce‚řekl. Slunce neodpovědělo., Jak to, že ráno jsi ke mně tak hezky mluvilo a teď se se mnou vůbec nechceš bavit?‚Teď jsem na západě a ty můžeš jít k čertu‚řeklo slunce. Ionescu se obává, že jakmile se církevní představitele jednou podívají na Západ, řeknou vládě, ať jde k čertu.“
„promluvím s ministrem zahraničí. Uvidím, co se v tom dá dělat.“
Mike vstal. „Máte ráda lidové tance?“ zeptal se.
„Proč?“
„Dnes večer je premiéra rumunského tanečního souboru. Říká se, že jsou moc dobří. Chtěla byste sejít podívat?“
Mary oněměla překvapením. Že ji Mike někam pozve, bylo poslední věcí, kterou by od něho očekávala.
Slyšela se odpovědět zcela neuvěřitelně: „Ano.“
„Výborně.“ Mike jí podal malou obálku. „Jsou tam tři vstupenky.
Můžete vzít Beth a Tima. Vstupenky jako zdvořilé gesto rumunské vlády dostáváme na většinu premiér.“
Mary zrudlá ve tvářích seděla s pocitem hloupé holky. „Děkuji vám,“ řekla škrobeně.
„Zařídím, aby vás Florian vyzvedl v osm hodin.“
Beth a Tim neprojevili zájem o představení tanečního souboru. Beth pozvala na večeři spolužačku.
„Je to moje italská přítelkyně,“ řekla Beth. „Je to okay?“
„Abych řekl pravdu, o lidové tance jsem se nikdy nezajímal,“ dodal
Tim.
Mary se rozesmála. „All right. Nebudu vás nutit.“

Mary by zajímalo, jestli její děti trpí také někdy pocitem samoty jako ona. Uvažovala, koho by na koncert pozvala. Plukovníka McKinneye, Jerryho Davise, Harriet Krugerovou? Nenašla však nikoho, s kým by chtěla strávit večer. Půjdu sama, rozhodla se.
Mary vyšla ze dveří. Florian už čekal.
„Dobrý večer, paní velvyslankyně.“ Uklonil se a otevřel dveře auta.
„Dnes máte nějakou dobrou náladu, Floriane.“
Zazubil se. „Jámám dobrou náladu vždycky, madam.“ Zavřel dveře a posadil se za volant. „My Rumuni máme rčení: ‚Polib ruku, kterou nemůžeš kousnout.“
Mary se odvážila otázky. „Floriane, žijete tady u vás v pohodě a ve štěstí?“
Podíval se na Mary ve zpětném zrcátku. „Mám vám říci oficiální verzi, paní velvyslankyně, nebo byste raději slyšela pravdu?“
Pravdu, prosím.“
„Za to, co vám teď řeknu, bych mohl být zastřelen. Tady u nás není šťastný žádný Rumun, pouze cizinci mohou tento pocit prožít. Vy můžete přicházet a odcházet kdy vám napadne. My jsme tady jako vězni.
A všeho je nedostatek.“ Právě jeli kolem dlouhé fronty před řeznictvím.
„Vidíte? Tři nebo čtyři hodiny budou v řadě čekat na jednu nebo dvě jehněčí kotlety a polovina stejně odejde s nepořízenou. Tak je to se vším. Víte ale kolik přepychových domů má Ionescu? Dvanáct! Vozil jsem tam mnoho rumunských představitelů. Každý je jako palác. A při tom tři nebo čtyři rodiny jsou nuceny bydlet spolu v malých bytech bez topení.“ Florian náhle zmlkl, jako by dostal strach, že toho řekl až příliš mnoho. „Neřeknete o tom nikomu, že ne, prosím?“
„Ovšemže ne.“
„Děkuji vám. Byl bych velice nerad, kdyby moje žena ovdověla. Je mladá. A Židovka. U nás se potýkáme s antisemitismem.“
Mary to věděla.
„Mezi lidmi se povídá o krámu, který měl dostat zásilku čerstvých vajec. V mrazivé zimě lidé stáli v řadě už od pěti hodin ráno. V osm hodin vajíčka ještě nebyla dovezena, jen řada se prodloužila. Vlastník krámu řekl:‚Dodávka nevystačí pro všechny. Židé mohou odejít.Ve dvě hodiny ještě stále nebyla vejce dodána, řada však byla delší. Majitel krámu řekl: .Odejdou nečlenové strany.O půlnoci lidé stále čekali v mrznoucím chladu. Vajíčka stále nebyla. Majitel zamkl krám a řekl:
Je to pořád stejné. Židé jako vždycky dostanou ze všeho to nejlepší.“
Mary nevěděla, jestli se má smát nebo plakat. Já s tím ale něco udělám, slibovala si v duchu.
Lidové divadlo bylo v ruchem překypující ulici Rapsoda Romana, přeplněné malými stánky s květinami, slipry z umělé hmoty, blůzami a psacími pery. Malé divadlo mělo hezkou fasádu. Jistě pamatovalo šťastnější doby. Samotné představení bylo nudné, kostýmy lacině pompézní a taneční ansámbl trapně neohrabaný. Mary se nemohla dočkat konce. S velikou chutí a úlevou konečně vyšla na čerstvý noční vzduch.
Florian stál před divadlem u limuzíny.
„Obával jsem se, že přijedu pozdě, paní velvyslankyně. Mám prázdnou pneumatiku. Rezervu mi někdo ukradl, tak jsem poslal pro jinou. Bude to trvat asi hodinu. Chcete počkat v autě?“
Mary se podívala na vysoko na nebi zářící úplněk. Byl svěží a jasný večer. Uvědomila si, že od svého příletu se vůbec neprošla ulicemi Bukurešti. Okamžitě se rozhodla.
„Myslím, že do rezidence dojdu pěšky.“
Přikývl. „Na procházku je překrásný večer.“
Mary se obrátila a vyšla směrem k Ústřednímu náměstí. Bukurešť se jí jevila jako okouzlující, exotické město. Na rozích ulic četla tajemné nápisy: Tuten — Gospodina — Chimice—
Pomalu prošla po Avenue Mosilor a zabočila do Piata Rosetti, kde uviděla červené a hnědé trolejbusy přecpané lidmi. I v této pozdní hodině byla většina obchodů otevřena a u všech stály fronty. Malé restaurace nabízely výborné rumunské koblihy gogoase. Chodníky byly plné nočních nakupujících se síťovými nákupními taškami pungas. Mary se zdálo, že lidé jsou jako zaraženi a chovají se zlověstně tiše. Nemohla se zbavit pocitu, že ji všichni pozorují, zvláště ženy se závistí hledí na její šaty. Přidala do kroku.
Na rohu Caley Victoriei se zastavila, protože si nebyla jistá, kterým směrem má jít dál. Zeptala se kolemjdoucího:
„Promiňte - mohl byste mi říci, jak se dostanu —?“
Zběžně na ni upřel vylekaný pohled a rychle šel dál.
Mají zakázáno mluvit s cizinci, vzpomněla si Mary.
Jak zjistí cestu domů? Pokusila si představit si trasu, kterou jela s Florianem. Nabyla dojmu, že rezidence je východně. Vykročila tímto směrem. Zakrátko se octla v tiché, slabě osvětlené vedlejší ulici. Daleko před sebou viděla široký, dobře osvětlený bulvár. Tam seženu taxi, ulevilo se jí.
Najednou uslyšela za sebou těžké kroky. Bezděčně se ohlédla. Rozložitý muž v převlečníku rychle spěchal k ní. Mary vykročila rychleji.
„Odpusťte,“ zvolal muž anglicky se silným rumunským přízvukem.
„Ztratila jste orientaci?“
S úlevou si oddechla. Snad to je nějaký druh policisty, který ji sledoval, aby se ujistil, že je v bezpečí.
„Ano,“ řekla vděčně. „Chci se vrátit k —“
V tom okamžiku se za ní ozval hluk rychle přijíždějícího auta a zakvílení brzd, když zastavilo těsně za ní. Chodec v převlečníku pevně sevřel ruku Mary. Cítila jeho horký, nepříjemné páchnoucí dech i tlusté prsty bezohledně svírající

její zápěstí. Začal ji tlačit k otevřeným dveřím auta. Mary se vzpírala ve snaze se osvobodit—
„Nastupte do auta!“ zavrčel muž.

Kapitola 22

„Ne!“ vykřikla.„Pomoc! Pomozte mi!“
Z opačné strany ulice se ozval výkřik a nějaká postava běžela k nim.
Muž svírající zápěstí Mary znejistěl.
Neznámý vykřikl. „Pusť ji!“
V následujícím okamžiku uchopil muže v převlečníku a odstrčil ho od Mary. Cítila, že je volná. V tom už ale muž sedící u volantu začal vystupovat, aby pomohl svému společníkovi.
Zdaleka bylo slyšet zvuk blížící se sirény. Muž v převlečníku vykřikl na svého společníka, oba muži rychle nastoupili do auta a okamžitě odjeli.
Před Mary zastavilo modrobílé auto s nápisem ‚Militiaa s blýskajícím modrým světlem na střeše. Z auta spěšně vystoupili dva uniformovaní muži.
Jeden se zeptal rumunsky: „Jste v pořádku?“. Pak lámanou angličtinou: „Co se stalo?“
Mary měla co dělat, aby se ovládla. „Dva muži-oni-po-pokoušeli se mne násilím vtlačit do auta. Kdyby-kdyby nebylo tohoto džentlmena
—“Obrátila se.
Neznámý byl pryč.
Mary celou noc s někým zápasila, snažila se utéci, v hrůze se probouzela, znovu usínala, aby se opět budila. Ta scéna sejí neustále vracela. Náhlé kroky spěchající k ní, zastavující auto a muži snažící seji násilím vtlačit do auta. Věděli, kdo je? Nebo se pouze snažili oloupit turistku oblečenou v amerických šatech?
V kanceláři na ni čekal Mike Slade. Přinesl dva šálky kávy a posadil se k psacímu stolu proti Mary. „Jak se vám líbilo představení?“
„Bylo to hezké.“ Po tom, co se stalo po představení, mu nebylo nic.
„Utrpěla jste nějaké zranění?“
Překvapeně se na Mika podívala. „Cože?
„Zranil vás, když se vás pokoušel unést?“ řekl vlídně.
„Já -jak jste se o tom dověděl?“
Mike odpověděl poněkud ironicky: „Paní velvyslankyně, Rumunsko je jedním obrovským veřejným tajemstvím. Tady se nemůžete ani vykoupat, aby se to všichni nedověděli. Procházet se sama po městě nebylo od vás moudré.“
„Teď už to vím,“ řekla odměřeně. „Už se to nestane.“
„Výborně,“ řekl stroze. „Sebral vám něco ten muž?“
„Ne.“
Zamračil se. „Nedává to žádný smysl. Kdyby chtěli získat váš kabát nebo kabelku, mohli vám je sebrat na ulici. Pokus o násilné nastoupení do auta svědčí o únosu.“
„Kdo by mne mohl chtít unést?“
„Určitě to nebyli loneskovi muži. Ten se vztahy s námi snaží trvale držet v klidné úrovni. Musela to být nějaká disidentská skupina.“
„Nebo profesionální zločinci, kteří chtěli za mne požadovat výkupné.“
„V této zemi neexistují únosy s úmyslem vymáhat výkupné. Kdyby někoho při takovém činu chytli, žádný soud by se vůbec nekonal - okamžitě by nastoupila popravčí četa.“ Upil kávy. „Smím vám něco poradit?“
„Poslouchám.“
„Odjeďte domů.“
„Cože?
Mike dopil kávu. „Nemusíte dělat nic, než odeslat písemnou rezignaci, sbalit děti a vrátit se do Kansasu, kde budete v bezpečí.“
Mary cítila, že jí rudnou tváře. „Pane Slade, udělala jsem chybu.
Není první, kterou jsem udělala a asi nebude poslední. Ale na toto místo mne jmenoval prezident Spojených států a dokud mne nevyhodí on, nepřeji si, abyste mi vy nebo kdokoliv jiný radil odjet domů.“ Násilím se snažila udržet hovorový tón řeči. „Předpokládala jsem, že lidé na tomto velvyslanectví budou pracovat se mnou, ne proti mně. Jestli je nad vaše síly to pochopit, pak proč neodjedete vy?“ Teď už se chvěla zlostí.
Mike Slade vstal. „Dohlédnu, abyste na psací stůl dostala ranní zprávy, paní velvyslankyně.“
Jediným tématem hovoru onoho dopoledne byl pokus o únos. Jak se to všichni dověděli? brala to s údivem Mary na vědomí. A jak to zjistil
Mike Slade? Mary by hrozně ráda znala jméno svého zachránce. Chtěla by mu poděkovat. Zahlédla hojen velice krátce, ale nabyla dojmu, že to byl přitažlivý muž něco málo přes čtyřicet s předčasně šedivými vlasy.
Mluvil s nějakým přízvukem - snad francouzským. Jestli to byl turista, pak už mohl být z Rumunska pryč.
Mary se nemohla zbavit jedné myšlenky. Stále jí vrtala hlavou. Věděla, že jediným člověkem, kdo by se jí rád zbavil, je Mike Slade. Co když to byl on, kdo zorganizoval útok na ni, aby ji postrašil a přinutil ji k odjezdu? Vstupenky do divadla dostala přece od něho. On věděl, kde bude. Tu vtíravou myšlenku nemohla z hlavy vypudit.
Mary zvažovala, jestli má o pokusu o únos říci dětem. Nakonec to zavrhla. Nechtěla je zbytečně lekat. Bude zvlášť pečlivě dbát na to, aby nikdy nebyly samy.

Toho dne večer se na francouzském velvyslanectví konal koktajlový večírek na počest návštěvy francouzské koncertní pianistky. Mary byla unavená a nervózní, dala by cokoliv za to, aby nemusela na večírek chodit. Věděla však, že se tomu nevyhne.
Vykoupala se a vybrala si večerní šaty. Při obouvání střevíců si všimla, že na jednom je ulomený podpatek. Zazvonila na Carmen.
„Prosím, paní velvyslankyně?“
„Carmen, doneste ten střevíc k obuvníkovi, prosím, a dejte ho opravit.“
„Prosím, madam. Ještě něco?“
„Ne, to je všechno. Děkuji.“
Když Mary přijela, francouzské velvyslanectví už bylo plné hostů.
U vchodu ji přivítal pobočník francouzského velvyslance, s nímž se
Mary setkala při předešlé návštěvě velvyslanectví. Dvorně jí uchopil ruku a políbil.
„Dobrý večer, paní velvyslankyně. Je od vás velice laskavé, že jste přišla.“
„Od vás bylo laskavé, že jste mne pozvali,“ řekla Mary.
Oba se začali smát nad svými nic neříkajícími zdvořilostními frázemi.
„Dovolte, abych vás dovedl k velvyslanci.“ Při procházení mezi tanečníky v přeplněném tanečním sále poznávala tváře, které v posledních týdnech pravidelně vídávala. Po obřadném přivítání s francouzským velvyslancem si spolu vyměnili několik milých společenských poklon.
„Madame Dauphinova se vám bude určitě líbit Je pozoruhodnou klavíristkou.“
„Už se těším,“ zalhala Mary.
Kolem Mary šel sloužící s tácem skleniček plných šampaňského.
Mary se už naučila usrkávat nápoje na různých velvyslanectvích.
V okamžiku, kdy se obrátila, aby se pozdravila s australským velvyslancem, si všimla neznámého muže, ve kterém poznala svého zachránce. Stál v koutě a bavil se s italským velvyslancem a s jeho pobočníkem.
„Promiňte, prosím,“ řekla Mary a šla přes sál k Francouzi.
Slyšela ho říkat: „Postrádám Paříž, samozřejmě, doufám však, že příští rok —“ Odmlčel se, když uviděl blížící se Mary.
„Ach, dáma, která se octla v tísni.“
„Vy se spolu znáte?“ zeptal se překvapeně italsky velvyslanec.
„Oficiálně jsme si představeni nebyli,“ odpověděla Mary.
„Pak tedy, paní velvyslankyně, dovolte, abych vám představil doktora Louise Desforgese.“
Výraz Francouze se změnil. „Paní velvyslankyně? Velice se omlouvám! Neměl jsem tušení.“ V jeho slovech byly zřetelné rozpaky. „Měl jsem vás, samozřejmě, poznat.“
„Udělal jste přece něco mnohem lepšího,“ usmála se Mary. „Zachránil jste mne.“
Italský velvyslanec se podíval na lékaře a řekl. „Ach! Tak tím zachráncem jste byl vy?“ Obrátil se k Mary. „Slyšel jsem o tom politováníhodném zážitku.“
„Byl by politováníhodný, kdyby doktor Desforges nešel kolem. Děkuji vám.“
Louis Desforges se usmál. „Jsem šťasten, že jsem byl v pravou chvíli na pravém místě.“
Velvyslanec a jeho pobočník viděli vcházet pracovníky britského velvyslanectví.
Velvyslanec řekl: „Omluvte nás, prosím. Právě přišel někdo, s kým se musím nutně setkat.“
Oba muži okamžitě odešli. Mary zůstala s doktorem sama.
„Proč jste utekl, když se blížila policie?“
Chvilku ji pozoroval. „Tady není rozumné zaplétat se s rumunskou policií. Rádi vězní svědky a snaží se z nich vytáhnout nějaké informace.
Jsem lékařem přiděleným na zdejší francouzské velvyslanectví a nemám diplomatickou imunitu. O provozu velvyslanectví jsem však celkem dobře informován, takže mé informace by byly pro Rumuny velice cenné.“ Usmál se.
„Omlouvám se, jestli jste nabyla dojmu, že jsem vás opustil v nepravou chvíli.“
Jeho otevřená upřímnost byla až dojemná. Nedovedla to sice vyjádřit slovem, ale něčím nedefinovatelným jí připomínal Edwarda. Že by to bylo proto, že Louis Desforges byl také lékařem? Ale ne, muselo to být něčím víc. Jeho otevřenost byla navlas stejná s Edwardovou, dokonce i v úsměvu nacházela jistou podobnost s úsměvem Edwarda.
„Jestli prominete,“ řekl dr. Desforges, „budu se teď muset stát společenským tvorem a dostát svým povinnostem.“
„Vy nechodíte na večírky rád?“
Přimhouřil oko. „Já je dokonce nenávidím.“
„Vaše manželka je má ráda?“
Chtěl něco říci, ale zaváhal. „Ano - měla je ráda. Velice.“
„Dnes večer tu není?“
„Ona i naše dvě děti jsou mrtví.“
Mary zbledla. „Ach, můj Bože. Omlouvám se, promiňte. Jak se—?“
S kamennou tváří řekl. „Byla to moje vina. Žili jsme v Alžíru. Bojoval jsem proti teroristům jako operační policejní agent.“ Jeho slova plynula stále váhavěji. „Zjistili mou totožnost a vyhodili do vzduchu můj domek. V okamžiku výbuchu jsem byl pryč.“
„Omlouvám se, promiňte,“ řekla Mary ještě jednou s vědomím, jak beznadějně nic neříkající ta slova jsou.
„Děkuji vám. Existuje otřelá fráze, že čas všechno zhojí. Už tomu nevěřím.“ V jeho hlase byla zatrpklost.
Mary přemýšlela o Edwardovi a o tom, jak mnoho jí stále schází.
Tento muž žije se svou bolestí mnohem déle.

Podíval se na Mary a řekl: Jestli prominete, paní velvyslankyně —“
Obrátil se a odešel se přivítat se skupinou přicházejících hostů.
Připomíná mi trochu tebe, Edwarde. Líbil by se ti. Je to velmi srdečný muž. Trpí velkou bolestí a myslím, že právě to mne k němu táhne. Také trpím bolestí, miláčku. Vyrovnám se vůbec někdy s tím, že tě nemám?
Cítím se hrozně osamělá. Ani si nemám s kým popovídat. Zoufale bych chtěla ve svépráci uspět. Mike Slade se mne snaží přimět, abych odjela domů. Neodjedu. Ach, jak já tě potřebuji. Dobrou noc, drahoušku.
Následujícího dne dopoledne Mary zavolala Stantona Rogerse. Byl to nádherný pocit slyšet jeho hlas. Pro mne to je něco jako pupeční šňůra s domovem, uvažovala.
„Mám pro vás několik výborných zpráv,“ řekl Stanton Rogers. „Případ Hannah Murphyové se tady dostal na první stránky novin. Dokázala jste něco vynikajícího.“
„Děkuji vám, Stane.“
„Mary, řekněte mi něco o tom pokusu o únos.“
„Mluvila jsem s ministerským předsedou i s náčelníkem Securitate.
Nemají sebemenší záchytný bod.“
„Nevaroval vás Mike Slade, abyste sama nevycházela?“
Mike Slade. „Ano, varoval mne, Stane.“ Mám mu říci, že mi Mike
Slade doporučil, abych odjela domů? Ne, neřeknu mu nic, rozhodla se. s Mikem Sladem si to vyřídím sama.
„Mějte na paměti, že v duchu jsem neustále s vámi. V každém okamžiku.“
„Vím to,“ řekla vděčně Mary. „Neumím vyjádřit, co to pro mne znamená.“
Po tomto telefonickém rozhovoru se cítila mnohem lépe.
„Vznikl problém. Někde na velvyslanectví je nový kanál, kterým se dostávají ven naše interní záležitosti.“
Mary a Mike Slade popíjeli kávu před pravidelnou denní poradou.
„Je to vážné?“
„Velice. Náš obchodní konzul David Victor měl několik schůzek s rumunským ministrem obchodu.“
„Vím o tom. Probírali jsme to minulý týden.“
„Správně,“ řekl Mike. „Když tam David zašel na druhou schůzku, věděli už o každém našem protinávrhu. Dokonce věděli i, jak daleko jsme ochotni jít.“
„Není možné, že si to nějak domysleli?“
„To sice možné je, jenže oni věděli i o našich nejnovějších návrzích.“
Mary chvíli zamyšleně seděla. „Myslíte, že to bude někdo ze zaměstnanců?“
„Tady už nejde o to někdo. Poslední porada se přece konala v bublinovém pokoji. Elektroničtí experti vystopovali únik tam.“
Mary se překvapeně podívala na Mika. Na poradě v bublinovém pokoji bylo jen osm lidí, všichni vedoucí pracovníci velvyslanectví.
„Ať je to kdokoli, má u sebe elektronické zařízení, pravděpodobně magnetofon. Navrhuji svolat poradu ve stejném složení do bublinového pokoje na dnešní odpoledne. Přístroje označí přesně viníka.“
V bublinovém pokoji kolem stolu sedělo osm osob. Politický konzul a agent CIA Eddie Maltz, ekonomický konzul Patricia Hatfieldová,
Jerry Davis, veřejné záležitosti, obchodní konzul David Victor, administrativní konzul Lucas Janklow a plukovník McKinney. Mary seděla na jednom konci stolu, Mike Slade na druhém.
Mary se obrátila na Davida Victora. „Jak probíhají vaše porady na ministerstvu obchodu?“
Obchodní konzul zavrtěl hlavou. „Abych řekl pravdu, ne tak dobře, jak jsem doufal. Ukazuje se, že všechno, co jim chci říci, vědí už předem. Přijdu s novými návrhy a oni už mají připraveny protinávrhy. Jako kdyby četli mé myšlenky.“
„Možná, že čtou,“ řekl Mike Slade.
„Co tím chcete říci?“
„Oni totiž čtou něčí myšlenky v této místnosti.“ Zvedl sluchátko červeného telefonu na stole. „Pošlete ho dovnitř.“
V následujícím okamžiku se otevřely velké dveře a dovnitř vstoupil muž v civilních šatech. V ruce nesl černou skřínku s kruhovou stupnicí.
„Okamžik,“ ozval se Eddie Maltz. „Nikomu není přece dovoleno —“
„To je v pořádku,“ řekla Mary. „Máme problém a tento muž ho vyřeší.“ Podívala se na příchozího. „Dejte se do toho.“
„Výborně. Potřebuji, abyste všichni zůstali na svých místech, prosím.“
Všichni pozorovali, jak muž jde k Mikovi Sladoví a skřínkou přejíždí podél jeho těla. Ručička zůstala na nule. Muž postoupil k Patricii
Hatfieldové. Ručička zůstala v klidu. Postupně byli na řadě Eddie
Maltz., Jerry Davis a Lucas Janklow. Ručička se ani nepohnula. Muž. postoupil k Davidu Victorovi a nakonec k plukovníkovi McKinneyovi, ale ručička se stále nehýbala. Zbyla už. jen Mary. Když muž přistoupil k ní, ručička se začala divoce chvět.
„Co to, k čertu —“ řekl Mike Slade. Vstal a šel k Mary.
„Je to jisté?“ zeptal se civilisty Mike.
Ručička se zběsile chvěla.
„Zeptejte se přístroje,“ řekl muž.
Mary rozpačitě vstala.
„Nebude vám vadit, když poradu přerušíme?“ navrhl Mike.
Mary se obrátila k ostatním. „Prozatím to je všechno. Děkuji vám.“

„Vy zůstaňte," řekl Mike Slade technikovi.
Po odchodu pracovníků se Mike zeptal: „Můžete určit, kde štěnice je?"
„Ovšemže mohu." Muž pomalu posunoval černou skřínku několik palců od těla Mary směrem dolů. Když se blížil k chodidlům, chvění ručičky bylo ještě výraznější.
Civilista se vzpřímil. „Je to ve střevících."
Mary na něho nevěřícně hleděla. „Určitě se mýlíte. Vždyť jsem je koupila ve Washingtonu."
„Zujte je, prosím," řekl Mike.
„Já —" To je přece směšné. Přístroj se určitě zbláznil. Nebo seji někdo snaží falešně nařknout. Mike Slade by se mohl pokusit takto se jí zbavit. Do Washingtonu by pak nahlásil, že byla přistižena při vyzvídání a předávání informací nepříteli. Tak to mu nevyjde.
Vystoupila ze střevíců, zvedla je a pustila do Mikových rukou. „Tak tady je máte," řekla rozzlobeně.
Mike je obrátil a prohlížel. „Ten podpatek je nový?"
„Ne, to je —" Teprve pak si vzpomněla. Carmen. Doneste ten střevíc k obuvníkovi, prosím a dejte ho opravil.
Mike odlomil podpatek od boty. Uvnitř byl miniaturní magnetofon.
„Našli jsme našeho vyzvědače," řekl stroze Mike a zvedl hlavu.
„Kde jste si ten podpatek nechala nasadit?"
„Já - to nevím. Požádala jsem jednu služebnou, aby se o to postarala."
„No to je nádherné," řekl zatrpkle. „Paní velvyslankyně, pro příště bychom vám byli vděční, kdybyste takové věci nechala zařídit svou sekretářku."
Došel telex pro Mary.
Senátní výbor pro mezinárodní záležitosti odsouhlasil vámi vyžadovanou půjčku Rumunsku. Úřední oznámení bude vydáno zítra, Gratuluji.
Stanton Rogers
Mike si přečetl telex. „To je opravdu dobrá zpráva. Negulesco bude rád."
Mary věděla, že rumunský ministr financí Negulesco se pohybuje na vratké půdě. Tato půjčka z něho a z loneska udělá hrdiny. -s? „Do zítřka to nebude oznámeno," řekla Mary. Seděla a hluboce přemýšlela. „Byla bych ráda, kdybyste mi zařídil schůzku s Neguleskem na dnešní odpoledne."
„Chcete, abych šel s vámi?"
„Ne, zvládnu to sama."
O dvě hodiny později Mary seděla v kanceláři rumunského ministra financí. Ministr zářil. „Vy jste nám určitě přinesla dobrou zprávu, že ano?"
„Bohužel, ne," řekla lítostivě Mary a pozorovala, jak mu na rtech odumírá úsměv.
„Cože! Rozuměl jsem, že ta půjčka je - jak to říkáte? -, v kabeli."
Mary povzdechla. „Já také, pane ministře."
„Co se stalo? Kde vznikla chyba?" Jeho tvář najednou zšedla.
Mary pokrčila rameny. „Nevím."
„Slíbil jsem našemu prezidentovi —" Odmlčel se, když si uvědomil plný důsledek nejnovější zprávy. Podíval se na Mary a chraptivě řekl:
„Prezidentovi loneskovi se to nebude líbit. Není možné v tom opravdu ještě něco udělat?"
Mary řekla vážně: „Jsem zklamaná stejně jako vy, pane ministře.
Hlasování probíhalo dobře až do okamžiku, kdy se jeden ze senátorů dověděl, že rumunským církevním představitelům, kteří byli pozváni na návštěvu do Utahu, byla odmítnuta výjezdní víza. Ten senátor je mormon a velice ho to pobouřilo."
„Jaká skupina církevních představitelů?Nabuleskův hlas se o oktávu zvýšil. „Chcete tím říci, že půjčka byla zamítnuta kvůli nějaké —?"
„Tak jsem to pochopila."
„Ale paní velvyslankyně, Rumunsko přece podporuje církve. Mají tady plnou svobodu!" Z rozčilení začal mluvit nesmysly. „My milujeme církve"
Ncgulesco se posadil na židli vedle Mary. „Paní velvyslankyně kdyby se mi podařilo zařídit pro tuto skupinu návštěvu vaší země, myslíte, že by finanční senátní výbor tu půjčku schválil?"
Mary se mu podívala do očí a řekla: „Pane ministře Negulesco mohu vám to zaručit. Musela bych to však vědět ještě dnes odpoledne.
Mary seděla u psacího stolu a čekala na telefonní zavolání. Negulesco se ozval o půl třetí. paní velvyslankyně - mám báječnou zprávu! Ta skupina církevních představitelů může kdykoliv odjet! Máte vy pro mne nějakou dobrou zprávu?"
Mary počkala hodinu, pak mu zavolala. „Právě jsem dostala telex našeho ministerstva zahraničí. Vaše půjčka byla schválena."

Kapitola 23

Mary přes veškerou snahu nemohla zapomenout na dr. Louise Desforgese. Zachránil jí život a zmizel. Byla ráda, že ho našla. Z náhlého popudu zašla do prodejny American Dollar Shop, koupila stříbrnou mísu a poslala ji doktorovi na francouzské velvyslanectví. Za to, co pro ni udělal, to bylo poměrně malé uznání.
Téhož dne odpoledne se ozvala Dorothy Stoneová: „Na drátě je nějaký dr. Desforges. Přejete si s ním mluvil?"
Mary se usmála. „Ano." Zvedla sluchátko. „Dobré odpoledne."

„Dobré odpoledne, paní velvyslankyně.“ Jeho slova s francouzským přízvukem zněla nádherně. „Volám, abych vám poděkoval za tak nádherný dar. Ujišťuji vás, že to nebylo nutné. Rád jsem vám posloužil.“
„Bylo to něco víc, než pouhá služba,“ řekla Mary. „Ráda bych se vás zeptala, jestli je něco, čím bych vám mohla opravdu projevit svůj dík.“
Chvilka ticha. „Chtěla byste —?“ Zmlkl.
„Prosím?“ povzbuzovala ho Mary.
„Vlastně nic,“ řekl ostýchavě.
„Prosím?“
„Tak dobře.“ Nervózně se usmál. „Napadlo mi, jestli byste snad nechtěla některý večer se mnou povečeřet. Vím, že máte příliš mnoho práce a—“
„To by se mi líbilo,“ řekla Mary rychle.
„Opravdu?“
Z jeho hlasu vycítila radost. „Opravdu.“
„Znáte restauraci Taru?“
Byla tam už dvakrát. „Ne.“
„Tak to je nádherné. Budu mít potěšení vám ji ukázat. V sobotu večer asi nebudete mít čas —?“
„Musím se v šest hodin zúčastnit koktajlového dýchánku, na večeři můžeme jít potom.“
„To je báječné. Pokud vím, máte dvě malé děti. Chtěla byste je přivést sebou?“
„Děkuji, ale na sobotu večer mají program.“
Sama sebe se ptala, proč mu lhala.
Koktajlový dýchánek byl na švýcarském velvyslanectví. Patřil zřejmě k těm nejvýznamnějším, protože se ho zúčastnil prezident Alexandros Ionescu.
Když uviděl Mary, okamžitě šel za ní. „Dobrývečer, paní velvyslankyně.“ Uchopil ji za ruku a podržel ji déle, než bylo společensky vhodné. „Chci vám vyjádřit své potěšení nad tím, že vaše země odsouhlasila půjčku, o níž jsme žádali.“
„My jsme zase potěšeni, že jste dovolil církevní skupině navštívit
Spojené státy, Vaše Excelence.“
Lhostejně mávl rukou. „Rumuni nejsou přece žádní vězni. Každý může odjíždět a přijíždět jak se mu líbí. Moje země je symbolem sociální spravedlnosti a demokratické svobody.“
Mary si představila dlouhé fronty lidí čekajících na nákup přiděleného množství potravin a na zástup lidí na letišti i na občany, kteří se bez naděje na úspěch snaží vystěhovat.
„Veškerá moc v Rumunsku patří lidu.“
V Rumunsku jsou gulagy, které nám není dovoleno navštívit.
„Při vší úctě, pane prezidente,“ řekla Mary, „jsou tady však stovky, možná tisíce Židů, kteří chtějí z Rumunska odejít. Vaše vláda jim však odmítá vydat výjezdní víza.“
Zlostně se zamračil. „Disidenti. Jsou to výtržníci, kteří neustále působí jen samé potíže. Tím, že je držíme tady pod dohledem, děláme celému světu přátelskou službu.“
„Pane prezidente —“
„Ze všech zemí za železnou oponou máme vůči Židům nejmírnější politiku. V roce 1967, v době arabsko-izraelské války, Sovětský svaz a všechny země východního bloku kromě Rumunska přerušily s Izraelem diplomatické styky.“
„Toho jsem si velmi dobře vědoma, pane prezidente, ale jsou tu stále—“
„Ochutnala jste již kaviár? Je čerstvý.“
Doktor Louis Desforges nabídl Mary odvoz, ona však požádala Floriana, aby ji odvezl do restaurace Taru. Doktoru Desforgesovi předem sdělila, že přijde o několik minut později. Musela se vrátit na velvyslanectví napsat a odeslat záznam o rozhovoru s prezidentem Ioneskem.
Službu měl Gunny. Zasalutoval a odemkl dveře. Mary vešla do kanceláře a rozsvítila. Překvapením ztuhla a zůstala stát u dveří. Na stěnu někdo červeným sprejem nastříkal, ODEJDI DOMŮ DŘÍVE, NEŽ
ZEMŘEŠ. Bledá vyběhla z kanceláře a seběhla dolů k recepčnímu pultu.
Gunny stál v pozoru. „Ano, paní velvyslankyně?“
„Gunny - kdo - kdo byl v mé kanceláři?“
„Pokud vím, nikdo, madam.“
„Ukažte mi záznamní list.“ Nutila se, aby její nechvěl hlas.
„Prosím, madam.“
Gunny vytáhl list pro záznamy návštěv a podal ho Mary. U každého jména byla uvedena doba příchodu. Začala od půl šesté, .kdy odešla z kanceláře a pečlivě četla jména. Bylo jich dvanáct.
Podívala se na strážného námořní pěchoty. „Tito lidé na soupise byli všichni doprovázeni do kanceláře, kterou přišli navštívit?“
„Vždycky, paní velvyslankyně. Do druhého podlaží nejde nikdo bez doprovodu. Stalo se něco?“
Stalo se něco velmi zlého.
„Pošlete, prosím, někoho do mé kanceláře zamalovat ty nesmysly na stěně,“ řekla Mary.
Obrátila se a vyběhla ven v obavě, že její udělá špatně. Telex musí počkat do zítřka.
Dr. Desforges, který v restauraci čekal na Mary, vstal, když vešla do dveří.
„Promiňte, že jsem se opozdila,“ snažila se říci pokud možno normálním hlasem.
Povytáhl pro ni židli. „To nevadí. Dostal jsem váš vzkaz. Jsem velice rád, že jste přišla. Je to od vás laskavé.“
V tomto okamžiku by Mary byla raději, kdyby společnou večeři nepřislíbila. Byla příliš vzrušená a nervózní. Tiskla ruce

pevně k sobě, aby sejínetřásly.
Doktor se na ni pozorně podíval a řekl: „Cítíte se dobře?“
„Ano,“ řekla. „Cítím se prima.“ Odejdi domů dříve, než zemřeš.
„Myslím, že si dám čistou whisky, prosím.“ Neměla whisky ve skutečnosti vůbec ráda, doufala však, že ji alkohol uklidní.
Doktor objednal whisky a řekl: „Není asi vůbec snadné být velvyslancem - a jako žena v této zemi zvlášť. Rumuni jsou vlastně antifeministé.“
Mary vynutila na tváři úsměv. „Povězte mi něco o sobě.“ Ať říká cokoliv, jen aby mne to odvedlo od té hrozby.
„Obávám se, že na mém životě není nic vzrušujícího.“
„Zmínil jste se, že jste jako policejní agent bojoval v Alžíru. To přece určitě bylo vzrušující.“
Pokrčil rameny. „Žijeme v hrozné době. Jsem přesvědčen, že by každý člověk měl podstoupit aspoň malé riziko, aby nakonec nemusel riskovat všechno. Terorismus je něco - hrůzostrašného. Musíme s tím skoncovat.“ Jeho slova zněla s upřímnou zaníceností pro věc.
Je jako Edward, přemítala Mary. Edward byl vždycky zanícený pro to, čemu věřil. Dr. Desforges byl zřejmě muž, jehož přesvědčení nebylo možné snadno ovlivnit. Byl ochoten riskovat život za to, v co věřil.
Právě říkal: „— Kdybych věděl, že cenou za můj boj budou životy mé ženy a dětí —“ Zmlkl. Bezkrevnými prsty se opíral o stůl. „Promiňte. Nezavedl jsem vás sem proto, abych se vám svěřoval se svými strastmi. Dovolte, abych vám doporučil jehněčí. Připravují je tady skutečně velice dobře.“
„Výborně,“ řekla Mary.
Objednal večeři a láhev vína. Pak si povídali. Mary si zase vzpomněla na varovný nápis na stěně. Ke svému překvapení se po hovoru s tímto pohledným Francouzem cítila velice dobře. Bylo to zvláštní, ale způsob jeho projevu se velice podobal Edwardovu. Bylo až neskutečné, v čem všem se spolu shodovali. Louis Desforges se narodil v malém městě ve Francii, Mary se narodila v malém městě v Kansasu, pět tisíc mil daleko a přece měli toho tolik společného. Jeho otec byl zemědělec, kléry tak dlouho škudlil, až našetřil dost, aby mohl Louise nechat vystudovat v Paříži medicínu.
„Můj otec byl báječný člověk, paní velvyslankyně.“
„Ta paní velvyslankyně zní hrozně formálně.“
„Tak paní Ashleyová?“
„Mary.“
„Děkuji, Mary.“
Usmála se. „Není zač, Louisi.“
Mary zvědavě uvažovala, jak asi žije v soukromí. Byl hezký a inteligentní. Určitě mohl získat každou ženu, o kterou by projevil zájem.
Ráda by věděla, jestli s někým žije.
„Uvažoval jste někdy o novém sňatku?“
Zavrtěl hlavou. „Ne. Kdybyste znala mou manželku, pochopila byste. Byla to pozoruhodná žena. Nikdo by ji nikdy nemohl nahradit.“
Právě totéž si myslím o Edwardovi, uvažovala. Nikdo ho nikdy nemůže nahradit. Byl tak výjimečný. Ale každý přece jen někdy potřebuje společnost někoho jiného. Tady nejde o to nahradit svého milovaného.
Tady jde o nalezení někoho nového, s kým by člověk mohl sdílet dobré i špatné.
Louis říkal: „— když mi byla nabídnuta příležitost, myslel jsem, že navštívit a pobýt v Rumunsku by mohlo být zajímavé.“ Tišeji pak dodal. „Přiznám se však, že teď k té zemi cítím odpor.“
„Opravdu?“
„K lidem ne, ti jsou báječní. Vládou však pohrdám. Nikdo tady není svobodný. Rumuni jsou prakticky na úrovni nesvéprávných otroků.
Chtějí-li si dopřát trochu slušného jídla a sebemenší dávku přepychu, musejí pracovat pro Securitate. Cizinci jsou neustále špehováni.“ Rozhlédl se, aby se ujistil, že poblíž není nikdo, kdo by ho mohl slyšet. „Budu rád, až můj závazek tady skončí a budu se moci vrátit do Francie.“
Mary, aniž by o tom uvažovala, slyšela samu sebe říkat: „Tady jsou lidé, kteří si myslí, že já bych měla odjet domů.“
„Prosím?“
Mary najednou, z ničeho nic, začala jedním dechem ze sebe chrlit, co se stalo v její kanceláři. Řekla mu o nápisu načmáraném na stěně.
„To je hrozné!“ zvolal Louis. „Máte tušení, kdo to udělal?“
„Ne.“
„Smím se k něčemu přiznat? Od okamžiku, kdy jsem se dověděl, kdo jste, jsem se začal na vás vyptávat. Každý, s kým jsem mluvil, vás má rád a každému imponujete.“
Poslouchala ho s mimořádným zájmem.
„Podle názorů lidí, s kterými jsem hovořil, jste sem přinesla představu hezké, inteligentní a laskavé Ameriky. Jestli věříte v to, co děláte, pak o to musíte bez váhání bojovat. Musíte ve svém úsilí vytrvat. Nikomu nesmíte dovolit, aby vás zastrašil.“
Přesně tak by to řekl Edward.
Mary ležela v posteli. Stále nemohla usnout. Přemýšlela o Louisových slovech. Byl ochoten zemřít za to, v co věřil.
Jsem to ochotná udělat já? Já nechci zemřít, přemítala. Nikdo mne nezabije. Nikdo mne nezastraší.
Ve tmě ležela s otevřenýma očima. Plná strachu.
Následujícího rána Mike Slade přinesl šálky kávy. Hlavou pokynul ke stěně, teď už přemalované.

„Doslechl jsem se, že někdo psal sprejem po vašich stěnách.“
„Zjistilo se už, kdo to udělal?“
Mike upil kávy. „Ne. Sám jsem prošel seznam návštěvníků. Přítomnost všech byla prověřena.“
„Pak to znamená, že to musel udělat někdo z velvyslanectví.“
„To je jedna možnost. Nebo se někomu podařilo proklouznout kolem stráží.“
„Vy této možnosti věříte?“
Mike odložil šálek. „Vůbec ne.“
„Já také ne.“
„Co tam bylo přesně napsáno.“
„Odejdi domů dříve, než zemřeš.“
Mike se k tomu nevyjádřil.
„Kdo by mne mohl chtít zabít?“
„To nevím.“
„Pane Slade, ocenila bych vaši upřímnou odpověď. Myslíte, že jsem opravdu v nebezpečí?“
Zamyšleně se na ni podíval. „Paní velvyslankyně, zavraždili Abrahama Lincolna, Johna Kennedyho, Roberta Kennedyho, Martina Luthera Kinga a Marina Grozu. Jsme zranitelní. Odpověď na vaši otázku je ano.“
Jestli věříte v to, co děláte, pak o to musíte bez váhání bojovat. Musíte ve svém úsilí vytrvat Nikomu nesmíte dovolit, aby vás zastrašil.

Kapitola 24

Následujícího dne ve tři čtvrtě na devět, uprostřed porady, přiběhla do kanceláře Dorothy Stoneová a řekla: „Někdo unáší děti.“
Mary vyskočila. „Ach, Bože můj!“
„Ozval se zvuk poplašného zařízení limuzíny. Právě odezněl v dáli.
Už auto sledují. Neujede daleko.“
Mary utíkala po chodbě do spojových místností. Kolem telefonní centrály stálo asi deset mužů. Plukovník McKinney mluvil do mikrofonu.
„Roger,“ řekl. „Mám to. Budu informovat velvyslankyni.“
„Co se děje?“ zachraptěla Mary, sotva schopná mluvit. „Kde jsou děti?“
Plukovník řekl konejšivě: „Jsou v pořádku madam. Jedno dítě náhodou zmáčklo bezpečnostní tlačítko v limuzíně. Výstražná světla na střeše se rozsvítila a současně se na krátkých vlnách začalo vysílat volání SOS. Řidič projel jenom kolem dvou bloků domů a už ho sevřely čtyři policejní vozy s ječícími sirénami.“
Mary se s úlevou opřela o zeď. Ani si neuvědomovala, jak velké napětí na ni v této chvíli doléhá. Jak snadno lze pochopit, uvažovala, proč cizinci tady nakonec podlehnou drogám nebo alkoholu — nebo milostným pletkám.
Večer Mary zůstala s dětmi. Chtěla jim být co nejblíž. Dívala se na ně s láskyplnou nejistotou. Jsou v nebezpečí? Jsme v nebezpečí všichni ?
Kdo by nám chtěl ublížit? Odpověď nenacházela.
O tři hodiny později večeřela s dr. Louisem Desforgesem, který se tentokráte v přítomnosti Mary cítil poněkud volněji. Za jeho veselým a zábavným chováním bylo však stále cítit osten smutku. Mary by ráda věděla, jestli ho ona přitahuje stejně jako on ji. Nedala jsem mu jenom stříbrnou mísu, v duchu připustila, bylo to vyzvání.
Paní velvyslankyně je tak formální. Říkejte mi Mary. Můj Bože, vždyť mu nadbíhám. A přece: Tolik mu dlužím - snad svůj život. Začínám si sama před sebou vymýšlet důvody, napadlo Mary. To přece nemá nic společného s tím, proč jsem ho chtěla zase vidět.
Předčasně večeřeli v jídelně na střeše hotelu Intercontinental. Louis pak Mary odvezl do rezidence. Před rozloučením se ho Mary zeptala:
„Chtěl byste se zdržet ještě chvilku u nás?“
„Děkuji,“ řekl. „Rád.“
Děti pracovaly v přízemí na domácích úkolech. Mary je představila
Louisovi.
Sehnul se k Beth a řekl: „Smím?“ Objal ji a přitiskl k sobě. Napřímil se. „Jedno moje děvče bylo o tři roky mladší než ty, druhá byla asi ve tvém věku. Rád si představuji, že by vyrostly do takové krásy jako ty,
Beth.“
Beth se usmála. „Děkuji. Kde jsou —?“
Mary se rychle vložila do řeči: „Chtěli byste trochu horké čokolády?“
Seděli v obrovské kuchyni, popíjeli horkou čokoládu a povídali si.
Děti byly Louisem nadšeny. Mary napadlo, že nikdy neviděla muže, z jehož očí by sálala tak dychtivá touha. Úplně na Mary zapomněl. Středem jeho zájmu byly děti. Vyprávěl jim příběhy o svých dcerách, povídal anekdoty a veselé zážitky, až se děti válely smíchy.
Byla už skoro půlnoc, když se Mary podívala na hodinky. „Tak konec! Už jste měly být v postelích před několika hodinami. Tak šupajda!“
Tim přistoupil k Louisovi. „Navštívíte nás zase někdy?“
„Doufám, Time. To záleží na tvé mamince.“
Tim se obrátil k Mary. „Co ty na to, maminko?“

Podívala se na Louise a řekla: „Ano.“
Mary doprovodila Louise ke dveřím. Uchopil ji za ruku. „Ani se vám nepokouším říci, co tento večer pro mne znamenal, Mary. Nenalézám slova, jimiž bych to vyjádřil.“
„Jsem ráda.“ Dívala se mu do očí. Cítila, že k ní přistupuje blíž. Nastavila mu rty.
„Dobrou noc, Mary.“
A byl pryč.
Když Mary následujícího rána vešla do kanceláře, všimla si, že druhá stěna byla čerstvě přemalována. Mike Slade vešel se dvěma šálky kávy.
„Dobré ráno.“ Šálky položil na psací stůl.
„Někdo zase psal po stěně?“
„Ano.“
„Co napsal tentokrát?“
„Na tom nezáleží.“
„Záleží na tom!“ řekla vzdorovitě. „Moc na tom záleží. Jak funguje ostraha velvyslanectví? Nepřeji si, aby někdo tajně chodil do mé kanceláře a vyhrožoval mi zabitím.“
„Chcete to slyšet doslova?“
„Ano.“
„Bylo tam:,Okamžitě odejdi, nebo zemřeš.“
Mary rozrušeně klesla do křesla. „Vysvětlil byste mi, prosím, jak může někdo vejít do tohoto velvyslanectví a psát vzkazy po stěně mé kanceláře, aniž by ho někdo viděl?“
„Kdybych to věděl, velice rád bych vám to řekl,“ řekl Mike. „Děláme všechno, abychom to zjistili.“
„To vaše .všechnozřejmě nestačí,“ odsekla. „Požaduji, aby před mými dveřmi v noci stál na stráži voják námořní pěchoty. Je to jasné?“
„Ano, paní velvyslankyně. Řeknu o tom plukovníkovi McKinneyovi.“
„To není třeba. Promluvím si s ním sama.“
Mary pozorovala Mika Slada, jak odchází z kanceláře. Napadlo jí, jestli opravdu neví, kdo za tím je.
Vrtalo jí hlavou, jestli by to nemohl být Mike Slade sám.
Plukovník McKinney byl celý nesvůj. „Věřte mi, paní velvyslankyně, vyvádí mne to z klidu stejně jako vás. Zdvojnásobím stráže na chodbě a před dveřmi vaší kanceláře zařídím čtyřiadvacetihodinovou hlídku.“
Mary to neuklidnilo. Za to, co se stalo, je zřejmě zodpovědný někdo z lidí pohybujících se uvnitř velvyslanectví.
Plukovník McKinney patřil mezi ně.
Mary pozvala Louise Desforgese do rezidence na malé večerní posezení. Bylo přítomno ještě deset jiných hostů. Po odchodu ostatních Louis řekl: „Nebude vám vadit, když vyjdu nahoru a podívám se na děti?“
„Obávám se, Louisi, že už spí.“
„Nebudu je budit,“ slíbil. „Jen bych se na ně rád podíval.“
Mary vyšla nahoru s ním a pozorovala ho, jak stojí ve dveřích a mlčky se dívá na Tima.
Mary po chvilce zašeptala: „Pokoj Beth je tamhle.“
Zavedla ho chodbou ke druhé ložnici a otevřela dveře. Beth byla zachumlaná v pokrývkách a objímala polštář. Louis tiše přistoupil k posteli a pokrývky jemně narovnal. Pak se zavřenýma očima dlouho stál.
Konečně se obrátil a vyšel z pokoje.
„Jsou to nádherné děti,“ řekl chraptivě.
Oba stáli, dívali se na sebe a napětí mezi nimi vzrůstalo. Ve své touze tam stál bezbranný jako dítě.
Je to nevyhnutelné, pomyslela si Mary. Nikdo z nás už tomu nezabrání.
Pevně se objali a Louis hladově přitiskl své rty k jejím.
Odtáhl se od ní. „Neměl jsem k vám chodit. Jistě si uvědomujete, co mne k tomu dohnalo. Oživuji tím přece jen svou minulost.“ Na okamžik se odmlčel. „Nebo to snad je začátek budoucnosti? Kdo ví?“
Já to vím,“ řekla Mary něžně.
S nápadným spěchem vešel do kanceláře Mary obchodní konzul
David Victor. „Nesu, bohužel, nedobrou zprávu. Právě jsem dostal předběžnou soukromou informaci, že prezident lonescu odsouhlasil smlouvu s Argentinou najeden a půl miliónu tun obilí a s Brazílií na půl miliónu tun sójových bobů. S těmito obchodními transakcemi jsme velice počítali.“
„Jak jsou jednání daleko?
„Už jsou skoro ukončena. Bylijsme vyřazeni ze hry. Právě jsem se chystal poslat telex do Washingtonu - samozřejmě s vaším souhlasem,“ rychle dodal.
„Počkejte chvilku,“ řekla Mary. „Popřemýšlím o tom.“
„Rozhodnutí prezidenta loneska se vám nepodaří změnit. Věřte, že jsme se o to pokoušeli kdejakým argumentem, na který jsme si jen mohli vzpomenout.“
„Pak nemám co ztratit, jestli se o to pokusím.“ Bzučákem zavolala sekretářku. „Dorothy, zajistěte mi co nejrychleji schůzku s prezidentem loneskem.“
Alexandros lonescu pozval Mary na oběd do paláce. Přivítal ji čtrnáctiletý prezidentův syn Nicu.
„Dobrý den, paní velvyslankyně,“ řekl. „Jsem Nicu. Vítám vás v paláci.“ r „Děkuji.“
Byl to hezký chlapec, na svůj věk vysoký, s hezkýma černýma očima a bezvadnou pletí. Choval se jako dospělý.
„Slyšel jsem o vás samé hezké věci,“ řekl Nicu.
„To jsem ráda, Nicu.“

„Řeknu otci, že už jste přišla“
Mary a lonescu seděli proti sobě v obřadní jídelně sami. Mary uvažovala, kde je asi jeho manželka, která se jen zřídkakdy objevila při úředních nebo slavnostních příležitostech.
Prezident zřejmě něco vypil. Choval se velice živě. Zapálil si rumunskou, odporně páchnoucí cigaretu Snagov.
„Slyšel jsem, že s dětmi ráda navštěvujete naše památky.“
„Ano, Vaše Excelence. Rumunsko je nádherná země a je tady toho tolik k vidění.“
Oblažil ji úsměvem, který považoval za svůdný. „Jednou mi budete muset dovolit, abych vám svou zemi ukázal sám.“
Jeho úsměv byla potměšilost sama. „Jsem vynikající průvodce. Mohl bych vám ukázat mnoho zajímavostí.“
„Ani v nejmenším o tom nepochybuji,“ řekla Mary. „Pane prezidente, dnešní rozhovor s vámi jsem si vyžádala, abych s vámi mohla projednat něco důležitého.“ lonescu se málem uchichtl nahlas. Moc dobře věděl, proč přišla.
Američané mi chtějí prodat obilí a sójové boby, ale přišli pozdě. Tentokráte odejde americká velvyslankyně s prázdnýma rukama. Dopadne velice špatně. A je to tak půvabná žena.
„Tak prosím,“ řekl na oko se zájmem.
„Chci si s vámi popovídat o sesterských městech.“ lonescu údivem zamrkal, jako by se probudil. „Prosím?“
„O sesterských městech. Jako jsou - třeba Saň Francisko a Ósaka,
Los Angeles a Athény, Washington a Peking —“
„Já - to nechápu. Co to má co dělat s —?“
„Pane prezidente, napadlo mi, že byste se mohl octnout na předních stránkách všech světových novin, kdybyste učinil Bukurešť sesterským městem některého amerického města. Představte si, jaké vzrušení by to vyvolalo. Tento váš čin by získal stejnou pozornost jako program národ-národu prezidenta Ellisona. Byl by to nesmírně důležitý krok k celosvětovému míru. Nabídněte to světu jako most mezi našimi zeměmi! Vůbec by mne nepřekvapilo, kdybyste za to dostal Nobelovu cenu míru.“
Lonescu seděl a zoufale se snažil přeorientovat své myšlenky. Opatrně řekl: „Sesterské město ve Spojených státech? To je zajímavý nápad. Jaký by to mělo význam?“
„Vy byste získal tu nejbáječnější publicitu a stal byste se středem zájmu světové veřejnosti. Navštívil byste sesterské město. Nu, a delegace Kansas City by pak oplatila návštěvu u vás.“
„Kansas City?
„To je, samozřejmě, jenom okamžitý návrh. Pochybuji, že byste si vybral velké město jako New York nebo Chicago - ta jsou zaměřena příliš komerčně. Los Angeles už je zadáno. Kansas City je ve střední
Americe. Jsou tam farmáři jako u vás. Byl by to čin velkého státníka, pane prezidente. Všechna ústa by vyslovovala vaše jméno. Nikomu v Evropě dosud nenapadlo udělat něco takového.“
Seděl a mlčel. „Já - budu to muset důkladně promyslet.“
„To je přirozené.“
„Kansas City v Kansasu a Bukurešť v Rumunsku.“ Přikývl. „Naše město je ovšem mnohem větší.“
„Samozřejmě. Bukurešť by byla velkou sestrou.“
„Musím se přiznat, že váš návrh považuji za velice zajímavý.“
Čím déle o něm lonescu přemýšlel, tím více se mu líbil. Všechna ústa budou vyslovovat moje jméno. A také to poslouží k uvolnění příliš pevného sevření sovětského medvěda.
„Je možné, že by to odmítla americká strana?“ zeptal se lonescu.
„To je vyloučeno. Mohu se za to zaručit.“
Seděl a uvažoval. „Kdy by se to mohlo uskutečnit?“
„To bude záležet na vás, kdy budete ochoten svůj úmysl vyhlásit veřejně. Já bych to mezitím projednala s naší stranou. Pane prezidente, vy jste už teď velkým státníkem, ale tento čin vás vyzvedne ještě mnohem výš.“ lonescu zřejmě ještě o něčem přemýšlel. „S naším sesterským městem bychom pak mohli uskutečňovat obchodní výměnné transakce. Rumunsko může nabídnout k prodeji mnoho věcí. Povězte mi -jaké zemědělské plodiny se pěstují v Kansasu?“
„Kromě jiných obilí a sójové boby,“ řekla s nevinným pohledem Mary.
„Vy jste s ním opravdu tu dohodu projednala? Jak se vám ho podařilo obalamutit?“ ptal se nevěřícně David Victor.
„Nebylo to jednoduché,“ ujistila ho Mary. „lonescu je v těchto věcech příliš vychytralý. On dobře věděl, proč jsem přišla. Zalíbil se mu zřejmě obal, do kterého jsem celou záležitost zabalila. Můžete tam zajít a dohodu definitivně uzavřít. lonescu si už nacvičuje televizní proslov.“
Když se ta novina dostala do Bílého domu, Stanton Rogers okamžitě zavolal Mary. „Vy jste úplná kouzelnice,“ smál se. „Mysleli jsme si, že ten obchod je pro nás definitivně ztracený. Jak jste to, proboha, dokázala?“
„Počítala jsem s jeho ješitností,“ řekla Mary.
„Prezident vám vzkazuje, že výsledky vaší práce považuje za vynikající, Mary.
Poděkujte mu za mne, Stane.“
„To udělám rád. Mimochodem, prezident a já odjíždíme za několik týdnů do Číny. Kdybyste mne v tu dobu potřebovala, můžete se se mnou spojit přes mou kancelář.“
Přeji vám šťastnou cestu.“
Po rychle ubíhajících týdnech březnové větry uvolnily cestu jaru a pak létu, kdy konečně bylo možné vyměnit zimní oblečení za lehké letní. Na všech stranách kvetly stromy a květiny a zelenaly se parky. Pomalu končil červen.
V Buenos Aires byla ještě zima. Když se Neusa Muňez vrátila do bytu, byla půlnoc. Zazvonil telefon. Zvedla sluchátko. „Si?“
„Slečna Muňez?“ Volal gringo* ze Spojených států.
„Jóó!“

„Mohu mluvit s Andělem?“
„Anděl tu není, seňor. Co chcete?“
Dohlížitel cítil rostoucí podráždění. Co to musí být za člověka, který
Se zaplete s takovou ženskou? Podle popisu, který mu před svým zavražděním dal Hany Lantz, ta ženská byla nejenom tupá a zabedněná, ale vyloženě ošklivá. „Chci, abyste něco vyřídila Andělovi.“
„Tak moment.“
Slyšel odložení sluchátka. Čekal.
Konečně se ozvala. „Okay.“
„Vyřiďte Andělovi, že s ním potřebuji uzavřít kontrakt na Bukurešť.“
„Bukures?“
Ježíšmaria! Ta ženská by zlikvidovala i člověka s andělskou trpělivostí. „Bukurešť v Rumunsku. Řekněte mu, že jde o kontrakt za pět miliónů dolarů. V Bukurešti musí být koncem tohoto měsíce. To znamená ode dneška za tři týdny. Máte to?“
„Moment. Píšu.“
Trpělivě čekal.
„Okay. Kolik lidí má Anděl zabít za pět miliónů dolarů?“
„Mnoho—“„
Každodenní nekonečné fronty před velvyslanectvím začaly Mary rušit v práci. Upozornila proto na tento problém Mika Slada.
„Přece musí existovat nějaký způsob, jak těm lidem pomoci dostat se ze země.“
„Všechno už bylo vyzkoušeno,“ ujišťoval ji Mike. „Neuspěli jsme ani s použitím nátlaku ani s vysokými úplatky - odpověď vždy zněla ne. Lonescu se o tom dokonce odmítá bavit. Ti ubožáci se dostali do slepé uličky. Prezident nemá sebemenší chuť povolit jim výjezd. Železná opona není jenom kolem této země - aleje přímo v zemi samotné.“
„Promluvím si s loneskem ještě jednou.“
„Přeji vám mnoho štěstí.“
Mary požádala Dorothy Stoneovou, aby jí domluvila schůzku s diktátorem.
Za několik minut přišla sekretářka za Mary. „Lituji, paní velvyslankyně. Žádné schůzky se neposkytují.“
Mary se na ni nechápavě podívala. „Co má zase tohle znamenat?“
„Nejsem si tím jistá, ale v paláci se zřejmě děje něco velice podivného, lonescu nikoho nepřijímá. Dokonce nikoho nepouštějí ani do paláce.“
Mary seděla a přemýšlela, jaký důvod k tomu asi mohou mít. Připravuje snad lonescu nějaké důležité prohlášení? Nebo nějaký svůj další bravurní tah? Musí se dít opravdu něco závažného. Ať to bylo cokoliv, Mary věděla, že to musí zjistit.
„Dorothy, vy přece máte styky v prezidentském paláci, ne?“ zeptala se Mary.
Dorothy se usmála. „Máte jistě na mysli tu ukecanou starou pannu.
Ovšem. Bavíváme se někdy spolu.“
„Byla bych ráda, kdybyste zjistila, co se tam děje —“
Dorothy se ohlásila o hodinu později. „Už jsem to zjistila,“ řekla.
„Udržují to v tajnosti.“
„Co udržují v tajnosti?“
„Loneskův syn umírá.“
Mary se vyděsila. „Nicu? Co se mu stalo?“
„Má otravu botulotoxinem.“
Mary se rychle zeptala. „Chcete tím říci, že tady v Bukurešti vypukla nějaká epidemie?“
„Ale ne, madam. Vzpomínáte si na nedávnou epidemii ve východním Německu? Nicu tam zřejmě byl na návštěvě - a někdo mu jako dárek dal konzervované jídlo. Včera ho trochu snědl.“
„Proti tomu je přece anti-sérum,“ zvolala Mary.
„Evropské země už své zásoby vyčerpaly při epidemii v minulém měsíci.“
„Ach, můj Bože.“
Po odchodu Dorothy Mary seděla a přemýšlela. Možná že už je pozdě, ale přece jen—Vzpomněla si, jak byl mladý Nicu veselý a šťastný.
Má čtrnáct roků -je jen o rok starší než Beth.
Zmáčkla tlačítko interkomu a řekla: „Dorothy, spojte mne s ústavem Centre for Disease Control v Atlante v Georgii.“
O pět minut později mluvila s ředitelem ústavu.
„Ano, paní velvyslankyně, anti-sérum proti otravě botulotoxinem máme, ale ve Spojených státech nejsou hlášené žádné případy.“
„Já nejsem ve Spojených státech,“ řekla Mary. „Jsem v Bukurešti.
To sérum potřebuji okamžitě.“
Nastala chvíle ticha. „Rád vám nějaké pošlu,“ řekl ředitel: „ale otrava botulotoxinem postupuje velmi rychle. Obávám se, že než se dostane k vám—“
„Doručení anti-séra zajistím,“ řekla Mary. „Mějte je připravené.
Děkuji vám.“
O deset minut později Mary mluvila s generálem vojenského letectva Ralphem Zukorem ve Washingtonu.
„Dobré ráno, paní velvyslankyně. Je to pro mne neočekávané potěšení. Moje žena a já jsme vašimi nadšenými

obdivovateli. Jak se —?“
„Pane generále, něco od vás potřebuji.“
„Prosím. Cokoliv si přejete.“
„Potřebuji váš nejrychlejší tryskový letoun.“
„Prosím?“
„Potřebuji tryskáč, který by okamžitě dopravil určité sérum do Bukurešti.“
„Chápu.“
„Můžete to udělat?“
„Nu, mohu. Musíte však získat souhlas ministerstva obrany. K tomu je nutné vyplnit několik tiskopisů, od každého jednu kopii dostanu já a další kopii odevzdáte na ministerstvu zahraničí. My naši kopii pak zašleme —“
Mary ho poslouchala, ale vše se v ní se bouřilo. „Pane generále dovolte, abych teď řekla já, co musíte udělat vy. Musíte přestat mluvit a ten zatracený tryskáč musíte okamžitě poslat do vzduchu. Jestli —“
„Neexistuje způsob, jak —“
„V sázce je život chlapce, který je náhodou synem rumunského prezidenta.“
„Promiňte, ale já nemohu povolit—“
„Pane generále, jestli ten chlapec zemře jenom kvůli nedodržení nějakých byrokratických formalit, slibuji vám, že svolám největší tiskovou konferenci jakou jste kdy viděl a tam budete muset vysvětlit, proč jste nechal zemřít loneskova syna.“
„Bez souhlasu Bílého domu nemohu žádnou takovou akci povolit.
Jestli—“
Mary mu skočila do řeči. „Tak si ten souhlas zařiďte. Sérum bude čekat na letišti v Atlantě. A ještě něco, pane generále - každá minuta se počítá.“
Zavěsila. Seděla a modlila se.
Pobočník generála Ralpha Zukora se zeptal: „O co vlastně jde, pane?“
„Ta velvyslankyně po mně chce, abych okamžitě poslal ŠR-71 s nějakým sérem do Rumunska,“ řekl generál Zukor.
Pobočník se usmál. „Ta velvyslankyně určitě nemá potuchy, jak to tady chodí.“
„To je zřejmě pravda, ale my se musíme krýt. Spojte mne se Stantonem Rogersem.“
O pět minut později generál mluvil se zahraničním poradcem prezidenta. „Chci vás jen informovat o vzneseném požadavku, který jsem, přirozeně, odmítl. Jestli —“
Stanton Rogers mu skočil do řeči: „Pane generále, jak brzy může být SR-71 připravena ke startu?“
„Za deset minut, ale—“
„Zařiďte to.“
Otrava už zasáhla nervový systém Nicu lonesca. Ležel v posteli, přestal vnímat čas i prostor, potil se, byl bledý a dýchal pomocí respirátoru. Ošetřovali ho tři lékaři.
Do synovy ložnice přišel prezident lonescu. „Co je nového?“
„Vaše Excelence, hovořili jsme s kolegy po celé východní i západní
Evropě. Nikde anti-sérum nemají.“
„A co Spojené státy?“
Lékař pokrčil rameny. „Než bychom dokázali přepravit sérum letadlem odněkud ze Spojených států —“ Ohleduplně se odmlčel. „— obávám se, že by už bylo příliš pozdě.“ lonescu přistoupil k posteli a zvedl synovu ruku. Byla vlhká a chladná. „Ty přece nemůžeš zemřít,“ plakal. „Ty přece nemůžeš zemřít.“
V okamžiku, kdy tryskový letoun dosedl na mezinárodním letišti v Atlantě, čekala už limuzína vojenského letectva se sérem proti botulismu zabaleným v ledu. Po třech minutách bylo letadlo opět ve vzduchu a nejvyšší rychlostí směřovalo k severovýchodu.
Nejrychlejší nadzvukové letadlo vojenského letectva SR-71 dosahovalo rychlosti třikrát větší než zvuk. Cestou zpomalilo jen nad středem Atlantiku kvůli natankování. Čtyři tisíce mil do Bukurešti urazilo za jen o málo víc než dvě hodiny.
Na letišti čekal plukovník McKinney. Volnou cestu k prezidentskému paláci zajišťovala vojenská doprovodná vozidla.
Mary zůstala v kanceláři celou noc, aby mohla být průběžně informována. Poslední zpráva došla v šest hodin ráno.
Volal plukovník McKinney. „Chlapci dali sérum. Lékaři říkají, že bude žít.“
„Díky Bohu!“
O dva dny později byl do kanceláře Mary doručen náhrdelník sestavený z diamantů a smaragdů. Přiložen byl krátký dopis:
Nikdy Vám nebudu moci splatit svou vděčnost.
Alexandros lonescu
„Můj Bože!“ vykřikla Dorothy, když náhrdelník uviděla. „Ten musel stát nejméně půl miliónu dolarů!“
„To přinejmenším,“ řekla Mary. „Vraťte ho.“
Následujícího dopoledne prezident lonescu poslal pro Mary.
„Prezident vás čeká ve své kanceláři,“ řekl pobočník.
„Smím se nejdřív podívat na Nicu?“
„Ale ovšem.“ Zavedl ji po schodech do pokoje.
Nicu ležel v posteli a četl. Při vstupu Mary zvedl hlavu. „Dobré ráno, paní velvyslankyně.“
„Dobré ráno, Nicu.“
„Otec mi řekl, co jste pro mne udělala. Rád bych vám poděkoval.“

„Nemohla jsem tě přece nechat umřít," řekla Mary. „Zachraňuji tě pro Beth - na pozdější dobu."
Nicu se rozesmál. „Přiveďte ji sem, abychom si mohli o tom popovídat."
Prezident lonescu čekal na Mary v přízemí. „Vy jste vrátila můj dar," řekl bez úvodu.
„Ano, Vaše Excelence."
Ukázal na židli. „Posaďte se." Chvíli se na ni upřeně díval. „Co za to chcete?"
„Já přece neobchoduji s dětskými životy," řekla Mary.
„Zachránila jste mému synovi život. Já se vám musím nějak odměnit."
„Nic mi nedlužíte, Vaše Excelence." lonescu udeřil pěstí do stolu. „Já ale nechci zůstat vaším dlužníkem! Stanovte si cenu."
„Vaše Excelence, v tomto případě žádná cena neexistuje," řekla
Mary. „Mám dvě děti. Dovedu si představit vaše citové rozpoložení."
Na okamžik zavřel oči. „Opravdu? Víte, Nicu je můj jediný syn.
Kdyby se mu něco stalo —" Zmlkl, neschopen dostat ze sebe jediné slovo.
„Byla jsem se na něho nahoře podívat. Vypadá výborně." Vstala.
„Jestli dovolíte, Vaše Excelence, mám na velvyslanectví schůzku." Vykročila k odchodu.
„Počkejte!"
Mary se obrátila.
„Opravdu nepřijmete žádný dar?"
„Ne. Už jsem vám vysvětlila—" lonescu zvedl ruku. „All right, all right." Chvíli přemýšlel. „Kdybyste mohla pronést nějaké přání, co byste si přála?"
„Nevím o ničem —"
„Musíte si něco přát! Trvám na tom! Jedno přání! Cokoliv!"
Mary stála, dívala se mu do tváře a přemýšlela. Nakonec řekla:
„Přeji si, aby byl odvolán zákaz, znemožňující Židům, kteří o to požádali, odjezd z Rumunska." lonescu seděl a poslouchal. Prsty bubnoval do stolu. „Rozumím."
Pak dlouho mlčel. Konečně se podíval na Mary. „Dobře, stane se, jak si přejete. Povolení, samozřejmě, nebude platit všeobecně - ale aspoň jim to usnadním."
Po zveřejnění posledních událostí ve světovém tisku zavolal o dva dny později Mary osobně prezident Ellison.
„Myslel jsem si, že tam posílám diplomatku," řekl nadšeně prezident: „ve skutečnosti jsem získal zázračnou kouzelnici."
„Pouze náhoda mi nahrála, pane prezidente."
„Takovou náhodu bych ze srdce přál všem svým diplomatům. Blahopřeji vám, Mary, ke všemu, co jste od svého nástupu vykonala."
„Děkuji vám, pane prezidente."
S příjemně hřejivým pocitem zavěsila.
„Červenec se už blíží," řekla Harriet Krugerová. „V dřívějších dobách velvyslanec uspořádal malou oslavu u příležitosti Čtvrtého července pro všechny Američany žijící v Bukurešti. Kdybyste si ale nepřála—"
„Ale ano, myslím, že to je nádherný nápad."
„Skvělé. Postarám se o veškerou organizaci. Mnoho vlajek, balónků, orchestr - a dobrých skutků."
„To zní velkolepě. Děkuji vám, Harriet."
Oslava něco odčerpá z výloh určených pro rezidenci, ale bude to mít svou cenu. Musím přiznat, pomyslela si Mary, že mi chybí domov.
Překvapivě se telefonicky ozvali Florence a Douglas Schifferovi.
„Jsme v Římě," křičela do telefonu Florence. „Můžeme tě navštívit?"
Mary byla dojatá. „Ale ovšem. Kdy můžete přijet?"
„Co kdybychom tě přepadli už zítra?"
Mary čekala v limuzíně 7 velvyslanectví na letišti Otopeni na přílet
Schilíerových. První okamžiky shledání byly plné vzrušených objetí a polibků.
„Vypadáš fantasticky!" řekla Florence. „Úřad velvyslankyně tě nezměnil ani trochu."
To byste se divili, jak mne změnil, pomyslela si Mary.
Cestou do rezidence jim Mary ukazovala stejné památky, které sama poprvé viděla teprve před čtyřmi měsíci. Jsou to opravdu teprve čtyři měsíce? Zdálo sejí to už celou věčností.
„Ty bydlíš tady?" zeptala se Florence, když projeli bránou rezidence, střeženou příslušníkem námořní pěchoty.
„Hluboce mne to dojímá."
Mary provedla Schifferovy po rezidenci.
„Bože můj!" zvolala Florence. „Plavecký bazén, divadlo, tisíce pokojů a dokonce i vlastní park."
Obědvali ve velké jídelně a povídali si klepy o sousedech v Junction
City.
„Postrádáš to naše město vůbec?" chtěl vědět Douglas.
„Ano." Při vyslovení tohoto slůvka si Mary uvědomila hroznou vzdálenost, která ji dělí od domova. Junction City představovalo klid a bezpečí a nenáročný, přátelský způsob života. Tady jen samá hrůza a teror a ohavné hrozby červenou barvou načmárané na stěnách její kanceláře. Rudá barva je barvou násilí.
„Na co myslíš?" zeptala se Florence.
„Co? Ale na nic. Jen jsem se zasnila s otevřenýma očima. Co vlastně vy dva báječní kamarádi děláte v Evropě?"
„Musel jsem se zúčastnit lékařské konference v Římě," řekl

Douglas.
„Jen pokračuj - jen jí řekni, jak to bylo doopravdy," pobízela ho
Florence.
„Přiznám se, že jsem ani neměl velkou chuť na konferenci jet. Začali jsme však mít starost o tebe a chtěli jsme si osobně ověřit, jak se ti tady vede. Tak nás tady máš."
„To jsem ráda."
„Nikdy mi nenapadlo, že se kamarádím s takovou světově proslulou hvězdou," povzdechla si Florence.
Mary se rozesmála. „Ale, Florence, úřad velvyslankyně ze mne žádnou hvězdu neudělal."
„Já přece nemluvím o tomhle."
„Tak o čem mluvíš?"
„Ty to opravdu nevíš?"
„Co jako nevím?"
„Mary, minulý týden v Time byl o tobě dlouhý článek s obrázky tebe i dětí. Všechny časopisy a noviny v zemi o tobě píší. Na tiskových konferencích pořádaných Stantonem Rogersem tě vždycky dává jako zářný příklad. Prezident o tobě mluví na veřejnosti. Věř mi, kdekdo má na rtech tvoje jméno."
„Vidím, že jsem ztratila kontakt s domovem a se vším, co se tam děje," řekla Mary. Vzpomněla si na Stantonova slova: Prezident nařídil propagační kampaň.
„Jak dlouho tu můžete zůstat?" zeptala se Mary.
„Vydržela bych tady navždy, zůstaneme však podle plánu jen tři dny, pak letíme domů."
„Jak to tady snášíš, Mary? Mám na mysli - chápeš - bez Edwarda."
„Teď už je to lepší," pomalu odpověděla Mary. „Ale každou noc k němu promlouvám. Jistě si myslíte, že jsem se zbláznila."
„Ale vůbec ne."
„Je to stále hrozné. Ale snažím se. Snažím."
„Už ses - hm - s někým setkala?" zeptala se ohleduplně Florence.
Mary se usmála. „Vlastně, možná že ano. Setkáte se s ním dnes večer u večeře."
Schifferovi si dr. Louise Desforgese okamžitě oblíbili. Slýchávali, že Francouzi jsou povznesení a povýšenečtí, ale Louis se ukázal jako přátelský, laskavý a otevřený. Douglas se s ním dlouho bavil o lékařském povolání a medicíně vůbec. Byl to jeden z nejhezčích večerů, které Mary prožila od svého příjezdu do Bukurešti. V těch chvílích se cítila klidná a v bezpečí.
V jedenáct hodin odešli Schifferovi nahoru do připraveného pokoje pro hosty. Mary se dole loučila s Louisem.
„Vaší přátelé se mi velice líbí," řekl. „Doufám, že se s nimi ještě setkám."
„Vy se jim líbíte také. Za dva dny odlétají do Kansasu."
Upřeně se na ni podíval. „Mary - vy o odjezdu neuvažujete?"
„Ne," řekla Mary. „Zůstávám."
Usmál se. „Výborně." Po malém zaváhání tiše řekl: „Tento víkend odjíždím do hor. Chtěla byste jet se mnou? Byl bych moc rád."
„Ráda."
Bylo to tak jednoduché.
Ležela ve tmě a hovořila k Edwardovi. Miláčku, vždy, vždycky tě budu milovat, ale nemohu se stále jen trápit. Je čas začít žít nový život.
Vždy budeš součástí mého života, alemusítu být ještě někdo jiný. Louis sice nejsi tyje to prostě Louis. Je úspěšný, dobrý, statečný. Takse tipodobá, že mi přes něho budeš blíž. Edwarde, pochop, prosím. Prosím —
Posadila se v posteli a rozsvítila noční lampičku. Dlouho se upřeně dívala na zásnubní prstýnek, pak ho pomalu stáhla z prstu.
Tento kroužek symbolizoval konec i začátek.
Mary letmo provezla Schifferovy kolem památek v Bukurešti a dohlédla na to, aby měli stále program. Tři dny uběhly jako-voda. Po jejich odjezdu na Mary padla tíha bolestivé osamělosti, pocit úplného odloučení od kořenů, které zůstaly daleko doma. Opět byla vydána na pospas nevyzpytatelnému osudu v cizí, nepřátelské zemi.
Při obvyklé denní kávě Mary probírala s Mikem Sladem denní agendu.
Když skončili, Mike řekl: „Donesla se mi nějaká šeptanda."
Mary se také něco doneslo. „O loneskovi a jeho nové milence?
Mám dojem, že —"
„O vás."
Mary v okamžiku ztuhla. „Opravdu? Jakého druhu ta Šeptanda je?"
„Povídá se, že se příliš často scházíte s dr. Louisem Desforgesem."
Mary vzplanula hněvem. „Po tom nikomu nic není, s kým se stýkám."
„Dovoluji si s vámi nesouhlasit, paní velvyslankyně. A to se týká každého pracovníka na velvyslanectví. Na styk s cizinci platí přísná pravidla. Ten doktor je cizinec. A náhodou je rovněž nepřátelským agentem."
Mary nemohla ohromením skoro promluvit. „To je přece nesmysl!" vyhrkla. „Co můžete vy vědět o dr. Desforgesovi?"
„Zamyslete se nad tím, jak jste se s ním setkala," nabídl jí k úvaze
Mike Slade. „Slečna v nouzi a rytíř v lesknoucím se brnění. To je nejstarší trik na světě. Také jsem ho používal."
„Houby mi záleží na tom, co jste dělal nebo nedělal," odsekla ironicky Mary. „Je mnohokrát zasloužilejší než vy. Bojoval v Alžíru proti teroristům, kteří mu zabili manželku a děti."

„To je zajímavé," řekl tiše Mike. „Právě studuji jeho kádrový materiál. Ten váš doktor nikdy neměl ani manželku ani děti."
Poznámka překladatele: gringo-zpravidla hanlivý výraz pro bílého cizince v Latinské Americe, zejména Anglosasa.

Kapitola 25

Cestou do Karpat se na oběd zastavili v Temešváru. Hostinec pojmenovaný Lovcův pátek byl zařízen jako středověký vinný sklep.
„Specialitou kuchyně je lovná zvěř," informoval Louis. „Navrhuji srnčí."
„Výborně." Srnčí ještě nikdy nejedla. Bylo vynikající.
Louis objednal místní bílé víno Zghihara. Povídali si, Louis se ukázal být příjemným hostitelem. Mary se v jeho přítomnosti cítila v bezpečí.
Louis vyzvedl Mary ve městě daleko od velvyslanectví. „Bude lepší, když nikdo nebude vědět, kam jedete," řekl. „Vzniklo by z toho jen moc řečí mezi všemi diplomaty ve městě."
Na to už je pozdě myslet, s ironií si pomyslela Mary.
Louis si vypůjčil auto od přítele z francouzského velvyslanectví.
Mělo černobílou oválnou licenční tabulku se znakem CD.
Mary věděla, k čemu licenční tabulky slouží policii. Cizinci dostávají licenční tabulky začínající číslem dvanáct. Státní úředníci dostávají tabulky žluté barvy.
Po obědě se vydali na další cestu. Předjížděli primitivní, z větví stromů spletené koňské povozy a maringotky cikánů.
Louis se ukázal jako zkušený řidič. Mary ho pozorovala při řízení a myslela na slova Mika Slada: Zkoumám jeho kádrový materiál. Ten váš doktor nikdy neměl ani manželku ani děti. Je nepřátelským agentem.
Nevěřila Miku Sladovi. Všechny čivy jí říkaly, že lže. Do její kanceláře se přece nevplížil Louis a nenastříkal na stěnu ta ohavná slova. To musel být někdo, kdo ji chce vyhrožováním zastrašit. A Mary nevěřila, že by Louis byl vůči ní něčeho takového schopen. Nikdo není tak dobrým hercem, aby byl při hře s dětmi schopen tak přesvědčivě zahrát vnitřní pohnutí.
Vzduch se začal citelně ochlazovat a letní květena začala uvolňovat místo květeně podzimní.
„Tady je nádherný lovecký revír," řekl Louis. „Jsou tady kanci, vysoká zvěř, vlci i černí kamzíci."
„Nikdy jsem na lovu nebyla."
„Jednou vás snad budu moci vzít s sebou."
Hory s vrcholky pokrytými mlhou a mraky před nimi se ukazovaly ve své největší kráse. Mary to připomnělo obrazy švýcarských Alp, které někde viděla. Kolem silnice byly lesy a zelené louky s tečkami pasoucích se krav. Hrozivé mraky měly barvu ledové ocele. Mary měla pocit, že kdyby se trochu natáhla, mohla by se jich dotknout a hmatatelná studenost by sejí přilepila na prsty.
Do Cioplea, nádherných horských klimatických lázní, dojeli pozdě odpoledne. Mary čekala v autě, než je Louis přihlásí k pobytu v horské chatě.
Starší vrátný je zavedl do apartmá. Skládalo se z rozlehlého obývacího pokoje, jednoduše zařízené ložnice, koupelny a z terasy s úžasným pohledem na hory.
„Poprvé v životě mě mrzí, že nejsem malířem," povzdechl si Louis.
„To je opravdu překrásný pohled."
Přistoupil k ní blíž. „Ten nemám na mysli. Chtěl bych namalovat vás."
V duchu žasla Mary sama nad sebou: Najednou se cítím jako sedmnáctiletá holka na první schůzce a jsem stejně nervózní.
Objal ji a pevně přivinul. Zabořila mu hlavu do prsou, pak se Luisovy rty spojily s jejími. Ohmatával tělo Mary a její ruku přitiskl ke své ztvrdlé mužnosti. Mary najednou zapomněla na celý svět, vnímala jen krásné pocity nastávajících okamžiků.
Najednou v sobě pocítila šílenou potřebu něčeho, co sahalo daleko za samotný sex. Cítila bolestivou nutnost mít někoho, o koho by se mohla opřít, někoho, kdo by ji ochraňoval a dával jí najevo, že už není sama. Potřebovala mít Louise v sobě, kolem sebe, sebe v něm, jednoduše splynout s ním v jednu bytost.
Leželi ve velké dvojité posteli. Mary cítila jeho jazyk klouzat po jejím těle stále níž až do měkké hloubky a vyvolávat nádherné pocity. Najednou vnikl do ní a Mary vášnivými výkřiky dávala najevo tu nádhernou slast, která v ní vybuchovala jako tisíce ohňostrojů. A znovu a znovu, až se prožívané blaho dostávalo na samou hranici snesitelnosti.
Louis se ukázal jako úžasný milovník, vášnivý a náročný, něžný a pozorný. Po dlouhé, dlouhé době leželi vyčerpaní a spokojení.
„Je to opravdu zvláštní," řekl Louis. „Najednou se cítím jako znovuzrozený. Od smrti Reneé a dětí jsem chodil jako bludná duše."
Já také, připojila se v duchu Mary.
„Postrádal jsem ji ve všech možných ohledech, i v takových, ve kterých by mi to nikdy ani nenapadlo. Cítil jsem se bez ní bezmocný jako malé dítě. A byly to většinou běžné všední životní potřeby. Neuměl jsem si uvařit žádné jídlo, vyprat prádlo, dokonce ani pořádně ustlat postel. My muži bereme většinou až příliš mnoho věcí jako úplnou samozřejmost."
„Louisi, také jsem se cítila bezmocná. Edward byl pro mne jakýmsi deštníkem. Když najednou začalo pršet a on nebyl po ruce, aby mne chránil, málem jsem se v dešti problémů utopila."
Spali.

A znovu se milovali, teď pomalu a něžně, s ohněm přitlumeným a s plameny nižšími, ale mnohem dokonaleji.
Bylo to skoro dokonalé. Skoro. Přece jen něco vrtalo v hlavě Mary.
Otázka, kterou by mu tak ráda položila. Věděla však, že se k tomu neodhodlá. Otázka by zněla: Měl jsi manželku a děti, Louisi?
Věděla, že kdyby tu otázku položila, všechno by mezi nimi okamžitě a navždy skončilo. Louis by jí nikdy neodpustil, že o něm pochybuje.
Zatracený Mike Slade, zlobila se v duchu, ať jde k čertu!
Louis ji pozoroval. „O čem jsi teď přemýšlela?“
„O ničem, miláčku.“
Jak se to stalo, Louisi, že jsi se octl na druhé straně tmavé ulice v okamžiku, kdy se mne ti chlapi pokusili unést?
Večeřeli na venkovní terase. Louis objednal Cemurata, jahodový likér vyráběný v nedalekých horách.
V sobotu vyjeli lanovkou na vrcholek hory. Po návratu si zaplavali v krytém bazénu, pomilovali se v soukromé sauně a pak si zahráli bridž s přestárlým párkem Němců na svatební cestě.
Večer odjeli blíže k horám do venkovské restaurace v Eintrulu, kde povečeřeli ve veliké místnosti při praskajícím ohni v otevřeném krbu.
Ze stropu visely dřevěné lustry, na stěně nad krbem byly lovecké trofeje. Místnost byla osvětlena světlem svíček, za okny se v záři měsíce leskly sněhem pokryté hory. Dokonalé prostředí s dokonalým společníkem.
Přiblížila se chvíle odjezdu.
Přišel čas vrátit se do skutečného světa, uvažovala Mary. Co je jejím skutečným světem? Místo výhrůžek, únosu a hrozných nápisů na stěnách kanceláře.
Zpáteční cesta probíhala v pohodě. Sexuální napětí, které oba prožívali cestou do hor, se uvolnilo. Nahradil ho příjemný pocit vzájemné sounáležitosti. Být v přítomnosti Louise bylo pro Mary uklidňující.
Než vjeli do okrajového předměstí Bukurešti, jeli kolem polí slunečnic s hlavami otočenými ke slunci.
Něčím takovým jsem teď zase já, šťastně zauvažovala Mary. Konečně se zase otáčím za slunečním světlem.
Beth a Tim plní dychtivosti čekali na návrat maminky.
Provdáš se za Louise?“ zeptala se Beth.
Otázka přivedla Mary do rozpaků, protože vyjádřila nahlas to, na co
Mary sama neměla odvahu ani pomyslet.
„Tak co-provdáš se?“
„Nevím,“ řekla opatrně. „Vadilo by vám, kdybych se provdala?
„Není sice jako taťka,“ odpověděla pomalu Beth, „ale shodli jsme se s Timem, že se nám líbí.“
„Mně také,“ odpověděla šťastná Mary. „Mně také.“
Dostala tucet rudých růží s krátkou zprávou: Děkuji ti za to, že tě mám.
Když si vzkaz přečetla, napadlo jí, jestli květiny posílal i Renée.
A zvědavě uvažovala, jestli vůbec nějaká Renée a dvě dcery existovaly.
Hned vzápětí však byla na sebe zlá, že jí taková myšlenka může napadnout. Ale proč by si Mike Slade vymýšlel tak hroznou lež? Nenalézala možnost, jak si to ověřit. V tom okamžiku do kanceláře vešel politický konzul a agent CIA Eddie Maltz.
„Vypadáte nádherně, paní velvyslankyně. Prožila jste hezký víkend?“
„Ano, děkuji.“
Chvíli se bavili o jednom plukovníkovi, který Maltze požádal o pomoc při emigraci.
„On by nám mohl být prospěšný. Určitě nám poskytne užitečné informace. Dnes večer odešlu kabelogram. Buďte připravena na loneskův vztek.“
„Děkuji za informaci, pane Maltzi.“
Maltz vstal k odchodu.
Z náhlého popudu Mary řekla: „Počkejte ještě. Já - ráda bych vás požádala o laskavost, jestli mohu.“
„Ale zajisté.“
Najednou sejí zdálo, že všechna slova, která jí napadají, budou znít trapně. „Je to - víte - osobní a důvěrné.“
„To je přece v naší práci základním heslem.“
„Potřebuji informaci o dr. Louisi Desforgesovi. Slyšel jste už oněm?“
„Ano, madam. Pracuje na francouzském velvyslanectví. Co byste o něm chtěla vědět?
Bylo to mnohem obtížnější, než si představovala. Vždyť to je od ní proradnost. „Já - ráda bych věděla, jestli dr. Desforges byl ženatý a měl dvě děti. Myslíte, že byste to mohl zjistit?“
„Bude vám to stačit do čtyřiadvaceti hodin?“ zeptal se Maltz.
„Ano, děkuji vám.“
Odpusť mi, prosím, Louisi.
O něco málo později vešel do kanceláře Mike Slade. „— bré ráno.“
„Dobré ráno.“
Položil šálek kávy na psací stůl. Zdálo sejí, že se v jeho chování něco změnilo. Nebyla si jistá, co to přesně je, ale najednou jí napadlo, že
Mike Slade je o jejím víkendu podrobně informován. Ráda by věděla, jestli za ní poslal špehy, kteří mu pak podali podrobnou zprávu.
Napila se kávy. Byla vynikající, jako obvykle. To je věc, kterou Mike Slade dělá opravdu dobře, pomyslela si Mary.
„Mám několik problémů,“ řekl.

Zbytek odpoledne pak probírali problémy týkající se Rumunů žádajících o povolení emigrace do Ameriky, problémy spojené s rumunskou finanční krizí, situaci vojáka námořní pěchoty, který přivedl rumunskou dívku do jiného stavu a desítky dalších.
Na konci jednání se Mary cítila mnohem víc unavená než obvykle.
„Dnes večer je premiéra baletu," řekl Mike Slade. „Tančí Corina
Šocoli."
Mary dobře znala jméno jedné ze světových primabalerín.
„Kdybyste měla zájem, mám několik lístků."
„Ne, díky." Vzpomněla si, co se stalo, když jí Mike dal posledně dva lístky do divadla. Nemluvě o tom, že měla připravený jiný program.
Byla pozvána na večeři na čínské velvyslanectví a pak měla v rezidenci schůzku s Louisem. Nebylo by rozumné, aby se spolu ukazovali na veřejnosti. Mary si uvědomovala, že tím porušuje předpisy o důvěrných stycích se členy jiných velvyslanectví. Jenže toto není žádný bezvýznamný poměr.
Mary otevřela šatník, aby si oblékla večerní toaletu. Zjistila, že služebná ji vyprala, místo aby ji dala vyčistit. Úplně ji tím zničila. Na hodinu ji vyhodím, zuřila Mary. Jenže, nemohu to udělat kvůli těm proklatým předpisům.
Najednou zase pocítila nezvyklou únavu. Klesla na postel. Kéž bych dnes večer nemusela nikam chodit. Jak krásné by bylo jen ležet a spát.
Ty však musíš, paní velvyslankyně. Tvoje vlast na tebe spoléhá.
Mary ležela a začala fantazírovat. Co se stane, když na večeři nepůjde a zůstane v posteli? Čínský velvyslanec bude vítat hosty a nervózně bude vyhlížet Mary. Nakonec ohlásí zahájení večeře. Neúčast americké velvyslankyně bude považovat za vědomou urážku. Čína tím, podle jeho názoru, ztratí před světem svou tvář. Čínský velvyslanec pak odešle černý kabelogram. Až si ho přečte jeho ministerský předseda, rozzuří se a okamžitě zatelefonuje prezidentovi Spojených států a vznese protest.
„Ani vy ani nikdo jiný nebude násilím nutit mou velvyslankyni, aby k vám šla na večeři," bude křičet prezident Ellison.
Na oplátku začne vykřikovat ministerský předseda: „Takto se mnou nebude nikdo mluvit.
My máme vlastní atomovou bombu, pane prezidente." Pak oba vůdcové v jednom okamžiku zmáčknou červená tlačítka a v obou zemích bude pršet smrtonosná zkáza.
Mary se posadila a utrápeně si pomyslela: Raději abych už na tu zatracenou večeři šla.
Celý večer se Mary slil v jedinou rozmazanou skvrnu známých tváří členů diplomatických sborů. Na hosty kolem stolu si pamatovala jenom matně. Nemohla se dočkat, až odjede domů.
Cestou v limuzíně do rezidence se zasněně usmívala. Jsem zvědavá, jestli se prezident Ellison doví, že dnes večer jsem zabránila atomové válce.
Příštího rána cestou do práce se Mary cítila hůř. Bolela ji hlava a zvedal se jí žaludek. Náladu jí poněkud zlepšila návštěva Eddie
Maltze.
„Mám požadovanou informaci," řekl agent CIA. „Dr. Louis Desfores byl třináct let ženatý. Jméno manželky Renée. Děti deset a dvanáct,
Phillipa a Genevi ve. Byly zavražděné teroristy v Alžíru, pravděpodobně odvetou za to, že doktor proti nim bojoval v podzemní organizaci.
Potřebujete ještě nějaké další informace?"
„Ne," řekla šťastná Mary. „To je výborné. Děkuji."
U ranní kávy s Mikem Sladem probírala podrobnosti nadcházející návštěvy studentů z vysoké školy.
„Chtěli by se setkat s prezidentem loneskem."
„Uvidím, co v této věci budu moci udělat," řekla Mary. Její slova podivně splývala dohromady.
„Jste v pořádku?"
„Jsem jenom unavená."
„Asi potřebujete ještě jeden šálek kávy. Ten vás dá určitě do pořádku. A to neříkám jen jako nějakou slovní hříčku."
Pozdě odpoledne se Mary cítila ještě hůř. Zavolala Louise a zrušila společnou večeři. Cítila se příliš špatně, než aby byla schopná si s někým povídat. Mrzelo ji, že v Bukurešti není americký lékař. Louis by mohl poznat, co jí schází. Jestli to nepřejde, zavolám ho.
Dorothy Stoneová poslala zdravotní sestru do lékárny pro Tylenol.
Nepomohl.
Sekretářka Mary začala být znepokojena. „Vypadáte opravdu hrozně, paní velvyslankyně. Měla byste zůstat v posteli."
„Zase to bude v pořádku," zamumlala Mary.
Mary měla dojem, že den trvá tisíc hodin. Setkala se se studenty, s několika rumunskými vládními úředníky, s americkým bankéřem, s vedoucím pracovníkem Informační služby Spojených států a nekonečnou večeři na holandském velvyslanectví vydržela jen s vynaložením posledních sil. Když se konečně vrátila domů, zhroutila se na postel.
Nemohla usnout. Cítila stoupající teplotu. Pak ji v jakémsi podivném polospánku začaly pronásledovat děsivé sny. Utíkala labyrintem chodeb a vždy když zahnula za roh, uviděla někoho, kdo krví psal po stěně odporné věty. Viděla však vždy jenom týl hlavy muže. Pak se zčistajasna objevil Louis a tucet mužů se ho snažilo násilím vtáhnout do auta. Po ulici utíkal Mike Slade a křičel: ‚Zabijte ho, on nemá žádnou rodinu.
Mary se probudila zalitá studeným potem. V pokoji se jí zdálo být nesnesitelné vedro. Odhodila pokrývky a najednou jako by se octla v mrazivém vzduchu. Začala cvakat zuby. Bože můj, uvažovala, co se to se mnou děje?

Zbytek noci probděla ve strachu před hroznými sny, které by se jistě vrátily, kdyby usnula.
Následujícího rána musela Mary vynaložit poslední zbytky vůle, aby se přinutila vstát a odjet na velvyslanectví. Mike Slade už na ni čekal.
Kriticky se na ni podíval a řekl: „Nevypadáte dobře. Proč neodletíte do Frankfurtu k tamějšímu lékaři?“
„Jsem úplně v pořádku.“ Rty měla suché a popraskané, cítila se úplně vysušená.
Mike jí podal šálek kávy. „Mám pro vás nějaké nové informace z oblasti obchodu. Rumuni budou potřebovat mnohem víc obilí, než jsme předpokládali. Tady je předběžný návrh na způsob financování —
Mary se s největším úsilím snažila dávat pozor, ale Mikův hlas najednou začal kolísat, slábl a opět sílil.
Mary se s nezměrnou námahou podařilo přežít den. Louis dvakrát volal. Mary požádala sekretářku, aby mu řekla, že má jednání. K práci však musela soustředit všechnu zbývající sílu.
Když šla Mary večer do postele, cítila, že má zvýšenou teplotu. Celé tělo jí bolelo. Jsem opravdu nemocná, konstatovala v duchu. Mám pocit, že umírám. S nezměrným úsilím natáhla ruku a zatáhla za šňůru zvonku. Objevila se Carmen.
Vylekaně se dívala na Mary. „Paní velvyslankyně! Co —?
Mary zachroptěla. „Požádejte Sabinu, aby zavolala francouzské velvyslanectví. Potřebuji dr. Desforgese —“
Mary otevřela oči a zamrkala. Uviděla dvojmo stojícího Louise.
Přistoupil k posteli. Sehnul se a zblízka se podíval na její zrudlou tvář.
„Můj Bože, co se to s tebou děje?“ Sáhl jí na čelo. Pálilo horkostí. „Měřila sis teplotu?“
„Ne. Nezajímala mne.“ Vyslovení každého slova v ní vyvolávalo bolest.
Louis se posadil na okraj postele. „Miláčku, jak dlouho ti je tak špatně?“
„Už několik dní. Asi to bude nějaký virus.“
Louis nahmatal tep. Byl slabý, nitkovitý. Naklonil se k Mary blíž a ucítil její dech. „Jedla jsi dnes něco s česnekem?“
Zavrtěla hlavou. „Už dva dny jsem nic nevzala do úst.“ Její hlas se změnil v šepot.
Naklonil se a jemně jí zvedl víčka. „Máš žízeň?“
Přikývla.
„Bolest, křeče ve svalech a nutkání ke zvracení?“
To všechno mám, unaveně si pomyslela. Nahlas řekla: „Co je se mnou, Louisi?“
„Můžeš mi odpovědět na několik otázek?
Polkla. „Pokusím se.“
Uchopil ji za ruku. „Kdy jsi začala mít potíže?“
„Den po našem návratu z hor,“ zašeptala
„Vzpomeneš si na něco, co jsi snědla nebo vypila a po čem ti bylo špatně?
Zavrtěla hlavou.
„Takže ses cítila špatně každý den?“
Přikývla.
„Snídáš vždy v rezidenci s dětmi?“
„Obvykle ano.“
„Děti se cítí dobře?“
Přikývla.
„A co oběd. Obědváš každý den na stejném místě?“
„Ne, někdy jím na velvyslanectví, někdy při služebních schůzkách v restauracích.“ Hlas jí zeslábl ve skoro neslyšitelný šepot.
„Chodíš někam pravidelně na večeři nebo na nějaké jiné jídlo?“
K dalšímu hovoru už Mary neměla sílu. Byla by nejraději, kdyby odešel. Zavřela oči.
Louis s ní lehce zatřásl. „Mary, nespi, probuď se a poslouchej mne.“
V jeho hlase zazněla naléhavá prosba. „Jíš s někým pravidelně?“
Ospale na něho zamžourala. „Ne.“ Proč jí klade všechny ty otázky?
„Je to virus, že?“ sotva slyšitelně zamumlala.
Zhluboka se nadechl. „Ne. Někdo tě chce otrávit.“
Ta slova na ni zapůsobila, jako by jí projel elektrický proud. Široce otevřela oči. „Cože? Tomu nevěřím.“
Zamračil se. „Řekl bych, že jde o otravu arzénem. Ten však není v Rumunsku vůbec k dostání.“
Mary najednou projel záchvěv strachu. „Kdo - kdo by se mne pokoušel otrávit?“
Stiskl jí ruku. „Miláčku, musíš se snažit intenzívně přemýšlet. Jsi si opravdu jistá, že od nikoho nedostáváš každý den pravidelně něco k jídlu nebo k pití?“
„Ovšemže ne,“ slabě protestovala Mary. „Už jsem ti to přece řekla.
Já —“ Káva. Mike Slade. Moje vlastní zvláštní směs. „Ach, Bože můj!“
„Co je?
Odkašlala si, aby si pročistila hrdlo a podařilo sejí říci: „Mike Slade mi každé ráno přináší kávu. Vždycky s ní na mne čeká.“
Upřeně se díval na Mary. „Ne. To určitě nemůže dělat Mike Slade.
Jaký by on mohl mít důvod pokoušet se tě zabít?“
„On - on se mne chce zbavit“
„O tom si promluvíme později,“ řekl rychle Louis. „V prvé řadě se musíš vyléčit. Nejraději bych tě odvezl do zdejší nemocnice, to však předpisy vašeho velvyslanectví nedovolují. Pokusím se něco opatřit.

Vrátím se za pár minut.“
Mary ležela a snažila se pochopit smysl toho, co jí řekl Louis. Arzén. Někdo mne krmí arzénem. Asi potřebujete ještě jeden šálek kávy.
Ten vás dá určitě do pořádku. Vařím ji sám.
Upadla do bezvědomí. Probudil ji hlas Louise. „Mary!“
Násilím otevřela oči. U postele stál Louis a z malé kabelky vytahoval injekční stříkačku.
„Ahoj, Louisi. Jsem ráda, žes mohl přijít,“ mumlala Mary.
Louis nahmatal na paži žílu a vpíchl jehlu. „Aplikuji ti Bal. Je to antidotum proti arzénu. Budu ho střídat s Penicillaminem. Další ti dám ráno. Mary?“
Usnula.
Další injekci podal Mary dr. Louis Desforges ráno a pak až zase večer. Lék účinkoval přímo zázračně. Nepříjemné symptomy začaly mizet jeden za druhým. Už následujícího dne měla Mary teplotu i ostatní rozhodující údaje skoro úplně normální.
Louis byl v ložnici Mary a vkládal jehlu do papírového sáčku. Tam ji zvědavé oči zaměstnanců rezidence neobjeví.
Mary se cítila odvodněná a celkově slabá, jako kdyby prodělal dlouhou nemoc, ale bolest a ostatní nepříjemné pocity byly pryč.
„Už podruhé jsi mi zachránil život.“
Louis se na ni vážně podíval. „Teď bychom měli v prvé řadě zjistit, kdo se tě pokoušel otrávit.“
„Jak to zjistíme?“
„Dotazy na různých velvyslanectvích jsem zjistil, že na žádném z nich arzén nemají. Nenašel jsem však způsob, jak to zjistit na americkém velvyslanectví. Byl bych rád, kdybys mohla něco udělat. Myslíš, že budeš zítra schopná jít do práce?“
„Myslím, že ano.“
„Tak zajdi do lékárny na velvyslanectví. Řekni, že potřebuješ nějaký pesticid, protože máš na zahradě potíže s hmyzem. Chtěj Antrol.
V něm je mnoho arzénu.“
Mary se podívala rozpačitě na Louise. „Co tím sleduješ?“
„Domnívám se, že arzén se do Bukurešti dostal jedině letadlem. Jestli ano, pak věřím, že je v lékárně vašeho velvyslanectví. Nu, a když si někdo takový jed vyzvedne, musí jeho příjem podepsat. Až budeš podepisovat příjem Antrolú ty, podíváš se na jména předešlých odběratelů —“
Gunny doprovodil Mary do budovy velvyslanectví. Dlouhou chodbou šla do lékárny, kde v zamřížované kabině seděla zdravotní sestra.
Obrátila se, když uviděla Mary. „Dobré ráno, paní velvyslankyně.
Cítíte se už lépe?“
„Ano, děkuji.“
„Co byste si přála?“
Mary se nervózně nadechla. „Můj - můj zahradník mi povídal, jaké má starosti v zahradě s hmyzem. Chci se zeptat, jestli byste mi mohla něčím pomoci -jako třeba Antrolem.“
„Ale ano, náhodou trochu Antrolú máme,“ řekla sestra, sáhla do zadního regálu a vytáhla plechovku s nálepkou označující jed. „Zamoření mravenci v této době je neobvyklé.“ Položila před Mary formulář.
„Nezlobte se, budete muset podepsat příjem, protože obsahuje arzén.“
Mary se zadívala na formulář před sebou. Bylo na něm jediné jméno.
Mike Slade.

Kapitola 26

Mary chtěla s výsledkem svého pátrání seznámit Louise Desforgese. Třikrát volala, vždy bylo obsazeno. V té době mluvil doktor s Mikem Sladem. Zpočátku chtěl dr. Desforges ohlásit pokus o vraždu, nechtělo se mu však uvěřit, že by v tom měl prsty Slade. Rozhodl se proto
Sladovi zatelefonovat.
„Právě jsem odešel od velvyslankyně,“ řekl Louis Desforges. „Přežije to. Bude žít.“
„No, to je dobrá zpráva doktore. Proč by neměla žít?“
Louis opatrně řekl. „Někdo seji postupně pokusil otrávit.“
„O čem to mluvíte?“ opáčil Mike.
„Myslím, že právě vy víte velice dobře, o čem mluvím.“
„Tak moment! Chcete tím snad říci, že já jsem za to zodpovědný?
Tak to se velice mýlíte. Myslím, že bychom si spolu měli promluvit.
Někde, kde nás nikdo nemůže poslouchat Chtěl byste se se mnou setkat dnes večer?“
„V kolik hodin?
„Do devíti mám práci. Co kdybychom se setkali několik minut po deváté v Baneasa Woods? Počkám vás u kašny a všechno vám vysvětlím.“
Louis Desforges zaváhal. „Tak dobře. Setkáme se u kašny.“ Zavěsil a pomyslel si: Mike Slade v tom asi nemá prs ty.
Mary volala znovu Louise. Byl pryč. Nikdo nevěděl, kde by ho bylo možné zastihnout.
Mary a děti obědvaly v rezidenci.

„Opravdu už vypadáš trochu lépe, maminko," řekla Beth. „Měli jsme o tebe starost."
„Cítím se výborně," ujišťovala je Mary. Mluvila pravdu. Díky Bohu za Louise.
Mary však nedokázala vypudit z hlavy Mika Slada. Stále slyšela jeho hlas. Tady je vaše káva. Vařil jsem ji sám. Zabíjel pomalu. Hrůzou se otřásla.
„Je ti zima?" zeptal se Tim.
„Ne, miláčku."
Nesmí přece děti zaplést do svých hrozných snů. Možná bych je měla na krátkou dobu poslat domů, uvažovala Mary. Mohly by zůstat u Florence a u Douga. Pak jí napadlo: Mohla bych jet s nimi. To by však bylo od ní zbabělé a znamenalo by to vítězství Mika Slada a všech, kteří pracují s ním. Existovala jediná osoba, o níž si myslela, že by jí mohla pomoci. Stanton Rogers. Stanton by věděl, co udělat s Mikem.
Já ho však nemohu obvinit bez důkazu a mám já vůbec nějaký důkaz? Je snad důkazem to, že mi každéráno vařil kávu ?
Tim jí něco říkal: „— řekli jsme, že se zeptáme, jestli bychom s nimi mohli jít."
„Promiň, miláčku, co jsi říkal?"
„Říkal jsem, že nás Nikolau požádal, abychom s ním a s jeho rodinou jeli tábořit příští týden."
„Ne!" Řekla to to hruběji, než měla v úmyslu. „Chci, abyste byli v bezprostřední blízkosti rezidence."
„A co škola?" zeptala se Beth.
Mary váhala. Nemůže je přece tady držet jako ve vězení, nechtěla je ale také nijak poplašit.
„Tak dobře, ale pokud vás tam a zpátky odveze Florian. Nikdo jiný."
Beth se upřeně dívala na Mary. „Maminko, je snad něco v nepořádku?"
„Ovšemže ne," odpověděla rychle Mary.„Proč se ptáš?"
„Sama nevím. Mám pocit, jako by něco viselo ve vzduchu."
„Kdyby raději nefantazírovala," řekl Tim. „Má asi rumunskou chřipku."
To je zajímavý a vhodný výraz, pomyslela si Mary. Otrava arzénem rovná se rumunská chřipka.
„Můžeme si dnes večer pustit nějaký film?" zeptal se Tim.
„ Smíme si dnes večer pustit nějaký film?" opravila ho Mary.
„Znamená to, ano?"
Mary sice neměla v úmyslu promítat nějaký film, ale v poslední době strávila s dětmi velice málo času a tak se rozhodla udělat jim radost.
„Znamená to, ano."
„Děkuji, paní velvyslankyně," vykřikl Tim. „Půjdu vybrat film."
„Ne, nepůjdeš. Tys vybíral posledně. Můžeme se ještě jednou podívat na Americké nápisy na stěně?"
Americké nápisy na stěně. V tom okamžiku Mary věděla, jaký důkaz může ukázat Stantonu Rogersovi.
V půlnoci Mary požádala Carmen, aby zavolala taxi.
„Nechcete, aby vás odvezl Florian?" zeptala se Carmen. „Je —"
„Ne."
Chtěla udělat něco, co mělo zůstat utajeno.
Taxi přijelo za několik minut. Mary nastoupila. „K americkému velvyslanectví, prosím."
„V tuto hodinu je zavřené," odpověděl taxikář. „Nikdo tam teď není —" Obrátil se a poznal Mary.„Paní velvyslankyně! Je to pro mne velká čest." Rozjel se. „Poznal jsem vás podle obrázků v našich novinách a časopisech. Jste slavná skoro jako náš vůdce."
K publicitě, kterou Mary věnoval rumunský tisk, měli na velvyslanectví všichni nějaké připomínky.
Řidič povídal dál: „Mám Američany rád, jsou to dobrosrdeční a laskaví lidé. Doufám, že plán vašeho prezidenta národ-národu se uskuteční. My Rumuni jsme všichni pro tento plán. Je nejvyšší čas, aby na světě zavládl mír."
Mary neměla náladu k žádnému rozhovoru.
Když dojeli k velvyslanectví, Mary ukázala na místo označené:
Parcare cu Locuri Rezerváte. „Zajeďte tam, prosím a vraťte se pro mne za hodinu. Vrátím se pak do rezidence."
„Zajisté, paní velvyslankyně."
K taxi přistoupil strážný námořní pěchoty. „Tady nemůžete parko(vat. Je to tady rezer —" Poznal Mary a zasalutoval. „Promiňte. Dobrý večer, paní velvyslankyně."
„Dobrý večer," řekla Mary.
Voják námořní pěchoty ji doprovodil ke vchodu a otevřel dveře.
„Mohu pro vás něco udělat?"
„Ne, zajdu jen na několik minut do své kanceláře."
„Prosím, madam." Strážný ji pozoroval, jak prochází halou.
Mary v kanceláři rozsvítila světla a podívala se na stěny, na nichž byla nastříkaná ta hrozná slova. Šla ke spojovacím dveřím do kanceláře
Mika Slada a vešla. V místnosti byla tma. Rozsvítila a rozhlédla se.
Na psacím stole nebyly žádné papíry. Začala prohledávat zásuvky.
Byly prázdné, kromě brožur, bulletinů a jízdních a letových řádů. Nevinné věci, pro zvědavou uklízečku k ničemu nepoužitelné. Mary podrobně prohledávala kancelář. Někde to tady přece musí být. Na žádném jiném místě to nemohl schovat a bylo nepravděpodobné, že by to vzal s sebou.
Otevřela zásuvky a začala znovu prohledávat jejich obsah, pomalu a pečlivě. Když došla k nejspodnější zásuvce, ucítila vzadu za hromadou papíru něco tvrdého. Vytáhla to a upřeně se zadívala na pestře pomalovaný váleček.
Byl to sprej s červenou barvou.

Několik minut po deváté čekal dr. Louis Desforges u kašny v Baneasa Woods. Uvažoval, jestli neudělal chybu tím, že informoval Mika
Slada. Ne, neudělal, řekl si v duchu. Nejdřív ho musím vyslechnout.
Jestli jsem ho obvinil neprávem, určitě ho to zničí.
Z temnoty se najednou vynořil Mike Slade.
„Moc vám děkuji, že jste přišel. Doufám, že si to velice rychle vyjasníme. V telefonu jste řekl, že se někdo soustavně snažil otrávit Mary
Ashleyovou."
„Vím to velice přesně. Někdo ji krmil arzénem."
„A myslíte si, že jsem za to zodpovědný já?"
„Měl jste výbornou příležitost dávat jí ho do kávy, po troškách, občas."
„Už jste svou domněnku někomu hlásil?"
„Ještě ne. Chtěl jsem si o tom nejprve promluvit s vámi."
„Tak to jsem velice rád," řekl Mike a vytáhl ruku z kapsy. Držel v ní pistoli Magnum ráže ,475.
Louis vytřeštil na Mika oči. „Co - co to děláte? Vyslechněte mne!
Nemůžete přece—"
Mike Slade zmáčkl spoušť a pozoroval, jak kulka roztrhla hrudník
Francouze, který se změnil v krvavou skvrnu.

Kapitola 27

Z bublinového pokoje na americkém velvyslanectví Mary zavolala na zabezpečené lince kancelář Stantona Rogerse. V Bukurešti byla jedna hodina po půlnoci, ve Washingtone, D. C. osm hodin ráno. Věděla, že sekretářka Stantona Rogerse chodí do kanceláře velmi časně.
„Kancelář Stantona Rogerse."
„Tady je velvyslankyně Ashleyová. Vím, že pan Rogers je s prezidentem v Číně. Potřebovala bych s ním mluvit ve velmi naléhavé záležitosti, a to co nejdříve. Je nějaká možnost, jak se s ním spojit?"
„Lituji, paní velvyslankyně. Jeho cestovní program je velice pružný. Nemám na něho žádné telefonní číslo."
Mary pocítila velké zklamání. „Kdy o něm uslyšíte?"
„Těžko říci. On a prezident mají velice nabitý program. Nemohl by vám pomoci někdo z ministerstva zahraničí?"
„Ne," řekla pochmurně Mary. „Nikdo jiný mi nemůže pomoci. Děkuji vám."
Seděla v místnosti sama, obklopena nejrafinovanějším elektronickým zařízením na světě a hleděla do prázdna, protože jí to nebylo k ničemu. Mike Slade seji pokoušel zavraždit. Něco takového přece musí někomu říci. Ale komu? Komu může důvěřovat? Louis Desforges byl jediný, kdo odhalil, co se Mike Slade pokoušel udělat.
Mary se znovu pokusila vytočit číslo Louisovy rezidence. Linka byla hluchá. V mysli sejí vybavila slova Stantona Rogerse: Budete-li mi chtít poslat nějakou zprávu, aniž by ji četl někdo jiný, kabelogram označte nahoře třemix.
Rychle se vrátila do kanceláře a napsala naléhavé sdělení adresované Stantonu Rogersovi. Nahoře ho označila třemi křížky. Z uzamčené zásuvky psacího stolu vyndala kódovací příručku a pečlivě zakódovala napsaný text. Jestli se s ní něco stane, bude alespoň Stanton Rogers znát zodpovědnou osobu.
Chodbou došla do spojové místnosti.
Službu za mřížovou klecí měl náhodou agent CIA Eddie Maltz.
„Dobrý večer, paní velvyslankyně. Dnes pracujete mimořádně dlouho do noci."
„Ano," řekla Mary. „Tady tu zprávu bych ráda okamžitě odeslala."
„Osobně se o to postarám."
„Děkuji vám." Podala mu sdělení a vykročila k východu z velvyslanectví. Zoufale už chtěla být ve společnosti svých dětí.
Eddie Maltz ve spojové místnosti dekódoval zprávu, kterou mu předala Mary. Když byl hotov, dvakrát si ji přečetl a zamračil se. Pak přikročil k trhacímu stroji, sdělení Mary do něj hodil a počkal, až z papíru přistroj nadělal konfety.
Pak zavolal státního sekretáře Floyda Bakera ve Washingtonu. Krycím jménem: Thor.
Lvu Pasternakovi trvalo dva měsíce, než se oklikou dostal do Buenos Aires. SIS a půl tuctu jiných bezpečnostních organizací po celém světě mu pomohly odhalit Anděla jako profesionálního vraha. Od izraelské tajné služby Mossad se dověděl jméno Andělovy milenky Neusy
Muñez. Všichni měli zájem na likvidaci Anděla. Pro Lva Pasternaka se
Anděl stal jakousi utkvělou noční můrou. Považoval totiž za svůj osobní neúspěch, že Marin Groza zemřel a Lev přitom nic nenacházel na svou obranu. Své selhání mohl aspoň zčásti odčinit. Právě to měl teď v úmyslu uskutečnit.
S Neusou Muñez se nesetkal osobně. Vypátral však činžák, v němž bydlela. V naději, že se tu objeví Anděl, začal činžák hlídat. Když se
Anděl ani po pěti dnech neukázal, rozhodl se Lev Pasternak k dalšímu kroku. Počkal, až žena odešla, patnáct minut po jejím odchodu vystoupil do patra k jejímu bytu, paklíčem otevřel dveře a vešel do bytu. Rychle a důkladně ho prohlédl. Žádné fotografie, písemnosti nebo adresy, které by ho dovedly k Andělovi však nenašel. Ve vestavěné skříni objevil pánské obleky. Na všech byly reklamní štítky Herrera. Sundal jedno sako z ramínka a strčil pod paži. Za minutu zmizel stejně tiše, jak přišel.
Následujícího dne dopoledne Lev Pasternak zašel do krejčovského závodu Herrera. Vlasy měl rozcuchané, šaty pomačkané a páchla z něho whisky.

Vedoucí pánského oddělení šel k němu a se zjevným odporem se zeptal: „Přejete si něco, seňor?“
Lev Pasternak se hloupě zazubil. „No jo,“ řekl. „Včera večer jsem se zřídil jako hovado, to je fakt. S několika jihoamerickými elegány jsem si dal ve svém pokoji partičku karet. Asi jsme se všichni trochu nalízli, kamaráde, protože jeden z těch chlapů - na jeho jméno si nevzpomínám - v mém pokoji zapomněl sako.“ Lev nejistou rukou sako zvedl. Je na něm váš štítek, tak jsem si myslel, že byste mi mohli říci, kam mu to sako mám poslat.“
Vedoucí sako prohlédl. „Ano, je šité u nás. Musím se však podívat do knihy zákazníků. Kam vám mohu zavolat?“
„To nebude možné,“ mumlal Lev Pasternak. „Právě jdu na další pokerovou partičku. Máte vizitku? Zavolám vám sám.“
„Ano,“ řekl vedoucí a podal mu vizitku.
„To sako mi neukradnete, že ne?“ zeptal se Lev opile.
„Samozřejmě, že ne,“ odvětil rozhořčeně vedoucí.
Lev Pasternak ho poplácal po zádech se slovy: „Tak fajn. Zavolám později odpoledne.“
Lev odpoledne zavolal z hotelového pokoje do krejčovského závodu. Vedoucí mu řekl: „Sako jsme šili pro džentlmena jménem seňor H.
R. de Mendoza. Má apartmá čtyři sedmnáct v hotelu Aurora.“
Lev Pasternak se šel přesvědčit, že jsou dveře pokoje zamčené. Pak z vestavěné skříně vytáhl kufřík, položil ho na postel a otevřel. Uvnitř byla pistole SIG-Saur ráže ,45 s tlumičem, kterou získal laskavostí svého přítele, pracujícího v argentinské tajné službě. Přesvědčil se, že zbraň je nabitá a že je tlumič pevně dotažený. Kufřík pak vrátil do skříně a šel spát.
V pět hodin ráno se Lev Pasternak neslyšně pohyboval po prázdné chodbě čtvrtého podlaží hotelu Aurora. Došel k číslu 417 a pohledem se ujistil, že nikdo není v dohledu. Nahmatal zámek a tiše do něho zasunul drát. Když se dveře s cvaknutím otevřely, vytáhl pistoli.
V následujícím okamžiku ucítil průvan, než se však stačil obrátit, ucítil vzadu na krku tlak něčeho tvrdého a chladného.
„Nelíbí se mi, když mne někdo sleduje,“ řekl Anděl.
Cvaknutí spouště uslyšel Lev Pasternak jen zlomek vteřiny předtím, než se jeho mozek rozletěl na kusy.
Anděl si nebyl jistý, jestli byl Pasternak sám, nebo měl spolupracovníka. Považoval proto za vhodné učinit bezpečnostní opatření. Po skončení telefonického hovoru byl čas dát se do práce. Nejdříve šel Anděl do města na nákupy. Na Pueyerredón byl dobrý obchod s dámským prádlem, drahý, ale Neusa si zasloužila jen to nejlepší. Uvnitř obchodu byl chládek a ticho.
„Ukažte mi negližé, nějaké velmi ozdobené řasením nebo nabíráním,“ řekl Anděl.
Prodavačka vytřeštila oči.
„A dámské kalhotky s rozparkem v rozkroku —“
O patnáct minut později Anděl vešel do obchodu Frenkels. Regály byly plné kožených peněženek, rukavic a diplomatek.
„Prosím diplomatku. Černou.“
El Aljire v hotelu Sheraton byla jedna z nejlepších restaurací v Buenos Aires. Anděl se posadil ke stolu v koutě a novou diplomatku položil na stůl. Objevil se číšník.
„Dobré odpoledne.“
„Začnu s Centola Pargo, pak Paríllada s Ensalada de Berros. O zákusku se rozhodnu později.“
„Jak si přejete.“
„Kde jsou toalety?“
„Vzadu za těmi vzdálenými dveřmi vlevo.“
Anděl vstal od stolu a vykročil do zadní části restaurace. Diplomatku nechal všem na očích na stole. Octl se v úzké chodbě, kde byly dvoje dveře, jedny označené Hombres, druhé Seňoras. Dvoukřídlové dveře na konci chodby vedly do ruchem hlučící kuchyně. Anděl otevřel jedno křídlo a vešel. Kuchyň vřela horečnou činností, šéfkuchaři i jejich zástupci přecházeli sem a tam ve snaze vyhovět co nejrychleji nedočkavým požadavkům v nejexponovanější době oběda. Číšníci vcházeli a vycházeli s plně naloženými podnosy. Šéfkuchaři křičeli na číšníky, číšnici pokřikovali na uklízeče nádobí.
Anděl se protáhl kuchyní a zadními dveřmi vystoupil do uličky mezi domy. Pět minut čekal, aby se ujistil, že ho nikdo nesleduje.
Na rohu stálo taxi. Anděl udal řidiči adresu na Humberto 1°, tam vystoupil a přivolal j iné taxi.
„Donde, porfavor?“
Tam už na něho čeká letenka do Londýna. Turistická. První třída by byla příliš nápadná.
Za dvě hodiny Anděl pozoroval, jak jako nějakým nebeským čarodějným trikem Buenos Aires mizí pod mraky. Od této chvíle se soustředil na úkol, který měl před sebou a zvažoval pokyny, které dostal.
Bezpečně si ověřte, že děti zemřou s ní. Jejich smrt musí být velkolepou událostí.
Anděl nesnášel, když mu někdo radil, jak má postupovat při plnění kontraktu. Jenom opravdoví amatéři mohou radit profesionálům. Anděl se usmál. Všichni zemřou a bude to velkolepější událost, než by si někdo mohl jen před stavit.
Pak se oddal hlubokému, bezesnému spánku. l Londýnské letiště Heathrow bylo plné letních turistů. Cesta taxíkem do čtvrti Mayfair trvala déle než dvě hodiny. Vstupní hala hotelu Churchill vřela ruchem přicházejících a odcházejících hostů.
Hotelový poslíček se ujal tří Andělových zavazadel.
Zpropitné mu dal Anděl skromné, aby si později na něho nevzpomněl. Anděl pak došel k řadě hotelových výtahů, počkal na prázdnou kabinu a nastoupil.
Sotva se výtah rozjel, Anděl zmáčkl páté, sedmé, deváté a desáté podlaží. Vystoupil v pátém. Jestli ho někdo sledoval,

rozsvícená čísla podlaží ho zmátla.
Zadním služebním schodištěm se Anděl dostal do průchodu mezi dvorky a pět minut po přihlášení se v hotelu Churchill už seděl v taxi a jel zpátky do Heathrow.
Pas byl na jméno H. R. de Mendoza. Letenka na letiště Taron v Bucurešti. Z letiště odeslal Anděl telegram:
PŘIJEDU STŘEDA tyH. R. de Mendoza
Byl adresován Eddie Maltzovi.
Následujícího dne časně ráno řekla Dorothy Stoneová: „Na drátě mám kancelář Stantona Rogerse.“
„Vezmu si to,“ řekla nedočkavě Mary a popadla sluchátko. „Stane?“
Uslyšela však hlas jeho sekretářky. Zklamáním její chtělo plakat.
„Pan Rogers mne požádal, abych vám zavolala, paní velvyslankyně. Je neustále s prezidentem a nemůže se dostat k telefonu. Požádal mne, abych vám zajistila vše, oč požádáte. Řeknete-li mi své požadavky, nebo potíže—?
„Ne,“ řekla Mary a snažila se nedát najevo své zklamání. „Já - víte, musím s ním mluvit osobně.“
„To, bohužel, nebude možné dříve než zítra. Řekl, že vás zavolá co nejdříve, jak jen to bude trochu možné.“
„Děkuji vám. Počkám na jeho zavolání.“ Odložila sluchátko. Nezbylo než čekat.
Neustále se pokoušela dovolat Louise v jeho bytě. Nikdo však sluchátko nezvedal. Zavolala francouzské velvyslanectví. Neměli ani potuchy, kde by mohl být.
„Prosím vás, až se ozve, řekněte mu, prosím, aby mi zavolal.“
„Mám tu pro vás hovor,“ řekla Dorothy Stoneová. „Ta žena však nechce říci své jméno.“
„Vezmu si to.“ Mary zvedla sluchátko. „Halo, tady je velvyslankyně Aschleyová.
Ženský hlas s rumunským přízvukem řekl: „Tady je Corina Socoli.“
Jméno bylo Mary okamžitě povědomé. Ta dívka, něco málo přes dvacet, byla rumunskou primabalerinou.
„Potřebuji vaši pomoc,“ řekla dívka. „Rozhodla jsem se emigrovat.“
To dnes nemohu vyřídit, alespoň ne hned teď, pomyslela si Mary.
Do telefonu řekla: „Já - nevím, jestli vám budu moci nějak pomoci.“
Usilovně přemýšlela.
Snažila se vzpomenout na instrukce týkající se emigrantů.
Mnozí jsou sovětskými špióny. Myje vezmeme k nám a oni nám podstrčí několik neškodných informací nebo dezinformací. Někteří se pak stanou špióny. Cennými úlovky jsou vysoce postavení důstojníci zpravodajských služeb nebo vědci. Ti nám vždycky mohou být k užitku. V zásadě však neposkytujeme politickýazyl, pokud k tomu není zatraceně dobrý důvod.
Corina Socoli štkala. „Prosím vás! Tady nejsem v bezpečí. Musíte někoho poslat, aby mne odtud odvedl.“
Komunistickévlády připravují rafinovaně léčky. Někdo se začne předvádět jako dezertér a žádá o pomoc. Je-lipak doveden na velvyslanectví, začne vykřikovat, že byl unesen. Pomocí těchto triků se Rumuni pokoušejí odhalit některé skutečnosti o Spojených státech.
„Kde jste?“ zeptala se Mary.
Krátká odmlka. „Musím vám věřit, nic jiného mi nezbývá. Jsem v restauraci Roscow v Moldávii. Přijedete pro mne?“
„To nemohu,“ řekla Mary, „ale pošlu pro vás někoho. Na moje číslo už nevolejte. Čekejte tam, kde jste. Já—“
Dveře se rozletěly a vešel Mike Slade. Mary se pohoršeně dívala, jak se k ní blíží.
Hlas na druhém konci linky volal: „Haló! Haló!“
„S kým mluvíte?“ zeptal se Mike.
„S - s dr. Desforgesem.“ Bylo to první jméno, které jí napadlo. Zcela vyděšená odložila sluchátko.
Nebuď směšná, plísnila se. Jsi na velvyslanectví. Tady se ti neodváží něco udělat.
„S dr. Desforgesem?“ pomalu opakoval Mike.
„Ano, Je -je na cestě sem za mnou.“
Jak si přála, aby to byla pravda.
V očích Mika Slada se objevil podivný výraz. Rozsvícená lampa na psacím stole vrhala na stěnu Mikův stín v hrůzu budící nadživotní velikosti.
„Jste si jistá, že je vám natolik dobře, abyste mohla pracovat?“
Jak to je neuvěřitelně chladnokrevný člověk! „Ano, je mi dobře.“
Zoufale si přála, aby už odešel, aby mohla sama odejít. Nesmím mu dát sebeméně najevo, že jsem vystrašená.
Přistoupil k ní blíž. „Jste nějaká nervózní. Udělalo by vám dobře, kdybyste vzala děti a odjela s nimi na několik dní do jezerní oblasti.“
Abych tam byla snadnějším terčem.
Při pouhém pohledu na Mika na ni padal tak hrozný strach, že se jí těžko dýchalo. Ozval se interkom. V té chvíli to považovala za záchranu.
„Jestli prominete—“
„Zajisté.“
Mike Slade s pohledem upřeným na Mary ještě chvilku stál, pak se obrátil a i se svým stínem odešel. Mary zvedla sluchátko s tak obrovskou úlevou, že její chtělo plakat. „Haló!“
Byl to konzul pro veřejné záležitosti Jeny Davis. „Paní velvyslankyně, promiňte, že vás ruším, mám pro vás, bohužel, velice smutnou zprávu. Právě jsme obdrželi policejní hlášení, že dr. Louis Desforges byl zavražděn.“
Místnost se s ní začala otáčet. „Jste -jste si tím jistý?“
„Ano, madam. U mrtvého byla nalezena jeho náprsní taška.“
V tom okamžiku na Mary dolehla záplava vzpomínek a znovu se jí vybavil hlas v telefonu: Tady šerif Munsler. Váš

manžel byl zabit v dopravní nehodě. Vzpomínky opět rozjitřily starý žal, který na ní vší sílou dolehl a rval jí srdce.
„Jak - jak se to stalo?“ zeptala se přiškrceným hlasem.
„Byl zastřelen. Na místě mrtev.“
„Ví se - ví se, kdo to udělal?“
„Ne, madam. Vraždu vyšetřují Securitate a francouzské velvyslanectví.“
Odložila sluchátko. Cítila se jako ochromená. Naklonila se na křesle dozadu a dívala se na strop. Byla na něm prasklina. Musím ji dát opravit, napadlo jí. Na našem velvyslanectví nesmíme mít žádné praskliny. Jsou však i jiné praskliny. A jsou všude, kam se člověk podívá. Jsou praskliny i v našich životech aje-li někde prasklina, vniká do ní něco ďábelského. Nemohla na to myslet. Hledala další praskliny. Už asi nevydržím znovu stejnou bolest, uvažovala. Kdo by mohl chtít zabít Louise?
Za otázkou následovala okamžitá odpověd. Mike Slade. Louis odhalil, že Slade krmil Mary arzénem. Slade si možná myslel, že mrtvý
Louis mu nebude moci nic dokázat.
Najednou si něco uvědomila a zaplavila ji další vlna strachu. S kým mluvíte? S dr. Desforgesem. Mike určitě věděl, že dr. Desforges je mrtev.
Celý den zůstala v kanceláři a rozvažovala své další kroky. Nepřipustím, aby mne dostal odtud pryč. Nedám mu příležitost, aby mne zabil. Musím to s ním nějak skoncovat. Překypovala hněvem jako nikdy v životě. Byla odhodlaná chránit sebe a děti. A byla také odhodlaná zničit Mika Slada.
Mary se opět pokusila zavolat Stan tona Rogerse. „Předala jsem mu váš vzkaz, paní velvyslankyně. Ozve se vám co nejdříve.“
S Louisovou smrtí se nemohla smířit. Byl tak laskavý a něžný a teď leží bez života někde v márnici. Kdybych odjela do Kansasu, pomyslela si pochmurně, Louis by byl dnes naživu.
„Paní velvyslankyně —“
Mary zvedla hlavu. Dorothy Stoneová jí podávala nějakou obálku.
„Strážný u brány mne požádal, abych vám to předala. Řekl, že to doručil nějaký chlapec.“
Na obálce bylo napsáno Osobně jen pro oči velvyslankyně.
Mary roztrhla obálku. Elegantním krasopisným rukopisem tam bylo napsáno:
Milá paní velvyslankyně:
Prožijte dobře svůj poslední den na zemi.
Podepsaný, Anděl.
Další z Mikových zastrašujících taktik, pomyslela si Mary. Na mne to však neplatí. Budu se ale od něho raději držet dál.
Plukovník McKinney vyhrůžku studoval a vrtěl hlavou. „Čiší z toho zmar a zloba.“ Podíval se na Mary. „Podle programu se máte dnes odpoledne zúčastnit ceremoniálu u příležitosti uvedení nové budovy knihovny do provozu. Zruším vaší účast a—“
„Ne.“
„Paní velvyslankyně, je pro vás příliš nebezpečné se tam —“
„Nic se mi nestane.“ Věděla, odkud na ni číhá nebezpečí a už také věděla, jak se ho vyvaruje. „Kde je Mike Slade?“ zeptala se.
„Má poradu na australském velvyslanectví.“
„Vzkažte mu, prosím, aby okamžitě přišel za mnou.“
„Chtěla jste se mnou mluvit?“ řekl nenuceně Mike Slade.
„Ano. Chci, abyste něco udělal.“
„Jsem vám k dispozici.“
Jeho jízlivou odpověď cítila jako políček.
„Volal mi někdo, kdo chce emigrovat.“
„Kdo to je?“
Neměla v úmyslu mu to říci. Určitě by to děvče zradil. „To není důležité. Chci, abyste tu osobu přivedl sem.“
Mike se zamračil. „Je to někdo, koho by si tu Rumuni chtěli ponechat?“
„Ano.“
„Mohlo by to vést k mnoha —“
Přerušila ho. „Přeji si, abyste zajel do restaurace Roscow v Moldávii a tu osobu vyzvedl.“
Chtěl něco namítnout, ale při pohledu na výraz v její tváři si to rozmyslel. Jestli vám jde jen o to, pak tam pošlu —“
„Ne,“ řekla odměřeně Mary. „Chci, abyste tam jel osobně. Posílám s vámi dva muže.“
V přítomnosti Gunnyho a dalšího vojáka námořní pěchoty nebude moci provést nějakou lotrovinu. Požádala Gunnyho, aby Mika Slada nespouštěl z očí.
Mike se nechápavě díval na Mary. „Mám hrozně nabitý program.
Zítra pravděpodobně —“
„Přeji si, abyste odjel okamžitě. Gunny vás čeká ve vaší kanceláři. Tu emigrantku přiveďte sem ke mně.“ Její tón nepřipouštěl žádnou diskusi.
Mike pomalu přikývl. „All right.“
Mary ho pozorovala, jak odchází, s pocitem tak obrovské úlevy, až sejí z toho zatočila hlava. Bude-li Mike z cesty, ona bude v bezpečí.
Vytočila číslo plukovníka McKinneye. „Na ten dnešní odpolední ceremoniál pojedu,“ sdělila mu.
„Co nejdůrazněji vás varuji, paní velvyslankyně. Proč se chcete zbytečně vystavovat nebezpečí, když —?“

„Nemám na výběr. Reprezentuji přece naši zem. Jak by to vypadalo, kdybych se schovala v pracovně vždy, když si někdo umane ohrožovat můj život? Kdybych to udělala jen jednou, už nikdy bych se nemohla objevit na veřejnosti a mohla bych se sbalit a odjet domů. Jenže já - plukovníku - nemám vůbec v úmyslu odjet domů.“

Kapitola 28

Ceremoniál u příležitosti otevření nové americké knihovny byl naplánován na čtvrtou hodinu odpolední na náměstí Alexandru Sahia na velkém vyklizeném prostranství vedle hlavní budovy americké knihovny. Už ve tři hodiny se na náměstí shromáždil velký dav lidí. Plukovník McKinney měl schůzku s kapitánem Aurelem Istrasem, šéfem Securitate.
„Vaší velvyslankyni, samozřejmě, poskytneme maximální ochranu,“ ujišťoval ho Istrase.
Ukázal se být hoden svého slibu. Nechal z náměstí vyklidit všechna auta, aby znemožnil nebezpečí bomby v autě. Policisté byli rozestaveni kolem celého prostranství a na střeše knihovny byl elitní střelec.
Několik minut před čtvrtou bylo všechno připraveno. Experti pro elektroniku pročesali celý prostor, žádné výbušniny nenašli. Po dokončení poslední kontroly kapitán Aurel Istrase nahlásil plukovníkovi McKinneymu: „Skončili jsme.“
„Výborně.“ Plukovník McKinney se obrátil k pobočníkovi. „Řekněte velvyslankyni, že může přijet.“
Cestou k limuzíně doprovázeli Mary čtyři vojáci námořní pěchoty, kteří ji obstoupili jako štít, když nastupovala do auta.
Florian zářil. „Dobré odpoledne, paní velvyslankyně. Je to velká a krásná budova, že?“
„Ano.“
Florian brebentil po celou dobu jízdy, Mary ho však neposlouchala.
Představovala si plamínky smíchu v Louisových očích a vzpomínala na něhu, s jakou ji miloval. Zaťala nehty do zápěstí ve snaze fyzickou bolestí přehlušit duševní muka. Nesmím plakat, přesvědčovala samu sebe.
Nesmím plakat, ať se děje cokoli. Už neexistuje láska, zůstala jen nenávist, chmurně uvažovala. Co se to s tím světem děje?
Když limuzína přijela na místo slavnostního předání knihovny veřejnosti, dva příslušníci námořní pěchoty přistoupili ke dveřím auta, obezřetně se rozhlédli a teprve pak dveře otevřeli.
„Dobré odpoledne, paní velvyslankyně.“
Cestou k místu vlastního ceremoniálu šli před Mary a za ní dva příslušníci Securitate, aby ji chránili svými těly.
Ostřelovač na střeše obezřetně z nadhledu pozoroval dění na náměstí.
Diváci tleskali, když velvyslankyně vešla do malého kruhu vyklizeného jen pro ni. V davu byli Rumuni, Američané a přidělenci z jiných velvyslanectví v Bukurešti. Mary však uviděla jen několik málo známých tváří.
Rozhlédla se po shromáždění a pomyslela si: Vždyť nejsem schopná pronést žádný proslov. Plukovník McKinney měl pravdu. Neměla jsem sem chodit. Není mi dobře a mám strach.
„Dámy a pánové,“ slyšela říkat plukovníka McKinneye, „je mi ctí představit vám velvyslankyni Spojených Států.“
Dav zatleskal.
Mary se zhluboka nadechla a začala: „Děkuji vám —“
V posledních týdnech se octla ve víru takových událostí, že si nestačila ani připravit proslov. Teď však, jako by se v ní otevřela nějaká skrytá vřídla, která jí napovídala. Slyšela se říkat: „To, co tady dnes děláme, se může někomu zdát malicherné. Důležitost našeho dnešního konání tkví v tom, že se stává dalším dílem mostu mezi naší zemí a všemi zeměmi východní Evropy. Nová budova, kterou dnes slavnostně otevíráme a předáváme veřejnosti, bude zdrojem všemožných informací o Spojených státech amerických. Budete se v ní moci dovědět o dějinách naší země a to jak o dobrých, tak i o špatných jejích etapách. Budete si moci prohlédnout obrázky našich měst, továren i farem —“
Plukovník McKinney a jeho muži pomalu procházeli davem. Ta vyhrůžka zněla: .Prožijte dobře svůj poslední den na zemi.Kdy vlastně končí pracovní den profesionálního vraha? V šest? V devět? O půlnoci?
„— můžete se tam však dovědět mnoho jiných, důležitějších věcí, než jen jak Spojené státy vypadají. Po úplném dokončení budovy se budete moci dovědět, jak Amerika cítí. Ukážeme vám duši, podstatu a charakter naší země.“
Na vzdáleném konci náměstí najednou nějaké osobní auto rychle objelo kordon policistů a s kvílejícími brzdami zastavilo u obrubníku.
Sotva se vyděšený policista za ním rozběhl, řidič vyskočil z auta a začal utíkat pryč. V běhu vytáhl z kapsy nějaký přístroj a zmáčkl ho. V tom okamžiku auto vybuchlo a jeho kovové úlomky jako sprška dopadaly na přítomné diváky. Ani jeden úlomek nedoletěl k Mary. Diváci podlehli panice a ve snaze dostat se co nejrychleji pryč se jenom motali a jeden druhému překáželi. Ostřelovač na střeše zvedl pušku a poslal kulku do srdce muže dřív, než stačil zmizet. Pro jistotu ho střelil dvakrát.
Rumunské policii trvalo hodinu, než její podařilo vytlačit dav z náměstí Alexandru Sahia a uklidit tělo neúspěšného vraha. Hořící auto uhasili členové hasičského sboru. Otřesenou Mary odvezl Florian na velvyslanectví.
„Opravdu si nechcete jít raději odpočinout do rezidence.“ ptal se plukovník McKinney. ‚Po takovém hrozném zážitku, který —
„Ne,“ řekla Mary tvrdohlavě. „Na velvyslanectví.“
Bylo to jediné místo, kde mohla bezpečně a nerušeně hovořit se
Stantonem Rogersem. Musím s ním mluvit brzy, uvažovala, nebo se zhroutím.
Napětí začínalo být nesnesitelné. Zajistila, aby Mike Slade byl odklizen z cesty a přece seji někdo pokusil připravit o život. To může znamenat, že nepracuje sám.
Mary si zoufale přála, aby se ozval Stanton Rogers.
V šest hodin vešel do kanceláře Mary rozzuřený Mike Slade.

„Corinu Socoli jsem zavedl do pokoje nahoře," řekl odměřeně.
„Bylo by ale zatraceně lepší, kdybyste mi řekla, koho to mám vyzvednout. Udělala jste hroznou chybu. Musíme ji vrátit. Ona je jejich národním pokladem. Neexistuje žádná naděje, že by jí rumunská vláda dovolila odejít ze země. Kdyby —"
Do kanceláře vrazil plukovník McKinney. Zarazil se, když uviděl
Mika.
„Zjistili jsme totožnost mrtvého muže. Je to Anděl. Jeho pravé jméno je H. R. de Mendoza."
Mike na něho nechápavě hleděl. „O čem to tu mluvíte?"
„Zapomněl jsem," řekl plukovník McKinney. „Byl jste pryč během toho hrozného vzrušení. Paní velvyslankyně vám neřekla, že se jí dnes někdo pokusil zabít?"
Mike se obrátil a podíval na Mary. „Ne." »
„Dostala od Anděla výstrahu smrti. Pokusil seji zavraždit dnes odpoledne při ceremoniálu. Jeden z Istraseových ostřelovačů ho dostal."
Mike mlčky stál a upřeně se díval na Mary.
„Zdá se, že Anděl byl ve všech možných státech vedený na listině jako nejhledanější osoba," dodal plukovník McKinney.
.„Kde je jeho tělo?" zeptal se Mike.
„V márnici na velitelství policie."
Nahé tělo leželo na kamenném stole. Byl to obyčejně vyhlížející muž střední výšky s nijak pozoruhodnými rysy, s námořnickým tetováním na paži, s malým tenkým nosem, který ladil s úzkými rty. Chodidla měl malá, vlasy prořídlé. Jeho svršky byly na hromádce na stole.
„Nebude vám vadit, když se na něho podívám?"
Policejní seržant pokrčil rameny. „Jen se podívejte. Jemu to určitě nebude vadit," řekl a zahihňal se své vlastní duchaplnosti.
Mike zvedl sako a podíval se na firemní štítek. Byl z Buenos Aires.
I na kožených botách byla argentinská vinětа. Vedle svršků byla hromádka peněz; několik rumunských lei, několik francouzských franků i anglických liber a nejméně deset tisíc dolarů v pesos Argentinské republiky - některé v nových bankovkách po desíti pesos, zbytek v devalvovaných miliónových bankovkách stejné měny.
Mike se obrátil k seržantovi: „Co o něm víte?"
„Před dvěma dny přiletěl z Londýna společností Tarom Airlines.
V hotelu Intercontinental se zapsal pod jménem de Mendoza. Podle pasu bydlí v Buenos Aires. Pas je však padělek."
Policista přistoupil k mrtvému tělu blíž a řekl: „Ten ale nevypadá na mezinárodního profesionálního zabijáka, že ne?"
„Ne," souhlasil Mike. „Nevypadá."
O deset domovních bloků dál Anděl procházel kolem rezidence. Šel dost rychle, aby nevzbudil pozornost čtyř ozbrojených vojáků námořní pěchoty střežících hlavní vchod, avšak dost pomalu, aby si zapamatoval všechny detaily přední fronty budovy. Zaslané fotografie byly vynikající, Anděl však vždycky dával přednost osobnímu prověření potřebných podrobností. Nedaleko vstupních dveří stál čtvrtý strážný v civilu se dvěma dobrmany na řemíncích.
Anděl se zasmál při vzpomínce na šarádu, kterou připravil na náměstí. Bylo hračkou za jednu kokainovou dávku najmout k tomu narkomana. Upoutej pozornost všech, aby se divili až za ušima, řekl mu Anděl. Ale ta skutečná, velkolepá událost teprve měla přijít. Za pět miliónů dolarů jim udělám takovou podívanou, že na ni nikdy nikdo nezapomene. Jak to nazývají v televizi? Efektní show. Tak jim připravím efektní show v živých barvách. - V rezidenci bude oslava Čtvrtého července, řekl tehdy hlas. S balónky, orchestrem námořní pěchoty a s varietními umělci. Anděl se zasmál při představě toho, co jim uchystá: Efektní show za pět milión ů dolarů.
Do kanceláře Mary přiběhla Dorothy Stoneová. „Paní velvyslankyně - máte okamžitě přijít do bublinového pokoje. Volá pan Stanton Rogers z Washingtonu."
„Mary - nerozumím jedinému slovu z toho, co mi říkáte. Mluvte trochu pomaleji. Nadechněte se zhluboka a začněte znovu."
Můj Bože, pomyslela si, breptám tady jako nějaká hysterická husa.
Byla však tak přeplněna směsí různorodých silných pocitů, že málem ze sebe nedostala ani slovo. Byla vyděšená, teď trochu klidnější, ale i rozzlobená, a to vše smíchané dohromady v ní tak vřelo, že se při hovoru až zalykala
Zhluboka se nadechla a roztřesená strachem řekla: „Promiňte, Stane - vy jste nedostal můj kabelogram?"
„Ne. Právě jsem se vrátil. Žádný kabelogram od vás tu není. Co se tam zvláštního děje?"
Mary se násilím ovládla. Kde bych měla začít? Znovu se nadechla.
„Mike Slade semne snaží zavraždit."
Nastalo ticho. „Mary - tomu přece nemůžete doopravdy věřit —"
„Je to pravda. Vím to. Seznámilajsem se s lékařem s francouzského velvyslanectví - Louisem Desforgesem. Onemocněla jsem a on zjistil, že mne někdo otravoval arzénem. Dělal to Mike."
Tentokráte se Stanton Rogers zeptal ostřeji: „Na základě čeho si to myslíte?"
„Louis - dr. Desforges to odhalil. Mike Slade mi každé ráno vařil kávu a dával do ní arzén. Mám důkaz, že si arzén vyzvedl v lékárně.
Louis byl včera večer zavražděn a dnes se mne pokusil zavraždit nějaký spolupracovník Slada."
Odmlčení bylo tentokráte delší.
Pak Stanton Rogers promluvil naléhavým hlasem. „Mary, teď se vás zeptám na něco velice důležitého. Dobře zvažte odpověď. Mohl to udělat někdo jiný než Mike Slade?"
„Ne. Snaží se mne dostat z Rumunska od úplného začátku."

„All right," řekl Stanton Rogers odměřeně. „Budu informovat prezidenta. Se Sladem to vyřídíme. Mezitím vám zajistím mimořádnou ochranu."
„Stane - v neděli večer chci pořádat oslavu u příležitosti Čtvrtého července. Hosté už byli pozváni. Myslíte, že bych ji měla zrušit?"
Následovalo uvážlivé mlčení. „Ten večírek je vlastně velice dobrý nápad, protože kolem vás bude stále spousta lidí. Mary - nechci vás děsit víc než už jste, ale doporučuji, abyste své děti nepouštěla ani na minutu z dohledu. Slade by se mohl pokusit dostat se vám na kůži právě přes ně."
Zachvěla se hrůzou. „Co se to, proboha, děje? Co za tím je? Proč to
Mikedělá?"
„Také bych to rád věděl. Nedává to žádný smysl. Udělám ale vše, abych to zjistil. Zatím se od něho držte co možná nejdále."
„Buďte bez obav, na tom si dám záležet," řekla neradostně.
„Zase se s vámi spojím."
Mary zavěsila s pocitem, že jí z ramen spadlo obrovské závaží.
Všechno bude zase v nejlepším pořádku, ujišťovala se. Děti i já budeme zase žít v pohodě.
Eddie Maltz zvedl sluchátko po prvním zazvonění.
Rozhovor trval deset minut.
„Dohlédnu, aby všechno bylo na místě," slíbil Eddie Maltz.
Anděl zavěsil.
Eddie Mallz uvažoval: To bych, k sakru, rád věděl, k čemu Anděl všechny ty věci potřebuje. Podíval se na hodinky.
Ještě čtyřicet osm hodin.
Okamžitě po skončení hovoru s Mary požádal Stanton Rogers o tísňový hovor s plukovníkem McKinneyem.
„Bille, tady Stan Rogers."
„Ano, pane. Co pro vás mohu udělat?"
„Chci, abyste zatkl Mika Slada. Držte ho v přísné vazbě, než se zase ozvu."
Plukovník se nevěřícně zeptal: „Mika Slada?"
„Zatkněte ho a držte v izolaci, aby neměl možnost s nikým mluvit.
Je nebezpečný a asi ozbrojený. Nedopusťte, aby s kýmkoliv hovořil."
„Ano, pane." r; „Až ho zajistíte, okamžitě mi zavolejte do Bílého domu."
„ „Ano, pane."
Telefon Stantona Rogerse zazvonil o dvě hodiny později. Rogers nedočkavě popadl sluchátko. „Haló?"
„Tady plukovník McKinney, pane Rogersi."
„Máte Slada?"
„Ne, pane. Máme problém."
„Jaký problém?"
„Mike Slade zmizel."

Kapitola 29

Sofia, Bulharsko
Sobota, třetího července
Skupina členů Východního komitétu měla poradu v čísle 32 na
Prezviler Kozma v malé, těžko popsatelné budově. Kolem kulatého stolu seděli vlivní představitelé Ruska, Číny, Československa, Pákistánu,
Indie a Malajsie.
Slovo měl předseda. „Vítáme naše bratry a sestry z Východního komitétu, kteří se k nám dnes připojili. S nesmírným potěšením vám sděluji, že podle zprávy ústředí Komitétu je všechno na svém místě, připraveno k akci. Závěrečná fáze našeho plánu se blíží k úspěšnému dokončení. Uskuteční se zítra večer v Bukurešti v rezidenci americké velvyslankyně. Byla učiněna vhodná opatření, aby se průběh události dostal do tisku i televize po celém světě se všemi podrobnostmi."
„A co americká velvyslankyně a její dvě děti —?" ozval se muž krycím jménem Káli.
„Budou zavražděni spolu s přibližně stovkou jiných Američanů.
Všichni jsme si vědomi nesmírného rizika spojeného s akcí a následného masakru. Je nejvyšší čas hlasovat." Začal na vzdáleném konci stolu.
„Brahma?"
„Ano."
„Vishnu."
„Ano."
„Ganesha?"
„Ano."
„Yama?"
„Ano."
„Indra."
„Ano."

„Kishna.“
„Ano.“
„Ráma.“
„Ano.“
„Káli.“
„Ano.“
„Hlasování je jednomyslné,“ konstatoval předseda. „Zvláštním díkem jsme povinováni muži, který nám poskytl účinnou podporu v našem úsilí,“ dodal a obrátil se k Američanovi.
„Bylo mi potěšením,“ řekl Mike Slade.
V sobotu pozdě odpoledne přistál na letišti v Bukurešti Hercules
C-120 s nákladem výzdoby pro oslavy Čtvrtého července, který byl okamžitě převezen do skladu patřícího vládě Spojených států. V zásilce bylo v plochých krabicích tisíc červených, bílých a modrých balónků, tři láhve s héliem k nafouknutí balónků, dvě stě padesát štůčků konfet, ozdobné stužky vyrobené výhradně pro tuto příležitost, různé řehtačky, tucet státních vlajek na žerdích a šest tuctů malých vlaječek. Do skladu byla zásilka uložena v osm hodin večer. O dvě hodiny později přijel ke skladu džíp se dvěma kyslíkovými láhvemi označenými armádními znaky Spojených států. Řidič je uložil do skladu.
V jednu hodinu po půlnoci, kdy byl sklad opuštěn, se objevil Anděl.
Dveře skladu našel odemčené. Přistoupil k láhvím, důkladně je prohlédl a dal se do práce. Jeho prvním úkolem bylo vypustit dvě třetiny obsahu láhví s héliem. Další práce už byla jednoduchá.
Ráno čtvrtého července vládl v rezidenci chaos. Drhly se podlahy, z lustrů se utíral prach, čistily se koberce. Z každé místnosti se ozýval jiný druh hluku. Z tanečního sálu se ozývalo bušení kladivem při sestavování pódia pro kapelu, z chodeb bylo slyšet bručení vysavačů, z kuchyně pak zvuky typické pro vaření a přípravu jídel.
Ve čtyři hodiny odpoledne u služebního vchodu do rezidence přibrzdilo vojenské nákladní auto. Strážný ve službě auto zastavil a zeptal se: „Co tam vezeš?“
„Samé hezké věci na večírek.“
„Tak se na ně podíváme.“
Strážný nakoukl do korby nákladního auta. „Co je v těch bednách?“
„Hélium, balónky, vlaječky, nářadí.“
„Otevři je.“
O patnáct minut později nákladní auto vjelo na půdu rezidence.
Tam pak desátník se dvěma dalšími vojáky námořní pěchoty začali z nákladního auta vše odnášet do velké místnosti přiléhající k- tanečnímu sálu.
Když voják rozbalil prvníbednu, řekl: „Podívej, kolik je tu balónků.
Kdo je ale, k čertu, bude nafukovat?“
V tom okamžiku přišel Eddie Maltz a přiváděl neznámou osobu ve vojenském pracovním oděvu.
„S tím si nemusíš dělat starosti,“ řekl Eddie Maltz. „Žijeme přece v době technokracie,“ a ukázal na neznámou osobu.
„Tady máme někoho, kdo se o balónky postará na rozkaz plukovníka McKinneye.“
Jeden z vojenských strážných se na osobu zazubil. „Raději to udělejte vy, než já.“
Oba vojáci námořní pěchoty odešli.
„Máte na to jednu hodinu,“ řekl neznámé osobě Eddie Maltz. „Raději se dejte do práce. Musíte nafouknout mnoho balónků.“
Maltz pokynul desátníkovi na pozdrav a odešel.
Desátník přistoupil k jedné láhvi. „Co v tom je?“
„Hélium.“
Desátník pozoroval osobu, jak bere balónek, hrdlo na krátký okamžik přikládá k hubičce a naplněný balónek zavazuje. Balónek okamžitě vzlétl ke stropu. Celá operace netrvala déle než sekundu.
„No, toje skvělé,“ rozesmál se desátník.
Mary Ashleyová dopisovala v kanceláři několik kabelogramů k okamžitému odeslání. Hrozně si přála, aby bylo možné slavnostní večírek odvolat. Mělo se sejít víc než dvě stě hostů. Doufala, že Mike Slade bude zadržen před slavnostním zahájením večírku.
Tim a Beth byli v rezidenci pod trvalým dohledem. Je možné, že by
Mike Slade dopustil, aby jim někdo ublížil? Mary si vzpomněla, s jakým potěšením si s nimi hrával. Asi není duševně zdravý.
Vstala, nepotřebné papíry vložila do trhacího stroje - a ztuhla. Spojovacími dveřmi do kanceláře vstoupil Mike Slade.
Mary už otevírala pusu, aby začala křičet, Mike ji však zarazil.
„Nekřičte!“
Mary propadla hrůze. Poblíž nebyl nikdo, kdo by ji ochránil. Mike by ji stačil zabít dřív, než, by se dovolala pomoci. Pak by mohl utéci stejnou cestou, jakou se sem vloudil. Jak se mu podařilo proklouznout kolem stráží? Nesmím mu dát najevo, jak hrozně se ho bojím.
„Muži plukovníka McKinneye vás všude hledají. Můžete mne zabít, ale odtud se vám už nepodaří utéci,“ řekla vyzývavě Mary.
„Příliš mnoho sluchu dopřáváte různým pohádkám. Anděl je tím, kdo má za úkol vás zabít a usilovně se o to snaží.“
„Jste lhář. Anděl je mrtev. Viděla jsem ho. Zastřelili ho.“
„Anděl je profesionál z Argentiny. Promenádovat se po světě se štítky argentinských firem na šatech a s

argentinskými pesos v kapse by bylo poslední, co by taková osoba udělala. Chudák, kterého policie zastřelila, byl koupen a obětován.“
Nuť ho, aby stále něco povídal. „Nevěřím vám ani slovo. To vy jste přece zabil Louise Desforgese. Vy jste se mne snažil otrávit. Chcete to popřít?“
Mike se na ni dlouho upřeně díval. „Ne, to nepopírám. Bude ale lepší, když vyslechnete, co vám o tom všem řekne můj přítel.“ Obrátil se ke dveřím své kanceláře. „Bille, pojď dál.“
Do místnosti vešel plukovník McKinney. „Myslím, že je nejvyšší čas, abychom si popovídali všichni tři, paní velvyslankyně.“
Neznámá osoba ve vojenském pracovním úboru ve skladu rezidence plnila balónky pod pozorným dohledem desátníka námořní pěchoty.
No, to je ale šeredné individuum, pomyslel si desátník. Fuj!
Desátníkovi nebylo jasné, proč bílé balónky jsou plněny z jedné láhve, červené balónky z druhé a modré z třetí. Proč nepoužije každou láhev až do vyčerpání plynu? divil se desátník. Byl sice zvědavý, ale nechtěl se s tou šeredou dávat do hovoru. S takovouto osobou v žádném případě.
Otevřenými dveřmi do tanečního sálu desátník zahlédl, že z kuchyně už nosí podnosy s předkrmem a pokládají je na stoly umístěné podél stěn sálu. To bude opravdu nádherný večírek, pomyslel si.
Mary seděla čelem k Miku Sladovi a plukovníku McKinneymu.
„Začněme od začátku,“ řekl plukovník McKinney. „Když v den své inaugurace prezident oznámil, že má v úmyslu uvolnit vztahy se všemi zeměmi za železnou oponou a připravil půdu k mírovému soužití s nimi na základě otevřených přátelských vztahů, způsobil v jistých kruzích dokonalé pozdvižení. V naší zemi totiž existuje klika, jejíž členové jsou přesvědčení, že nás komunisté zničí, jestli uvolníme vztahy s Rumunskem, Ruskem, Bulharskem, Albánií, Československem a s dalšími zeměmi. Na druhé straně železné opony jsou zase komunisté, kteří jsou přesvědčení, že náš prezident svým programem na ně chystá léčku -jakéhosi trojského koně s cílem zasít do jejich zemí kapitalistické vyzvědače. A tak tyto skupiny mocných mužů na obou stranách železné opony daly dohromady supertajnou alianci nazvanou Vlastenci za svobodu.
Došli k názoru, že jediný způsob, jak prezidentův program zničit navždy, bude nechat ho program zahájit a pak ho zlikvidovat tak drastickým způsobem, že se ho nikdy nikdo nepokusí vzkřísit. A tady se na scénu dostáváte vy.“
„Ale - proč zrovna já? Proč si vybrali právě mne?“
„Protože pro své záměry potřebovali dobrý obal,“ řekl Mike. „Vy jste vyhovovala dokonale. Zbožňování hodná, ze střední Ameriky, se dvěma zbožňováníhodnými dětmi - scházeli už jen zbožňováníhodný pejsek nebo zbožňováníhodná kočička. Vy jste přesně splňovala jejich představy a dokonale jste vyhovovala jejich podlým záměrům - velvyslankyně se sex-appealem - zosobněná Madam Amerika se dvěma přepečlivě čistotnými kůzlátky. Rozhodli se vás získat za každou cenu.
Protože váš manžel stál jejich úmyslům v cestě, zavraždili ho. Nastrojili to jako autonehodu, abyste nepojala žádné podezření a nabízené místo neodmítla.“
„Ach, můj Bože!“ Z jeho slov sálala hrůza.
„Jejich dalším krokem bylo udělat vám reklamu. Hodit vás na pospas celému světu. Pomocí protekcionářství bývalých spolužáků na vlivných místech využili styků s tiskem a sdělovacími medii po celém světě a postarali se tak o to, abyste se stala miláčkem celého světa. Kdekdo vám tleskal a fandil. V očích světa jste se stala klidnou dámou, která svět přivede na cestu k míru.“
„A - a co teď?“
Mike tiše řekl: „Mají v plánu zavraždit vás a děti tak veřejně a odporně, jak to jen bude možné - znechutit tím svět tak, že skončí sebeqqmenší naděje na nastolení détente.“
Mary ohromeně mlčky poslouchala.
„Bylo to řečeno bez obalu, ale je to přesné,“ dodal tiše plukovník
McKinney. „Mike pracuje v CIA. Po zavraždění vašeho manžela a Marina Grozy začal jít po stopě Vlastenců za svobodu. Domnívali se, že souhlasí s jejich názory a tak ho vyzvali, aby se k nim připojil. Možnost jeho infiltrace do ilegální organizace jsme prodebatovali s prezidentem
Ellisonem, který dal k tomu souhlas. Byl o vývoji situace soustavně informován. Jeho prvořadým zájmem byla bezpečnost vaše a dětí. Neměl odvahu o tom mluvit ani s vámi ani s nikým jiným hlavně proto, že ho šéf CIA Ned Tillingast upozornil na únik informací z nejvyšších míst.“
Mary se začala točit hlava. „Ale - vždyť vy jste se mne pokoušel zabít,“ řekla Mikovi.
Povzdechl si. „Paní, snažil jsem se vám život zachránit. Zkoušel jsem všechno možné, abych vás a děti dostal domů, protože jedině tam byste byli v bezpečí.“
„Ale - vždyť jste se mne pokoušel otrávit.“
„Ne smrtelně. Chtěl jsem, abyste onemocněla a musela z Rumunska odjet. Naši lékaři už na vás čekali. Nemohl jsem vám říci pravdu, protože by to ohrozilo zkázu celé operace a ztratili bychom jedinou příležitost zločince pochytat. Ale ani teď ještě nevíme, kdo organizaci dal dohromady. Je známo jen to, že si říká Dohlížitel.“
„A co Louis?“
„Doktor byl jedním z nich. Jako odborník na výbušniny byl Andělovým náhradníkem. Přidělili ho sem, aby vám mohl být nablízku. Váš únos byl předstíraný jen proto, aby vás mohl zachránit pohádkový Krasavec.“ Všiml si výrazu ve tváři Mary. „Byla jste sama a zranitelná. Právě s tím oni počítali a využili toho. Nebyla jste první, kdo podlehl kouzlu dobráka doktora.“
Mary si na něco vzpomněla. Usmívající se šofér. Žádný Rumun není šťastný. Pouze cizinci. Byl bych velice nerad,

kdyby moje žena ovdověla.
„Florian v tom byl zřejmě namočený také," řekla pomalu. „Vypustil pneumatiku, aby mne dostal z auta."
„Dáme ho zatknout."
Mary ještě něco trápilo. „Miku -proč jste zabil Louise?"
„Neměl jsem na vybranou. Jejich hlavním cílem bylo zavraždit vás a děti co nejefektněji na veřejnosti. Louis věděl, že jsem členem Komitétu. Když odhalil, že vás otravuji, stal jsem se mu podezřelým. Otrava nebyl způsob, jakým chtěli, abyste zemřela. Musel jsem ho zabít, aby mne nemohl odhalit."
Mary seděla a poslouchala, jak k sobě zapadají jednotlivé dílky skládanky. Muž, kterému nedůvěřovala, ji trávil proto, aby ji udržel naživu a muž, o němž si myslela, že ji miluje, ji zachraňoval jen proto, aby ji vydal mnohem okázalejší smrti. Zneužili ji a její děti. Byla jsem odsouzena do role jidášského obětního beránka, pomyslela si Mary. Vřelá slova, kterými mne všichni zahrnovali, byla jen přetvářkou. Jediným, na koho se mohla spolehnout, byl Stanton Rogers. Nebo snad byl —?"
„Co Stanton —?" začala Mary. „Je —?"
„Ten nad vámi držel neustále ochrannou ruku," ujistil ji plukovník
McKinney. „Když uvěřil, že se vás Mike snaží zabít, nařídil mi, abych ho zatkl."
Mary se obrátila a podívala na Mika. Byl sem vyslán, aby mne ochránil a já jsem ho po celou dobu považovala za úhlavního nepřítele.
Ze všech myšlenek měla v hlavě hrozný zmatek.
„Louis neměl nikdy manželku, nebo děti?"
„Ne."
Mary si na něco vzpomněla. „Ale - požádala jsem Eddie Maltze o prošetření existence manželky a dětí. Potvrdil mi, že Louis ženatý byl a že měl dvě děti."
Mike a plukovník McKinney si vyměnili pohledy.
„Postarám se o něho," řekl McKinney. „Poslal jsem ho do Frankfurtu. Nechám ho zatknout."
„Kdo je Anděl?" zeptala se Mary.
„Je to úkladný vrah z Jižní Ameriky," odpověděl Mike, „Pravděpodobně je na světě nejlepší. Komitét mu smluvně odsouhlasil pět miliónů dolarů za to, že vás zabije."
Mary ta slova poslouchala s jistou nedůvěrou.
Mike pokračoval. „Víme, že je v Bukurešti. Za normálních okolností bychom obsadili všechny přístupové cesty - letiště, silnice, nádraží nemáme ale jediný popis Anděla. Používá desítky různých pasů. Nikdo s ním nikdy nemluvil přímo. Vše se vyřizuje přes jeho metresu Neusa
Muňez. Komitét je rozškatulkován na tak mnoho různých skupin, že se mi nepodařilo zjistit ani jméno muže určeného mu tady pomáhat, ani jaký bude Andělův příští tah."
„Co mu může zabránit mne zabít?"
„My," řekl plukovník McKinney. „Ve spolupráci s rumunskou vládou jsme provedli mimořádná bezpečnostní opatření. Obsadili jsme všechna v úvahu přicházející místa možného ohrožení."
„Co se stane teď?" zeptala se Mary.
„To bude záležet na vás," řekl opatrně Mike. „Anděl má podle kontraktu splnit úkol dnes večer na slavnostním shromáždění. Jsme si jistí, že ho chytneme při činu, ovšem nebudete-li na večírku vy a děti —" Nedomluvil.
„Tak se o nic nepokusí."
„Dnes ne. Ale dříve nebo později se o to pokusí znovu."
„Chcete po mně, abych ze sebe udělala terč."
„Nemusíte souhlasit, paní velvyslankyně," řekl plukovník McKinney.
Mohla bych s tím tady skončit. Mohla bych se s dětmi vrátit do Kansasu a tu hroznou noční můru nechat tady. Mohla bych začít nový život, vrátit se k vyučování, žít životem normálního člověka. Učitelenebývají objekty vraždění. Anděl by na mne zapomněl.
Podívala se na Mika a na plukovníka McKinnsye a řekla: „Nebudu své děti vystavovat nebezpečí."
„Mohu zařídit, aby Beth a Tim tajně zmizeli z rezidence a pod ochranou byli převezeni sem na velvyslanectví."
Mary se dlouho dívala na Mika. Konečně promluvila. „Jak se má obléci Jidášův obětní beránek?"

Kapitola 30

Na velvyslanectví v kanceláři McKinneye dostávalo tucet příslušníků námořní pěchoty rozkazy. „Přeji si, abyste velvyslanectví hlídali, jako kdyby to byla pevnost Fort Knox," nařizoval plukovník McKinney.
„Rumuni nabídli spolupráci a loneskovi vojáci už kordonem uzavřeli nejbližší okolí rezidence. Bez propustky se nikdo nedostane dovnitř.
U každého vchodu do rezidence budeme mít vlastní kontrolní stanoviště. Každý vcházející a vycházející bude muset projít detektorem kovů.
Vlastní budova i přilehlý pozemek budou dokonale obklíčeny. Na střeše budeme mít ostřelovače. Nějaké dotazy?"
„Ne, pane."
„Rozchod."
Ovzduší jako by bylo zhuštěno pocitem obrovského strachu a vzrušení. Silné reflektory obklopující rezidenci osvětlovaly oblohu. Shromážděným davem neustále procházeli vybraní členové vojenské a rumunské policie. S davem splynuli neuniformovaní muži a pátrali po čemkoli sebeméně podezřelém. Někteří vedli na šňůře psy vycvičené pro

hledání výbušnin čichem.
Dostavilo se obrovské množství novinářů. Přijeli fotografové a reportéři médií z desítek zemí. Všichni včetně fotoaparátů byli důkladně zkontrolováni, než jim bylo dovoleno vstoupit do prostor rezidence.
„Dnes večer tam nepozorovaně nepronikne ani myš," chlubil se velící důstojník námořní pěchoty.
Desátník námořní pěchoty ve skladu se při pohledu na osobu ve vojenské pracovní uniformě plnící balónky začal nudit. Vytáhl cigaretu a začal si ji zapalovat.
Anděl zařval. „Zhasni to!"
Voják se polekaně podíval. „Co řvete? Vždyť to plníte héliem a to přece nehoří, ne?"
„Zhasni to. Plukovník McKinney rozkázal, že se tady nesmí kouřit."
„Do prdele," ulevil si voják, odhodil cigaretu na zem a rozšlápl ji.
Anděl ho pozorně sledoval a teprve když se ujistil, že nezůstala jediná jiskra, pokračoval v plnění balónků. Každý plnil z jiné láhve.
Je pravda, že hélium nehoří, jenže v žádné z láhví nebylo hélium.
V jedné byl propan, ve druhé bílý fosfor a ve třetí směs kyslíku s acetylénem. Předešlé noci nechal Anděl v každé láhvi jen tolik hélia, aby balónky vzlétly.
Bílé balónky plnil propanem, červené směsí kyslíku s acetylénem a modré bílým fosforem. Po výbuchu bílých balónků bílý fosfor zapálí plyn, který okamžitě zareaguje s kyslíkem, v sále se vytvoří podtlak, který roztrhne plíce každého v okruhu padesáti yardů. Fosfor se okamžitě změní v žhavou leptavou tekutinu a začne padat na všechny v sále. Tepelný účinek zničí plíce a hrdla a výbuch srovná vše se zemí. To bude nádhera.
Anděl se narovnal a vzhlédl k barevné nádheře vznášející se pod stropem skladu. „Jsem hotov."
„Okay," řekl desátník. „Teď už nezbývá, než balónky nastrkat do tanečního sálu, ať mají hosté legraci." Zavolal čtyři strážné. „Pomozte mi ty balónky dostat odtud do sálu."
Jeden strážný otevřel dveře do tanečního sálu vyzdobeného červenomodrobílou vlajkoslávou a nesčetnými praporky. Na vzdáleném konci sálu byla na vyvýšeném pódiu kapela. Sál už byl plný hostů občerstvujících se u dlouhých stolů podél stěn.
„To je nádherný sál," řekl Anděl. Za hodinu tu bude hromada spálených mrtvol. „Smím si udělat jeden snímek?"
Desátník pokrčil rameny. „Proč ne? Jen do toho."
Vojáci se s prvními balónky protlačili kolem Anděla a pozorovali, jak stoupají vysoko ke stropu.
„Zacházejte s nimi opatrně!," varoval je Anděl. „Opatrně!"
„Nemějte obav," reagoval jeden voják. „My ty vaše vzácné balónky neprotrhnem."
Anděl stál u dveří a s úsměvem se díval na barevnou orgii balónků vznášejících se jako duha. Tisíc smrtonosných balónků se uhnízdilo pod stropem. Anděl vytáhl z kapsy fotoaparát a vešel do sálu.
„Hej! Tam nesmíte chodit," zvolal desátník.
„Vždyť si chci udělat jenom obrázek pro dceru."
Vsadím se, že vypadá jako ty, pomyslel si s odporem desátník. „All right. Ale dělejte rychle."
Anděl se zahleděl ke vchodu na opačném konci sálu. Právě do sálu vstupovala Mary Ashleyová s dětmi. Anděl se zakřenil. Načasované to je opravdu dokonale.
V okamžiku, kdy se desátník obrátil, Anděl rychle fotoaparát položil pod stůl pokrytý ubrusem, kde ho nebylo vidět.
Automatické odpalovací zařízení začalo odpočítávat čas. Bylo nařízeno o hodinu dopředu.
V tom okamžiku bylo vše dokonale připraveno k hroznému masakru.
K Andělovi přicházel voják. - „Hotovo," řekl Anděl. c „Musím vás doprovodit ven."
„Děkuji."
Za pět minut byl Anděl před rezidencí a pomalu vykročil po Alexandru Sahia.
Přestože byla vlhká a horoucí noc, prostranství před rezidencí vřelo bláznivým klokotem. Policie vytlačovala stovky neustále přicházejících zvědavých Rumunů. V rezidenci byla rozsvícena všechna světla a budova zářila proti černé noční obloze jako pohádkový zámek.
Před oficiálním zahájením slavnostního večera Mary odvedla děti do prvního podlaží.
„Musíme si udělat něco jako rodinnou poradu," řekla. Cítila totiž, že jim dluží pravdivé vysvětlení současné situace.
Děti ani nedutaly a s široce otevřenýma očima poslouchaly matčina slova nejen o tom, co se už stalo, ale i o tom, co se ještě může stát.
„Postarám se, abyste nebyly vystaveny nebezpečí," řekla. „Pošlu vás odtud na bezpečné místo."
„A co ty?" zeptala se Beth. „Někdo se tě snaží zabít. Nemůžeš odjet s námi?"
„Ne, miláčku. Chceme-li vraha chytit, nemohu."
Tim se s obtížemi bránil pláči. „Jak víš, že ho chytnou?"
Mary chvilku přemýšlela, pak řekla: „Protože to řekl Mike Slade.
Okay, mládeži?"
Beth a Tim se na sebe podívali. Oba byli bledí a měli strach. Srdce
Mary bilo jen pro ně. Na tak kruté zážitky jsou přece jen příliš mladí, uvažovala. Nejsme snad na takové zážitky všichni příliš mladí?
Oblékala se mimořádně pečlivě. Napadlo jí, že se možná obléká naposled, že šaty, které si vybere, mohou být jejím rubášem. Vybrala si dlouhou večerní toaletu z červeného hedvábného šifonu a aksamitové sandály s vysokými podpatky. Podívala se na sebe v zrcadle. Byla bledá, křídově bílá. Zrcadlo, kouzelné zrcadlo -přežiji dnešní večer, nebo zemřu?
O patnáct minut později vešli Mary, Beth a Tim do tanečního sálu.

Prošli celým sálem, zdravili hosty a snažili se nedat najevo nervozitu.
Když došli na druhý konec sálu, Mary se obrátila k dětem a hlasitě řekla: „Musíte udělat domácí úkoly. Vraťte se do svých pokojů.“
Se sevřeným hrdlem se dívala, jak odcházejí ze sálu. Doufám, Bože, že Mike Slade ví, co dělá.
Vtom se ozval hlasitý třeskot. Mary se nervózně obrátila. S bušícím srdce viděla, že číšník upustil podnos a sbírá rozbité talíře. Snažila se utišit rozbušené srdce. Jakým způsobem se Anděl rozhodl ji zavraždit?
Rozhlížela se po slavnostně vyzdobeném sále, nenašla však ani náznak odpovědi.
V okamžiku, kdy děti vykročily z tanečního sálu, ujal se jich plukovník McKinney a doprovodil je ke služebnímu východu.
„Odvezte je do kanceláře paní velvyslankyně,“ nařídil dvěma vojákům námořní pěchoty čekajícím u dveří. „Ani na okamžik je nespouštějte z očí.“
Beth se obrátila. „Bude maminka opravdu v pořádku?
„Bude naprosto v pořádku,“ ujistil ji McKinney. V duchu se však modlil, aby měl pravdu.
Mike sledoval odcházet Beth a Tima, pak šel za Mary.
„Děti odjely. Musím si ještě něco překontrolovat. Vrátím se brzy.“
„Neopouštějte mě,“ řekla dřív, než se stačila ovládnout. „Chci jít s vámi.
„Proč?“
Podívala se na něho a poctivě přiznala: „S vámi se cítím bezpečněji.“
Mike se zazubil. „To jsou mi pokroky. Tak pojďte.“
Mary šla za ním v co nejtěsnější blízkosti. Kapela spustila první kousek a lidé se začali trousit na parket. Na repertoáru byly americké písně, převážně z muzikálů právě uváděných na Broadwayi. Hráli hudbu z filmů Oklahoma, South Pacific, Annie Get Your Gun a My Fair Lady.
Hosté se bavili nadmíru dobře. Netančící se obsluhovali šampaňským, které nabízeli číšníci nebo ze stolů plných všech možných dobrot.
Sál vypadal velkolepě. Mary se podívala vzhůru. Pod růžovým stropem se vznášely balónky, bylo jich tisíc - červené, bílé a modré. Byla to opravdu nádherná slavnost. Jen kdyby její součástí nebyla smrt, pomyslela si.
Napjaté nervy pracovaly, že sejí až chtělo křičet. Když o ni nějaký host neúmyslně zavadil, byla připravena na smrtelné píchnutí jehly. Nebo ji snad Anděl před všemi v sále zastřelí? Nebo jí probodne? To čekání na něco nevyhnutelného bylo nesnesitelné. Uprostřed všeobecného smíchu, radosti, klábosení a brebentění se cítila nahá a zranitelná. Anděl mohl být kdekoliv. Možná ji právě v tomto okamžiku pozoruje.
„Myslíte, že je Anděl v sále?“ zeptala se Mary.
„Nevím,“ řekl Mike. Ta nevědomost byla ze všeho nejstrašnější.
Všiml si výrazu Mary. „Podívejte, chcete-li odejít —“
„Ne. Řekl jste, že jsem návnadou. A bez návnady Anděl do léčky nepadne.“
Přikývl a stiskl jí ruku. „Správně.“
Blížil se plukovník McKinney. „Všechno jsme důkladně prohledali,
Miku. Nenašli jsme ani to nejmenší. Vůbec se mi to však nelíbí.“
„Pojďme se ještě jednou rozhlédnout spolu.“ Čtyři vojáci námořní pěchoty na pokyn Mika přistoupili k Mary. „Vrátíme se co nejdřív,“ ujistil ji Mike.
Mary nervózně polkla. „Prosím.“
Mike s plukovníkem McKinneyem a dvěma strážnými a se psy vycvičenými čichem na hledání výbušnin prohledali všechny místnosti v poschodí velvyslanecké rezidence.
„Nic,“ řekl Mike.
Dali se do řeči se strážným u zadního schodiště.
„Přišli sem nějací neznámí lidé?“
„Ne, pane. Tady je klid jako o každé běžné neděli.“
Ne tak docela, trpce si pomyslel Mike.
Chodbou došli k hostinskému pokoji. U dveří stál voják námořní pěchoty. Zasalutováním pozdravil plukovníka a ustoupil, aby je nechal vstoupit. Corina Socoli ležela na posteli a četla knihu v rumunštině.
Mladá, hezká, talentovaná: rumunský národní poklad. Mohla by být špiclem ona? Mohla by ona být Andělovou pomocnicí?
Corina odvrátila zrak od knihy. „Musím se přiznat, že mi začíná scházet společnost. Zní to legračně, že? Zůstanu ale tady a dočtu tu knihu.“
„Jen ji dočtěte,“ řekl Mike a zavřel dveře. „Podívejme se ještě jednou do přízemí.“
Vrátili se do kuchyně.
„A co jed?nabídl k úvaze plukovník McKinney. „Myslíš, že by se ji mohl pokusit otrávit?“
Mike zavrtěl hlavou. „To by nebylo dost pompézní. Anděl chystá něco jako, velký třesk.“
„Miku, neexistuje způsob, jak by sem mohl někdo dostat jakoukoliv výbušninu. Prohledali to experti i psi, není tu absolutně nic. Shora na nás udeřit nemůže, protože na střeše máme palebné zbraně. Odtamtud to je nemožné.“
„Jeden způsob však existuje.“
Plukovník McKinney se podíval na Mika., Jaký?
„To nevím, ale Anděl to ví.“
Znovu prohledali knihovnu a kanceláře. Nic. Prošli kolem skladu, odkud desátník se svými muži odnášeli poslední balónky do sálu a dívali, se jak stoupají ke stropu.

„Hezké, že?“ řekl desátník.
„Tojóó.“
Chystali se jít dál, Mike se však ještě zastavil. „Desátníku, odkud jsou ty balónky?“
„Ze základny Spojených států ve Frankfurtu, pane“
Mike ukázal na láhve s héliem.“A ty láhve?“
„To nevím. Byly sem dopraveny podle vašich instrukcí, pane.“
„Podívejme se ještě jednou nahoru do poschodí,“ pobídl plukovníka
McKinneye Mike.
Sotva se obrátili k odchodu, desátník řekl: „Pane plukovníku, hm, ta osoba, kterou jste sem poslal, tady zapomněla nechat potvrzení o provedení práce. Má se to uvést do výplatní listiny pro armádní, nebo pro civilní pracovníky?“
Plukovník McKinney se zamračil. „O jaké osobě to mluvíte?“
„O té, kterou jste pověřil plněním balónků.“
Plukovník McKinney nechápavě vrtěl hlavou. „Vždyť já jsem něco - kdo vám řekl, že jsem to nařídil?“
„Eddie Maltz. Řekl, že jste —“
Eddie Maltz?“ překvapeně opakoval plukovník McKinney. „Tomu jsem přece nařídil, aby odletěl do Frankfurtu.“
Mike se hlasem plným napětí zeptal desátníka. Jak ten muž vypadal?“
„Ach, to přece nebyl žádný muž. Byla to ženská. Byla to opravdu zvláštní ženská, vypadala tak nějak podivně, až tajuplně. Tlustá, škaredá. Nedělala na mne dobrý dojem. A mluvila směšným přízvukem.
Tvář měla odulou, podobanou od neštovic.“
„To odpovídá popisu Andělovy metresy Neusa Muňez, jak ho dal
Komitétu Harry Lantz,“ řekl rozčileně Mike.
Ve stejném okamžiku oběma svitlo poznání.
„Ach, můj Bože!“ řekl pomalu Mike. „Neusa Muňez je Anděl!“
Ukázal na láhve. „Balónky plnila tady z těch láhví?“
„Ano, pane. Bylo až komické, že když jsem si zapálil cigaretu, začala po mně křičet, ať ji okamžitě uhasím. Když jsem se bránil tvrzením, že hélium nehoří, začala —“
Mike se podíval vzhůru. „Balónky! Výbušnina je v balóncích!“
Oba muži se upřeně zadívali ke stropu pokrytému nádhernými červenými, bílými a modrými balónky.
„K jejich odpálení určitě použije dálkově ovládané zařízení.“ Obrátil se k desátníkovi. „Jak je to dlouho, co odešla?“
„Asi hodinu.“
Na dobře ukrytém časovacím zařízení pod stolem zbývalo do odpálení šest minut.
Mike horečně prohledával obrovský taneční sál. „Mohla to položit kamkoli. K výbuchu může dojít každou vteřinu. Nemáme naději to nalézt včas.“
Blížila se Mary. „Je bezpodmínečně nutné vyklidit taneční sál. Okamžitě! Vyhlašte to vy. Od vás to lépe přijmou. Všechny pošlete okamžitě pryč.“
Dívala se na něho úplně zmatená. „Ale - proboha, proč? Co se stalo?“
„Konečně jsme objevili hračku naší spoluhráčky,“ řekl neradostně
Mike a ukázal vzhůru. „Všechny balónky v sobě nesou smrt.“
Mary s hrůzou ve tváři vzhlédla ke stropu. „Jsme schopni je nějak stáhnout?
„Jejich tam tisíc,“ odsekl Mike. „Když je začneme po jednom stahovat—“
Mary vyschlo v krku, dokázala však ze sebe dostat: „Miku - vím jak nato.“
Oba muži na ni nechápavě pohlédli.
„Velvyslancovo bláznovství. Ta střecha se dá otevřít.“
Mike seji snažil uklidnit. „Jak to funguje?“
„Někde tu je vypínač, kterým se —“
„To ne,“ řekl Mike. Jen žádnou elektriku, aby náhodné zajiskření nezpůsobilo výbuch. Lze to ovládat ručně?“
„Ano.“ Další slova ze sebe chrlila jako vodopád. „Střecha se skládá ze dvou částí. Na každé straně je klika, kterou —“, ale to už mluvila sama k sobě.
Oba muži co nejrychleji utíkali po schodech nahoru. V nejvyšším podlaží našli dveře na půdu. Vřítili se dovnitř. K úzkému prknu, sloužícímu k čištění stropu tanečního sálu, vedl dřevěný žebřík. Hned vedle byla na zdi klika.
„Na druhé straně musí být ještě jedna,“ řekl Mike.
Okamžitě se rozběhl po úzkém prkně, prodíral se smrtonosnými balónky a jen s námahou udržoval rovnováhu. Pohledu na lidi hluboko pod ním se vyhýbal. Náhlý závan vzduchu proti němu nahrnul větší množství balónků, Mike jednou nohou uklouzl a začal padat. V posledním okamžiku se chytil prkna a zůstal viset. S obrovským úsilím se mu po chvilce podařilo vytáhnout se na prkno. Potem byl prosáklý skrz naskrz. Zbytek vzdálenosti zdolával kousek po kousku. Na zdi byla klika.
„Jsem připraven,“ zavolal na plukovníka. „Jen opatrně, žádné prudké pohyby.“ j, „Dobře.“
Mike začal velice pomalu otáčet klikou.f
Na časovacím zařízení pod stolem zbývaly dvě minuty.
Mike neviděl na plukovníka McKinneye, protože mu v tom bránily balónky. Slyšel jen vrzavý zvuk otáčející se kliky. Strop se začal pomalu, velice pomalu rozevírat. Několik balónků nadnášených héliem vyletělo do nočního vzduchu. Zvětšujícím se otvorem začalo ulétat stále větší množství balónků. Po stovkách se hrnuly otvorem ven, kde tancovaly pod tisíci hvězdami posetou oblohou a vyvolávaly radostné výkřiky obdivu náhodných diváků v sále i v okolí rezidence.

Na časovacím zařízení už zbývalo jen čtyřicet pět vteřin. Mimo Mikův dosah se na hraně stropu zachytil chumel balónků. Při natažené ruce byly jen několik milimetrů od špiček jeho prstů. Mike to musel risknout. Popošel po lávce bez možnosti se něčeho přidržet a nataženou rukou se mu podařilo balónky uvolnit. Teď
Stál a pozoroval, jak odlétají poslední balónky. Stoupaly stále výš a svými živými barvami zpestřovaly sametovou čerň noci. Najednou vybuchly.
V následujícím okamžiku vysoko ve vzduchu strašlivě zahřmělo a na všechny strany šlehaly červené a bílé plameny.
Takový ohňostroj na oslavu Čtvrtého července určitě ještě nikdy nikdo neviděl. Všichni přihlížející začali tleskat.
Mike netleskal. Jen se díval, utahaný a nesmírně unavený, tělesně i duševně, nemohl se skoro ani hnout. Bylo po všem.
Zatýkání probíhalo současně na celé zeměkouli v místech od sebe velmi vzdálených.
Státní sekretář Floyd Baker byl s milenkou v posteli, když se rozletěly dveře a do pokoje vešli čtyři muži.
„Co to, k čertu, má znamenat?“
Jeden z mužů ukázal průkaz.„FBI, pane sekretáři. Jste zatčen.“
Floyd Baker se na muže nevěřícně díval. „Vy jste se museli zbláznit
Z čeho mne obviňujete?“
„Z vlastizrady, Thore.“
Generál Oliver Brooks, Odin, snídal v klubu, když ke stolu přistoupili dva agenti FBI a zatkli ho.
Nositel rytířského řádu a člen parlamentu sir Alex Hyde-White,
Freyr, připíjel na zdraví na parlamentní večeři, když k němu přistoupil stolník. „Promiňte, sire Alexi. Venku jsou nějací džentlmeni, kteří by s vámi chtěli mluvit —“
V Paříži byl z poslanecké sněmovny vyvolán poslanec Balder a zatčen.
Předseda Lok Sabha, Vishnu, byl vyveden z parlamentní budovy v New Delhi, bez okolků posazen do limuzíny a uvězněn.
Tyr, zmocněnec Camera dei Deputati v Římě byl v okamžiku zatčení v tureckých lázních.
Systematické zatýkání pokračovalo.
Vysocí vládní hodnostáři byli zatýkáni a uvrženi do vězení v Mexiku, Albánii i Japonsku. V západním Německu člen Bundestagu; v Rakousku člen Národní rady; v Sovětském svazu místopředseda Prezidia.
Zatčení neušli ani prezident velké lodařské společnosti ani vlivný odborový vůdce, ani televizní kazatel evangelia, ani šéf naftařského kartelu.
Eddie Maltz byl zastřelen při pokusu o útěk.
Pete Connors spáchal sebevraždu, když se agenti FBI pokoušeli vylomit dveře jeho kanceláře.
Mary a Mike Slade seděli v bublinovém pokoji a přijímali zprávy z celého světa.
Mike držel sluchátko. „Vreeland,“ řekl. „Poslanec ve vládě Jižní
Afriky.“ Odložil sluchátko a obrátil se k Mary. „Většinu už zatkli. Stále však schází Dohlížitel a Neusa Muñez-Anděl.“
„Nikdo nevěděl, že Anděl je žena?“ žasla Mary.
„Ne. Všechny nás obalamutila. Lantz ji komitétu Vlastenců za svobodu popsal jako tlustou, šerednou, debilní ženskou.“
„A co Dohlížitel?“ zeptala se Mary.
„Nikdo ho nikdy neviděl. Příkazy dával výhradně telefonem. Byl to vynikající organizátor. Komitét rozdělil do malých buněk, takže žádná skupina nikdy nevěděla, co dělá ta druhá.“
Anděl-Neusa šílela vztekem. Bylo to ještě něco horšího než vztek.
Byla jako rozzuřené zvíře. Nevěděla proč, ale kontrakt nebyl splněn dobře. Neusa však byla připravena neúspěch odčinit.
Ve Washingtonu vytočila soukromé číslo a obvyklým pomalým, apatickým hlasem řekla: „Anděl vzkazuje, abyste si nedělal starost. Někde se stala chyba, Anděl ji chce napravit a odčinit, pane. Příště všichni zemřou a —“
„Žádné příště už nebude,“ vybuchl hlas. „Anděl se ukázal jako fušér. Udělal to hůř než nějaký amatér.“
„Anděl mi řekl —“
„Je mi úplně fuk, co vám Anděl řekl. Pro mne je vyřízený. Nedostane ani cent. Řekněte tomu hajzlovi, ať se raději drží stranou a do ničeho se už nemíchá. Najdu si někoho, kdo ví, jak tu práci udělat.“
A praštil sluchátkem.
Ten mizerný, zparchantělý gringo. S Andělem takto ještě nikdy nikdo nejednal, aby to přežil a mohl o tom vyprávět. V sázce teď byla hrdost. Ten chlap za to zaplatí. Ach, jak ten za to zaplatí!
V bublinovém pokoji zazvonila soukromá linka. Mary zvedla sluchátko. Byl to Stanton Rogers.
„Mary! Jste v bezpečí! Děti jsou také v pořádku?“
„Všem se nám daří výborně, Stane.“
„Díky Bohu, že už je po všem. Řekla byste mi přesně, co se tam
Vlastně stalo?“
„Byl to Anděl. Pokusila se vyhodit rezidenci do povětří.“
„Chcete snad říct, pokusil.“
„Ne, Anděl je žena jménem Neusa Muñez.“
Nastalo dlouhé, omračující ticho. ‚Neusa Muñez? Ta tlustá, šeredná, debilní ženská by la Anděl!“
V tom okamžiku Mary projel smrtelně mrazivý pocit. Pomalu řekla:
„Ano, je to tak, Stane.“
„Mohu pro vás něco udělat, Mary?“

„Teď ne. Odcházím hned za dětmi. Promluvíme si později.“
Odložila sluchátko a seděla jako omráčená.
Mike se na ni nechápavě zahleděl a řekl: „Stalo se něco?“
Otočila se. „Říkal jste, že Hany Lantz pouze některým členům Komitétu řekl, jak vypadá Neusa Muñez?“
„Ano.“
„Právě ji popsal Stanton Rogers.“
Po přistání letadla na letišti Dulles zašla Anděl-Neusa do telefonní budky a vytočila soukromé číslo Dohlížitele.
Známý hlas řekl: „Stanton Rogers.“
O dva dny později seděli Mike, plukovník McKinney a Mary v konferenční místnosti velvyslanectví. Odborník právě dokončil vyčištění místnosti od skrytých mikrofonů.
„Teď už všechno do sebe zapadá,“ řekl Mike. „Dohlížitelem musel být Stanton Rogers, nikdo z nás však na to nepřišel.“
„Proč mne chtěl vlastně zabít?zeptala se. „Na začátku byl proti mému jmenování velvyslankyní. Sám mi to řekl. Ale přece jen to nechápu.“
„Když si uvědomil, co vy a vaše děti symbolizujete, došlo mu, jak toho může využít,“ vysvětloval Mike.„Pak opravdu velmi usilovně bojoval za vaši nominaci. A právě toto jeho počínání nás svedlo ze stopy.
Byl za vším, co se vás týkalo, dohlížel na propagaci v tisku, osobně zajišťoval, abyste byla v pravé chvíli na správných místech a u správných lidí.“
Mary se hrůzou otřásla. „Co ho vedlo k tomu, že se zapletl s —?“
„Stanton Rogers se nikdy nesmířil s tím, že místo něho se prezidentem stal Paul Ellison. Cítil se podvedený. Začínal jako liberál, oženil se však s reakcionářkou pravého křídla. Domnívám se, že právě jeho manželka měla hlavní vliv na změnu jeho myšlení.“
„Už ho našli?“
„Ještě ne. Zmizel. Dlouho se však nemůže skrývat.“
O dva dny později byla ve Washingtonu ve voze na odvoz odpadků nalezena hlava Stantona Rogerse. Měla vyškrábané oči.

Kapitola 31

Z Bílého domu volal prezident Paul Ellison. „Vaši rezignaci odmítám přijmout.“
„Promiňte, pane prezidente, já už ale nemohu dál —“
„Mary, vím, čím vším jste prošla, přesto vás žádám, abyste na svém místě v Rumunsku zůstala.“
Vím, čím vším jste prošla. Mohl si něco takového vůbec někdo představit? V době svého příjezdu do Rumunska byla neuvěřitelně naivní, plná ideálů a nadějných očekávání. Stala se symbolem a duchem své země. Měla světu sama na sobě ukázat, jací báječní lidé Američané jsou.
Ve skutečnosti po celou tu dobu byla jen vykonavatelkou něčí vůle, nastrčenou figurou. Prezident, vláda a všichni kolem ní ji jenom využívali ke svým cílům. S dětmi byla vystavena smrtelnému nebezpečí. Myslela na Edwarda a na jeho zavraždění, na Louise a na jeho lži i na jeho smrt.
Myslela na zkázu, kterou rozséval Anděl.
Nejsem stejnou osobou, jakou jsem byla, když jsem sem přijela, uvažovala Mary. Byla jsem prosťáčkem, naivním jako dítě. Za krutých okolností jsem však dospěla. Přesto se mi tady podařilo něčeho dosáhnout.
Dostala jsem Hannah Murphyovou z vězení, připravila dohodu o dodávce obilí. Zachránila jsem život loneskova syna a pro Rumunsko zajistila půjčku. Zachránila jsem několik Židů.
„Haló, jste tam ještě?
„Ano, pane.“ Podívala se přes stůl na Mika Slada, který shrbeně seděl v křesle a upřeně se díval na Mary.
„Udělala jste opravdu pozoruhodnou práci,“ říkal prezident. Jsme na vás hrozně hrdí. Četla jste už noviny?“
Na novinách jí houby záleželo.
„Jste přesně tou osobou, jakou tam potřebujeme. Zůstanete-li tam, uděláte pro svou zemi obrovskou službu, má milá.“
Prezident čekal na odpověď. Mary přemýšlela a zvažovala své rozhodnutí. Stala jsem se zatraceně dobrou velvyslankyní, je tady však toho ještě mnohem víc, co se musí vykonat,
Konečně řekla: „Pane prezidente, kdybych souhlasila se setrváním ve funkci, trvala bych na tom, aby byl Corině Socoli udělen azyl.“
„Lituji, Mary. Už jsem vysvětlil, proč to nemůžeme udělat. Velice by se to dotklo loneska a —“
„Jak ho znám, určitě to přežije, pane prezidente. Ona mu sloužila jen jako jakási návnada při některých jednáních.“
Nastalo dlouhé odmlčení. „Jak byste ji dostala z Rumunska?“
„Ráno má přiletět vojenské dopravní letadlo. Pošlu ji v něm.“
Chvíle odmlčení. „Rozumím. Tak dobře. Vyřídím to s vládou. Je to už všechno—?“
Mary se znovu podívala na Mika Slada. „Ne, pane. Ještě něco. Chci, aby tu se mnou zůstal Mike Slade. Potřebuji ho. Dobře se doplňujeme.“
Mike ji pozoroval s úsměvem na rtech.
„To, bohužel, nebude možné,“ řekl neústupně prezident. „Slada potřebuji nutně tady. Mám pro něho jiný úkol.“
Mary seděla, držela sluchátko, neříkala však nic.
Prezident pokračoval. „Pošleme vám někoho jiného. Budete si moci vybrat, koho budete chtít.“
Mlčení.

„Mary, my tady Mika opravdu potřebujeme.“
Mary znovu pohlédla na Mika. „Mary? Haló!“ volal prezident. „Co to má znamenat, je to snad nějaký druh vydírání?“
Mary seděla a mlčky čekala.
Prezident nakonec zdráhavě řekl: „Nu, snad bychom ho mohli na krátkou dobu postrádat, když ho tak nutně potřebujete.“
Mary poskočilo srdce. „Děkuji vám, pane prezidente. Ráda tu zůstanu jako velvyslankyně.“
Prezident si neodpustil poslední poznámku. „Jste ďábelský vyjednávač, paní velvyslankyně. Až tam skončíte, nabídnu vám něco zajímavého. Mnoho štěstí. A vyhýbejte se problémům všeho druhu.“
Spojení oněmělo.
Mary pomalu odložila sluchátko a podívala se na Mika. „Zůstanete tady. Požádal mne, abych se vyhýbala problémům.“
Mike Slade se zazubil od ucha k uchu. „Má docela dobrý smysl, pro humor.“ Vstal a šel k Mary. „Vzpomenete si na den, kdy jsem vás nazval dokonalou jedničkou?“
Pamatovala si to velmi dobře. „Ano.“
„Tehdy jsem se mýlil. Teprve teď jste dokonalou jedničkou.“
Oblil ji příjemně blažený pocit. „Ach, Miku —“
„Protože tady zůstávám, paní velvyslankyně, měli bychom si popovídat o problémech, které máme s rumunským ministrem obchodu.“
Podíval se jí do očí a tiše řekl: „Kávu?“
EPILOG
Alice Springs, Austrálie
Předseda oslovil Komitét. „Utrpěli jsme porážku, avšak vzhledem k ponaučením, která jsme z ní získali, se naše organizace stane ještě silnější. Je čas hlasovat. Aphrodite?“
„Ano.“
„Athéne?“
„Ano.“
„Cybele?“
„Ano.“
„Selené?“
„Neměli bychom, s ohledem na hroznou smrt Dohlížitele, raději počkat do—“
„Ano, nebo ne?“
„Ne.“
„Nike?“
„Ano.“
„Nemesis?“
„Ano.“
„Návrh získal většinu hlasů. Dodržujte, prosím, obvyklou ostražitost, dámy—“

PROLOG

Květen 1984
Los Angeles
Soudní porota zaujala v tichosti své místo. Vzápětí nato vešel předseda soudu, přeplněná síň zašuměla a opět zmlkla v napjatém očekávání.
Lucky Santangelová stála strnule v lavici obžalovaných. Hleděla bez pohnutí přímo před sebe. Navzdory všemu z ní vyzařovala jakási divoká, temná krása.
Soudce se posadil, rozhlédl se přes brýle s masivní kostěnou obrubou a odkašlal si.
Dámy a pánové, soudní poroto, dospěli jste k rozsudku?,“ zeptal se věcně.
Nato předstoupil mluvčí poroty, muž s bledou až sinalou tváří, jejíž napětí zvyšoval neustálý nervózní tik.
„Ano, Slavný soude,“ zamumlal, čímž vyvolal soudcovu podrážděnou reakci.
Mluvte nahlas.“
Ano. dosáhli jsme. Slavný soude,“ opakoval zástupce poroty. Nervózní cukání na jeho tváři začínalo být viditelné.
Tak předejte rozsudek soudnímu úředníkovi;vybídl ho soudce podrážděně.
Úředník přijal složený papír s rozsudkem a zanesl ho přímo k soudci, který se do něj upřeně zahleděl.
V přeplněné soudní síni by se ticho teď dalo krájet. To ticho je horší, než kdyby teď křičeli obžalobu jeden přes druhého, úpěla v duchu Lucky.
Ani na soudce nepohlédla, a přesto ho viděla číst ten papír a podávat zpět soudnímu úředníkovi.
Zavřela černé opálové oči na jeden kratičký okamžik tiché modlitby. Ona, Lucky
Santangelová, je obžalována z vraždy a příštích několik minut rozhodne o jejím osudu.
Snažila se dýchat zhluboka. Ovládej se, bud klidná a mysli na pěkné, lepší věci..., sugerovala si bez přestání.
Soudní úředník začínal právě číst.
Ach, Bože! Tohle se přece nemůže dít mne, Lucky Santangelové! Mně ne!
Držela hlavu zpříma. Byla pravá Santangelová. Nic ji nemohlo srazit. Vůbec nic.
Koneckonců, vždyť byla nevinná.
Opravdu byla? Byla.